

Giới thiệu Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành

Tiểu giai nhân khuynh thành – đang tiến hành - Nữ Vương Bất Tại Gia

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Diệp Thanh La là cháu gái của Diệp gia. Khi nàng vừa được mẫu thân hạ sinh thì lão tổ tông trong lúc đang bệnh trầm trọng bất chợt khỏe mạnh. Lão tổ tông nói nàng chính là tiên nữ hạ trần xuống giúp ngài sống lại, vượt qua con nguy kịch.

Vì thế, nàng là người được lão tổ tông sủng ái nhất trong Diệp gia. Do đó không tránh khỏi bị các tỷ tỷ khác ganh tỵ đối với nàng.

Phải nói rằng cuộc đời nàng luôn được che chở bởi sự chiều chuộng từ lão tổ tông. Thậm chí ngài ấy còn chuẩn bị cho nàng đồ cưới thật dày, chọn một vị hôn phu kinh tài tuyệt đỉnh và ngay cả mẹ chồng cũng vô cùng ôn hòa từ ái.

Nàng nghĩ rằng mình được gả về nhà chồng như vậy thì không cần phải lo lắng, yên phận mà an tâm hiếu thuận cha mẹ, phu thê ân ái và có cuộc sống an nhàn là được.

Thế nhưng mọi chuyện đâu như ý muốn nàng ?

Nàng sau khi hạ sinh con mình bỗng bị ngất tỉnh. Mờ mắt lần nữa lại phát hiện bản thân bị nhốt trong một địa lao âm u tăm tối. Giam cầm nàng suốt mười bảy năm trời, khiến nàng cảm giác tất cả chỉ là giấc mơ ảo huyền.

Sau đây nàng bị người ta giết chết, người này lại có khuôn mặt y chang nàng. Nàng ta còn giả dạng làm Diệp Thanh La mà hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc vốn là dành cho nàng.

Phải chăng ông trời thấu hiểu được sự không cam lòng nên quyết định cho nàng trọng sinh, quay về lúc bảy, tám tuổi không ?

Trọng sinh một lần nữa, nàng đã suy nghĩ thấu đáo mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Editor: Tường An

Đời người bách chuyển luân hồi, một người cuối cùng sẽ có kết cục gì, dù là đại la thần tiên chi sợ cũng khó có thể đoán trước được.

Còn nhớ lúc nhỏ, lão tổ tông từng ôm A La khóc nhe vào ngực, yêu thương an ủi, A La của ta không cần tài năng xuất chúng, cũng không cần phải xử sự khéo léo. A La của ta là phúc tinh trời sinh, sẽ được sủng ái sung sướng cả đời.

Khi đó A La mềm nhũn dựa vào ngực lão tổ tông, cũng không biết lời này có ý gì.

Đợi nàng lớn lên một chút mới hiểu, lão tổ tông đã chuẩn bị cho nàng đồ cưới thật dày, cũng chọn cho nàng một vị hôn phu kinh tài tuyệt đỉnh, thậm chí ngay cả mẹ chồng cũng ôn hòa từ ái, nhìn nàng từ nhỏ lớn lên. Gả vào gia tộc quyền thế như vậy, nàng thật sự không có gì phải lo lắng, chỉ cần an tâm hiếu thuận cha mẹ chồng, phu thê ân ái, sống cuộc sống thiếu nữ an nhàn, giàu sang phú quý là được.

Chẳng qua, sai một ly đi một dặm, tiền đồ cẩm tú mà lão tổ tông đã sớm trải đường cho nàng lại đột nhiên xuất hiện một lỗi rẽ.

Bất kì ai cũng không ngờ tới, cuối cùng A La chết đi như vậy.

Nàng lúc này đã sớm không còn tổ mẫu che chở, không có vị hôn phu yêu thương, ngửa đầu nhìn cái nơi không thấy ánh mặt trời này, âm u ẩm ướt, lạnh lẽo thấu xương.

Trong bóng đêm rét lạnh không biết ngày tháng, không phân rõ ngày đêm, đối khổ lạnh lẽo này, mỗi khắc đều là dày vò.

Bên tai truyền đến tiếng vang, giống như tiếng nước, phảng phất như tiếng côn trùng kêu, lại ong ong như có ngàn vạn người đang nói chuyện.

Nàng vô lực nâng mí mắt, nhìn đôi chân vì nhiều năm không thể nhúc nhích mà dần dần khô héo của mình, cùng với mái tóc hoa râm dơ bẩn ẩm ướt, nàng nghĩ, kỳ thật chết đi cũng tốt.

Sống như vậy có khác gì chết đâu.

Không ai có thể ngờ được, vị tiểu thư yêu kiều được lão tổ tông Tấn Giang Hầu phủ nâng niu trong lòng bàn tay sẽ ra nông nổi này.

Người không phải con kiến, Diệp Thanh La cũng không tham sống sợ chết như thế.

Đang suy nghĩ thì nghe được động tĩnh bên ngoài, không bao lâu liền nhìn thấy một bóng người lác lư từ cửa thông đạo đầy rêu đi vào.

Đó là một nữ nhân mang khăn che mặt, y phục hoa quý lộng lẫy.

Trên vách tường có một ngọn đèn leo lét làm cái bóng của nữ tử kéo dài.

Nàng khó khăn ngẩng đầu lên, muốn nhìn rõ thân phận người đến, nhưng mãi vẫn không làm được.

"Diệp Thanh La, tối qua ngươi có nghe được tiếng đàn "Hầu La Hương" hay không?" thanh âm người kia băng lãnh, tàn khốc.

A La giật mình, trước đó nàng quả thật nghe thấy tiếng đàn "Hầu La Hương" xen lẫn tiếng nước ong ong truyền đến, nàng thậm chí cho rằng đó là ảo giác của mình.

"Ngươi có muốn biết ai là người đánh đàn, lại vì ai mà đàn không?"

Trong đôi mắt lơ mơ, héo rũ của A La dâng lên một tia hi vọng, nàng nhìn chăm chăm bóng dáng người nọ.

Khúc "Hầu La Hương" này là năm đó Vinh Hân viết cho nàng, là khúc đàn đính ước của nàng và Vinh Hân.

Người tới nhìn chăm chăm thần sắc của nàng, đôi mắt trong bóng đêm lóe ra tia sáng quý dị, giấu cợt.

"Ngươi không nghe nhầm, đó đúng là khúc "Hầu La Hương"."

"Không..." A La khó nhọc thốt lên.

Trên đời này, ngoại trừ Vinh Hân sẽ không có người thứ hai có thể đàn khúc nhạc này.

"Ngươi đoán không sai, cũng chính là Tiêu Vinh Hân tự tay đàn tấu."

"Không!" cổ họng A La khàn khàn, phát ra thanh âm khó nghe.

Nàng kích động giãy giụa, xích sắt trên tay chân phát ra tiếng vang lách cách, chốc lát sau, nàng thở phì phò, che ngực, chật vật ngược mắt trừng nữ nhân che mặt.

Dưới ánh đèn mờ, tất cả cảnh trước mắt đều trở nên mơ hồ, ký ức xa xăm ngày xưa lần lượt hiện lên.

Năm ấy nàng vừa cập kê, trong gió xuân tươi đẹp, đình viện muôn hoa khoe sắc, nàng nhìn bạch y thiếu niên cao lớn đứng dưới tàng cây đào, ngượng ngùng cười khẽ.

Thanh âm thiếu niên nhu hòa mơ hồ vang lên bên tai, kèm theo tiếng nước ong ong truyền đến.

"A La, ta vì ngươi đàn khúc "Hầu La Hương", đời này kiếp này cũng chỉ đàn vì ngươi."

Tiêu Vinh Hân vì nàng đàn khúc "Hầu La Hương", cũng thế đời này kiếp này, "Hầu La Hương" chỉ vì nàng mà tấu.

Làm sao có khả năng hắn đàn vì người khác.

Nữ nhân che mặt thương hại nhìn người đang giãy giụa trên mặt đất, cười nói: "Ngươi cũng không nghĩ sai, đời này kiếp này, Tiêu Vinh Hân quả thật chỉ vì Diệp Thanh La mà đàn khúc "Hầu La Hương", hắn thật sự tuân thủ lời hứa của hắn."

A La chịu đựng cơn đau đớn, mờ mịt nhìn người nọ, lắp bắp: "Cái gì, có ý tứ gì..."

Nữ nhân che mặt chột cười lên, vừa cười vừa nói: "Qua nhiều năm như vậy, có phải ngươi vẫn luôn muốn biết ta là ai không."

A La gật đầu theo bản năng, đúng vậy, nàng muốn biết, rất muốn biết.

Từ đầu đến cuối, nàng vẫn không thể hiểu đã xảy ra chuyện gì. Nàng nhớ rõ, Vinh Hân theo Thất thúc và phụ thân ra ngoài chinh chiến, nàng ở nhà mang thai chín tháng sinh hạ hài nhi, nghe được tiếng nó oa oa khóc nỉ non.

Sau khi sinh nhi tử, vừa mệt mỏi vừa vui sướng, nàng mê man, tỉnh lại thì đã ở chỗ này.

Có đôi khi nàng thậm chí cảm thấy cuộc sống trước kia chỉ là một giấc mộng, có lẽ từ khi bắt đầu có ký ức nàng đã sống ở cái nơi âm u ẩm ướt này, giống như một con kiến.

Diệp tam cô nương điểm lệ từng được lão tổ tông Tấn Giang Hầu phủ yêu thương sủng ái, từng hạnh phúc bên bạch y thiếu niên trẻ tuổi tài hoa kia, chẳng qua chỉ là một giấc mộng của con kiến hèn mọn sống trong cái khe âm u ẩm ướt mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, nữ nhân kia lại cời khăn che mặt ra.

Gương mặt nữ nhân kia lộ rõ trước mắt A La, nàng đột nhiên tròn mắt, cả người đại ra, hít thở không thông.

Gương mặt kia đã qua tuổi 30 nhưng được bảo dưỡng rất tốt, dung nhan tuyệt mỹ.

Bất kì ai nhìn cũng sẽ cảm thấy đó là một gương mặt nhỏ nhắn mềm mại, tinh xảo vô song.

Nhưng mà, vừa nhìn thấy gương mặt này, toàn thân A La như rơi vào hầm băng, nhìn không được run rẩy.

Gương mặt kia quá giống mình.

Nàng cơ hồ cho rằng, đó chính là mình.

"Ngươi, ngươi, ngươi rốt cuộc là ai..." thanh âm A La tràn ngập sợ hãi.

"Ta chính là Diệp Thanh La a! Là Tứ thiếu nữ Tiêu gia, phu quân ta là Tiêu Vinh Hân, hiện đã phong hầu bá tước, nổi danh thiên hạ, con trai ta thông minh hiếu thuận, năm nay đã 17 tuổi, ngày mai sẽ thành thân với Thập Tam công chúa đương triều, bây giờ tại Yên kinh ta là một nhân vật rất được hâm mộ nha."

"Ngươi, ngươi..." cổ họng A La phát ra thanh âm như quái thú.

"Phu quân cực kỳ sủng ái ta, hôm qua là đêm trăng tròn, hân vì ta đàn khúc đính ước ngày xưa "Hầu La Hương"."

"Không!" A La không để ý đến xích sắt trói buộc, muốn nhào qua, "Ta mới là Diệp Thanh La! Ngươi không phải ta, ngươi không phải ta! Tiêu Vinh Hân là phu quân ta, hân là của ta!"

Nhưng nàng giãy giụa cũng vô ích, thân thể suy yếu bị xích sắt kéo trở về, chặt vật ngã xuống nền đất ẩm ướt đầy rêu.

Nàng thở hắt hắt, liều mạng mở to mắt nhìn chăm chăm nữ nhân giống mình như đúc kia.

Nhi từ 17 tuổi? Sao lại có nhi từ 17 tuổi? Chính là hài tử năm đó mình sinh sao?

Mình đã bị giam trong địa lao này đau khổ lạnh lẽo mười bảy năm sao?

"Ha ha ha ha, không sai, ngươi là Diệp Thanh La, nhưng ta cũng là Diệp Thanh La, Diệp Thanh La ta chiếm cứ chồng con ngươi, hưởng thụ tất cả những gì ngươi vốn có! Còn ngươi chỉ có thể như con chuột, con kiến sống trong địa lao âm u tăm tối này, vĩnh viễn không thấy mặt trời! Ngươi biết không, Tiêu Vinh Hân rất sủng ái ta, ta muốn cái gì hân liền cho cái đó! Ban đêm hân cũng rất mạnh mẽ, khiến ta muốn ngừng mà không được! Còn có nhi từ, một tiếng nương hai tiếng nương, đúng là nhi từ hiếu thuận nhất trên đời này! Ha ha ha!"

"Diệp Thanh La" trước mắt cười to đắc ý, vô cùng mỹ mãn thương thức bộ dáng chặt vật điên cuồng như quái thú của A La.

"Ngươi... ngươi rốt cuộc là ai!" A La vô lực muốn chống đỡ thân thể, nhưng kiếp sống nhiều năm trong địa lao đã hủy hoại thân thể nàng.

"Ngươi biết đây là đâu không? Ngươi nhất định không đoán được! Nơi này chính là thùy lao phía dưới hồ Song Nguyệt ở hậu viện Tiêu gia!"

"Diệp Thanh La" sung sướng đắc ý, nhướng mày nhìn xuống A La, cười nói: "Mỗi đêm trăng tròn, Tiêu Vinh Hân đều cùng ta tản bộ bên hồ, đàn khúc "Hầu La Hương" cho ta."

Hồ Song Nguyệt trong hậu viện Tiêu gia...

Con ngươi A La co rụt lại.

Hồ Song Nguyệt, nàng biết rất rõ, đó là nơi lần đầu tiên nàng gặp Vinh Hân, cũng là nơi đính ước ngày xưa.

Có khi nàng đang ngủ phăng phất có thể nghe thấy tiếng nói chuyện như có như không của Vinh Hân, nàng vẫn cho đó là ảo giác của mình, lại không ngờ, tại thời điểm đó phu quân mình yêu cách mình gần trong gang tấc!

Nàng tuyệt vọng ngẩng đầu lên, cố gắng nhìn về phía nóc địa lao.

Nơi này chính là đáy hồ Song Nguyệt sao?

Chỉ cách một tầng nước, Diệp Thanh La nàng biến thành tù nhân?

"Cuộc sống của ta bây giờ thật sự quá hạnh phúc, hạnh phúc đến mức ta cảm thấy không cần thiết giữ lại người."

"Diệp Thanh La" cười thỏa mãn, nói với A La.

A La chợt nhận ra điều gì, dùng hết sức lực toàn thân, yếu ớt hét về hướng nóc địa lao: "Vĩnh Hân, ta mới là A La của ngươi, cứu ta! Mau tới cứu ta!"

Hậu trạch Tiêu gia, trong Thiên Vận các.

Trên giường, nam nhân trung niên tuấn mỹ như trích tiên đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt lại mờ mịt trống rỗng.

"Phụ thân lại gặp ác mộng?" thiếu niên bên cạnh mờ mịt hỏi.

"Ta không mơ thấy giấc mộng này đã lâu rồi." nam nhân ngồi dậy, vỗ vỗ trán, mệt mỏi nói.

"Mẫu thân đang ở trong phủ, nếu phụ thân nhớ nàng, ta sẽ lập tức mời nàng qua đây?"

"Không cần." Nam nhân lắc đầu, khẽ nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên cảnh trong mộng.

Thân thể nàng tiều tụy, đầu đầy tóc bạc.

"Chắc là gần đây thân thể phụ thân bất an nên ban đêm mới gặp ác mộng đi?"

"Có lẽ vậy."

Nam nhân khẽ thở dài, rũ mắt nhìn mái tóc trên vai mình.

Còn chưa tới bốn mươi, tóc đen là thành hoa râu.

Giống như Diệp Thanh La trong giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Editor: Tường An

Trong lúc A La ngủ mơ, cảnh tượng âm u ẩm ướt này lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, bởi vậy, toàn thân nàng không ngừng lạnh run.

"Sau khi rơi xuống nước, cô nương vẫn luôn nói rất lạnh."

"Hôm nay Trần ngự y đã tới bắt mạch chưa, nói thế nào?"

"Bẩm lão tổ tông, Trần ngự y nói không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi dưỡng bệnh thật tốt là được."

"Nếu không có gì đáng ngại thì sao lại không ngừng phát run, nàng còn nhỏ, có thể để lại di chứng gì hay không?"

"Này... Trần ngự y nói đây là tâm bệnh sau khi bị rơi xuống nước, luôn cảm thấy thân thể rất lạnh, chờ thêm vài ngày sẽ tốt lên."

Nghe thanh âm này, nàng cảm thấy cực kỳ quen tai, nhưng nhất thời không nghĩ rốt cuộc là ai?

Giữa giữa mở mắt ra, đập vào mắt là màn giường vàng nhạt, bên cạnh là một lão thái thái vẻ mặt hiền lành, thân thiết nhìn mình, tóc mai bạc trắng, trên trán đeo khăn gấm đính hạt châu, vừa nhìn liền khiến nàng ngẩn ra.

Bộ dáng này chính là lão tổ tông của mình, nhưng nàng nhớ rõ trước khi nàng gả đến Tiêu gia, lão tổ tông đã không còn trên nhân thế.

Nàng giật giật cánh môi khô khốc, đang muốn nói gì đó, lão tổ tông đã ôm nửa người A La vào ngực: "Tiểu tâm can của ta, A La, ngươi tỉnh rồi, nếu còn tiếp tục ngủ như vậy sẽ làm ta lo lắng chết!"

A La bị lão tổ tông ôm vào ngực, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp rất dễ chịu, không có hàn khí lạnh thấu xương như vừa rồi, thân thể nhỏ nhỏ bất giác càng dựa sát vào lão tổ tông trước mắt.

Lão tổ tông thấy nàng như vậy càng thêm thương tiếc, nắm tay nàng nói: "Rõ ràng trên người không quá lạnh nhưng lại không ngừng phát run, ngự y nói đây là tâm bệnh, sợ là phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian mới chậm rãi khỏe lên."

A La lơ đãng nhìn tay mình bị lão tổ tông nắm, nhỏ xinh thanh tú lại hơi mập mạp giống tay trẻ con, giống như bộ dáng bảy, tám tuổi, nàng không khỏi hơi kinh ngạc. Cúi đầu nhìn thân thể mình, lúc này mới phát hiện, nàng sợ đi có thể được lão tổ tông ôm vào ngực là vì thân thể này chỉ mới bảy, tám tuổi mà thôi.

A La bảy, tám tuổi nhỏ nhắn xinh xắn, trên người mặc một bộ trung y vàng nhạt thêu hoa, mắt cá chân đeo khóa trường mệnh khâu bằng sợi dây đỏ.

Nàng bây giờ không phải là nữ nhân đáng thương bị cầm tù 17 năm như trong ác mộng mà là nữ hài tử mềm nhũn như mèo con dựa vào ngực lão tổ tông.

Nàng nhất thời không dám nói lời nào, chỉ sợ mình lên tiếng, giấc mộng ngọt ngào ấm áp này sẽ tan biến, càng cẩn thận dựa sát vào người lão tổ tông.

Lão tổ tông đau lòng vuốt ve bàn tay nhỏ mềm mại của nàng, nhẹ giọng vỗ về: "Tiểu tâm can ngoan, đừng sợ, đó chẳng qua là ác mộng thôi, đều qua rồi, tổ mẫu đã lệnh cho hạ nhân đốt địa long, đặt trong Noãn các, nơi này rất ấm áp, mùa đông cũng không sợ lạnh."

Lời này lão tổ tông Diệp gia dĩ nhiên dành cháu gái nhỏ chuyện rơi xuống nước thôi, nhưng rơi vào tai A La lại là ý tứ khác.

Nàng cẩn thận ngẩng đầu lên, ánh mắt mong mỏi mà không dám tin nhìn gương mặt từ ái của lão tổ tông, bờ môi run run, khó khăn hỏi: "Đấy chẳng qua là ác mộng? Điều... đều đã qua?"

Đôi tay già nua của lão tổ tông vuốt ve khuôn mặt cháu gái, đau lòng nói: "Đúng vậy, chỉ là ác mộng thôi. Hôm nay mẫu thân và ca ca ngươi đi Vạn Thọ tự thắp hương cầu phúc cho ngươi. Lại nói, đúng là linh thật, vừa bái phật về ngươi liền tỉnh lại."

Tay lão nhân gia dù được bảo dưỡng tốt cũng có nếp nhăn, vuốt ve trên khuôn mặt non mịn của A La, tuy hơi thô ráp nhưng mang lại cho A La cảm giác ấm áp khó tả.

Nàng khẽ cắn môi, đôi mắt trong trẻo rung rung: "Lão tổ tông, chúng ta đang ở chỗ nào?"

Nàng nhớ rõ mình hẳn là đã chết, chẳng lẽ đi đến âm tào địa phủ gặp lại người thân của mình? Nhưng lại sao mình lại mang bộ dáng khi còn bé?

Lão tổ tông không biết trong lòng cháu gái nhỏ đã trải qua kỳ ngộ, chỉ cho rằng nàng hỏi chỗ ở, nhân tiện nói: "Mấy ngày nay ngươi bệnh không nhẹ, ta sợ hạ nhân không cẩn thận cho nên mang ngươi về Vĩnh Thọ đường, ngươi xem, đây không phải là Vĩnh Thọ đường trong Noãn các sao?"

A La nghe vậy, thân thể khẽ run lên, hai mắt đầm lệ mờ mịt xuyên qua khuỷu tay lão tổ tông nhìn phía ngoài màn gấm.

Nhìn thấy Lỗ ma ma hầu hạ mình từ nhỏ đứng dựa vào đầu giường, bên cạnh Lỗ ma ma là vài nha hoàn tầm 12, 13 tuổi, theo thứ tự nàng nhận ra là Vũ Xuân, Thúy Hạ, Đan Thu, Hương Đông. Hiện tại các nàng vẫn là tiểu cô nương chưa trưởng thành, mặc váy áo màu đỏ, đứng bưng mâm, ổng súc miệng và khăn chờ hầu hạ.

Nàng lại dời mắt nhìn quanh phòng, bên phải giường là bộ bàn ghế gỗ đàn hương, gần cửa sổ là cái tủ nhỏ khắc hoa bát tiên, bên cạnh có một hương đình đang cháy, khói thơm lượn lờ.

A La ngửi đàn hương an thần, trong lòng vẫn có chút hoảng hốt, nhưng mơ hồ nhận ra đây đúng là bài trí trong lòng lão tổ tông lúc mình bảy, tám tuổi.

Sau này lão tổ tông giá hạc về tây (chết), bộ bàn ghế kia đưa đến phòng đại bá mẫu, còn hương đình thì đưa qua phòng mẫu thân mình.

Lúc ấy Đình ma ma trong phòng mẫu thân còn oán giận nói: "Trong lòng lão tổ tông nhiều thứ tốt, vậy mà nhị phòng chỉ được cái hương đình, cũng quá ít đi."

Ý tứ là, mẫu thân được chia ít, ngược lại các phòng khác thì nhiều.

Mà hiện giờ, đồ vật được phân tới các phòng còn đặt y nguyên trong phòng ngủ của lão tổ tông, còn lão tổ tông vốn đã mất thì đang yêu thương ôm mình vào lòng.

Nàng ngẩng đầu nhìn lão tổ tông, hàng tóc mai bạc trắng cùng ánh mắt quen thuộc, sự mê mang trong lòng A La dần nhạt đi.

Có lẽ những năm tháng lạnh lẽo tàn khốc kia chỉ là một con ác mộng, nàng cũng không phải thiếu nãi nãi Tiêu gia, càng không phải nữ nhân đáng thương bị giam nhiều năm sau khi sinh con.

Nàng vẫn là nữ hài tử bảy tám tuổi được lão tổ tông nâng niu, yêu thương che chở.

Lão tổ tông nhìn A La trong ngực, thấy môi nàng hơi run rẩy, đôi mắt to ướt nước mắt, cứ như vậy ngây ngẩn nhìn chăm chăm mái tóc bạc của mình, không khỏi kinh ngạc: "A La còn chỗ nào không thoải mái sao?"

A La nghe tỏ mầu hỏi, nhẹ nhàng lắc đầu, vươn tay vuốt sợi tóc bạc của bà, nhỏ giọng nói: "Lão tổ tông, ta không có chỗ nào không thoải mái, ta chỉ nhớ người."

Nàng nhớ lão tổ tông.

Hương thơm thoang thoảng, bàn ghế gỗ đàn sáng bóng kia đều là những hồi ức thoải mái trong con ác mộng liên tiếp của nàng.

Nghĩ đến đây, lỗ mũi đột nhiên chua xót, lại giống như tiểu oa nhi nước mắt rơi như mưa.

"Tiểu tâm can ngoan, làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe? Mau, mau gọi Trần ngự y!" lão tổ tông thấy vậy, sợ hãi ôm chặt nàng vào ngực, không biết làm thế nào cho phải.

A La bỏ nhào vào lòng lão tổ tông, ôm cổ bà, vừa khóc vừa nói: "Lão tổ tông, A La rất nhớ người, A La rất nhớ người..."

Thanh âm nức nở như bị nhiều ủy khuất làm lão tổ tông đau lòng muốn chết.

"Lão tổ tông ở đây a, vẫn luôn ở cùng người, tiểu tâm can ngoan, đừng khóc..."

Bên cạnh, Lỗ ma ma thấy vậy, vội vàng đưa khăn, lại phân phó mấy tiểu nha hoàn nhanh chóng đi xách nước, trong phòng một mảnh rối ren.

Sau khi khóc rống một trận, mọi ủy khuất trong con ác mộng dài đằng đẳng kia cũng phai nhạt theo trận khóc này. Nàng hiện tại ở trong ngực lão tổ tông, làm nũng như một tiểu oa nhi bình thường, để lão tổ tông tự tay dứt cháo gạo nếp táo đỏ.

Lỗ ma ma từ gian ngoài đi vào, thấy lão tổ tông cười ha hả cảm thìa dứt cháo cho cô nương, cô nương ăn từng miếng thơm ngọt, khuôn mặt tinh xảo cũng dần lộ ra nụ cười thỏa mãn, trong lòng cũng yên tâm.

Lúc cô nương vừa tỉnh lại giống như bị ác mộng dọa sợ, nhìn có chút ngây ngốc, sau khi khóc một hồi mới khỏe trở lại.

Nàng tiến lên cười nói: "Vừa mới sai người đi mời Trần ngự y đến, bây giờ đang đợi ngoài cửa, lão tổ tông, người xem?"

Lão tổ tông nghe vậy, vừa từ ái dứt một thìa cháo cho A La, vừa cười nói: "Bảo hấn vào xem một chút đi, tuy nhìn có vẻ tốt rồi nhưng đại phu chưa bắt mạch, cuối cùng vẫn không yên tâm."

Lỗ ma ma nghe phân phó, ra ngoài mời Trần ngự y vào, A La ăn được nửa bát cháo liền cảm thấy nuốt không nổi nữa.

"Như vậy không được, chưa ăn được bao nhiêu, ngay cả Vượng Tài còn ăn nhiều hơn người."

Vượng Tài là con mèo hoa nuôi trong phòng lão tổ tông, càng lớn tuổi càng ăn nhiều. A La nhớ lúc mình bảy tám tuổi rất thích chơi với nó, chỉ tiếc sau này không biết tại sao Vượng Tài đi mất, không tìm về được, nàng còn buồn khóc vài ngày.

Lúc này trong lòng A La càng cảm thấy quanh cảnh mình bảy tám tuổi mới là thật, trong mộng chẳng qua là ảo cảnh mà thôi, nghĩ vậy, toàn thân mềm nhũn nằm trong chăn ấm đệm êm, ngọt ngào ấm áp.

Nàng tươi cười nhìn tỏ mầu, cố ý chu cái miệng nhỏ nhắn: "Không cần đâu, lão tổ tông, A La thật sự không ăn nổi nữa."

Lão tổ tông giờ tay lên, vừa bắt đắc đi lại sùng nịnh néo cái mũi nhỏ của nàng: "Người a, vừa tỉnh liền bắt đầu nghịch ngợm, đợi lát nữa Trần ngự y tới, ta nói hấn kê cho người mấy thang thuốc bổ!"

A La bị hù nhảy dựng, uống thuốc cũng không phải chuyện đùa, nàng nhìn nửa bát cháo, lại nghĩ đến bát thuốc đen tuyền, vội vàng gật đầu lia lịa: "Ta ăn ta ăn! Ta thích nhất ăn cháo!"

Nàng hiện tại bảy tám tuổi, bản lĩnh gió chiều nào che chiều ấy vẫn có.

"Như vậy mới ngoan!" lão tổ tông nhìn vẻ mặt nàng nhu thuận, thật là đáng yêu, nhìn không được nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc xù của nàng.

Hai bà cháu đang cười nói thì nghe tiếng bước chân từ gian ngoài truyền đến, Lỗ ma ma đi vào bẩm báo: "Là đại cô nương, nhị cô nương, tứ cô nương và biểu cô nương tới."

A La nghe vậy, chợt cảm thấy kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Editor: Tường An

Vẫn là thời điểm bấy, tám tuổi có lão tổ tông cung chiều, điều này làm đáy lòng nàng thờ phào một hơi. Nhưng vừa nghe mấy người tỷ muội đến đây, nhất thời khiến nàng nhớ lại đủ loại kỷ ức về các nàng.

Những kỷ ức kia cũng không tốt đẹp gì mấy.

Diệp gia có ba nhi tử, chia làm ba phòng. Đại phòng có hai nữ nhi, đại cô nương Diệp Thanh Dung, nhị cô nương Diệp Thanh Liên, Nhị phòng là A La và ca ca Diệp Thanh Xuyên, Tam phòng chỉ có một nữ nhi là Diệp Thanh Huyền.

Ngoài ra, trong nhà còn có một vị biểu cô nương mất mẹ đến tìm nơi nương tựa, là nữ nhi của muội muội đại phu nhân Diệp gia, tên Phùng Tú Nhã.

Diệp gia có tổng cộng năm vị cô nương, chênh lệch nhiều nhất chỉ có ba tuổi thôi, còn lại đều xấp xỉ tuổi nhau, từ nhỏ lại chơi cùng nhau, hẳn là nên thân thiết mới phải.

Nhưng cố tình, A La và mấy vị tỷ muội này ít nhiều cũng có ngăn cách, không quá hòa hợp.

Lại nói nguyên nhân, trước khi A La được sinh ra, lão tổ tông bị bệnh nặng, thái y đều nói không thể cứu chữa, cả nhà tập trung ở Vinh Thọ đường với vàng chuẩn bị hậu sự.

Nhưng đúng lúc này, Nhị thái thái đang mang thai bảy tháng, cũng chính là mẫu thân A La, đột nhiên đau bụng, vừa được đỡ về phòng không bao lâu thì sinh ra A La.

A La vừa ra đời, bên lão tổ tông bỗng có chuyển biến tốt, cứ như vậy mà sống được, sức khỏe dần dần khôi phục.

Sau sự kiện đó, lão tổ tông nói nàng vốn đang phiêu đảng trong một không gian không rõ trắng đen, đột nhiên có vị tiên nữ ném một oa nhi vào tay nàng, còn nói với nàng, hảo hảo nữ hài nhi này, sau đó nàng liền tỉnh lại.

Chuyện này truyền đi, mọi người đều tặc lưỡi cảm thán, nói A La là do tiên nữ đưa đến, bởi vì A La ra đời mới cứu được mạng lão tổ tông.

Đến khi lão tổ tông hoàn toàn khỏe lại, ôm tiểu oa nhi mềm mại, trắng trẻo như bạch ngọc trong lòng, nói đây chính là oa nhi trong mộng, yêu thích cực kì, từ đó sủng ái A La như tâm can bảo bối.

Đừng nói các tỷ muội khác, ngay cả trưởng tử trưởng tôn Diệp gia cũng không được lão tổ tông thích bằng A La.

Chuyện gì cũng có hai mặt lợi và hại, A La từ nhỏ đã được lão nhân gia cung chiều, tính tình lại lười nhác mảnh mai, so với mấy tỷ muội khác, A La có chút bị chiều hư, trở thành một tiểu thư vô đức vô tài.

Bởi vì ngón tay quá non mịn, không đánh đàn được, không chịu nổi đau khổ, vì không thích mùi mực, viết chữ cũng không tốt bằng các tỷ muội, ngày thường đến học đường đọc sách, tuy nói ý vào trí nhớ tốt, học nhanh hơn bọn tỷ muội, nhưng vẫn không bằng người ta dụng công chăm chỉ học tập, mà nàng thì chỉ biết chơi đùa với Vương Tài trong phòng lão tổ tông, dẫn dả người ngoài nhìn vào, nàng thật sự là một tiểu cô nương kiêu căng bị chiều hư.

Mặt khác, vì nàng được sủng ái như vậy, chi phí ăn mặc đều tốt hơn mấy tỷ muội khác, tiểu hài tử thấy vậy trong lòng sao có thể thoải mái, khó tránh khỏi sinh ra bất mãn với A La.

Từ nhỏ đã có nhiều ngăn cách, sau khi lớn lên, từng người từng người gả đi, mấy tỷ muội càng xa cách với A La.

Giờ đây, A La trải qua một đời, kỷ ức như mộng như ảo, cái đầu nhỏ cũng nghĩ nhiều hơn trước kia.

Nàng cẩn thận nhớ lại từng chút từng chút, trong lòng hiểu rõ, A La kia tuổi nhỏ, mặc dù nhìn vô tâm vô phách, cũng không để ý mấy người tỷ muội nhưng tâm lý rốt cuộc vẫn khó chịu.

Đều là tiểu cô nương thích thể diện, ai mà không muốn mình được mọi người ca ngợi. A La còn nhỏ không nói ra miệng nhưng trong lòng biết rõ, mọi người khen nàng chẳng qua là nể mặt lão tổ tông mà thôi, có ai thật lòng khen nàng? Ngoài miệng thì nịnh nọt dễ nghe, kỳ thật trong lòng đều thầm nói, cô nương này bị lão tổ tông chiều hư, về sau sẽ phải chịu khổ.

Khi đó, lão tổ tông nói đã sớm chọn cho nàng một vị hôn phu tốt, cũng chuẩn bị rất nhiều đồ cưới, nói A La đời này không có gì phải bận tâm, là số mệnh một đời được nàng nể chịu.

Sau này quả nhiên không sai, dù lão tổ tông mất trước khi nàng xuất giá, nhưng đồ cưới của nàng thật là mười dặm hồng trang không ai so được, mà vị hôn phu của nàng cũng do lão tổ tông đích thân lựa chọn, từ nhỏ đã quen biết A La, yêu thương sủng ái A La trong lòng bàn tay, Tiêu thiếu gia tài trí tung hoành Tiêu Vĩnh Hân.

Có điều...

A La cắn môi, lại nhớ tới giấc mộng băng lãnh dài đằng đẵng kia.

Có điều, sau này nàng bị đẩy vào con đường mà lão tổ tông có nằm mơ cũng không ngờ tới, cuối cùng chết thảm trong thủy lao tối tăm không ánh mặt trời.

Vừa nghĩ tới, nàng đã muồn rùng mình.

Chung quy bị người ta nói trúng rồi, nàng sau này phải chịu khổ, là nỗi đau khổ mà người thường không tưởng tượng nổi.

Trong những năm tháng dày vò đó, nàng cũng từng nghĩ tới, có phải mình tự làm tự chịu hay không? Nếu không phải mình không có điểm nào tốt, có phải loại chuyện này sẽ không xảy ra với mình không?

Còn nữ nhân giả mạo mình rốt cuộc là ai?

Chẳng qua, cuối cùng vẫn không có đáp án mà thôi.

A La đang cúi đầu suy nghĩ miên man thì thấy rèm che lay động, tiếng cười nói thanh thúy truyền đến, mấy tỷ muội đã tiến vào phòng.

A La từ trong khuỷu tay lão tổ tông nhào người ra liền thấy bốn tỷ muội đi vào, theo thứ tự là Diệp Thanh Dung, Diệp Thanh Liên, Diệp Thanh Huyền, đi cuối cùng là Phùng Tú Nhã.

Hiện tại tuổi các nàng vẫn còn nhỏ, lớn nhất là Diệp Thanh Dung mười tuổi, còn lại đều xấp xỉ A La, tám bảy, tám tuổi.

Mấy tỷ muội vào phòng, thấy A La đã tỉnh lại, đang rúc trong khuỷu tay lão tổ tông, không khỏi hơi kinh ngạc, đầu tiên phản ứng kịp là Phùng Tú Nhã, nàng tiến lên một bước, kinh hi nói: "A La, ta nói, sáng sớm đã nghe chim hí thước kêu ngoài cửa sổ, nghĩ hôm nay sẽ có chuyện vui, không ngờ đúng là người đã tỉnh lại!"

Nói xong liền sáp lại, hỏi han ân cần với A La.

A La nghe vậy, mím môi cười với nàng, nhẹ giọng gọi một tiếng: "Tú Nhã tỷ tỷ."

Phùng Tú Nhã là nữ nhi mà muội muội thứ xuất của đại thái thái sinh ra sau khi gả cho Phùng gia, sau này Phùng gia suy tàn, vốn giao Phùng Tú Nhã cho nhà mẹ đẻ của đại thái thái chăm sóc, trùng hợp, Phùng Tú Nhã ở lại Diệp gia mấy ngày, lão tổ tông thấy nàng hợp ý A La, liền dứt khoát lưu nàng lại, nuôi ở đại phòng cùng Diệp Thanh Dung và Diệp Thanh Liên, xem như thêm bạn chơi.

Lão tổ tông vừa nghe thấy lời Phùng Tú Nhã nói, mừng rỡ cười ha hả: "Cái miệng nhỏ này đúng là ngọt, ta nghe nói hôm nay nữ học (lớp học dành cho nữ tử) có bài kiểm tra nhỏ, mấy tỷ muội làm bài thế nào?"

Trong mấy tỷ muội Diệp gia, tính tình mỗi người đều khác nhau, trong đó, Diệp Thanh Huyền là nữ nhi Tam phòng, mà xưa nay Tam phòng không được lão tổ tông thích, lại chỉ có một nữ nhi, càng có vẻ không được sủng. Từ nhỏ Diệp Thanh Huyền đã bị mẫu thân dạy bảo phải biết lấy lòng lão tổ tông, lấy lòng A La, đáng tiếc nàng không thông minh bằng Phùng Tú Nhã, lần nào cũng bị Phùng Tú Nhã đoạt hết nổi bật.

Bây giờ vừa nghe lão tổ tông hỏi, cuối cùng cũng có cơ hội mở miệng, liền vội vàng tiến lên cười nói: "Lão tổ tông, mấy tỷ muội chúng ta đều làm được tốt, không làm mất mặt Tấn Giang Hầu phủ, có điều, tiên sinh nhớ kỹ Tam tỷ tỷ, nói Tam tỷ tỷ học tốt lại thông minh, không phải ta có thể so được, nói lần này Tam tỷ tỷ không thể tham gia kiểm tra, thật là đáng tiếc."

Lời này vừa thốt ra đúng là biến A La thành tài nữ tiên sinh tâm tâm niệm niệm, dĩ nhiên chọc lão tổ tông vui vẻ, xoa xoa đầu A La, cười thờ dãi: "Người khi nào thì có bản lĩnh này, sao ta không biết!"

Bên cạnh, Diệp Thanh Liên nghe vậy, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Tiểu xiếc này của Phùng Tú Nhã và Diệp Thanh Huyền, trước kia nàng thấy nhiều rồi.

Có điều, so với hai người này, thân phận nàng đương nhiên khác biệt, nàng là đích tôn nữ Tấn Giang Hầu phủ, phụ thân đã sớm thừa kế tước vị Tấn Giang Hầu, hai ca ca đọc sách cũng tốt, nhất là đại huynh trưởng đã tiến vào quan trường, tiền đồ tương lai vô hạn.

Nàng dĩ nhiên không cần nịnh bợ Diệp Thanh La của Nhị phòng như vậy.

Về mặt nàng mất tự nhiên, cười nhạt nói: "Lão tổ tông, hôm nay chúng ta kiểm tra làm thơ, cầm kỹ, thư pháp. Bọn tỷ muội đều làm thơ, cô ý mang về cho lão tổ tông xem."

"Tốt, tốt, nhanh lấy ra cho ta xem."

Lão tổ tông Diệp gia tuy sủng A La như thịt trên đầu quả tim nhưng bình thường cũng yêu thương các cháu gái khác, nghe Diệp Thanh Liên nói vậy, vội vàng muốn xem.

Diệp Thanh Dung liền sai nha hoàn dâng mấy bài thơ bọn họ tỷ muội làm lên cho lão tổ tông.

Lão tổ tông nhìn qua một lượt, gật đầu liên tục, khen không dứt miệng: "Viết rất tốt, viết rất tốt, nét chữ thanh nhã mỹ lệ, dùng từ thỏa đáng, người không biết còn tưởng là nữ trạng nguyên viết đây!"

Diệp Thanh Liên nghe thế, vẻ mặt có chút đắc ý.

Kỳ thật, bàn về tài tình, trường tử Diệp Thanh Dung còn nhỏ đã đọc đủ thi thư, tài hoa hơn người, người ngoài ai mà không khen là tài nữ Diệp gia. Nhưng không nói đến tài tình, chỉ bàn về dung mạo, dĩ nhiên phải nói đến Diệp Thanh La.

Diệp Thanh La mới bảy tuổi mà dung mạo đã tuyệt sắc, toàn bộ Yến Kinh cũng không tìm ra người thứ hai. Năm ngoái lão tổ tông mang nàng tiến cung gặp thái hậu nương, lão nhân gia vừa nhìn thấy tiểu mỹ nhân nhi liền luyện tiếc không muốn buông tay, nói sao có thể sinh được nữ hài xinh đẹp như vậy.

Thân là đích tôn nữ Diệp gia, nhị cô nương Diệp Thanh Liên tài tình và dung mạo đều không kém, nhưng cũng không đủ xuất sắc, hơn nữa, lão tổ tông sủng ái Diệp Thanh La, càng khiến Diệp Thanh Liên không có tiếng tăm bằng các cô nương khác trong nhà.

Hiện tại nghe thấy lão tổ tông khen thơ tốt, dù không phải chỉ khen một mình nàng nhưng vẫn có chút đắc ý, vừa nhìn A La vừa cười nói: "Lão tổ tông nói đùa, nếu để người ngoài nghe được còn không chê cười ta. Nếu mấy ngày nữa có Thường cúc yến, mấy tỷ muội chúng ta roi xuống thể hạ phong, sau này chẳng phải sẽ không có mặt mũi gặp người sao."

"A Liên, đừng tự diệt nhục khí của mình, mấy tỷ muội các ngươi, người người đều là tài nữ, sao lại có đạo lý roi xuống thể hạ phong?"

Đối với cháu gái mình, lão tổ tông luôn rất coi trọng.

Chẳng qua, A La vừa nghe, trong lòng lại lộp bộp.

Thường cúc yến a... đây là thường cúc yến thời điểm nàng bảy tuổi?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Editor: Tường An

Năm đó Hiền Đức thái hậu thích thường cúc, tiên hoàng lấy hiếu trị quốc, tháng tám hàng năm đều tổ chức thường cúc yến tại Yến Kinh, mời hầu môn phu nhân và các cô nương tham dự, cùng Hiền Đức thái hậu thưởng cúc, làm thơ chơi đùa.

Về sau, tuy Hiền Đức thái hậu đã mất nhưng thường cúc yến hàng năm tại Yến Kinh vẫn được lưu truyền đến nay như một phong tục đặc hữu.

A La bảy tuổi, tính tình trẻ con thích náo nhiệt, vốn nên thích thường cúc yến. Chỉ có điều, thường cúc yến không chỉ thưởng cúc mà còn phải làm thi từ ca phú, các cô nương khuê tú đều muốn nhân cơ hội thể hiện tài năng của bản thân.

A La không có gì để thể hiện, hàng năm đều roi xuống hạ phong, cảm thấy có chút mất mặt, bởi vậy thường cúc yến hàng năm trở thành chuyện khiến nàng đau đầu.

An phận nhân nhả làm một cô nương hầu môn không tốt à, tại sao nhất định phải so đấu thi từ ca phú?

A La nghĩ tới đây liền phiền não nhíu mày. Mặc dù không sợ mấy tiểu oa nhi so đấu, nhưng trong lòng nàng vẫn không thích.

Huống hồ, kiến thức của nàng trước kia không thể so được với hiện tại, thi từ ca phú không tẹt, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, có nói ra cũng chẳng ai tin. Hơn nữa, mấy tỷ muội đều có một tay chữ tốt, nét chữ xinh đẹp thanh nhã.

Nàng có thể so được sao?

Mấy cô nương dĩ nhiên nhìn ra A La buồn rầu, cũng nhìn nhau cười, Diệp Thanh Liên còn che miệng nói: "A La, mấy ngày nay phải chăm chỉ luyện đàn, đọc sách, không thể để người khác xem thường tỷ muội chúng ta."

Lời này hiển nhiên là bỏ đá xuống giếng, A La mím môi không lên tiếng.

Đúng lúc này Trần ngự y đã đến ngoài cửa, tiểu nha hoàn Như Ý đi vào bẩm báo, mấy tỷ muội cũng cáo từ đi ra ngoài.

Nhân lúc mọi người ra ngoài hết mà Trần thái y chưa vào, lão tổ tông cười ha hả lôi kéo tay A La, nói: "A La không cần khổ sở, chờ vài ngày nữa người khỏe hẳn, tổ mẫu nói Nhị ca ngươi dạy ngươi luyện chữ, dù thế nào đi nữa, thường cúc yến cũng không thể để người khác xem thường A La."

Nhị ca mà lão tổ tông nói chính là nhị tử Đại phòng Diệp Thanh Thụy, năm nay mười bốn tuổi, tài năng xuất chúng, bá danh sư thư pháp Đồng Tử làm thầy.

A La không đành lòng phụ ý tốt của lão tổ tông, nhu thuận gật đầu: "Lão tổ tông nói vậy, ta an tâm "

Vừa nói xong liền thấy Trần thái y tiến vào, nhắm mắt bắt mạch cho A La một lúc, nói thân thể tốt, chỉ hơi suy yếu, hảo hảo nghỉ ngơi là được.

A La lại bị đút một chén canh tổ yến, ăn xong liền cảm thấy mệt mỏi ngáp một cái. Lão tổ tông thấy vậy liền bảo nàng ngủ tiếp, dặn dò Hồ ma ma chăm sóc nàng cho tốt, sau đó mới rời đi.

Màn rèm vàng nhạt buông xuống, A La được hầu hạ nằm trên giường đệm mềm mại, đắp chăn thêu màu hồng phấn. Trong phòng lại đốt hương thơm làm nàng cảm thấy ấm áp ngọt ngào, tâm tình căng thẳng cũng dần dần trầm tĩnh lại.

Cảnh tượng sau khi tỉnh lại cơ hồ làm nàng không dám tin, nàng sợ một khi nhắm mắt lại, xung quanh sẽ lại là thủy lao âm u ảm ướt.

Nàng khẽ cắn môi, nâng tay lên, nhìn bàn tay trẻ con nhỏ nhắn mập mạp, lại sờ sờ thân thể mình.

Nàng hiện tại chính là tiểu nữ hài bảy tuổi được lão tổ tông yêu thương ôm vào lòng.

Thở phào một hơi, ngửi hương khí thoang thoảng trong phòng, nàng lại bắt đầu suy nghĩ chuyện thường cục yến.

Phàm là thế gia có hầu môn có tiếng ở Yên Kinh đều được mời đến dự thưởng cục yến, Tiêu gia đương nhiên cũng sẽ tham dự.

Như vậy, lần này nàng sẽ gặp Vinh Hân đi? Có lẽ hiện tại Vinh Hân vẫn là một tiểu nam hài chín tuổi nhỉ..

Nàng nắm chặt chăn gấm, bỗng nhiên nhớ tới "Diệp Thanh La" giả mạo mình tươi cười đắc ý, nói Tiêu Vinh Hân sủng nàng ta mười bảy năm, nói Tiêu Vinh Hân đàn "Hầu La Hương" cho nàng ta.

Nhất thời trong lòng không biết là từ vị gì, nhớ đến quang cảnh năm mình bảy tuổi, nghĩ tới cha mẹ và huynh trưởng, không biết hiện tại bọn họ có giống trong trí nhớ của mình hay không? Ngây ngốc suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng mí mắt nặng trĩu, cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Một giấc này nàng ngủ rất sâu, khi tỉnh lại đã là ngày thứ hai. Hồ ma ma thấy nàng tỉnh, vội vàng phân phó mấy nha hoàn đi vào hầu hạ A La rửa mặt chải đầu, mặc quần áo.

Lão tổ tông biết động tĩnh bên này, cũng đích thân đi qua, vuốt ve vàng trán nhỏ của A La: "Nhìn tinh thần đã tốt hơn nhiều rồi."

Đúng lúc này, Đại thái thái, Tam thái thái và đích tôn đại thiếu nữ đến thỉnh an lão tổ tông, biết A La đã tỉnh, tất nhiên cũng qua thăm, vây quanh A La đau lòng trêu mếu một phen.

Sau đó, vẫn là lão tổ tông thấy người nhiều sợ ảm ỉ nàng nghỉ ngơi nên mới nói mọi người giải tán.

Lão tổ tông nhìn nàng trang điểm xong, chải đầu thành hai búi tóc nhỏ, mặc y phục hồng phấn thêu hoa, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mịn, một tiểu nữ hài nhỏ xinh lại quy củ ngay ngắn trên ghế con, không khỏi vừa đau lòng vừa buồn cười, nói: "Bị bệnh một hồi, nhìn lại không giống ngày xưa, có vẻ hiểu chuyện hơn."

A La nghe vậy, cũng cười: "Bây giờ nhớ tới trước khi bị bệnh, cứ cảm thấy như ngăn cách một tầng sương mù, ngoại trừ nhớ rõ lão tổ tông, những người khác đều rất mới lạ!"

Lão tổ tông đánh giá nàng một lượt, cuối cùng nói: "Người a, người thì nhỏ mà suy nghĩ thì nhiều, sợ là vẫn buồn phiền chuyện thưởng cục yến đi, kỳ thật, chẳng qua là một bữa tiệc mỗi năm một lần, không biết đã tổ chức bao nhiêu lần rồi, có cái gì phải căng thẳng, ngược lại khiến một tiểu hài tử sợ hãi."

A La không thể trực tiếp nói với lão tổ tông chuyện mình đã trải qua, chỉ nhu thuận cười cười, làm nũng nói: "Lão tổ tông, nhà người ta đều hận không thể tranh thủ mặt mũi cho cô nương nhà mình, lão nhân gia ngài lại không ngắm trông cháu gái mình tranh đoạt nổi bật."

Lão tổ tông vốn lo lắng cho nàng, thấy nàng còn có tâm tư trêu ghẹo mình, trong lòng cũng hơi yên tâm: "Thì tính sao, cháu gái ngoan bảo bối của ta đời này đều có người yêu thương, muốn tranh đoạt làm cái gì? Ta cũng không phải tú bà tuyển mỹ nữ!"

A La nghe vậy liền bật cười.

Nói cũng phải, đều là thiên kim tiểu thư như nhau có cái gì phải ganh tị tranh đoạt, chẳng qua, tiểu cô nương khó tránh khỏi tính háo thắng mà thôi.

Hai bà cháu cười nói vui vẻ, Hồ ma ma mang chén thuốc và dược thiện vào, bày trên bàn. Lão tổ tông sợ nàng một mình không có hứng, liền ở lại ăn cùng nàng.

Đang ăn thì nghe tiểu nha hoàn đi vào bẩm báo: "Nhị thái thái và Tam thiếu gia đã trở về từ sáng sớm, thay xiêm y xong sẽ qua bên này."

A La đang ăn một ngụm canh nấm, nghe lời này, tay cầm muỗng hơi buông xuống.

Lão tổ tông vừa gấp một miếng thịt chiên bơ thơm mềm bỏ vào bát A La vừa nói: "Chắc là hôm qua nhận được tin người tình lại nên vội vã chạy về."

A La khẽ gật đầu: "Vâng."

Nhị thái thái và Tam thiếu gia là mẫu thân và ca ca của nàng.

Trong trí nhớ của A La, mẫu thân mất sớm hơn lão tổ tông.

Mẫu thân vốn là nữ nhi thế gia thư hương Giang Nam, tài mạo song toàn, nghe nói khi đó đã sắp đính hôn, có điều sau này gia đình sa sút, nhà trai từ hôn, sau đó không biết nhân duyên thế nào gả cho phụ thân, xem như hung hăng đánh vào mặt gia đình kia.

Đáng tiếc, từ lúc mẫu thân gả vào Diệp gia, phụ thân đều ở biên cương phòng thủ, phu thê chung đụng thì ít xa cách thì nhiều.

A La nhớ, quan hệ giữa hai người bọn họ rất xa lạ, mỗi lần phụ thân ngẫu nhiên về nhà, hai bọn họ nhất định sẽ đối xử trịnh trọng hữu lễ với nhau.

Đến năm A La mười tuổi, mẫu thân bệnh nặng một trận rồi mất.

Sau khi mẫu thân mất, phụ thân giống như một đêm già đi mười tuổi, rồi nhà đi biên quan, từ đó về sau không trở về nữa.

Cha mẹ đều không ở bên, ca ca lại bị mù bẩm sinh, việc hôn nhân cũng không được như ý. Cưới tẩu tử cũng coi là môn đăng hộ đối nhưng tính tình lại không hợp với ca ca, A La mơ hồ nhớ sau khi thành thân, có mấy lần ca ca ngủ ở thư phòng.

Nàng là nữ tử chưa lấy chồng làm sao hiểu được mấy chuyện đó, chỉ thuận miệng hỏi một câu, ca ca liền lấy cớ đọc sách mệt mỏi nên ngủ lại thư phòng luôn.

Bây giờ nghĩ lại, trong lòng ca ca khổ sở bao nhiêu, chỉ không nói với nàng mà thôi.

Đang suy nghĩ, Nhị thái thái Ninh thị và Diệp Thanh Xuyên đã tiến vào phòng. Làm con dâu không thể so với những tiểu cô nương được nuông chiều từ bé kia, sau khi vào phòng, cùng nhị tử đoàn trang hành lễ bái kiến lão tổ tông rồi mới đứng sang một bên.

A La tiến lên chào hỏi mẫu thân, Ninh thị thân nhiên nhìn nàng một cái, trong mắt cũng không có bao nhiêu độ ấm, khẽ gật đầu nói: "Nhìn tính thần đã tốt lên rồi."

A La nhìn mẫu thân, mẫu thân đã hai mươi mấy tuổi nhưng trên mặt không hề có dấu vết tuổi tác, ngược lại vẫn giống như lúc mười bảy mười tám tuổi. Đôi mắt như thu thủy, lông mày như trắng rằm, môi đỏ tựa yện chi, da dẻ trắng như tuyết, mái tóc đen dài mềm mại đáng yêu, lại mang khí chất thanh nhã của người đọc sách.

Nàng vốn cho rằng nữ nhân ở địa lao trong mộng cực kỳ giống mình, nhưng hiện tại nhìn bộ dáng mẫu thân mới nhận ra, nữ nhân kia nhiều hơn vài phần lệ khí, thiếu đi vài phần văn nhã xinh đẹp.

Mà Ninh thị thấy nữ nhi ngược mắt, cẩn thận đánh giá mình, lúc mình nhìn qua thì lông mi hơi run run, cuống quýt rũ mắt xuống, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Có điều, tính tình nàng vốn đậm mực, hơn nữa nữ nhi từ nhỏ đã nuôi bên cạnh lão tổ tông, cho nên cũng không mở miệng hỏi gì nhiều.

A La cúi đầu, nghĩ sau này lớn lên bộ dáng mình cơ hồ giống hệt mẫu thân, lại nhớ tới khi mình mười tuổi thì mẫu thân buông tay nhân gian. Mặc dù ngày thường không thân cận mẫu thân nhưng dù sao máu mủ tình thâm, cái mũi không khỏi chua xót.

Ninh thị là con dâu phải hầu hạ bên cạnh lão tổ tông, nhưng Diệp Thanh Xuyên là cháu trai nên không cần, vì thế A La liền kéo ca ca cùng ngồi trên giường nói chuyện.

Diệp Thanh Xuyên vừa sinh ra đã bị mù, mấy năm nay cầu y vô số, thuốc uống không biết bao nhiêu nhưng cũng không thấy tốt lên, thời gian dài, Diệp gia cũng nhận mệnh.

Chẳng qua, Diệp Thanh Xuyên trời sinh thông minh, trí nhớ tốt, phàm là văn chương phụ tử đọc qua, chỉ nghe một lần đã nhớ kỹ không sót một chữ, bản thân lại siêng năng chăm chỉ nên dù mắt mù vẫn luyện được một tay chữ tốt.

Ngoài ra, tướng mạo hắn cũng như A La, cực kỳ giống mẫu thân, ngũ quan tinh xảo như họa, từ nhỏ đã uống thuốc triển miên nên trên người luôn thoang thoảng mùi thuốc, nhưng không khiến người ta chán ghét mà ngược lại mơ hồ có khí độ thế ngoại tiên nhân.

Hiện tại tuổi còn nhỏ, ca ca chưa cưới vợ, A La cũng không cần kiêng dè, kéo ca ca ngồi trên giường, trong lòng cảm thấy hết sức thân mật, hỏi lung tung liên tục không ngừng.

Diệp Thanh Xuyên theo mẫu thân đi Vạn Thọ tự cầu phúc cho muội muội, ai biết hôm qua mới bái Phật xong, chưa kịp nghỉ ngơi liền nghe nói muội muội tính lại, tất nhiên vội vã chạy về nhà, thay quần áo, rửa mặt súc miệng xong, đi đến phòng lão tổ tông gặp muội muội.

Hắn mất mù không nhìn thấy, bị bàn tay nhỏ bé mềm mại của muội muội kéo qua giường ngồi, trong lòng tràn đầy cảm giác quen thuộc, nhưng lại mơ hồ nhận thấy có chút không giống ngày xưa.

Người mù tâm linh nhạy cảm, cứ cảm thấy trải qua lần bệnh này, khí tức A La có gì đó không giống lúc trước?

Dùng xong bữa sáng, lão tổ tông cùng Ninh thị rời đi, trước khi đi còn dặn dò Diệp Thanh Xuyên: "Mấy ngày nay A La bị bệnh, không đi học được, A Xuyên hảo hảo giảng lại cho nàng."

Kỳ thật, lão tổ tông không nói thì Diệp Thanh Xuyên cũng muốn trò chuyện với muội muội.

A La chỉ nghĩ, nàng tuổi nhỏ phụ thân lại ở biên cương phòng thủ, một năm gặp chẳng được mấy lần, tính tình mẫu thân đạm mạc ít nói, tuy có lão tổ tông yêu thương nhưng dù cũng là lão tổ tông, cho nên đối với A La mà nói, người thân cận nhất chính là người ca ca ruột này.

Sau này lão tổ tông mất, ca ca là chỗ dựa duy nhất của nàng ở nhà mẹ đẻ.

"A La sao lại nhìn chăm chăm ta vậy?" Diệp Thanh Xuyên không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được A La đang ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đánh giá mình.

"Ca ca, A La bị bệnh xong, chỉ cảm thấy giống như một đời không gặp ca ca." A La mím môi ngượng ngùng cười, kéo tay ca ca làm nũng.

Thanh âm tiều hài đồng bảy tuổi nhỏ nhẹ mang theo chút trẻ con lại nói ra từ "một đời" làm lòng Diệp Thanh Xuyên hơi cứng lại.

Hắn bất giác nâng tay, muốn vuốt đầu A La.

Trang sức trên đầu A La hơi mát lạnh, ngón tay thon dài tỉ mỉ vuốt ve búi tóc A La, lại theo sợi tóc đi xuống, nhẹ nhàng xoa xoa gò má tròn mềm của nàng.

"Đây là bệnh đến choáng váng sao?" hắn mặc dù mới mười tuổi, ở trước mặt muội muội lại có giọng điệu tiều đại nhân, ngữ khí tràn ngập sùng nịnh.

Trong lòng A La ê ẩm, ý mình còn nhỏ liền thuận thể chui vào ngực ca ca.

Diệp Thanh Xuyên hôm nay mặc quần áo nguyệt sắc, vạt áo có mùi thuốc nhàn nhạt, chớp mũi A La ngửi mùi hương quen thuộc, suýt nữa rơi nước mắt.

"Ca ca, A La rất nhớ ngươi, rất nhớ ngươi." Nàng dùng thanh âm hài đồng, thay nữ tử bị giam nhiều năm trong địa lao nói ra tưởng niệm trong lòng.

Diệp Thanh Xuyên nghe lời này, lại phát hiện tia bi thương và bất đắc dĩ trong giọng nói của A La, hắn không khỏi kinh ngạc, ngực đau xót, theo bản năng ôm chặt muội muội thơm mềm trong ngực: "A La, chẳng lẽ đang trách ca ca không ở bên cạnh ngươi sao? Nhưng mẫu thân thật sự muốn đi Vạn Thọ tự thấp hương, ca ca cũng muốn đi cùng."

Dứt lời, hắn lại nghĩ đến một chuyện, liền suy đoán: "Hay là, A La còn giận mẫu thân?"

"Giận mẫu thân?" A La nghi hoặc ngẩng đầu lên, không hiểu hỏi: "Vì sao lại giận mẫu thân?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Editor: Tường An

"Ngày đó, không phải vì chuyện Khải Nguyệt nên ngươi mới cãi nhau với mẫu thân sao?" Diệp Thanh Xuyên khẽ thờ dài, nói.

Nghe vậy, A La mới nhớ ra.

Đây là chuyện xảy ra vào năm nàng bảy tuổi, nhưng thật ra chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Mẫu thân là tam tiểu thư Ninh gia, bên trên còn có một tỷ tỷ ruột thịt, vị tỷ tỷ kia gả vào Phùng gia ở Giang Nam, sinh được một nữ nhi tên Khải Nguyệt. Trước đó vài ngày, được được phái đến Nhậm Châu làm việc, đúng lúc đi ngang qua Yên Kinh nên dĩ nhiên là muốn ghé qua Diệp gia. Dĩ đã nhiều năm không gặp mẫu thân, liền dứt khoát ở lại Diệp gia, hai tỷ muội hàn huyên trò chuyện.

Khải Nguyệt biểu tỷ cũng xấp xỉ tuổi A La, hai người cùng chơi đùa vốn cũng không có gì, chỉ vì ngày ấy, A La nhìn thấy mẫu thân vẽ một bức họa cho Khải Nguyệt biểu tỷ, vẽ giống y như thật.

A La thấy vậy, trong lòng không biết là tư vị gì.

Mẫu thân tính tình lãnh đạm, đối với phụ thân, ca ca, thậm chí là mình đều rất lạnh nhạt, không ngờ lại ưu ái Khải Nguyệt biểu tỷ như vậy. Vì thế, A La rất bất mãn, nói chuyện với mẫu thân có phần bất kính, suýt nữa làm ấm lên.

Sau này mẫu thân mất, nàng gả vào Tiêu gia, cũng quên mất chuyện này, bây giờ ca ca nhắc tới, nàng không khỏi im lặng.

Chút tâm tư nhỏ này nàng nhớ rõ, lúc đó chẳng qua là tiểu hài tử giành kẹo, không nhìn nổi mẫu thân mình đối với người khác tốt hơn mình thôi.

Hiện giờ nhớ lại, vừa chua xót lại vừa buồn cười.

Diệp Thanh Xuyên thấy muội muội không nói gì liền cho rằng mình đoán đúng, khẽ thở dài, thương tiếc sờ sờ mái tóc mềm mại của A La: "Quả nhiên ta đoán đúng rồi, sức khỏe ngươi luôn rất tốt, chưa bao giờ bị bệnh, vậy mà hiện tại lại bệnh nặng như vậy, quả nhiên trong lòng còn nhớ chuyện này."

Nghĩ đến nàng còn nhỏ, chút chuyện nhỏ ấy mà cũng nhớ thật lâu.

"Kỳ thật, mẫu thân cũng rất lo lắng cho ngươi, ngày đó ngươi tranh cãi ầm ĩ một trận rồi xoay người chạy đi, mẫu thân vẫn ngồi bên giường một lúc lâu, ta nghe ma ma nói, mấy ngày sau đó tâm trạng mẫu thân luôn không tốt."

Thanh âm Diệp Thanh Xuyên hết sức dịu dàng: "Dù sao cũng là huyết mạch tương liên, sao mẫu thân lại không lo lắng cho ngươi chứ, lần này ngươi bị bệnh, mấy ngày vẫn không khá lên được chút nào, mẫu thân không biết làm sao, chỉ còn cách dẫn ta đi Vạn Thọ tự cầu phúc cho ngươi."

A La nghe vậy, trong lòng ảm áp, nghĩ tới sau này mẫu thân mất, lão tổ tông cũng không còn, mặc dù có ca ca và phu quân yêu thương nhưng vẫn thấy thiếu chút gì đó.

Dù tính tình mẫu thân lãnh đạm nhưng dù sao cũng là mẫu thân ruột thịt của mình.

"Ca..." nàng khẽ cắn môi, thanh âm nhỏ nhẹ: "Chuyện huynh nói ta đều biết, ta không giận mẫu thân, nếu huynh không nhắc chuyện ngày ấy, suýt nữa ta đã quên rồi. Lại nói, chỉ là một bức họa mà thôi, chẳng có gì quan trọng, A La ta là người hẹp hòi như vậy sao?"

Diệp Thanh Xuyên nghe muội muội nói vậy, đôi mắt đen nhánh tuy giống như nhìn về phía hư vô nhưng lại chứa ý cười ảm áp.

"Thì ra A La nhà ta là đại nhân đại lượng như vậy?"

"Đương nhiên rồi!" nàng đứng lý hợp tình khoe khoang.

Diệp Thanh Xuyên nhìn không được bật cười, càng thương tiếc vuốt tóc A La: "Đợi lát nữa mẫu thân còn qua đây thăm ngươi, ngươi nhất định phải khiến nàng an tâm..."

A La nằm trong lòng ca ca gật đầu liên tục: "A La biết!"

Hai huynh muội nói chuyện một lúc, A La bị bệnh, Diệp Thanh Xuyên dĩ nhiên rất thương tiếc, hỏi han ân cần, nhắc tới chuyện Trần thái y bắt mạch, A La đều nói lại rõ ràng.

Nói xong, A La nhìn bộ dạng ca ca tuần mỵ nhả nhận, bỗng nhiên nghĩ tới tương lai ca ca sau này.

"Ca ca, hôm nào ta lại tìm một đại phu giỏi, nói không chừng sẽ chữa khỏi mắt cho huynh."

Nàng nhớ hình như có nghe phụ thân của Thất thúc ở Tiêu gia có một vị bằng hữu là thần y chu du tứ phương, am hiểu thuật châm cứu, lúc đó Vĩnh Hân nói nếu vị thần y kia đến Yên Kinh, có thể mời hắn chữa trị tật mắt cho ca ca.

Có điều cũng chỉ nhắc tới mà thôi, sau này phụ thân của Thất thúc ra biên quan chinh chiến, không đề cập đến vị bằng hữu thần y kia nữa.

Diệp Thanh Xuyên không chuyện này, mấy năm nay Diệp gia cũng đã tận tâm tận lực tìm không biết bao nhiêu đại phu chữa mắt cho hắn, liền ôn nhu cười nói: "Đây là ghét bỏ ca ca mắt mù sao, đang yên đang lành lại nhắc tới chữa mắt?"

A La nghe ca ca nói vậy, sợ hắn nghĩ nhiều, vội vàng giải thích: "Ca ca nói gì vậy, A La cũng chỉ muốn tốt cho huynh thôi mà!"

Diệp Thanh Xuyên nghe giọng nàng gấp gáp giải thích, càng thêm đau lòng vỗ vỗ gương mặt nàng: "A La ngoan, khỏi bệnh lại trở nên hiểu chuyện."

Hai huynh muội đang nói thì loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài kèm theo tiếng bước chân hỗn độn, giống như đã xảy ra chuyện gì đó.

A La còn đang nghi hoặc, đã thấy Hồ ma ma đi vào, trên tay còn bưng một chén trà sâm táo đỏ.

"Bên ngoài có chuyện gì sao?" Diệp Thanh Xuyên buông muội muội ra, ngồi trên giường nhàn nhạt hỏi.

Hắn đối với muội muội thì dịu dàng thân cận, đối với người khác thì lập tức thay đổi thái độ, cũng không phải là cố ý mà do bản tính thôi.

"Tam thiếu gia, là Vương Tài xảy ra chuyện, sáng nay còn thấy nó chơi đùa trong sân, không biết vì sao bây giờ lại không thấy." Hồ ma ma cẩn thận đặt chén trà sâm táo đồ lên bàn, nhú mày lo lắng nói.

"Vương Tài?" A La vừa nghe liền cau mày.

Đúng là thời điểm nàng bảy tám tuổi, Vương Tài đi mất, không ngờ lại là ngày hôm nay.

Trong lòng nàng lo lắng liền kéo ca ca ra ngoài xem, vừa bước vào đại sảnh đã thấy lão tổ tông ngồi trên ghế, vẻ mặt lo lắng than thở, bên cạnh là mẫu thân mình cùng Đại thái thái và Tam thái thái cẩn thận hầu hạ, an ủi.

"Lão tổ tông, Vương Tài đã xảy ra chuyện gì?"

Lão tổ tông thấy cháu gái bảo bối đi vào, nước mắt suýt nữa rơi xuống, kéo A La qua ngồi bên cạnh mình: "Từ lúc ngươi sinh ra, ta liền nuôi Vương Tài, hôm nay không biết vì sao lại không thấy!"

A La nghe lão tổ tông khóc, nhớ tới sau này vẫn không tìm được con mèo kia, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu. Mặc dù hiện tại nàng đã không phải là tiểu nữ hài hồ hồ chút là khóc lóc, nhưng nghĩ đến Vương Tài mất rồi, nàng vẫn có chút phiền tiếc.

"Lão tổ tông ngài đừng khổ sở, Diệp gia cũng không lớn lắm, nó còn có thể chạy đi đâu chứ? Lại nói Vương Tài nhà chúng ta rất có linh tính, trừ phi bị người ta bắt, nếu không thì sẽ biết tự tìm đường trở về."

"Hạ nhân đã tìm hết một lượt mà vẫn không tìm thấy, ta lớn tuổi rồi, vốn nghĩ nếu ta không còn, sẽ đem Vương Tài phó thác cho A La, ai ngờ Vương Tài lại đi trước ta!"

Lão tổ tông bị thương nói, tuy chỉ là một con mèo mà thôi nhưng dù sao cũng đã nuôi bên người mấy năm, so với nhi tử, tức phụ còn thân thiết hơn!

A La thấy vậy, lại nhớ tới những ngày mình bị giam dưới thủy lao.

Sau khi mình chết, liệu có ai thương tâm vì mình hay không? Hay là, bọn họ chưa bao giờ biết A La thật đã sớm tang mệnh, ngược lại vẫn cứ nâng niu sủng ái A La già kia?

Trong lòng A La chợt dâng trào bị thương cho số mệnh bản thân đời trước, lại đau lòng lão tổ tông, phiền tiếc Vương Tài, cuối cùng vừa dậm chân vừa đỡ lão tổ tông, nói: "Đi, lão tổ tông, chúng ta ra ngoài tìm xem, ta cũng không tin chúng ta kêu nó mà nó không nghe được!"

Nàng vừa dứt lời, mấy người trong phòng đều bị hù nhảy dựng, âm thầm liếc nhau, cùng tiến lên ngăn cản.

Lão thái thái lớn tuổi không chịu nổi khổ sở a, lỡ như có chuyện gì không hay xảy ra, vậy làm sao được!

Ninh thị thấy vậy cũng khẽ nhú mày, vừa muốn tiến lên thì nghe lão tổ tông nói: "A La nói đúng, vẫn là A La hiểu ta nhất, Vương Tài mất, ta cũng không muốn sống, nếu còn ngăn cản ta không để ta đi tìm, vậy không phải làm ta vội chết sao!"

Ai ngờ A La bên cạnh còn hăng say thêm dầu vào lửa: "Lão tổ tông, ta đỡ ngài, chúng ta cùng ra ngoài xem."

Mọi người nghe vậy, trong lòng tức A La lại gây chuyện, nhưng giận mà không dám nói gì, chỉ còn cách lo lắng đề phòng đi theo sau, một đoàn người trùng trùng điệp điệp đi ra khỏi phòng.

Kỳ thật, chuyện con mèo trong phòng lão tổ tông đi mất đã kinh động toàn bộ Diệp gia, lão đại Diệp Trường Cần, lão tam Diệp Trường Mẫn đều đang ở nhà, mang theo nhi tử, nữ nhi chia nhau tìm ở hậu viện.

Có điều, đã lật tung cái hậu viện lên rồi, đừng nói mèo, ngay cả một cọng lông mèo cũng không thấy!

Đúng lúc đang không biết phải làm thế nào thì thấy A La đỡ lão tổ tông, cùng một đám người phía sau chạy tới.

Hai nhi tử thấy lão tổ tông run rẩy đi tới, cuống quýt chạy lại: "Mẫu thân đừng sốt ruột, đã có chúng con đi tìm rồi, bên ngoài trời lạnh, lão nhân gia ngài về phòng nghỉ ngơi thôi!"

Lão tổ tông lắc đầu than thở: "Các ngươi a, tìm cả nửa ngày mà vẫn chưa tìm được, bảo ta làm sao yên tâm nghỉ ngơi chứ!"

Mọi người không biết làm sao, nhìn nhau cười khổ, chỉ có thể cẩn thận đi cùng, một đoàn người dạo một vòng quanh hậu viện, cuối cùng vẫn không tìm thấy.

Kế tiếp lại đi đến chỗ ngọn núi già trong rừng trúc, Diệp Trường Cần đường đường là Tấn Giang hầu, là người có quyết đoán, kiên trì khuyên nhủ lão tổ tông: "Mẫu thân, ngài cũng thấy đó, bên này gần hồ, không khí rất lạnh, mẫu thân vẫn nên vào đình nhỏ bên kia nghỉ tạm, để ta dẫn hạ nhân đi tìm một lượt."

A La đứng trong rừng trúc, đứng lúc một trận gió lạnh thổi qua, lại nghe Đại bá nói vậy, cũng sợ lão tổ tông có việc gì, liền khuyên như: "Lão tổ tông, Đại bá nói có lý, chúng ta qua đình ngồi chờ, được không?"

Lão tổ tông ngẫm nghĩ một chút, gật đầu nói: "Vậy thì đi thôi, ta cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút cũng tốt."

Rồi lại phân phó: "Đi lấy áo choàng đến cho A La khoác thêm, tránh bị cảm lạnh."

Dứt lời liền có người làm theo.

A La cùng lão tổ tông ngồi xuống, mấy vị thái thái cẩn thận hầu hạ. Trên ghế đã sớm có hạ nhân trải đệm ấm, lại lấy màn gấm treo quanh đình.

Lão tổ tông tuy hơi mệt mỏi nhưng nhớ tới Vượng Tài, trong lòng vẫn khổ sở, lái nhai nói: "A La, lúc ngươi vừa ra đời không bao lâu, Lục gia liền ôm Vượng Tài đến, tuy nó chỉ là một con mèo bình thường nhưng ta vừa nhìn liền thích, ánh mắt nó thông minh, rất giống ngươi. Mấy năm nay nuôi bên người, một ngày không nhìn thấy sẽ khó chịu a!"

Trong lòng A La cũng không dễ chịu, nhưng cũng vỗ về an ủi lão tổ tông: "Ngài yên tâm, Vượng Tài nhà chúng ta được lão tổ tông thích chính là có phúc khí, nhất định có thể gặp dữ hóa lành."

Lão tổ tông ôm tiểu A La, thờ dài nói: "Nó chỉ là một con mèo thôi, sao tự nhiên lại biến mất như vậy chứ."

A La nghe lời này, trong lòng vừa động.

Tính nết vốn vô tư không hỏi thế sự, nhưng sau khi trải qua con ác mộng kia, không khỏi suy nghĩ nhiều một chút.

Tỷ như, vì sao năm đó mình vô duyên vô cớ bị giam trong thủy lao, rốt cuộc là ai làm? Tỷ như, hôm nay Vượng Tài biến mất là do đi lạc hay bị người hại? Nếu nói đi lạc cũng không hợp lý, một con mèo nhu thuận như vậy, lại chơi đùa trong viện nhà mình, tại sao lại đột nhiên đi mất?

Lúc này, gió lạnh thổi qua rừng trúc, phát ra tiếng vang xào xạc kèm theo tiếng nước truyền vào tai A La.

A La dựa nửa người vào lão tổ tông, trong lúc hoảng hốt giống như trở lại trong thủy lao.

Nàng nhắm mắt lại, cẩn thận lắng nghe tiếng vang bên tai, không chỉ có tiếng nước hồ gọn sóng, tiếng gió thổi trong rừng trúc, mà còn có rất nhiều những tiếng động nhỏ không dễ phát hiện.

Có tiếng dế mèn kêu trong bụi cỏ, tiếng con kiến chui qua khe đá, còn có tiếng ai đó ngáp một cái, tiếng cô lỗ phát ra từ bụng nha hoàn nào đó.

Nhưng trong nháy mắt, tiếng lão tổ tông lái nhai, tiếng mấy vị thái thái khuyên giải, tất cả đều không nghe thấy, thế giới của nàng lại yên tĩnh như khi ở trong thủy lao.

Vạn vật vô thanh, lại phảng phất như có tiếng động.

Trong trạng thái cực kỳ yên tĩnh lại nghe được vạn vật này, trong phần đông những tiếng động rất nhỏ, A La phân biệt được một tiếng động yếu ớt, đó là tiếng kêu bi thương của một con mèo.

Hơi xa một chút, nhưng vẫn có thể truyền vào tai nàng.

Là Vượng Tài.

Nàng chợt mở mắt ra: "Lão tổ tông, ta nghe thấy tiếng Vượng Tài!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Editor: Tường An

Trong lòng lão tổ tông vốn đang nhớ Vượng Tài, đột nhiên nghe A La nói vậy, khó hiểu hỏi lại: "Tìm được Vượng Tài?"

Bên cạnh, Đại thái thái khẽ nhủ mảy.

Nhà mẹ đẻ nàng họ Khâu, cũng là danh gia vọng tộc ở Yên Kinh, phụ thân là Lễ bộ thượng thư, dưới gối chỉ có hai con, một nam một nữ, huynh trưởng của nàng hiện giờ đã làm tới chức Từ Nguyên đại tướng quân.

Nàng từ nhỏ đã đọc đủ thứ thi thư, sau gả đến Tấn Giang Hầu phủ làm dâu trưởng, sinh đích tôn, tường tôn và hai nữ nhi cho Diệp gia. Sau khi gả vào Diệp gia được mấy năm thì tiếp nhận việc bếp núc, quản lý Diệp gia trước sau gọn gàng ngăn nắp.

Đều là con dâu Diệp gia, khó tránh khỏi âm thầm so sánh giữa các chị em dâu. Một người xuất thân thư hương thế gia nhưng gia đạo sa sút, dung mạo tuy tốt, tính tình lại cực kỳ lãnh đạm không được người thích, còn một người xuất thân nhà quan lại nhỏ, không lên được mặt bàn.

Bởi vậy, nàng luôn bày ra tư thái rộng lượng hào phóng, đảm đang hiền lành, ngày thường quản lý chuyện nhà đầu vào đấy, mạnh hơn hẳn hai người em dâu.

Nhưng nàng thật sự không ngờ, nhân sinh luôn hoàn hảo, sườn sề của nàng lại đụng phải một tiểu nha đầu như A La.

Lúc Nhị phòng Ninh thị mang thai thứ hai, nàng cũng không có ý nghĩ gì. Nàng đã có hai nhi tử, hai nữ nhi, đối với nhi tử của Ninh thị vừa sinh ra đã bị mù, nàng cũng có chút thương xót, thờ dài nói với ma ma bên cạnh: "Tam thiếu gia bị mù bẩm sinh, khổ thân Nhị thái thái."

Vì thế, nàng cũng thật lòng ngóng trông Ninh thị sinh được một nhi tử khỏe mạnh.

Lần đó, Ninh thị sinh ra một nữ hài, nàng thờ dài, trong lòng càng thêm thương xót.

Chẳng qua, không ngờ tiểu nha đầu kia lại được lão tổ tông ưu ái, nâng niu như tâm can bảo bối, còn ôm về nuôi bên cạnh mình, một khắc không rời.

Thậm chí, hai nữ nhi như hoa như ngọc của nàng còn không sánh bằng!

Cũng không thể trách nàng không rộng lượng, kể ra A La có điểm nào tốt, không phải là bộ dáng xinh đẹp thôi sao, chỉ có vậy mà được vào mắt lão tổ tông? Huống hồ, nếu nói bộ dáng đẹp, theo nàng thấy, cũng là tướng hồng nhan họa thủy mà thôi!

Về phần nói tiên nữ phò thác trong mộng lại càng buồn cười hơn, chuyện này cũng tin được sao? Nếu là tiên nữ hạ phàm thì nên đầu thai trong bụng Đại thái thái nàng mới đúng.

Mấy năm nay, Đại thái thái thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng chường mắt A La, có điều, lão tổ tông luôn cưng chiều A La, nàng cũng nhường nhịn, bày ra bộ dáng yêu thương A La.

Đối với chuyện tìm mèo, nàng vốn cảm thấy A La còn nhỏ không hiểu chuyện, giật dây lão thái thái lớn tuổi chạy khắp nơi tìm mèo, hiện tại thấy A La nói nghe được tiếng Vượng Tài kêu, trong lòng càng thêm bất mãn.

Chẳng qua ngại thân phận, nàng không tiện phát tác, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "A La, ngươi là tiểu hài tử không nên nói lung tung, rõ ràng không nghe thấy âm thanh gì, ngươi nói như vậy không phải vô duyên vô cớ chọc lão tổ tông khó chịu."

Bên cạnh, Tam thái thái xưa nay là người gió chiều nào che chiều ấy, nghe vậy cũng hứa theo: "Đừng vậy, dù sao A La còn nhỏ, chắc là lo lắng quá nghe nhầm thôi."

Ngược lại, lão tổ tông không nghe lọt tai lời nói của hai con dâu, ôm A La, chờ mong nói: "A La, ngươi nghe được tiếng Vượng Tài ở đâu?"

Lão tổ tông nói vậy, ánh mắt những người khác đều nhìn về phía A La.

A La bị nhiều người nhìn như vậy, áp lực không thờ nổi.

Nàng nhìn ra được, mọi người kỳ thật đều không trông cậy tìm được mèo, hiện tại giống trông khua chiêng đi tìm chẳng qua là an ủi lão tổ tông mà thôi, miễn bị tội danh bất hiếu. Vốn định đi tìm một vòng xong có thể trở về, ai ngờ nàng lại nói ra lời này.

Đại lão gia Diệp Trường Cần nghe A La nói vậy, nghiêm khắc nhìn A La, nhíu mày nói: "A La, hạ nhân đã lật tung cả hậu viện lên cũng không tìm thấy Vượng Tài, ngươi nói làm sao ngươi nghe được động tĩnh?"

Vị đại bá này làm quan nhiều năm, ánh mắt không gian mà uy, ngày thường A La cũng có chút sợ hãi, nàng không khỏi cúi đầu, khẽ cắn môi, đôi mắt to đen láy nhìn lão tổ tông bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Lão tổ tông, ta cũng không biết, nhưng vừa rồi ta thật sự nghe tiếng Vượng Tài kêu."

Nàng bị giam trong thủy lao dưới hồ Song Nguyệt mười bảy năm, một thời gian dài sống trong không gian yên tĩnh tịch mịch, lỗ tai nàng bất giác có thể phân biệt rõ cả những tiếng động rất nhỏ.

Nàng biết, vừa rồi trong tiếng gió mang theo hơi ẩm từ mặt hồ thổi vào, thật sự có kèm theo tiếng gào yếu ớt của Vượng Tài.

Lão tổ tông xưa nay thương A La nhất, thấy trong mắt tiểu cô nương lộ ra vẻ sợ hãi, không khỏi đau lòng ôm A La qua, lại nói với đại nhi tử: "A La còn nhỏ, dù nghe nhầm thì có sao, ngươi cần gì phải hỏi nàng như hỏi phạm nhân vậy!"

Dứt lời, lại cúi đầu bẽn lẽn đổ A La: "A La, ngươi nói vừa rồi làm sao nghe được Vượng Tài kêu, đừng sợ, dù nghe nhầm cũng không ai nói ngươi."

A La dựa vào ngực lão tổ tông, dưới ánh mắt nghi ngờ của mọi người, ngẩng đầu nhìn về phía cái đình bên bờ hồ.

Hậu viện Diệp gia nhỏ hơn hậu viện Tiêu gia rất nhiều, đây chỉ là cái hồ nhỏ nhỏ nằm đó gia gia sai người đào mà thôi.

Trên mặt hồ lăn tăn gợn sóng, ở giữa hồ có một cái đảo nhỏ rậm rạp cỏ lau.

Hiện tại đã vào mùa thu hoạch, bụi lau sậy kia đã khô vàng xơ xác, cảnh tượng có vẻ tiêu điều.

"A La, lão tổ tông sùng ái người nhất, bây giờ Vương Tài mất, trong lòng lão tổ tông cũng nôn nóng, chuyện không chắc chắn thì không nên nói lung tung."

Tam thái thái cẩn thận nhìn mặt Đại thái thái và Đại lão gia xong, nhin không được lại lên tiếng.

Xung quanh đây có rất nhiều người, nếu thật sự có tiếng mèo kêu, tại sao không có ai nghe thấy?

A La không để ý đến ánh mắt nghi ngờ của mọi người, hít sâu một hơi, giờ tay chỉ về phía bụi lau sậy giữa hồ.

"Vương Tài... hẳn là ở đó đi."

Vừa rồi nàng nghe được tiếng vang của nước xen lẫn tiếng sần sật nhỏ bé của cỏ lau.

Nàng nghĩ, có lẽ chính là chỗ đó.

Trong lòng cũng không chắc chắn lắm, nhưng trực giác nói cho nàng biết, chính là chỗ đó.

Lão tổ tông theo ngón tay A La, nhìn về phía bụi cỏ lau giữa hồ, nhất thời giật mình: "Không sai a, trong viện đã tìm nhiều lần mà không thấy, chỉ có bụi cỏ lau đó là chưa tìm."

Đại lão gia nghe vậy, nhân nhật liếc A La một cái, phân phó hạ nhân: "Mang thuyền qua đây, chèo qua chỗ đảo nhỏ giữa hồ tìm một chút."

Dứt lời, Lâm quân gia vội vàng dẫn người đi tháo dây thừng cột thuyền.

Đại thái thái khẽ nhíu mày, nàng biết, lão tổ tông đã lên tiếng, phu quân dĩ nhiên chỉ có thể làm theo, nhưng chẳng qua là làm điều thừa mà thôi. Đang ngày mùa thu hoạch, mặt hồ lại không kết băng, con mèo kia làm sao chạy qua đó được?

Nhưng việc đã đến nước này, chỉ phải người chèo thuyền qua xem một chút mà thôi, nàng cũng không lên tiếng.

Để xem, nếu trên đảo không có Vương Tài, tiểu nha đầu A La này nói thế nào?

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi liếc mắt Nhị thái thái bên cạnh, lại thấy Nhị thái thái hơi mím môi, nhíu mày nhìn về phía đảo nhỏ.

Nhị thái thái đúng là mỹ nhân, gió thổi sợi tóc nhẹ phất, nhìn càng khiến người ta trù mến.

Đại thái thái cười cười, không nói gì.

Ninh thị cảm giác được ánh mắt của Đại thái thái, quay đầu nhìn qua, Đại thái thái liền thu liễm nụ cười, làm bộ nhìn sang hướng khác.

Ninh thị thấy vậy, thầm thở dài.

Lúc này, hạ nhân đang chèo thuyền về phía đảo nhỏ.

Trong đình một mảnh tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng mái chèo khua nước theo gió thu truyền đến.

Không bao lâu, Lâm quân gia dẫn theo vài hạ nhân đã đến chỗ đảo nhỏ, dùng mái chèo đẩy bụi lau ra tìm kiếm.

Đại lão gia đứng bên cạnh lão tổ tông, vẻ mặt nghiêm túc không nói lời nào.

Diệp Thanh Xuyên mất mù, không nhìn thấy vẻ mặt những người xung quanh, nhưng linh tính của hắn lại sâu sắc, cũng nhận ra tâm tư mọi người.

Hắn biết lão tổ tông sùng ái A La, lần này A La tự chủ trương nói Vương Tài ở trên hòn đảo kia, chỉ sợ càng chọc đại bá phụ không thích.

Nếu như không tìm được mèo, mọi người ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng không biết chê cười A La thế nào.

Hắn khẽ nắm chặt bàn tay giấu dưới ống tay áo.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy trải qua lần bệnh này, A La có chút không giống trước kia.

Trước kia, A La kiêu căng tùy hứng, nhưng A La bây giờ tuy vẫn làm nũng với mình như cũ nhưng hắn vẫn mơ hồ cảm nhận được vài phần cẩn thận trong đó.

Nàng giống như một con mèo bị người ta bắt, sợ hãi thử vuron chân nhỏ ra thăm dò.

Diệp Thanh Xuyên đang suy nghĩ thì nghe tiếng Lâm quân gia kinh hi truyền đến.

"Tìm thấy!"

"Vượng Tài ở chỗ này!"

Diệp Thanh Xuyên nghe vậy, đầu tiên là hơi run sợ, sau đó trái tim treo lơ lửng mới hạ xuống.

Hắn không hiểu một người mất mù như hắn cũng không nghe thấy tiếng mèo kêu, vì sao A La lại nghe được, có điều, tốt xấu gì lần này A La cũng không bị người khác chê cười.

Nắm tay siết chặt dưới ống tay áo chậm rãi buông lỏng.

Lão tổ tông vui mừng muốn khóc, nắm tay A La nói: "Xem, thật sự tìm được! Tìm được Vượng Tài rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Editor: Tường An

Mà lúc này, mọi người có chút không dám tin nhìn bụi lau sậy giữa hồ, thật sự thấy Lâm quân gia ôm Vượng Tài lên thuyền trở lại, nhất thời thần sắc khác nhau.

Đại thái thái nhíu mày, im lặng không nói gì.

Nhị thái thái khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tam thái thái hoài nghi nhìn về phía A La.

Sắc mặt đại lão gia rớt cuộc cũng giãn ra, nói: "Mẫu thân, đã tìm được Vượng Tài rồi, ta đưa lão nhân gia ngài về phòng trước thôi, miễn ở chỗ này bị lạnh."

So với đám con dâu, đại lão gia chỉ hi vọng gia đình an bình, mẫu thân mình không đến mức vì một súc sinh mà thương tâm. Tuy hắn không thích A La tự chủ trương, nhưng tìm được Vượng Tài dù sao cũng là chuyện tốt.

Lão tổ tông lại không đồng ý: "Chờ mang Vượng Tài về đây, ta tận mắt nhìn thấy mới yên tâm."

Đại lão gia gật đầu, đảo mắt nhìn cháu gái nhỏ được mẫu thân ôm trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đôi mắt đen trong veo nhìn về hướng nhỏ.

"Làm sao A La biết Vượng Tài ở trên đảo nhỏ kia?"

Việc này nhắc tới cũng kỳ quái, mèo không có khả năng biết bơi, huống chi giờ là cuối thu, nước hồ rất lạnh.

Hắn vừa hỏi, những người khác đều nghi ngờ nhìn A La.

Lúc này A La lo lắng Vượng Tài, vừa nghe thấy tiếng Vượng Tài kêu liền nói ra. Bây giờ bị đại bá hỏi, nàng cũng hơi giật mình.

Đúng vậy, vì sao nàng có thể nghe thấy?

Tuy nói lúc bị giam dưới hồ Song Nguyệt, nàng không phân biệt được ngày đêm, xung quanh yên tĩnh chỉ có tiếng nước, tiếng gió cực kỳ nhỏ, tai nàng đã quen với việc nhận biết các loại tiếng động dù là nhỏ nhất. Nhưng bây giờ không phải ở dưới hồ Song Nguyệt, xung quanh cũng không hề yên tĩnh mà có rất nhiều tiếng động, tiếng nói chuyện, vậy mà trong nháy mắt nàng vẫn cảm thấy mọi tiếng động đều biến mất, phảng phất như trở lại thủy lao kia.

"Ta..." môi A La nhẹ nhấp, muốn nói gì đó lại không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể nhìn lão tổ tông, nhỏ giọng nói: "Ta cũng không biết, chỉ cảm thấy giống như nghe được Vượng Tài cầu cứu ta."

Một tiểu cô nương xinh xắn động lòng người chỉ mới bảy tuổi mà thôi, bị đại bá hỏi, lại bị nhiều người nhìn chăm chăm, nói ra lời này cũng hợp tình hợp lý.

Lão tổ tông bảo hộ nàng, trừng mắt đại nhi tử nói: "Từ nhỏ A La đã nuôi bên cạnh ta, cũng nhìn Vượng Tài lớn lên, ngày thường lại hay chơi đùa với nó, sợ là lòng có linh tê."

Đại lão gia nghe cũng thấy có đạo lý, trầm ngâm một chút, đang định nói gì thì đúng lúc Lâm quân gia ôm mèo cập bờ, lão tổ tông dĩ nhiên vội vàng nghênh đón, nhận lấy Vượng Tài.

Bộ lông Vượng Tài bù xù, hai mắt sợ sệt nhìn xung quanh, toàn thân phát run, chân trước còn có vết máu.

Lão tổ tông kinh hãi: "Đây là thế nào?"

Lâm quân gia vội nói: "Lúc tìm thấy Vượng Tài thì thấy nó nằm trong khe đá, chân trước hình như bị thương, dính máu loang lổ, nô tài đã giúp nó lau sơ qua rồi."

Lão tổ tông ôm Vượng Tài, đau lòng nói: "Vượng Tài ngoan, nhanh, nhanh đi mời đại phu!"

Đại phu vội vàng xem xét thương thế cho Vượng Tài, thì ra là bị một cây đinh đâm vào chân, lại mắc kẹt trong khe đá không ra được. Đại phu rút cây đinh kia ra, bôi thuốc băng bó cho nó, Vượng Tài kêu thảm thiết không ngừng, làm lão tổ tông cũng sốt ruột theo.

A La ngồi bên cạnh vuốt ve đầu Vượng Tài, ý muốn an ủi nó một chút.

Thật vất vả mới băng bó kỹ cái móng vuốt nhỏ, hai mắt Vượng Tài đều rơm rớm nước mắt, lão tổ tông nhìn lại đau lòng.

Xong xuôi, A La ôm Vượng Tài qua Noãn các nghỉ ngơi, còn lão tổ tông thì gọi Lâm quân gia đến, giao trách nhiệm điều tra rõ chuyện này.

Nàng không tin Vượng Tài tự bơi qua đó, càng không tin trên đảo nhỏ lại vô duyên vô cớ có đinh.

Trong Noãn các, A La chỉ làm như mình là tiểu hài tử bảy tuổi không hiểu chuyện, dựa nửa người vào đệm giường, lấy chăn gấm đắp lên chân, để Vượng Tài nằm ghé vào chân mình nghỉ ngơi.

Vượng Tài bị tra tấn một hồi, bây giờ cuộn mình nhắm mắt ngủ.

Trong lúc ngủ, cái đuôi nhỏ lắc lư vài cái, hai lỗ tai cũng thường run run.

"Chúng ta đều chịu khổ một hồi, cũng may còn bảo vệ được tính mạng bản thân."

A La vươn bàn tay nhỏ vuốt ve bộ lông mềm mại của Vượng Tài, nghĩ đến khoảng thời gian ở hồ Song Nguyệt, thì thảo nói.

"Đừng sợ, sau này A La sẽ che chở ngươi, không để ngươi bị người khác khi dễ, được không?"

Nàng khép hờ mắt, lẩm bầm một câu như vậy, nhưng đáp lại nàng cũng chỉ có tiếng cô lỗ phát ra từ bụng Vượng Tài.

Lỗ ma ma nhẹ nhàng vén rèm lên, thấy A La nhắm mắt như đã ngủ, liền không dám kinh động, khoát tay bảo hạ nhân mang canh ngân nhĩ đi hâm nóng, chờ nàng tỉnh lại lấy cho nàng ăn thêm.

Ai ngờ Lỗ ma ma vừa quay đầu liền gặp Nhị thái thái đi vào.

"Vừa mới ngủ." Lỗ ma ma hành lễ, nhỏ giọng trả lời.

Trước kia nàng hầu hạ trong phòng Nhị thái thái, sau này chuyện phụ trách chăm sóc A La nên chuyển sang phòng lão tổ tông, bên ngoài nhìn vào nghĩ nàng là người của lão tổ tông, nhưng tiền lương hằng tháng đều lĩnh từ phòng Nhị thái thái.

Nhị thái thái gật đầu, cũng không có ý rời đi mà đi thẳng vào Noãn các.

Lỗ ma ma thấy vậy, bận rộn đỡ Nhị thái thái ngồi xuống, lại rót trà cho nàng.

Nhị thái thái không có tâm trạng uống trà, chỉ xuyên qua rèm gấm nhìn nữ nhi tựa nửa người vào giường ngủ.

Màn gấm hồng phấn mơ hồ, trong phòng hương thơm thoang thoảng, nữ nhi bảy tuổi ôm mèo ngủ say, đáng thương co rúc trong chăn gấm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng.

Nàng nhỏ giọng hỏi: "Trong Noãn các lúc nào cũng đốt địa long sao?"

Lỗ ma ma gật đầu, nói: "Vâng, từ sau khi cô nương bị bệnh, thường cảm thấy lạnh, nếu không ấm áp, nàng sẽ gặp ác mộng."

Nhị thái thái nghe vậy, hơi nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, chỉ im lặng ngồi đó, cầm chén trà nhỏ nhìn nữ nhi nằm trên giường.

Trong phòng cực kỳ yên lặng, chỉ có tiếng đồng hồ nước thỉnh thoảng vang lên, A La nhắm mắt giả bộ ngủ, có thể nghe thấy tiếng hít thở của mẫu thân ngoài màn gấm.

Nàng có chút bất đắc dĩ, vốn cho rằng mẫu thân chỉ ghé sang xem một chút rồi đi, không ngờ sẽ ngồi lại lâu như vậy.

Nhớ tới lời ca ca nói, nàng nhất thời không biết nên đối mặt với mẫu thân thế nào.

Nàng đã bảy tuổi, cũng không thân cận mẫu thân, ngày thường chỉ gọi một tiếng mẫu thân lúc thỉnh an mà thôi.

Khô sở giả bộ nửa ngày, sống mũi cũng toát mồ hôi, cuối cùng không nhịn được nữa, giả vờ trở mình, sau đó xoa xoa mắt, mông lung mở mắt ra.

Lỗ ma ma tiến lên hầu hạ: "Tam cô nương tỉnh?"

A La gật đầu, mờ mịt nhìn về phía mẫu thân: "Mẫu thân, sao ngài lại ở đây?"

Nói xong liền muốn xuống giường chào hỏi.

Nhị thái thái đặt chén trà lên bàn, nhàn nhạt nói: "Không cần, người cứ nằm đi."

Tuy vậy, A La vẫn đi ra chào hỏi.

Nhị thái thái nhìn nữ nhi mình, hỏi: "Cảm thấy thân thể thế nào?"

"Hồi mẫu thân, đã khỏe."

Nhị thái thái gật đầu: "Vừa bị roi xuống nước, phải cẩn thận nghỉ ngơi, nữ hài tử đừng để lại bệnh căn mới tốt."

"A La biết, cảm ơn mẫu thân."

A La quy củ đáp lời, thanh âm non nớt mà nghiêm trang.

Nói xong, hai mẹ con trầm mặc một lúc lâu, không nói thêm lời nào nữa.

Lỗ ma ma thấy vậy, cảm thấy bầu không khí hơi xấu hổ, liền cười nói: "Hạ nhân đã hầm xong canh ngân nhĩ, đang hâm nóng lại, Nhị thái thái có muốn dùng với Tam cô nương một chút không?"

"Không được." Nhị thái thái nói chuyện luôn không nhiều lời.

Lỗ ma ma bất đắc dĩ nhìn cô nương nhà mình, trong lòng thầm than, vị Nhị thái thái này đúng là mỹ nhân băng lãnh, ngày thường rất ít cười, hiện giờ nói chuyện với nữ nhi mình, thần sắc cũng không chút thay đổi.

Nếu nói trong lòng nàng căn bản không thương nữ nhi này thì sao lại ngồi đây chờ lâu như vậy, nếu là yêu thương nữ nhi, hiện tại đối mặt, ngay cả ngữ khí cũng chẳng có chút ấm áp nào.

Kỳ thật A La cũng cảm thấy bất đắc dĩ, lại có chút buồn cười. Nàng cẩn thận hồi tưởng lại một phen, nhớ rõ mỗi lần mình và mẫu thân gặp nhau, quả thật thường xuyên không có lời nào để nói.

A La mím môi nhịn cười, vươn tay vuốt lông Vượng Tài.

Nhị thái thái rũ mắt, nhìn bàn tay nhỏ của nữ nhi vuốt một đường từ lưng đến đuôi mèo, con mèo kia giống như lấy lòng, cái đuôi nhẹ nhàng đung đưa.

Nữ nhi này cực kỳ giống mình, ngay cả bàn tay cũng hết như mình hồi bé.

"A La, hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Nàng nhìn con mèo, nhớ lại chuyện ban nãy, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi.

A La cúi thấp đầu, nàng biết mẫu thân đang hỏi chuyện nàng tìm được Vượng Tài.

"Ta cũng không biết, tự nhiên lại giống như nằm mơ..."

Về việc này, nàng còn có thể nói gì chứ?

Kỳ thật, bản thân nàng cũng không hiểu.

Đang yên đang lành, tại sao mình có thể nghe tiếng Vượng Tài kêu trên đảo nhỏ?

"Nằm mơ?" Nhị thái thái nhìn nữ nhi, nghĩ đến chuyện khác thường sau khi rơi xuống nước: "Ta nghe Lỗ ma ma nói, người bây giờ rất sợ lạnh?"

A La nghe lời này liền ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn đen láy nhìn mẫu thân, từ trong đôi mắt cơ hồ giống hệt mình kia thấy được một tia lo lắng.

Lỗ mũi bỗng chua xót, trong lòng lại ngọt ngào, cũng không biết là tư vị gì.

Thì ra mẫu thân vẫn quan tâm mình chứ không phải như mình nghĩ.

Nàng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ, dưới ánh nhìn soi mói của mẫu thân, không khỏi đưa tay lên gỡ gỡ mái tóc xù của mình: "Mẫu thân... hình như là vậy..."

Nhị thái thái thấy nàng ngượng ngùng, ánh mắt có chút ấm áp, nhưng chỉ trong nháy mắt lại trở nên trong veo, lãnh đạm.

"Vẫn nên cẩn thận tinh dưỡng, không thể chủ quan." Sau đó phân phó Lỗ ma ma: "Trong phòng ta có một ít quỳnh trâm, là cậu A La năm ngoái hái được trong núi, lát nữa người qua phòng ta lấy về cho A La dùng."

Lỗ ma ma vội vàng đáp: "Vâng."

Nhị thái thái quay đầu nhìn A La, muốn nói gì đó nhưng nhất thời không biết nói gì, liền im lặng.

A La nghe mẫu thân nói vậy, cổ họng có chút nghẹn ngào.

Ngày xưa nàng chỉ trách mẫu thân lãnh đạm, bây giờ nghĩ đến, có lẽ cũng không phải cố ý, chỉ vì tính tình nàng không thích nói chuyện, cho nên mới khiến mình ngờ vực vô căn cứ đi?

Nàng càng cúi đầu thấp hơn, không muốn để mẫu thân thấy hai mắt mình ngấn lệ, lại làm bộ đặt Vượng Tài lên giường, đứng dậy quay lưng lau nước mắt.

Mẫu thân mất năm nàng mười tuổi, từ đó về sau, nàng trở thành hải tử không có nương.

Mặc dù lúc mẫu thân còn sống cũng không cảm thấy mẫu thân yêu thương nàng, nhưng dù sao cũng có chút nhớ nhung, sau này mẫu thân đi rồi, trong lòng nàng cũng cảm thấy cô đơn.

Nàng cắn môi, ánh mắt nhìn trái nhìn phải, vắt óc suy nghĩ nên nói cái gì, đột nhiên nghe thấy một tiếng vang kỳ lạ.

A La không khỏi hoảng sợ.

Tiếng vang này mãnh liệt, nhanh chóng mà hữu lực, trước giờ nàng chưa từng nghe tiếng động nào kỳ lạ như vậy.

Lúc đầu tưởng là ảo giác, vì thế nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, rốt cuộc kết luận quả thật có tiếng vang này.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía phát ra tiếng vang, cuối cùng dừng trên bụng mẫu thân.

Nàng mơ hồ nghe được âm thanh kia phát ra từ trong bụng mẫu thân.

Bụng những người khác không có tiếng vang kỳ lạ như vậy, chẳng lẽ mẫu thân bị bệnh?

Nhị thái thái đang lặng lẽ quan sát nữ nhi, đột nhiên thấy nữ nhi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn chằm chằm bụng mình.

Dù nàng là một người bình tĩnh, lúc này cũng không khỏi kinh ngạc: "A La, làm sao vậy?"

Nói thật, A La cũng không hiểu chuyện này là thế nào, nàng nhìn chòng chọc bụng mẫu thân nửa ngày, cuối cùng nhịn không được hỏi: "Mẫu thân... ngài, gần đây ngài có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?"

Nàng nghĩ, chắc là bị bệnh nên mới như thế đi?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Editor: Tường An

Nhị thái thái càng kinh ngạc hơn, nhú mồm suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu như nói chỗ nào không khỏe thì thật là không có..."

Kỳ thật thân thể nàng vốn yếu ớt, từ sau khi sinh A La sức khỏe càng suy giảm, nhiều khi nguyệt sự kéo dài không tới, mấy năm nay cũng uống thuốc điều trị mà không hữu hiệu, về sau nghĩ cũng không có trở ngại gì nên từ bỏ.

Chẳng qua, lời này không tiện nói với tiểu nữ nhi bảy tuổi.

A La thấy mẫu thân hơi ngập ngừng, lại nhớ hiện tại cách thời điểm mẫu thân chết bệnh chỉ có ba năm mà thôi! Chẳng lẽ lúc này mẫu thân đã có bệnh gì, ba năm sau bệnh trở nặng, cứ như vậy buông tay nhân gian?

Nghĩ đến đây, A La rốt cuộc không giả ngu nữa, đứng bật dậy: "Mẫu thân, nếu ngài có chỗ nào không khỏe thì phải nhanh mời đại phu đến xem a, không thể tiếp tục trì hoãn!"

Nhị thái thái nghe thanh âm nữ hài non nớt nói ra lời kinh người như vậy, cực kỳ khiếp sợ: "A La, ngươi sao vậy? Đang yên đang lành tự nhiên lại nói ra lời này?"

A La gấp đến độ rơi nước mắt.

Mẫu thân mất khi nàng mười tuổi, lúc ấy mọi người chỉ xem nàng là con nít, không ai nói cho nàng biết mẫu thân bị bệnh gì, lừa gạt nàng cho qua chuyện, nàng cũng hồ đồ tin là thật. Đời này sống lại dù thế nào cũng phải cứu mẫu thân, không để mẫu thân sớm hương tiêu ngọc vẫn như đời trước!

Nàng quý xuống, òa khóc nói: "Mẫu thân, ngài mau mời đại phu xem đi, A La chỉ sợ hiện giờ mẫu thân đã nhiễm bệnh rồi! Nếu không sớm chữa trị, về sau bệnh nặng thêm thì khó có thể trị tận gốc!"

Nhị thái thái thấy vậy, thật sự bị hù nhảy dựng, nàng nhìn chăm chăm nữ nhi, nhớ tới chuyện A La tìm ra Vượng Tài, không khỏi cảm thấy việc này quý dị.

Khẽ cắn môi, nàng trầm giọng phân phó Lỗ ma ma: "Đóng cửa lại."

Lỗ ma ma cũng nhìn ra không thích hợp, may mắn lúc này không để máy nha hoàn khác hầu hạ trong phòng, nàng nhanh chân đi ra, quan sát vài đứa nha hoàn bên ngoài, xác nhận không nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng rồi mới cẩn thận đóng cửa lại.

Vừa trở lại liền thấy Nhị thái thái nhíu mày nói: "A La, ngươi đứng lên, giữa ban ngày ban mặt, ngươi cũng không phải đại phu, tại sao lại nói như vậy?"

A La quý khóc ở đó, miễn cưỡng lấy tay bịt miệng, ngẩng đầu lên, ủy khuất nói: "Mẫu thân, ta nghe thấy tiếng động khác thường trong bụng ngài, nó khác với mọi người."

Lời này khiến Nhị thái thái và Lỗ ma ma giật mình, hai người nhìn nhau, tầm mắt cùng rơi vào bụng Nhị thái thái.

Nhị thái thái ôm bụng, sắc mặt tái nhợt, môi run rẩy, một lúc sau, nàng run giọng hỏi A La: "Cái gì, tiếng động gì?"

A La lau nước mắt, chớp chớp đôi mắt đỏ bừng, nghiêng đầu suy nghĩ rồi thành thật nói: "Tiếng rầm rập hơi giống như tiếng động trong phòng bếp."

Vừa nói nàng vừa chỉ vào một vị trí trên bụng mẫu thân, khoa tay múa chân: "Là chỗ đó, nó còn đang vang."

Nhị thái thái theo tầm mắt A La, nhìn bụng mình một lúc, bàn tay run rẩy đặt lên chỗ đó.

Nàng nhớ mấy tháng nay mình hay bị ra máu.

Nàng cũng không để ý lắm, loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên, nhưng A La chỉ là tiểu nữ hài bảy tuổi, sẽ không biết điều này...

Cuối cùng, Lỗ ma ma trấn tĩnh lại trước, nhỏ giọng đề nghị: "Nhị thái thái, mặc kệ lời Tam cô nương nói là ngôn ngữ hài đồng hay thật sự có chuyện, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn. Việc này trước không cần lộ ra, Nhị thái thái cũng nên mời đại phu xem mạch, nếu không sao thì tốt, cứ coi như Tam cô nương bệnh nặng hồ đồ."

Nhị thái thái lúc này cũng tỉnh táo lại, gật gù đầu, nói với A La: "A La, ngươi đứng lên đi, cẩn thận người khác nhìn thấy sẽ nghi ngờ."

A La thấy mẫu thân đồng ý mời đại phu xem mạch, trong lòng tạm yên tâm, để Lỗ ma ma đỡ, lão đảo đứng dậy.

"Mẫu thân, ta thật sự nghe thấy, cái này không làm giả được, cũng giống như ta nghe tiếng Vượng Tài kêu cứu trên đảo nhỏ, ngài không thể qua loa tắc trách ta, phải mau mời đại phu y thuật cao minh đến xem."

Nàng vừa mới khóc, ngữ khí non nớt kèm theo giọng mũi nhưng lại rất nghiêm túc.

Nhị thái thái lúc đầu khiếp sợ, giờ đây nhìn đôi mắt trong veo nồng đậm lo lắng của nữ nhi, nàng thờ dãi một tiếng.

Nàng đi lên, lấy khăn nhẹ nhàng lau nước mắt cho A La: "Chuyện này bất luận là thật hay giả cũng không được lộ ra, nếu để người khác biết, khó tránh khỏi bàn ra tán vào."

A La vội vàng gật đầu, nói: "Vâng, mẫu thân, ta sẽ không nói chuyện này cho bất kì ai!"

Bên cạnh, Lỗ ma ma nhớ tới cái gì, muốn nói lại thôi.

Nhị thái thái dĩ nhiên nhìn thấu tâm sự của nàng, liền nhắc nhở A La: "Lão tổ tông tuy thương ngươi nhưng bên cạnh nàng nhiều người nhiều miệng, ngươi nói chuyện cũng phải cẩn thận."

A La hơi run sợ, sau liền hiểu ra.

Nha hoàn bên cạnh lão tổ tông có tâm niệm bực tức lòng các phòng, khó đảm bảo có nha hoàn nào đó tư mật với phòng nào.

Việc này, ngay cả lão tổ tông mình cũng không thể nói.

Nàng cắn môi, đôi mắt ướt sũng nhìn mẫu thân, nhu thuận nói: "Mẫu thân, ta biết, ta không nói cho lão tổ tông, cũng không nói với bất kì ai, chuyện này ngoài mẫu thân, Lô ma ma và ta, sẽ không có người thứ tư biết."

Nhị thái thái nghe vậy mới yên lòng, lại dặn dò A La một phen, thấy sắc trời không còn sớm, tránh cho người khác nghi ngờ mới vội vàng rời đi.

Tiền mẫu thân xong, A La ngăn người ngồi trên ghế, suy tư nửa ngày vẫn không thể hiểu được, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ. Đúng lúc này, nha hoàn Xuân Hương bên cạnh lão tổ tông mời nàng qua ăn tối, nàng mới lau mặt, chuẩn bị tinh thần đi qua.

Bữa tối, mấy tỷ muội đều đến đông đủ, đang vây quanh lão tổ tông.

Tất nhiên, lão tổ tông cố ý lưu lại chỗ ngồi bên cạnh mình cho A La.

Đồ ăn rất phong phú, lão tổ tông tự tay gấp những món A La thích đặt vào bát nàng, có điều, trong lòng A La lo lắng bệnh của mẫu thân, ăn cái gì cũng nhạt như nước ốc, nuốt không trôi.

Đang thất thần thì nghe Diệp Thanh Huyền nũng nịu cười nói: "Tam tỷ tỷ, người tốt xấu gì cũng nên nói, đến lúc đó người sẽ mặc thế nào đi dự tiệc?"

A La ngẩng đầu nhìn qua, thấy mọi người đều đang nhìn mình, tựa hồ đang chờ mình trả lời.

Nhưng mà, vừa rồi mọi người đang nói cái gì?

Lão tổ tông thấy vậy, cười hiền lành nói: "Chắc là A La đang nghĩ xem mình nên mặc bộ nào đi? Ta nói, tỷ muội các ngươi không cần bận tâm, ngày mai ta sẽ nói với Đại thái thái của các ngươi làm cho các ngươi mỗi người hai bộ xiêm y, nhất định phải đổi mới hoàn toàn y phục, đến lúc đó hào hào tranh nổi bật."

A La nghe lời này mới biết thì ra mọi người đang nói chuyện thương cúc yển.

Nàng nghĩ nghĩ, cười nói: "Các vị tỷ muội đều tinh thông cầm kỳ thi họa, chỉ có ta vì trận bệnh này mà bỏ dở việc học, thương cúc yển, chỉ sợ sẽ cản trở các tỷ muội."

Kỳ thật, trong lòng nàng hiểu rõ, cho dù không bị bệnh, nàng cũng chưa hẳn không phải là gánh nặng.

Quả nhiên, lời vừa nói ra, đại cô nương Diệp Thanh Dung thân nhiên liếc nàng một cái: "A La cũng không cần lo lắng, người tự có điểm tốt của người."

Bản lĩnh lớn nhất của A La không phải là lấy lòng trưởng bối sao? Nàng tất nhiên không cần chăm chỉ học tập, chỉ cần ở trước mặt trưởng bối tươi cười làm nũng, mấy lão thái thái và phu nhân hầu môn ai mà không kéo tay nàng khen ngợi luôn miệng?

Diệp Thanh Dung không thích bộ dáng A La như vậy, theo lời mẫu thân nàng nói, đẹp thì đẹp nhưng quá nhu nhược, cuối cùng chỉ là hồng nhan bạc mệnh mà thôi, làm sao có phúc phận nhận nổi sủng ái của lão tổ tông?

Giống như con mèo kia.

Lão tổ tông cười ha ha, an ủi A La: "Ngươi bệnh nặng mới khỏi, đừng để chút chuyện đó trong lòng, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, thương cúc yển có gì mà lo lắng, đến lúc đó cứ coi như ra ngoài hít thở không khí thôi."

Chúng tỷ muội nghe lời này, trong lòng hiểu rõ, lão tổ tông sợ là đã sớm tính toán tốt tương lai cho A La, A La tất nhiên không cần bận tâm tranh giành nổi bật gì.

Ngồi mát ăn bát vàng, chính là nói A La.

Về phần các nàng, trừ đại phòng Diệp Thanh Dung và Diệp Thanh Liên xuất thân tốt, Diệp Thanh Huyền không có điểm nào xuất chúng, còn như Phùng Tú Nhã chỉ là biểu tiêu thư ăn nhờ ở đậu, gặp được một cơ hội quý như thương cúc yển, đương nhiên muốn tranh nổi bật, thu hút sự chú ý, kiếm cái tài danh, hào hào trải đường cho tương lai.

Nghĩ đến đây, trong lòng các vị tỷ muội nghĩ vị tạp trần, A La bay giờ cũng không phải tiểu hài tử bảy tuổi đơn thuần, dĩ nhiên cảm giác được bọn họ tâm tư khác thường, không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Kỳ thật, nàng có thể hiểu tâm tư các vị tỷ muội, nếu đổi lại là nàng, nàng cũng chưa chắc có thể tâm bình khí hòa được.

Chẳng qua, hiện giờ nàng quan tâm không phải là thương cục yến mà là bệnh tình của mẫu thân.

Cũng bất an đối với vận mệnh tương lai của bản thân.

Tiếng động dồn dập trong bụng mẫu thân không biết rốt cuộc là thế nào, nếu không chữa trị kịp thời, chỉ sợ ba năm sau mẫu thân vẫn sẽ buông tay nhân gian.

Còn có thương cục yến kia, nàng hẳn là sẽ gặp Tiêu Vinh Hân của Tiêu gia, nàng bảy tuổi và Vinh Hân chín tuổi vừa gặp nhau đã hợp ý, mấy lão thái thái và phu nhân hầu môn đều trêu chọc họ là kim đồng ngọc nữ.

Từ đó về sau, Tiêu gia và Diệp gia qua lại thường xuyên hơn trước, nàng và Vinh Hân cũng xem là hai nhỏ vô tư thanh mai trúc mã, lớn lên liền thuận lý thành chương gả vào Tiêu gia.

Đời này sống lại, nàng theo bản năng muốn thay đổi tất cả.

Nàng quay sang nói với lão tổ tông: "Lão tổ tông, A La mới khỏi bệnh, thân thể còn chưa khỏe hẳn, đến lúc đó miễn cưỡng đi cũng chỉ quấy rầy hứng trí của các tỷ muội, không bằng dứt khoát không đi?"

Nghe vậy, lão tổ tông liền lắc đầu: "A La, tính tình ngươi cứ gặp chuyện là muốn trốn, như vậy không được. Chẳng qua là thương cục yến mà thôi, ở đó còn có lão hồ ếch thịt người sao? Hơn nữa, lão thái quân Thừa Quốc hầu gia, còn có lão thái thái Tiêu gia đều rất nhớ tiểu nha đầu ngươi, ngươi nhẫn tâm để lão nhân gia thất vọng?"

Mấy tỷ muội khác nghe, trong lòng càng không biết là tư vị gì.

Trong lòng Phùng Tú Nhã nghĩ thầm, cơ hội tốt như vậy, A La thật sự không cần?

Diệp Thanh Dung thân nhiên đảo mắt qua A La, sau đó rũ mắt, che đi tia khinh thường không dễ nhận ra.

Chỉ sợ A La lo lắng sẽ mất mặt xấu hổ tại thương cục yến đi?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor: Tường An

Bữa tối nay, A La ăn mà không biết mùi vị gì, nàng tự biết không thể thoát khỏi vận mệnh tham dự thương cục yến. Cả buổi tối, mấy tỷ muội nói đủ thứ về thương cục yến, đều là thái độ chờ mong, chỉ có nàng ỉu xiu.

Lão tổ tông cũng nhìn ra, lại không nói thêm gì, chỉ vén sợi tóc trên trán nàng, nói: "Trở về nghỉ ngơi sớm thôi, không cần nghĩ nhiều, mọi chuyện đều có lão tổ tông chống đỡ cho ngươi."

Trong lòng A La ấm áp, cảm kích nhìn bà: "Lão tổ tông đối với ta thật tốt."

Nghe lời này, lão tổ tông bật cười, nói với Lỗ ma ma bên cạnh: "Ngươi xem đứa nhỏ này nói ngốc cái gì, tiểu hài tử mà bộ dáng lại giống như người lớn vậy!"

Lỗ ma ma cũng cười: "Lão tổ tông từ ái, Tam cô nương cũng nhu thuận hiểu chuyện, biết lão tổ tông đối tốt với Tam cô nương."

Lát sau, lão tổ tông cũng trở về phòng, A La được Lỗ ma ma hầu hạ lên giường đi ngủ, trong lòng lại lo lắng bất an. Nàng tựa nửa người trên giường, nhìn ánh trăng chiếu bóng hoa lựu trên cửa sổ, gió thu thổi qua nhẹ nhàng lay động.

Nhắm mắt lại, chớp mũi quanh quẩn mùi đàn hương như có như không.

Lỗ ma ma sai hai tiểu nha hoàn buông rèm xuống, lại tắt hết nến trong phòng, chỉ chừa lại một cây trên bàn.

Xong xuôi, Lỗ ma ma đi đến trước giường, thấy bàn tay trắng nõn của A La đặt trên chăn gấm, đôi mắt trong suốt sáng như sao, trong lòng không khỏi thương tiếc.

Đây là cô nương nàng tự tay nuôi lớn, tình cảm dĩ nhiên không thể so với người bình thường.

Vươn tay sờ trán A La, hơi lạnh, Lỗ ma ma liền cười nói: "Cô nương đã tốt hơn rồi."

A La nhìn Lỗ ma ma luôn quan tâm chăm sóc mình, nhẹ giọng nói: "Ma ma, ta nhớ mẫu thân."

"Ăn?" Lỗ ma ma hơi kinh ngạc nhìn A La.

Nàng biết Tam cô nương và Nhị thái thái xưa nay không thân cận, sao bây giờ bỗng nhiên thay đổi tính tình? Nàng lại nghĩ đến chuyện ban ngày, có phải Tam cô nương lo lắng cho Nhị thái thái hay không?

Nói cho cùng, mẫu tử liền tâm mà.

"Ta lo lắng nàng." A La rũ mắt, có chút khổ sở nói.

Lỗ ma ma trầm ngâm một lát, xem canh giờ rồi nói: "Cũng tốt, ta đi qua bẩm báo với lão tổ tông một tiếng, nếu được cho phép, chúng ta liền qua bên thái thái."

A La gật đầu, Lỗ ma ma đi qua phòng lão tổ tông, A La vẫn nằm trên giường miên man suy nghĩ. Một lát sau, Lỗ ma ma trở lại, phía sau là Đỗ Quyên hầu hạ bên cạnh lão tổ tông.

Đỗ Quyên dịu dàng săn sóc, hầu hạ lão tổ tông đã vài năm, nàng đi đến bên giường, nhẹ giọng cười hỏi: "Cô nương có thấy chỗ nào không khỏe không?"

A La nhu thuận đáp: "Đỗ Quyên tỷ tỷ, ta rất tốt, chỉ là vừa rồi gặp ác mộng, muốn qua bên thái thái một chút."

Đỗ Quyên cười nói: "Lúc này Nhị thái thái hẳn là chưa ngủ, nếu muốn thì nên qua sớm một chút, ta lập tức sai người sắp xếp."

Sau đó quay đầu phân phó nha hoàn Hoàn Nhi vài câu, Hoàn Nhi liền tuân lệnh đi làm, còn nàng tự mình đỡ A La dậy, mặc thêm áo ngoài, đội mũ trùm đầu, rồi cùng đi qua chỗ Nhị thái thái.

Sân viện Nhị thái thái cách Vinh Thọ đường của lão tổ tông không xa, từ hậu viện đi qua một cửa vòm, lại qua hai cái ngõ là tới.

Đỗ Quyên đã sớm cho người thông báo Nhị thái thái, Ninh thị đang đứng chờ trước cửa, thấy Đỗ Quyên đến liền tiến lên, khẽ gật đầu nói: "Muộn như vậy còn làm phiền Đỗ Quyên cô nương."

Đỗ Quyên tuy chỉ là nha hoàn nhưng hợp ý lão tổ tông nhất, Ninh thị là Nhị thái thái Diệp gia cũng có vài phần tôn trọng Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên thấy vậy, vén áo thi lễ, cười nói: "Nhị thái thái nói chỉ vậy, đây là việc ta phải làm, lão thái thái nói, cô nương mới khỏi bệnh, tiểu hài tử bệnh lâu ngày khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều, bảo ta nhất định phải đưa nàng đến phòng Nhị thái thái, còn dặn Nhị thái thái một câu, đừng quá câu thúc nàng."

Ninh thị nghe vậy liền hiểu rõ, lão tổ tông đây là không yên lòng, sợ có người ức khuất tôn nữ bảo bối, ngay cả mẹ ruột là mình cũng muốn dặn dò một phen: "Phiền Đỗ Quyên cô nương hỏi bẩm lão thái thái, ta tất nhiên sẽ hảo hảo chăm sóc A La."

Bên cạnh, A La nghe lời này, trong lòng không biết là tư vị gì.

Trước kia, nàng tuổi nhỏ, không hiểu vì sao mẫu thân lãnh đạm với mình. Có đôi khi nhìn Thanh Huyền thân thiết với Tam thẩm, nàng cảm thấy mình và mẫu thân thật xa lạ. Tuy cảm thấy không thích hợp, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao có lão tổ tông yêu thương nàng là đủ rồi.

Bây giờ không còn là tâm tính tiểu hài tử, nàng nghe lời này không khỏi có suy nghĩ.

Mình đúng là được lão tổ tông đau sủng như tâm can bảo bối, lão nhân gia đối với ai cũng không yên tâm, ngay cả mẹ ruột của mình cũng không tin tưởng. Thế gian này có ân sinh thành, cũng có ân nuôi dưỡng, giữa mẫu thân và mình, ân nuôi dưỡng quá đậm bạc, không sinh ra khoảng cách đã may rồi, nói gì đến thân thiết?

Đỗ Quyên thi lễ rồi đi, A La hơi cúi đầu đứng trước Noãn các, không nói lời nào.

Nhị thái thái tiễn Đỗ Quyên xong, xoay người lại liền thấy nữ nhi cúi đầu, bả vai nhỏ gầy rũ xuống, nhìn không có chút tinh thần nào, ừ ừ như cà dầm tương, không khỏi nhíu mày hỏi: "A La, ngươi làm sao vậy?"

A La mím môi, vụng trộm ngược mắt nhìn mẫu thân: "Lúc này mẫu thân đã ngủ rồi sao? A La quấy rầy ngài?"

Nhị thái thái cảm thấy, cái liếc mắt của nữ nhi phảng phất như trên châu đen giữa thủy ngân trong suốt, mang theo vài phần ủy khuất cầu toàn, vài phần cẩn thận.

Nàng nhất thời mềm lòng, khẽ thở dài.

Trước mắt dù sao cũng là nữ nhi mình, lại là tiểu hài tử, ngữ khí dịu dàng hỏi: "Đã rửa mặt chưa?"

A La vội gật đầu như gà mổ thóc: "Ăn."

"Vậy thì sớm đi ngủ thôi." Nhị thái thái thật sự không biết nói chuyện gì với nữ nhi nhà mình, vì thế quay đầu phân phó Lỗ ma ma: "Sương phòng phía tây đã lâu không có ai ở, tuy hằng ngày có người quét dọn nhưng sợ sẽ có muỗi, người đến phòng ta mang chút huân hương xua muỗi qua."

Lỗ ma ma nghe lệnh rồi đi, Nhị thái thái lại phân phó mấy nha hoàn đi chuẩn bị, mỗi người một việc.

Một lát sau, phân phó xong xuôi, hai mẹ con ngồi trên giường, nhất thời không biết nói gì.

Cuối cùng vẫn là A La đành mở miệng trước: "Mẫu thân, ngài có mời đại phu đến xem mạch chưa?"

Nhắc tới chuyện này, về mặt Nhị thái thái có chút ngưng trọng: "Hôm nay mời thì quá vội vàng, sợ sẽ khiến người khác hoài nghi, cho nên tính ngày mai sẽ mời đại phu. A La, người hiện tại..."

Hơi ngừng một chút, Nhị thái thái đánh giá nữ nhi mình: "Hiện tại vẫn còn nghe thấy tiếng động trong bụng ta sao?"

Kỳ thật, Nhị thái thái đã suy xét chuyện này hồi lâu, sờ sờ bụng mình, sờ thế nào cũng cảm thấy thật sự có chút không thích hợp, thậm chí còn eo mỗi lưng đau.

"Đúng vậy." A La nhìn bụng mẫu thân, nhắm mắt lại tinh tế lắng nghe: "Mẫu thân, chỗ đó có tiếng rầm rập, rất dồn dập, giống như..."

Nàng nhất thời không biết phải miêu tả thế nào, khoa chân múa tay nói: "Giống như có một người gõ trống rất nhanh, lại giống như..."

Nàng bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, mở mắt ra nhìn về phía bụng mẫu thân.

"Mẫu thân, đó là tiếng tim đập ư?" Nói ra lời này, nàng cũng rất kinh ngạc: "Nhưng tại sao mẫu thân lại có hai tiếng tim đập chứ?"

Nghĩ đến đây, nàng cúi đầu, đặt tay lên ngực mình, thì thảo tự nói: "Tim A La cũng không đập nhanh như vậy a..."

"A La, ý người là, trên người ta có hai loại tiếng tim đập?" Đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng thần sắc nữ nhi quá nghiêm túc, không giống đang nói dối, cho nên Ninh thị cũng tin tưởng.

"Vâng." A La hiểu ra, hai mắt sáng lên, nhẹn không được nhỏ giọng nói: "Mẫu thân, ngài, không phải là ngài có tiểu bảo bảo ư?"

Nghe vậy, Ninh thị biến sắc.

Nàng cúi đầu, cẩn thận cân nhắc.

Lần gần nhất phu quân trở về là ba tháng trước, trong ba tháng này, nàng thỉnh thoảng có ra máu nhưng số lượng không nhiều, chắc không phải là thật sự có thai chứ? Nếu là có thai, vậy bảo thai trong bụng cũng không ổn?

A La nhìn sắc mặt mẫu thân, trong lòng càng khẳng định suy đoán của mình, hiện tại nàng chỉ hận không thể lập tức kéo một người đang mang thai tới đây, để nàng nghe xem tiếng tim thai có phải là tiếng động mình nghe được hay không.

"Mẫu thân, có phải ta sắp có tiểu đệ đệ hoặc tiểu muội muội không?"

"Không thể nói bậy!" Ninh thị đột nhiên đứng dậy, khế trách mắng.

Dứt lời lại cảm thấy mình đối với nữ nhi có hơi nghiêm khắc, dịu giọng nói: "Ngày mai mời đại phu đến thì sẽ biết, người một tiểu cô nương không nên nói lung tung."

"Ân ân ân!" A La gật đầu liên tục, "Ta biết, ta biết!"

Lát sau Lỗ ma ma trở lại, Ninh thị lại phân phó Lỗ ma ma vài câu chăm sóc A La cho tốt, sau đó liền đi thẳng về phòng.

A La lại được Lỗ ma ma hầu hạ nằm lên giường.

Có thể vì thích huân hương bên phòng mẫu thân hơn, cũng có thể vì vừa trò chuyện với mẫu thân nên trong lòng thả lỏng, rất nhanh A La đã thấy mí mắt nặng trĩu, muốn chìm vào giấc ngủ.

"Ma ma, người nói khi nào Vượng Tài sinh mèo con a?" Lúc sắp ngủ say, nàng còn nhện không được hỏi một câu như vậy.

Lỗ ma ma nghe cô nương nhà mình nói mớ, không khỏi buồn cười: "Hảo hảo mà ngủ đi, nằm mơ còn bận tâm chuyện Vượng Tài sinh mèo con."

Thật là, cái đầu nhỏ của cô nương không biết nghĩ những thứ gì.

"Tức phụ A Cảnh trong viện Nhị ca có phải cũng sắp sinh tiểu bảo bảo hay không?" Nàng liều mạng chống cự cơn buồn ngủ, hỏi thăm tức phụ A Cảnh.

Nghe Lỗ ma ma trả lời khẳng định xong, nàng không khỏi mông lung nghĩ, ngày mai có thể đi nghe bụng của tức phụ A Cảnh một chút, nếu tiếng động giống trong bụng mẫu thân, vậy mẫu thân cũng sắp sinh tiểu bảo bảo rồi.

Có điều, còn chưa suy nghĩ rõ ràng, nàng rút cuộc chìm vào mộng đẹp.

Có lẽ vì tuổi nhỏ, lại bận tâm quá nhiều việc, nàng ngủ rất sâu, đợi đến khi tỉnh lại đã thấy một vài tia nắng sớm xuyên qua song cửa sổ chiếu vào phòng. Tây sương phòng trong viện mẫu thân trông hoa uyên ương song sắc, đến mùa này hoa đã tàn, chỉ còn cành lá lờ mờ lay động trước cửa sổ.

Nàng nửa tỉnh nửa mê ôm chăn ngồi dậy: "Ma ma, mẫu thân đã mời đại phu chưa?"

Lỗ ma ma vốn thấy nàng ngủ say, tối qua còn nói mớ Vượng Tài sinh mèo con gì đó nên không đành lòng gọi nàng dậy, muốn để nàng hảo hảo ngủ một giấc. Bấy giờ vừa tỉnh lại liền nhớ đến chuyện mời đại phu, nhất thời cảm khái nói: "Chung quy là mẫu tử liên tâm, tuy cô nương không dưỡng bên cạnh Nhị thái thái nhưng vẫn lo lắng Nhị thái thái đấy, cô nương cũng là đứa nhỏ có hiếu."

Vừa phân phó nha hoàn lấy nước cho A La rửa mặt, Lỗ ma ma vừa lấy quần áo đã chuẩn bị sẵn mặc cho A La.

"Thái thái đã mời đại phu đến, bây giờ còn đang bắt mạch."

A La nghe xong liền nóng vội, ngay cả giày cũng không mang, chỉ mặc trung y đã chạy ra ngoài, may là Lỗ ma ma nhanh tay lẹ mắt kéo nàng lại, bắt nàng mặc xong quần áo mang giày rồi mới đi.

Đợi ăn mặc chỉnh tề, nàng liền phóng qua phòng mẫu thân, vừa tới nơi thì thấy đại nha hoàn Ti Bội bên cạnh mẫu thân đang tiễn đại phu ra cửa, đoán chừng đây là đại phu hôm nay mẫu thân mời đến.

Đã bắt mạch xong rồi?

Rốt cuộc là bị bệnh hay mang thai?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Editor: Tường An

Lo lắng cả một đêm, đến khi sắp biết chân tướng, A La lại có chút sợ hãi. Nếu như mẫu thân thật sự mắc bệnh nan y thì phải làm thế nào đây? Còn nếu mẫu thân mang thai, vậy cái thai này có giữ được hay không? Nàng nhớ rõ đời trước, mẫu thân chỉ có nàng và ca ca mà thôi, không có hài tử nào khác.

A La suy nghĩ miên man đi vào phòng, thấy mẫu thân đang ngồi yên trên giường, thần sắc có hơi khác thường.

Nghe tiếng rèm che bị vén lên, Ninh thị liền ngẩng đầu nhìn qua.

A La khẽ giật mình, cảm thấy trong mắt mẫu thân lộ ra tia ra can nhắc.

Trong lòng nàng hơi trầm xuống, cẩn thận mon men đến bên cạnh giường, ngẩng đầu nhỏ giọng hỏi: "Mẫu thân, ngài làm sao vậy?"

Ninh thị cúi đầu đánh giá nữ nhi, thấy vẻ kinh hoàng và lo lắng trong mắt nàng, tình cảm ẩn chứa trong đôi mắt ngày thơ non nớt khiến nàng nhìn không đành lòng.

Nàng vẫy lui nha hoàn, đợi đến khi trong phòng chỉ còn mình và nữ nhi mới mở miệng hỏi: "A La, nói cho mẫu thân, từ nhỏ ngươi đã có khả năng nghe được những loại âm thanh đó sao?"

A La dĩ nhiên hiểu vì sao mẫu thân hỏi như vậy, thành thật nói: "Không có, là mấy ngày trước bị bệnh, sau khi tỉnh lại thì trùng hợp Vượng Tài mất, không biết sao ta lại nghe được tiếng mèo kêu trên đảo, thêm lần này nghe thấy tiếng động trong bụng mẫu thân, chỉ có hai lần mà thôi."

Ninh thị trầm mặc một lát, nâng tay sờ sờ bụng mình: "Ta không ngờ đã mang thai ba tháng mà bản thân lại không biết."

Trong hầu phủ, mỗi hai tháng đều có đại phu đến xem mạch cho thái thái và cô nương các phòng, đúng lúc lần trước đại phu đến thì nàng không có ở trong phủ nên bỏ lỡ.

A La nghe vậy, kinh hi reo lên: "Thật sao? Ta sắp làm tỷ tỷ?"

Tiếng động nàng nghe được là tiếng tim đập của thai nhi sao?

Ánh mắt Ninh thị lại không có quá nhiều vui mừng, ngược lại có chút sầu lo: "Chuyện ta mang thai tất nhiên sẽ bẩm báo với lão tổ tông, nhưng chuyện người nghe được nhịp tim của thai nhi thì tuyệt đối không thể lộ ra."

A La gật đầu lia lịa: "Mẫu thân, chuyện này ta hiểu."

Ninh thị nhìn nữ nhi kính hi, biết nữ nhi thật lòng mừng cho mình, nhất thời cũng có chút cảm động, nâng tay muốn vuốt tóc mai A La nhưng giữa chừng lại thu tay.

"Mấy ngày nữa người phải tham gia thường cục yến, đã chuẩn bị gì chưa?"

Đúng là vạch áo cho người xem lưng, A La cúi đầu nói: "Có thể chuẩn bị cái gì, bản về tài tình, ta là kém cỏi nhất trong số các tỷ muội, lại vừa bệnh nặng một trận, ta đã không ôm hi vọng gì nữa, chỉ cầu đừng quá dọa người là được."

Ninh thị nhàn nhạt nói: "Ta năm đó cũng đọc đủ thư thi, không dám xưng học phú ngũ xa nhưng cũng tinh thông cảm kỳ thi họa, chưa từng nghĩ lại sinh ra một nữ nhi như ngươi vậy."

A La nghe mặt đỏ rần, cẩn thận giấu lại, đôi trước nàng sống đến mười bảy tuổi hình như thật sự chẳng có gì để ca ngợi, cũng không biết tại sao Vĩnh Hãn yêu thương cưng chiều nàng như bảo bối?

Nàng nhìn không được cúi đầu thấp hơn, nhỏ giọng nói: "Là nữ nhi làm mẫu thân mất thể diện."

Ninh thị thấy bộ dáng nàng ngượng ngùng đáng thương, hiếm khi cười nói: "Chờ dùng bữa sáng xong, ta xem chữ ngươi một chút đi."

"Vâng..." A La không dám nói gì, nhẹ giọng đáp.

Một lát sau, Diệp Thanh Xuyên đến thỉnh an mẫu thân, gặp A La cũng ở đây thì hơi kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì, một nhà ba người cùng nhau ăn sáng.

Sau đó, Diệp Thanh Xuyên đi đọc sách, còn A La ở lại phòng.

Ninh thị phân phó nha hoàn chuẩn bị giấy và bút mực, tự tay viết một chữ rồi bảo A La viết theo.

A La nhìn chữ trên giấy, chỉ cảm thấy uyển chuyển thanh nhã, không lòng không khỏi sợ hãi than, năm đó mẫu thân tài danh truyền khắp thiên hạ quả nhiên không tầm thường. Chỉ tiếc ca ca bị mù bẩm sinh, hận mình không chịu cố gắng, không thể làm mẫu thân nở mặt nở mày.

Ninh thị cúi đầu nhìn nữ nhi cầm bút viết chữ, nhìn nửa ngày cuối cùng nhìn không được cau mày nói: "Chữ viết quá mềm yếu, cổ tay không có lực, cứ tiếp tục như vậy, có luyện nhiều hơn nữa cũng uổng công."

A La đỏ mặt: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Ninh thị nhàn nhạt hỏi: "Ngày trước luyện chữ, ngươi học cái gì?"

Tình cảnh luyện chữ lúc bảy tuổi quá xa xôi, A La đâu còn nhớ lúc ấy học bộ thư pháp nào, cẩn thận suy nghĩ một hồi mới miễn cưỡng nói: "Là "Cửu thành cung" và chữ khắc trên bia."

Ninh thị nhất thời nhíu mày: "Bộ "Cửu thành cung" kia đối với ngươi quá thâm sâu, cũng không thích hợp, còn chữ khắc trên bia lại càng đốt cháy giai đoạn, dựa theo khả năng của ngươi hiện tại chỉ có thể bắt đầu học từ mức căn bản."

A La mờ mịt, đối với nàng mà nói, ký ức trong đầu nàng đều là mười bảy năm đau khổ dưới thủy lao, những chuyện thanh nhã của người đọc sách này đã sớm bị mài mòn trong những ngày tháng giày vò đó.

"Mẫu thân giáo huấn phải."

Ninh thị lại nói: "Đa số người mới luyện chữ đều dùng bộ "Tùy Đường", tỷ như "Đại tự âm phù", "Văn phú" và "Trí vịnh Thiên Tự văn", nếu ngươi có thể luyện thì sẽ giúp ích rất nhiều."

A La nhu thuận đáp: "Vâng..."

Ninh thị lại tìm trên giá sách vài bản chữ cổ, nói: "Ngươi cầm mấy bản này về trước, chăm chỉ luyện tập, mỗi ngày luyện ít nhất hai canh giờ."

Hai canh giờ...?

Trong lòng A La thầm kêu khổ, nhưng lên nhìn sắc mặt mẫu thân, biết không thể thay đổi được gì, chỉ có thể kiên trì đáp ứng.

Ninh thị mang thai đã hơn ba tháng, dĩ nhiên phải bẩm báo với lão tổ tông, lão tổ tông vừa nghe tin Nhị phòng có hi liền vui mừng, đặc biệt phân phó

nhóm ma ma, nha hoàn lên tinh thần, hảo hảo chăm sóc, tuyệt đối không được xảy ra sai lầm gì. Đối với chuyện mẫu thân mang thai, trong lòng A La có chút thấp thỏm, sợ xảy ra biến cố gì. Đồi trước chưa từng nghe mẫu thân sảy thai năm mình bảy tuổi, ít nhất chuyện này cũng không truyền đến tai lão tổ tông, đời này mọi chuyện đã khác, hẳn là kết quả cũng không giống đi?

Nghĩ vậy, nàng cũng không lo lắng nữa, mấy ngày nay đều ở lại phòng mẫu thân để mẫu thân chỉ bảo luyện chữ. Tính tình Ninh thị lạnh nhạt nhưng lại có chút nghiêm khắc, mỗi khi A La viết sai, nàng đều sẽ chỉ ra và bắt sửa lại cho đúng mới thôi. Liên tiếp mấy ngày như thế, lòng bàn tay A La đều muốn có vết chai.

Lão tổ tông thấy vậy, vừa đau lòng vừa buồn cười, ôm A La, thương tiếc xoa xoa tay nàng, nói: "Cũng không phải tiểu môn hộ, nhất định muốn tranh tài danh làm gì! A La nhà chúng ta mệnh tốt, cần gì phải chịu tội như thế!"

A La nghe vậy chỉ cười. Nàng biết lão tổ tông thương mình, nhưng sau khi gả đến Tiêu phủ, nàng chẳng qua là một nữ nhân không có tâm cơ, bị người ta treo đầu dê bán thịt chó, lạng lẽ chết đi.

Lần này nàng đã thông suốt rồi, không thể luôn dựa dẫm vào người khác, bản thân phải tự lực mới có thể bảo vệ mình. Hiện giờ được mẫu thân dạy bảo, không cần biết là bản lĩnh gì, tốt xấu gì cũng học được nhiều hơn đời trước, tóm lại cũng không có gì không tốt.

Nàng liền cố ý làm nũng nói: "Lão tổ tông, ngài không thể nói như vậy, A La học được chút bản lĩnh, tốt xấu gì trong thương cúc yến cũng được cái tiếng tài danh, để lão tổ tông nở mặt nở mày, như vậy người khác mới nói lão tổ tông không uổng công yêu thương A La!"

Lời này khiến lão tổ tông bật cười: "Từ sau khi khỏi bệnh, nha đầu nguoi miệng cứ như rót mật!"

A La thấy lão tổ tông vui vẻ, có ý tranh thủ chút lợi ích cho mẫu thân mình, liền cố ý nói: "Lão tổ tông, hiện tại ta theo mẫu thân luyện chữ đọc thơ, cảm thấy có chút tiến bộ, trong lòng cũng vui mừng, có điều, nghĩ lại trong viện của mẫu thân có hai điểm không tốt."

"Ồ, hai điểm không tốt là gì?"

A La giơ ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn, nghiêm túc đếm: "Thứ nhất là không thể mỗi ngày bồi bên cạnh lão tổ tông, quá không thú vị!"

Lão tổ tông hiển nhiên thích nghe lời này, cười nói: "Tiểu nha đầu điều ngoa này, nói là hai điểm, điểm thứ nhất dĩ nhiên là lót đường, điểm thứ hai mới là trọng yếu đi!"

A La bị nhìn thấu tâm tư cũng không đỏ mặt: "Điểm thứ hai nha, đồ ăn bên viện mẫu thân thật sự không so được với viện lão tổ tông, muốn ăn cái gì cũng phải đi thật xa mà chưa chắc có thể lấy được."

Lời A La nói cũng là tình hình thực tế, bên viện lão tổ tông có nữ đầu bếp riêng tí mĩ hầu hạ, ba bữa ăn hằng ngày và đồ ăn vặt đều rất tinh xảo.

Nhưng bên mẫu thân, đồ ăn hằng ngày đều lấy từ phòng bếp hầu phủ, phòng bếp cách Noãn các hơi xa, bọn nha hoàn mang đồ ăn về đều nguội hết rồi, chứ đừng nói gì đến quả vật điểm tâm, nghĩ cũng đừng nghĩ!

A La thấy thế, trong lòng có chút khổ sở, dứt khoát mượn cơ hội tranh thủ chút lợi ích cho mẫu thân, để mẫu thân dưỡng thai thật tốt.

Lão tổ tông nghe vậy, trầm ngâm một lát rồi gật đầu, phân phó nha hoàn bên cạnh: "Đỗ Quyên, nguoi đi qua bên Đại thái thái, nói là ta bảo nàng đưa một nữ đầu bếp qua Noãn các, chuyên môn hầu hạ ẩm thực cho Nhị phòng."

A La nghe lão tổ tông phân phó, cười híp mắt, nói to: "Lão tổ tông thật tốt!"

Về sau chuyện này truyền đi, mọi người càng cảm thấy lão tổ tông thật sự quá sủng A La, chẳng qua vì Ninh thị quả thật đang mang thai nên cũng không ai nói gì.

Mà Ninh thị thì liếc nữ nhi mình một cái: "Nguoi là tiểu hài tử, lo viết chữ đọc sách là được rồi."

A La nhu thuận nghiêng đầu cười nói: "Mẫu thân, ta biết mà! Chỉ tại ta lo cho tiểu đệ đệ muội muội trong bụng ngài, không đành lòng để nó chịu ủy khuất thôi!"

Ninh thị nhìn nữ nhi tươi cười lấy lòng, ánh mắt đậm nhạt không khỏi có chút ảm áp: "A La, ngày mai là thương cúc yến, nguoi phải lo chuẩn bị cho tốt."

"A..." A La nhất thời không cười nổi, giơ tay gãi gãi đầu, bất đắc dĩ nói: "Sao ngày mai đã đến thương cúc yến rồi a!"

Bên cạnh, Lỗ ma ma bật cười: "Cô nương vẫn nên chăm chỉ luyện chữ đi, lâm trận mới mài dao, càng mài càng cùn!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Kỳ thật, A La không có hứng thú gì với thường cục yến.

Nàng nhớ rất rõ khi đó mình trở mắt nhìn bọn tỷ muội thi triển tài hoa, chỉ có duy nhất một mình nàng không làm gì, nhu thuận bồi bên cạnh vài vị lão thái thái, nghe bọn họ khen ngợi mình không dứt miệng.

"A La nỡ mạo như vậy, có đốt đèn lồng khắp Yên Kinh cũng không tìm được người thứ hai!"

"Nếu ta cũng có một tôn nữ bảo bối xinh đẹp như tiên đồng như thế thì có cho mười xú tôn tử ta cũng sẽ không đổi!"

"Không có thì nhanh chóng định hôn sự, cưới về nhà làm cháu dâu cũng tốt!"

Lúc ấy nàng gần như trở thành bánh trái thơm ngào ngạt trong mắt các vị lão thái thái, bị họ nhìn chăm chăm, hận không thể lập tức đoạt về làm cháu dâu. Cũng tại thường cục yến, Tiêu Vinh Hân bị kéo tới, đôi tiểu nam nữ vừa gặp nhau liền hợp ý, cứ như vậy định nửa đời sau của nàng.

Bây giờ nhớ lại, trong lòng nàng có chút không yên, lảng lạng quan sát chung quanh. Tuy đời này không muốn có liên quan gì nữa nhưng nàng vẫn muốn âm thầm nhìn Tiêu Vinh Hân chín tuổi một lần.

Mình giờ đây lần nữa trở thành tiểu nữ hài bảy tuổi, không biết hẳn... có còn nhớ chuyện ngày xưa hay không?

Nếu còn nhớ, nàng thật hận không thể kéo hẳn lại hỏi một câu, tại sao hẳn có mắt không trông, đàn khúc Hầu La Hương cho Diệp Thanh La già kia? Hẳn có biết thời điểm hẳn và A La già khanh khanh ta ta, nàng phải ở dưới thủy lao chịu tội thể nào không!

Đang suy nghĩ thì nghe lão tổ tông âm giọng hỏi: "A La hôm nay sao vậy, nhìn có vẻ không yên lòng?"

Bà yêu thương vuốt tóc A La: "Cảm thấy buồn bức sao? Hay là ngươi đi qua bên kia chơi đùa cùng bọn tỷ muội đi?"

Lão tổ tông nghĩ rằng, nàng là tiểu hài tử ngồi với mấy người lớn ở đây không thú vị, sợ nàng buồn chán.

Lời này quả thật giải chỗ ngứa, A La không ngại ở đây trò chuyện với các vị trưởng bối nhưng nàng không muốn giống như đời trước, cùng Tiêu Vinh Hân bị xem là kim đồng ngọc nữ.

A La lập tức cười nói: "Lão tổ tông, A La đúng là có chút buồn bức, chỗ này hít thở không thông."

Vừa nói, nàng vừa đặt tay lên ngực.

Các vị thái thái thấy nàng không những xinh đẹp động lòng người, mồm miệng lanh lợi, bàn tay nhỏ nhắn che ngực, làm bộ dạng tiểu đại nhân, không khỏi đều nở nụ cười.

"Nói cũng phải, bên này đốt địa long, chúng ta già rồi xương cốt sợ lạnh, tự nhiên không cảm thấy buồn bức. Nàng một tiểu hài nhi khỏe mạnh hoạt bát, tất nhiên không chịu nổi gò bó."

Lão tổ tông liền phân phó Lỗ ma ma bồi A La ra vườn đi dạo, lại cố ý dặn dò: "Nhớ đi dạo một vòng rồi trở về."

A La nhu thuận đáp ứng, trong lòng lại không muốn làm theo.

Nàng biết, lão tổ tông hẳn là nhìn trúng đích tôn Uy Viễn hầu phù, mẫu thân Tiêu Vinh Hân dịu dàng từ ái, có tiếng hiền hòa, Tiêu Vinh Hân lúc bảy tuổi tài danh đã lan xa, lão tổ tông muốn sớm tính toán việc hôn nhân tương lai cho nàng đấy.

Nhưng trong lòng nàng có chút sợ hãi, muốn trốn tránh.

A La cùng Lỗ ma ma ra khỏi Noãn các, xung quanh đều là các nữ quyến trang điểm xinh đẹp, cũng không ngại trời lạnh, đang vui vẻ ngắm hoa, chơi đu dây.

A La thấy không có hứng thú, liền tùy tiện đi về phía cây cầu nhỏ, nàng biết đi qua cây cầu này sẽ đến một rừng hoa đào.

Lỗ ma ma cũng không biết điều này, thấy A La vui vẻ đi phía trước, vội vàng theo sát, nói: "Cô nương, ngươi chờ ta với, cẩn thận lạc đường!"

A La quay đầu nhìn Lỗ ma ma thờ hớn hớn, trong lòng hơi áy náy, nhưng chỉ nghịch ngợm le lưỡi, tiếp tục chạy nhanh về phía trước.

Chạy qua cây cầu nhỏ, xuyên qua một bụi lau sậy là tới rừng hoa đào trong trí nhớ của nàng.

Hiện tại là cuối thu, tất nhiên không có hoa đào, chỉ có những gốc cây khô cằn trong gió mà thôi. A La ngửa đầu nhìn tán cây già, nhớ tới cảnh tượng bảy năm sau mình đứng dưới gốc cây, nghe Tiêu Vinh Hân đàn khúc nhạc đỉnh ước.

Nàng khẽ cắn môi, tiếp tục đi tới. Sâu trong rừng đào có một căn nhà gỗ, A La rất thích, sau này mỗi khi xuân về hoa nở, nàng và Tiêu Vinh Hân đều

đến đây, ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, vừa thưởng thức trái cây vừa ngắm hoa đào.

Nàng muốn biết, căn nhà gỗ kia có còn hay không?

Đạp lên lá khô, từng bước từng bước đi vào trong rừng, A La rốt cuộc đã đến chỗ nhà gỗ.

Căn nhà gỗ vẫn giống như trong trí nhớ của nàng, có điều nhìn mới hơn. Bên cạnh nhà gỗ, một nam nhân đang cầm dụng cụ đục đẽo thứ gì đó.

Người nọ cũng thật kỳ quái, mặc một thân cẩm bào, vạt áo tùy tiện dắt trên lưng quần, lộ ra ống quần phía dưới.

Nam nhân hơi cong lưng, quay lưng về phía A La nên không thấy rõ mặt.

A La nghiêng đầu nghi ngờ đánh giá người này, nếu nói là thiếu gia Tiêu gia, nàng cũng không nhớ Tiêu gia có ai biết điều khác gỗ, nếu nói là hạ nhân Tiêu gia thì quần áo nhìn không giống.

Đang buồn bực liền thấy người nọ xoay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sững sốt.

Nàng biết người trước mắt, đây là thúc thúc của Tiêu Vinh Hân, xếp hàng thứ bảy trong hàng thúc bá, nàng và Tiêu Vinh Hân gọi hần là Thất thúc.

Lại nói, vị Thất thúc này cũng là nhân vật khó lường. Năm hần mười sáu tuổi, theo phụ thân đi biên cảnh Ung Châu trấn thủ, đúng lúc gặp quân địch xâm lấn, Ung Châu xảy ra biến cố lớn, phụ thân vì thủ thành mà chết trận sa trường, còn hần sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết thì kế thừa di chí của phụ thân, dẫn binh chống lại quân Bắc Địch. Sau đó viện quân triều đình tới tiếp viện, hần cùng các vị quân sư triều đình đại thắng Bắc Địch, lập công lao hần mã.

Thời điểm hần trở lại Yên Kinh chỉ mới mười bảy tuổi nhưng đã trở thành nhân vật nóng bỏng tay ở Yên Kinh, triều đình liên tiếp ban thưởng, phong hầu bá tước. Thử hỏi, ở Yên Kinh, thiếu niên mười bảy tuổi nào mà không phải dựa vào phụ thân che chở, mấy ai có được thành tựu như hần?

Huống chi, lần đó trở lại Yên Kinh, trong số đích tôn Uy Viễn Hầu phủ, hần là độc đinh duy nhất còn sống của Tứ phòng.

A La nhớ rõ, hần lớn hơn mình mười hai tuổi, bởi vì nàng tuổi con thỏ, có người nói Thất thúc cũng tuổi thỏ.

(Trong 12 con giáp Trung Quốc không có mèo, thay vào đó là thỏ (tuổi mao)).

Như vậy tính ra, hiện tại Thất thúc hần là mười chín tuổi đi, vẫn chưa tới năm nhọc quán.

Hần mười chín tuổi cũng không lãnh khốc nghiêm khắc như trong trí nhớ của nàng, chỉ là thần sắc đậm nhạt mà thôi.

Giờ khắc này, vị Thất thúc quyền cao chức trọng sau này một tay cầm bàn chải một tay xách thùng gỗ, ống quần xắn lên, đôi giày lấm tấm bùn lầy...

Tuy trên mặt hần không có biểu tình gì nhưng hiển nhiên là không ngờ lại có một tiểu cô nương bỗng nhiên chạy vào rừng hoa đào này.

Qua nửa ngày A La mới ngượng ngùng cúi đầu, cung kính nhỏ giọng gọi: "Thất thúc..."

Thanh âm ngọt ngào, mềm mại như đóa hoa mùa xuân, lại mang theo vài phần sợ sệt.

Tiêu Kính Viễn nhướng mày, nhân nhật nhìn gò má phớt hồng của tiểu cô nương: "Ngươi biết ta?"

"Này..." A La há hốc mồm, cũng tại vừa gặp vị trưởng bối nghiêm khắc này nên bị dọa sợ, lúc này nàng hần là chưa biết hần mới đúng a...

Chẳng qua, A La cũng không ngốc, đảo mắt liền có chủ ý, thấp giọng nói: "Vừa rồi nghe người lớn có nhắc đến Thất thúc, bây giờ đúng lúc gặp được, nhìn khí độ cũng không phải người bình thường, ta liền suy đoán."

Lý do này có chút gượng ép, A La chỉ cảm thấy ánh mắt sắc bén của nam nhân nhìn mình chăm chăm, đến mức bím tóc nàng muốn bốc cháy.

Ngay tại thời điểm nàng cơ hồ không thở nổi, rốt cuộc nghe người kia hỏi: "Ngươi là cô nương nhà nào?"

Tuy ngữ khí vẫn lãnh đạm nhưng không còn nghiêm khắc như trước, A La khẽ thở phào một hơi, rụt rụt bả vai, nhỏ giọng đáp: "Ta là cô nương Tam phòng Tân Giang Hầu phủ."

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, gật gật đầu: "Vậy hần là cháu gái của Diệp Thượng thư?"

Bá phụ của A La là Diệp Trường Cần, đang giữ chức Lễ bộ Thượng thư, mọi người thường xưng là Diệp Thượng thư.

A La nhẹ gật đầu.

Tiêu Kính Viễn đặt thùng gỗ xuống, để bàn chải bên cạnh bọc vải bố, nói: "Sao ngươi lại chạy đến đây?"

A La nhu thuận trả lời: "Ta vốn cùng bọn tỷ muội chơi đùa bên kia cầu, không ngờ mãi đuổi theo một con bướm rồi đi lạc, lại thấy nơi này có một mảnh rừng đào nên tò mò đi tới."

Tiêu Kính Viễn tiện tay lấy một cái khăn trắng, lau sạch tay, nhàn nhạt nói: "Cũng may là ở trong phủ, không đến mức đi lạc, nếu là ở bên ngoài, hậu quả thật không tưởng tượng nổi. Tiểu hài tử về sau luôn phải cẩn thận."

A La vội gật đầu như gà mổ thóc.

Nàng nhớ đời trước gả đến Tiêu gia, mọi người đều rất tin phục vị Thất thúc này, hiện tại tuy nàng sẽ không gả vào Tiêu gia nhưng bản năng chăm chú nghe trưởng bối dạy bảo vẫn khắc sâu trong tâm khảm, tất nhiên cẩn thận cung kính không dám cãi lời.

Tiêu Kính Viễn nhìn nàng mềm mại nhu thuận nên cũng không nghĩ nhiều, chỉ coi là tiểu hài nhi ham chơi bị lạc đường, nhàn tiện nói: "Người chờ một lát, ta thu dọn mấy thứ trước nhà gỗ rồi dẫn người về tìm người nhà, bên kia có sông, người tuyệt đối không được chạy loạn."

Kỳ thật A La rất muốn nhanh chóng chạy khỏi đây, nàng không thích bầu không khí nặng nề khi ở chung với trưởng bối này, thật sự quá câu nệ, nhưng nghe hẳn nói vậy, nàng cũng không còn cách nào khác, đành phải gật đầu.

Tiêu Kính Viễn thấy A La không lên tiếng, chỉ xem như nàng không có dị nghị gì, lập tức cầm một con dao tu sửa trên tường gỗ.

A La nhìn theo động tác của hắn, thấy trên tường viết hơn mười hàng chữ, vết mực chưa khô, hẳn là mới viết lên.

Nàng hơi kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn nửa ngày, rốt cuộc hiểu ra, chắc là vừa rồi Thất thúc viết lên đi?

Nàng nhất thời xấu hổ không chịu nổi.

Nàng đã từng rất thích chữ trên tường nhà gỗ, thậm chí còn xem đó là chữ mẫu mà luyện viết theo, không ngờ lại là bút tích của Thất thúc?

Nếu lúc đó hẳn biết cháu dâu nhà hắn xem chữ của hắn như chỉ bảo, nghiền ngẫm học viết, nàng thật sự không có mặt mũi gặp người.

Mặt A La nóng lên, nhìn không được giờ tay bịt kín khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Người làm sao vậy?" Tiêu Kính Viễn lơ đãng nhìn qua, thấy khuôn mặt trắng nõn như bạch ngọc hơi ửng hồng, mười ngón tay như búp măng run rẩy che mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Editor: Tường An

Vừa hỏi xong hắn liền thấy tiểu cô nương dè dặt luống cuống buông tay xuống, lộ ra đôi mắt to tròn đáng thương nhìn mình.

Hắn hơi sợ run, nhìn nữ hài trước mắt một lúc, nhíu mày hỏi: "Rốt cuộc làm sao?"

A La ù xù, ngập ngừng nói: "Ta, ta rất lạnh..."

Rất lạnh?

Tiêu Kính Viễn thấy tiểu cô nương mặc một thân xiêm y hồng phấn làm nổi bật cái cổ trắng nõn, đầm đậm đáng yêu, bả vai nhỏ nhỏ khẽ run.

Hắn không nói gì, cởi áo ngoài của mình ra, đi qua phủ thêm cho A La: "Đi, ta mang người đi tìm người nhà."

Tiểu cô nương trước mắt chỉ mới bảy tám tuổi, còn nhỏ, chẳng qua là một tiểu hài tử mà thôi, Tiêu Kính Viễn cũng không kiêng kị nhiều.

A La thì ngược lại, trưởng bối vừa đến gần liền ngửi thấy mùi sơn, quai dị, khó ngửi.

Đến khi chiếc áo kia khoác lên người, trong lòng nàng càng hốt hoảng.

Tuy bây giờ tuổi nhỏ nhưng theo bản năng nàng vẫn cảm thấy người này là trưởng bối, là Thất thúc của phu quân mình, mà mình là cháu dâu...

Cháu dâu khoác áo ngoài của thúc thúc...

Ngón tay nhỏ nhẹ nhàng nắm vạt áo, trên người ấm áp, trong lòng lại thấy không được tự nhiên, ánh mắt cẩn thận nhìn Thất thúc, lại mong chờ nhìn căn nhà gỗ kia.

"Đi?"

Kỳ thật, Tiêu Kính Viễn luôn luôn không có kiên nhẫn đối với tiểu hài tử, đừng nói là cô nương nhà người ta, ngay cả cháu ruột hắn cũng rất nghiêm khắc, không chấp nhận được chút hạnh kiểm xấu nào. Nhưng hôm nay đối với tiểu cô nương xa lạ này, nhìn bộ dáng điềm đạm đáng yêu kia lại sinh ra vài phần thương tiếc, tính tình cũng trở nên tốt hơn một chút. Thấy nàng rồi rầm đứng đó, tâm tình tốt hỏi một câu.

A La không dám nói thêm cái gì, khẽ gật đầu.

Tiêu Kính Viễn liếc nàng một cái rồi sai bước đi về phía trước: "Người nhỏ như vậy, người nhà không thấy người, nhất định sẽ tìm khắp nơi."

Ai ngờ hắn đi được vài bước, vừa quay đầu lại thì thấy A La xách váy cùng áo choàng khó khăn chạy tới.

Váy của nữ hài tử vốn dài, giờ lại phủ thêm áo choàng rộng thùng thình, nhìn y chang người hát hí khúc.

Hắn hiếm khi muốn cười, lắc lắc đầu, dừng lại chờ nàng.

Hôm nay tổ chức tiệc, người tới đều là khách, Tiêu Kính Viễn cũng không muốn xảy ra chuyện gì.

A La thấy hắn chịu chờ mình, có chút ngoài ý muốn, hơi mím môi cảm kích nhìn hắn.

Đôi mắt nàng đen láy, trong trẻo, phảng phất như phản chiếu cả rừng hoa đào.

Nơi nào đó dưới đáy lòng Tiêu Kính Viễn chợt rung động.

Gió nhẹ thổi qua, lá đào vàng bay xuống, ngăn cách tầm mắt hắn, cả thế giới tựa như dừng lại tại khoảnh khắc này.

Lá vàng vừa rơi xuống đất, hắn nhìn chăm chú, nhíu mày, vẻ mặt lạnh lùng, khẽ nắm chặt bàn tay dưới ông tay áo.

Tiểu cô nương ngây thơ mờ mịt nhìn hắn, trong mắt có chút thấp thòm.

Hắn xoay người đi về phía trước.

A La vội đuổi theo, đến bên cạnh hắn, nàng thở hổn hển ngửa mặt hỏi: "Thất thúc, căn nhà gỗ kia là người làm sao?"

"Phải."

"Những dòng chữ kia cũng là người viết?"

"Phải."

Nghe Thất thúc khẳng định, trong lòng A La kêu khổ.

Đời trước, nàng đúng là da mặt dày, công khai chiếm đoạt nhà của trưởng bối mà không tự biết. Mà cả nhà cũng không ai nhắc nhở nàng một tiếng!

Đang chạy, bỗng nhiên nghe một âm thanh giống như có vật gì từ trong áo choàng rơi xuống đất.

Nàng dừng lại nhìn thì thấy một con rối nhỏ làm bằng gỗ lim.

Vừa nhìn thấy cái này, nàng lại đau đầu.

Nàng đương nhiên nhận ra con rối gỗ này, năm đó thấy nó ở trong nhà gỗ, nàng thấy nó mới lạ độc đáo nên yêu thích không buông tay, dứt khoát chiếm làm của riêng.

Hiện tại... con rối gỗ rơi ra từ áo choàng của Thất thúc, điều này chứng tỏ cái gì còn phải hỏi sao?

"Này... đây là Thất thúc làm sao?" A La ngây ra một lúc, sau đó dời mắt nhìn Tiêu Kính Viễn, hỏi.

Đó là một con rối gỗ bình thường, trên mặt không có bất cứ biểu cảm gì.

Nàng thật sự không biết, thì ra vị thiếu niên tướng quân uy danh hiển hách, văn thao vũ lược, tay nắm thực quyền này lại có sở thích làm mộc!

"Phải."

Đáp án nằm trong dự liệu, thậm chí còn lạnh hơn vài phần.

A La vừa nghe, suýt nữa muốn ngất.

Tiêu Kính Viễn nhìn sắc mặt tiểu nữ hài lúc hồng lúc trắng, ánh mắt cũng thay đổi, không khỏi hơi nhướn mày.

Từ khi còn niên thiếu hắn đã theo cha ra biên cương, về sau cha mẹ đều hi sinh vì nước, hắn theo tướng quân đương triều trải qua chiến tranh thảm thiết, đánh đuổi quân địch, tuổi trẻ đã được phong hầu bá tướng.

Tính ra, hắn mới trở về Tiêu phủ khoảng mấy tháng mà thôi, cháu trai cháu gái trong nhà chẳng đứa nào có thân hình mảnh mai, linh khí bức người như A La, càng không biết một nữ hài tử nhỏ bé lại có vẻ mặt thay đổi phong phú như thế?

Chẳng qua, tính tình hắn trước nay luôn lãnh đạm, không biết đồ dành tiểu hài tử nên cũng không nói gì, chỉ khom lưng nhặt con gỗ rồi lên.

A La tròn to mắt nhìn gỗ rồi trong tay hắn, chính là thứ mà đời trước nàng dùng để đâm lưng!

"Ta, ta chỉ không ngờ cái này lại là của ngươi..." Nàng lăm bầm nói, cũng không biết là đang nói với vị Tiêu Kính Viễn trước mắt hay là nói với vị trưởng bối nghiêm khắc đời trước.

Nếu nàng biết nó là của Thất thúc, vị trưởng bối làm nàng e ngại, nhất định sẽ nhanh chóng ném thật xa!

Nhưng lời này rơi vào tai Tiêu Kính Viễn lại thành ý tứ khác.

Hắn nhân dịp nhìn A La, thấy nàng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm gỗ rồi, không khỏi suy đoán: "Ngươi thích?"

"Có chút thích..." con gỗ rồi này làm bằng gỗ lim, sơn đỏ khắc hoa, nhìn rất đẹp mắt, khó trách đời trước nàng vừa thấy liền yêu thích không buông tay.

"Cho." Tiêu Kính Viễn trực tiếp đưa gỗ rồi cho A La.

"A?" cái miệng nhỏ nhắn của A La khẽ nhếch, vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ ngửa đầu nhìn hắn.

Tiêu Kính Viễn cúi đầu nhìn gương mặt ngây thơ của tiểu cô nương, nhất thời cảm thấy thú vị: "Chảy nước miếng kìa."

"A..." A La cuống quýt gờ tay sờ sờ miệng, nhưng không có nước miếng a!

Nhìn nàng mặt đỏ tới mang tai, chân tay bận rộn, khóe môi Tiêu Kính Viễn nhin không được cong lên.

Đang muốn nói gì đó thì nghe thanh âm lo lắng của một vị phụ nhân từ bên kia cầu truyền đến.

"Cô nương, rốt cuộc tìm được người rồi, vừa rồi chỉ nhảy mất một cái người đã đi đâu mất!"

Người tới là Lỗ ma ma, nàng lạc mất A La, lại thấy gần đó có sông, sợ A La không cẩn thận ngã xuống nước, lòng nóng như lửa đốt phân phó nha hoàn tìm kiếm khắp nơi. Tìm một vòng vẫn không thấy bóng dáng, đang nghĩ có nên đi báo cho lão tổ tông hay không, ai ngờ lại gặp A La đang nói chuyện với người khác ở đây.

A La thấy Lỗ ma ma lo lắng, ngượng ngùng lè lưỡi nói: "Lỗ ma ma, vừa rồi ta đi lạc, may mắn có Thất thúc đưa ta trở về."

Lúc này Lỗ ma ma mới nhìn trên người cô nương khoác áo ngoài của nam tử, lại thấy thanh niên bên cạnh tuy vẻ mặt lạnh lùng nhưng ăn mặc đẹp đẽ sang trọng, vừa nhìn liền biết là quý công tử, vội vàng tiến lên nói lời cảm tạ.

Sau đó cởi áo choàng ra trả cho Tiêu Kính Viễn rồi mặc áo choàng lông cho A La.

Mặc dù mới bảy tuổi, còn chưa cần phải chú ý nam nữ kiêng kỵ, nhưng dù sao cũng là nữ nhi hầu môn, không thể dùng áo choàng của nam tử để chống lạnh.

Tiêu Kính Viễn nhìn ma ma dẫn tiểu nữ hài rời đi, khẽ nhíu mày, chợt nhớ tới cái gì, vội nói: "Cái này vẫn là cho người đi."

A La nghe vậy liền quay đầu, nhìn con gỗ rồi trong tay hắn, nàng hơi do dự, cuối cùng vẫn nhận lấy.

"Cảm ơn Thất thúc." Nàng cúi đầu, cung kính nói.

Tiêu Kính Viễn thấy nàng lúc này còn luống cuống ngượng ngùng, bây giờ lại cực kỳ câu nệ, bộ dáng như tiểu đại nhân thì khẽ gật đầu, không nói gì nữa.

Trên đường trở về, A La bị Lỗ ma ma quở trách một phen, lúc về đến nơi thì bữa tiệc đã qua một nửa, đang nghĩ tìm chỗ nào tránh đi thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, chính là La thị, đích tôn thái thái Tiêu gia, cũng là bà bà (mẹ chồng) của nàng đời trước, mẫu thân của Tiêu Vĩnh Hân.

La thị tính tình hiền lành, lúc nào trên mặt cũng mang theo nụ cười, có thể nói ở Tiêu gia, từ cha mẹ chồng đến con cháu, không ai là không thích nàng.

Đối với vị bà bà này A La cũng hết sức kính trọng, nhưng hiện tại thật sự không muốn gặp nàng, theo bản năng muốn trốn tránh. Ai ngờ La thị đã cảm

lấy tay A La.

"Đây không phải là A La sao? Vừa nãy thấy lão tổ tông dẫn người qua phòng khách, sao lúc ta qua đó lại không gặp? Ta còn nói đợi lúc nào gặp sẽ mang người đi gặp Vĩnh Hân, cho hắn biết, trên đời này còn có nữ hài tử thông minh xinh đẹp như người, miễn cho hắn coi thường đám tỷ muội!"

Đúng là sợ cái gì sẽ gặp cái đó, A La thật muốn trực tiếp đào một cái lỗ trốn vào.

"Đại thái thái, ta..." khuôn mặt nhỏ nhắn của A La nghẹn đỏ bừng.

"A La, người xem, bên này đang thi thơ văn, người cũng lại đây thử xem."

A La nghe xong càng sợ hãi, nàng không có tài nghệ gì a, không muốn so đấu cái gì, nàng chỉ muốn tránh đi mà thôi!

Nhưng đúng lúc này, lão tổ tông và mấy vị lão thái thái khác đều nhìn thấy A La, cứ như vậy, A La bị La thị dẫn vào chính sảnh.

Nhất thời, tầm mắt mọi người đều nhìn về phía A La, thấy tiểu cô nương xinh đẹp tinh xảo, tuy còn nhỏ cũng có thể nhìn ra tương lai nhất định sẽ là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Trong đám người phát ra tiếng kinh diễm tán thưởng.

A La khẽ cúi đầu, đi tới bên cạnh lão tổ tông, nhu thuận ngồi xuống.

Một số người lập tức châu đầu ghé tai hỏi thăm đây là cô nương nào của Diệp gia, những người biết, tất nhiên rôm rả trả lời.

A La thăm thò dài.

Nàng cũng không muốn làm Diệp Thanh La mỹ nhân Yến Kinh, nhưng bắt đắc dĩ, chuyện gì nên đến rồi sẽ đến, trốn không thoát a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Đợi đến khi A La ngồi bên cạnh lão tổ tông, quả nhiên nhận được rất nhiều lời khen, thậm chí có còn có người hỏi việc hôn nhân, nửa thật nửa giả muốn A La làm con dâu cháu dâu nhà mình.

Bởi vì A La được La thị dẫn vào, La thị lại là dâu cả của Tiêu gia, đương nhiên không thể không góp lời, cười ha hả nói với bà bà mình là Tiêu lão thái thái: "Mẫu thân, ngài xem, còn nói đến hôn sự rồi này, ta vừa liếc mắt liền nhìn trúng Diệp Tam cô nương, ngài là trưởng bối chúng ta tin cậy, thể nào cũng phải đoạt được tiểu tiên nữ về nhà chúng ta a!"

Lời này nửa thật nửa giả, chọc mọi người cười phá lên, bầu không khí càng thêm náo nhiệt.

Tiêu lão thái thái lôi kéo tay lão tổ tông Diệp gia, cười nói: "Người nghe thấy không, ta là tỷ muội tốt của người bao nhiêu năm, bây giờ bị con dâu ta đẩy ra nói chuyện, nếu không đoạt được A La về làm dâu, chỉ sợ bộ xương già này sẽ bị đuổi ra khỏi cửa đấy!"

Kỳ thật, trước khi đến đây, trong lòng lão tổ tông Diệp gia đã sớm có tính toán. Tuy A La còn nhỏ nhưng chuyện kết thân cũng phải tiên hạ thủ vi cường. Bằng không đợi đến khi mười bốn mười lăm tuổi, thiếu niên có tiền đồ ở Yến Kinh đều đính hôn hết bảy tám phần rồi, lúc đó còn ai để chọn nữa?

Thứ nhất, bà muốn xem gia phong nhà chồng, thứ hai là nhân phẩm mẹ chồng, thứ ba là xem tài mạo, ba thứ này một thứ cũng không thể thiếu, đương nhiên quan trọng nhất là tính nết phải hợp với A La, như vậy hai người ở chung mới hòa hợp.

Tính toán kỹ như vậy, còn được mấy người phù hợp với yêu cầu của bà?

Về phần Tiêu gia, đúng là nằm trong danh sách chọn lựa của bà.

Tiêu lão thái thái và bà là tỷ muội thân thiết từ nhỏ, con dâu cả La thị nhân phẩm tính tình đều tốt, cũng thật lòng thích A La. Bây giờ nghe Tiêu lão thái thái nói vậy, bà liền biết thời biết thế cười nói: "Nói vậy, nếu ta không đồng ý, chẳng phải là hại lão bà bà người sao! Mau gọi mấy tôn tử của người đến đây, xem ai hợp mắt!"

Lão nhân gia hai bên đều đã lên tiếng, người xung quanh tất nhiên càng ồn ào bàn luận.

A La nghe vậy, trong lòng đánh trống, nàng không cần a, không phải đòi trước nàng cứ như vậy thuận lợi gả đến Tiêu gia sao? Tiêu lão thái thái kêu đám cháu trai đến, nàng và Tiêu Vĩnh Hân chơi đùa hợp ý, cũng định ra vận mệnh của nàng sau này.

Con người đảo vài cái, A La làm bộ ngây thơ dựa vào ngực lão tổ tông, vẻ mặt hồn nhiên hỏi: "Lão tổ tông, các ngài đang nói cái gì, chẳng lẽ không cần ta nữa, muốn tặng ta cho người khác sao?"

Kỳ thật, cô nương bảy tám tuổi định thân cũng không phải là không có, A La dung mạo xinh đẹp, ánh mắt thanh thuần, nhìn thế nào cũng là tiểu nữ hài không hiểu sự đời, lời này nói ra chẳng những không đột ngột mà càng chọc người trêu mến.

Mọi người cười rộ lên: "Xem A La bộ dáng tốt, tính tình cũng đơn thuần, thật sự là tiểu tâm can bảo bối a!"

"Đúng vậy a, cũng không biết năng xưa nay hồ đồ, tại sao có thể dưỡng ra một tôn nữ bảo bối làm người ta yêu thích vậy chứ."

Người nói lời này có quan hệ tốt với lão tổ tông Diệp gia, bình thường hay trêu ghẹo nhau.

Trong lúc các vị lão thái thái cười cười nói nói, Đại thái thái Diệp gia bên cạnh mặc dù vẫn tươi cười như cũ nhưng nụ cười đã hơi cứng lại.

A La đã sớm không phải tiểu nữ hài tâm tính ngây thơ, có thể nhận ra Đại thái thái khác thường, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn về hướng cách đó không xa, mấy người tỷ muội đang so tài văn thơ, xem ra đã sắp kết thúc rồi, trên gương mặt kiêu căng của Diệp Thanh Dung lúc này mang theo ý cười thần nhiên, hẳn là đạt thành tích tốt. Về phần Diệp Thanh Liên bên cạnh thì có chút phân tâm, trùng hợp quay đầu nhìn qua phía bên này.

Hai tỷ muội bốn mắt nhìn nhau, A La rõ ràng nhận ra tâm tư vị đường tỷ này.

So với đại đường tỷ, nhị đường tỷ Diệp Thanh Liên này đương nhiên không chiếm được chỗ tốt. Nếu A La tham gia thì còn có người đứng hạng bét, hiện tại A La ngồi bên lão tổ tông được mọi người khen ngợi, Diệp Thanh Liên liền có vẻ kém cỏi.

A La thu hồi tầm mắt, ngượng ngùng cười nói: "Các vị nãi nãi khen làm A La xấu hổ, thật ra bàn về tài tình, A La kém hơn bọn tỷ muội nhiều. Không nói ai khác, tài văn thơ của Dung tỷ tỷ, cả đời ta cũng không theo kịp!"

Bên cạnh, Đại thái thái thật sự không ngờ A La có thể nói ra những lời như vậy, có chút khó tin nhìn A La.

Trong lòng Tiêu lão thái thái cực kỳ thích A La, nhất thời không nghĩ nhiều, cười nói: "A La còn nhỏ mà biết khiêm tốn như thế, ta rất thích nữ hài tử giống A La vậy, nhu thuận quy củ, đón vào cửa, chỉ nhìn đã thích rồi, cần gì làm văn thơ!"

Lúc Tiêu lão thái thái nói lời này thì hội thi bên kia cũng vừa kết thúc, một đám tiểu cô nương đi qua bên này, có vài người thỉnh tai nghe được, đều xấu hổ liếc mắt nhìn nhau.

La thị tất nhiên cũng nhìn thấy, muốn nhắc nhở nhưng không còn kịp rồi.

Tiêu lão thái thái vừa dứt lời, cũng nhìn thấy một đám cô nương chạy tới, nhớ lời mình vừa nói cũng cảm thấy không ổn, đang định nói gì đó hòa hoãn lại thì nghe A La lên tiếng trước: "Đó là vì Tiêu nãi nãi thiên vị ta nên mới nói như vậy. Hôm qua nương ta còn dạy ta, nhân sinh muốn hình vạn trạng, đều là thú nhưng có thú trắng nhỏ xinh, trâu đen to lớn, cũng là chim bay nhưng hùng ưng bay cao mà chim yến chao liệng, khó nói bên nào tốt bên nào kém, vạn vật đều là sinh linh, đều có nét độc đáo riêng. Sau khi nghe, ta cảm thấy rất có đạo lý, tự biết tài tình không bằng bọn tỷ muội, cũng chỉ có thể tận tâm tận hiếu trò chuyện với các vị nãi nãi, nếu bảo ta đi thi văn thơ như bọn tỷ muội, chẳng phải làm mất hết mặt mũi lão tổ tông nhà ta sao!"

Nói xong, nàng còn ngượng ngùng le đầu lười phản hồi.

Thanh âm tiểu hài tử non nớt ngọt ngào lại nói ra đạo lý lớn như vậy, nhất thời khiến mọi người hơi giật mình, nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. Tiêu lão thái thái vui mừng ôm chặt nàng, nói: "Nói có lý, nói có lý, sớm nghe nói mẫu thân ngươi xuất thân thư hương môn đệ Giang Nam, bây giờ xem quả nhiên không giả, dạy bảo được nữ nhi tâm tư trong sáng như người. Bọn tỷ muội nghe những lời A La nói cũng kinh ngạc, Diệp Thanh Dung khẽ nhủ mảy, Diệp Thanh Liên vẻ mặt không tin nổi. Chưa từng nghĩ có một ngày A La có thể giữ thể diện cho các nàng.

Chẳng mấy chốc, bọn tỷ muội đều tụ tập lại đây, đúng lúc mấy tiểu hài tử Tiêu gia cũng tới, các lão thái thái mở hầu bao, phân phát quà cho con cháu, tiếng chào hỏi, tiếng cảm tạ, ồn ào náo nhiệt.

Vài vị tôn tử Tiêu gia cũng xuất hiện, A La thừa dịp nhìn qua, quả nhiên thấy Tiêu Vĩnh Hân.

Hiện tại hắn chỉ mới tám tuổi mà dung mạo như bạch ngọc, mày kiếm mắt phượng, đã mơ hồ có thể nhìn ra khí chất phong lưu tuấn mỹ trong tương lai.

A La gặp lại phu quân đời trước, âm thầm quan sát, nghĩ hẳn nhớ rõ chuyện cũ hay là hoàn toàn không biết gì cả? Đang suy nghĩ thì Tiêu Vĩnh Hân dường như cảm nhận được ánh mắt A La, cũng nhìn về phía này.

Hắn vừa nhìn thấy A La liền ngẩn ra, quan sát nhiều hơn một chút.

Bên cạnh, La thị đứng lúc nhìn thấy cảnh này, tất nhiên thích ý, nói: "Vĩnh Hân, mau tới đây, đây là Tam muội muội Diệp gia."

Nghe La thị nói vậy, mấy lão thái thái cũng chú ý thấy, trêu ghẹo: "Xem Vĩnh Hân kia, lần đầu nhìn thấy tiểu muội muội mà đã không dời được mắt!"

A La thấy vậy không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ hắn nhớ rõ chuyện trước kia. Đang nghi hoặc, muốn cẩn thận đánh giá lại, không ngờ trong mắt Tiêu Vĩnh Hân lộ vẻ phiền chán, sau đó quay mặt qua hướng khác.

A?

A La nghiêng đầu, cơ hồ không dám tin.

Nếu nói hẳn không nhớ chuyện đời trước thì khi gặp mình không nên có phản ứng như vậy mới đúng, còn nếu hẳn nhớ, có thể kích động, cũng có thể là áy náy hoặc trốn tránh, nhưng cũng không nên là phiền chán chứ?

Đang nghĩ ngợi miên man thì nghe vài vị lão thái thái đề nghị, cho một đám tiểu hài từ ra vườn cúc chơi, vì thế nhóm ma ma mang bọn họ ra ngoài.

A La cũng vội vàng đuổi theo.

Nàng vốn dĩ muốn tránh mặt Tiêu Vĩnh Hân, không muốn lại gả vào Tiêu gia, nhưng hiện tại bất gặp ánh mắt phiền chán kia thật sự khiến nàng kinh ngạc, muốn tìm hiểu rõ ràng.

Vườn cúc Tiêu gia đã có từ rất lâu, truyền lại qua mấy đời, các loại cúc trong vườn đều là giống nổi tiếng, đây cũng là lý do thường cúc yến được tổ chức ở Tiêu gia.

Hoa cúc trong vườn hoặc vàng hoặc trắng, thướt tha lay động, gió thu thổi qua mang theo hương thơm thanh đậm quanh quần chớp mũi, khiến người ta tâm tình vui vẻ thoải mái.

A La âm thầm quan sát tất cả hành động của Tiêu Vĩnh Hân, nhưng Tiêu Vĩnh Hân căn bản không thèm liếc nhìn nàng. Điều này càng khiến nàng càng nghi hoặc hơn, không biết hẳn rốt cuộc là thế nào?

Đột nhiên, một thanh âm sáng lảng vang lên bên tai: "Tam cô nương có biết đây là loại cúc gì không?"

A La vội vàng quay đầu nhìn sang, liền thấy thiếu niên trước mắt mày rậm mắt to, tướng mạo khá anh tuấn, nàng nhận ra đây là nhi tử Tam phòng Tiêu gia, Tiêu Vĩnh Trạch. Lúc chưa gả thì đối với nàng có vài phần sẵn sọc, có điều, sau này nàng gả cho Tiêu Vĩnh Hân, em dâu và anh chồng (đại bá) có cớ kị cho nên quan hệ xa lạ hơn rất nhiều.

Nàng cười khẽ, cúi đầu nhìn gốc hoa cúc chỗ mình đang đứng.

Tình tế đánh giá một chút, mặc dù là hoa cúc nhưng nhìn lại hơi giống thược dược, sắc hoa như ngọc lục bích, dưới ánh mặt trời ngày thu, trong màu xanh biếc lại lộ ra ánh vàng, đúng là sặc sỡ lóa mắt.

Cúc xanh là tuyệt phẩm trong các loài cúc, vừa có sự kiều diễm của mẫu đơn, thược dược, lại vừa có dáng vẻ thướt tha của cúc, có thể nói ba vẻ đẹp hội tụ tại một thân.

Chẳng qua, A La cũng chỉ có thể vờ như không biết, khẽ cười hỏi: "Nhị thiếu gia, đây là hoa gì a? A La không biết."

Tiêu Vĩnh Trạch tuy mới mười tuổi nhưng cũng hiểu chuyện, vừa gặp tiểu muội muội đáng yêu chọc người trêu mếu như vậy liền không dòi nổi mắt, có ý lấy lòng, vội vàng giải thích tường tận về hoa cúc xanh cho A La nghe.

A La vừa nói chuyện với Tiêu Vĩnh Trạch vừa âm thầm chú ý Tiêu Vĩnh Hân, chờ có cơ hội liền thử dò hỏi hẳn xem rốt cuộc là thế nào.

Một đám cô nương, thiếu gia lúu rú trò chuyện, đi đến gần lương đình bên cạnh vườn cúc thì nghe Diệp Thanh Huyền nói: "Di, trong lương đình bên kia là vị đại ca ca nào?"

A La theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua, thấy có hai người đang ngồi đánh cờ trong lương đình, trong đó có một người là Thất thúc Tiêu Kính Viễn mình đã gặp lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

Tiêu Kính Viễn đã thay một thân cẩm bào xanh ngọc, trở lại là bộ dáng thiếu gia quý tộc ngày thường. Mặt khác, bởi vì chưa đến tuổi nhượng quán hẳn đã theo cha ra sa trường trải qua sinh tử, tuổi trẻ đã được phong hầu bá tước, cho nên toàn thân hẳn toát ra khí chất oai hùng tức lệ khác hẳn với các thiếu gia Hầu môn ở Yên Kinh.

Nghe Diệp Thanh Huyền hỏi, Tiêu Vĩnh Trạch cười nói: "Đây không phải là đại ca ca, đây là Thất thúc nhà ta."

Diệp Thanh Huyền có chút ngoài ý muốn, không khỏi lần nữa liếc mắt nhìn thoáng qua Tiêu Kính Viễn, không biết sao khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ.

Theo sau còn có các đệ tử Tiêu gia khác, gặp vị Thất thúc là niềm kiêu ngạo của Tiêu gia cũng ở đây, đều lại gần, lần lượt thi lễ chào hỏi. A La không nghĩ nhanh như vậy đã gặp lại hân, bắt gác sờ sờ gỗ rớt trong tay áo.

Nhưng cũng may, Thất thúc dường như không chú ý tới nàng đứng trong đám người, chỉ trò chuyện với mấy đứa cháu, nghiêm túc dặn dò bọn họ hảo hảo tiếp đãi khách khứa hôm nay, Tiêu Vinh Hân và Tiêu Vinh Trạch đều vâng dạ đáp lời, không dám chậm trễ.

Một lát sau, đoàn người rời khỏi lương đình, lại bắt đầu chơi đùa, cười nói ồn ào náo nhiệt. A La nhân cơ hội lần vào trong đám người, cúi đầu né tránh, lảng lẽ cách xa Tiêu Vinh Trạch, đi đến chỗ Tiêu Vinh Hân.

Tiêu Vinh Hân trước mắt hơi khác với người trong trí nhớ A La.

Nàng nhớ rõ, Tiêu Vinh Hân là một tiểu nam hài tuần tú, từ nhỏ thích đọc sách, tài thơ văn xuất chúng, tính tình điềm đạm, đối xử với mọi người vô cùng dịu dàng, tình cảm huynh đệ trong nhà rất tốt, lúc mới gặp cũng rất quan tâm chăm sóc nàng.

Nhưng bây giờ thì sao, Tiêu Vinh Hân thoát nhìn có chút quái gở, dường như là đáp lời các cô nương, ngay cả thái độ đối với huynh đệ nhà mình cũng xa cách, giữa thường cục yếm vui tươi náo nhiệt, hân lẽ loi đứng một mình, trầm mặc nhìn bụi hoa, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

A La đến gần, mỉm cười với Tiêu Vinh Hân, nhẹ giọng nói: "Tam thiếu gia, sao không cùng chơi với mọi người?"

Tiêu Vinh Hân khẽ nhú mồm, cúi đầu nhìn chăm chăm bụi hoa cúc, căn bản không để ý tới A La.

Trong lòng A La càng cảm thấy nghi hoặc, ở cái tuổi này, tính tình hân vốn không nên như thế a.

Vì thế, nàng khẽ sát lại, nghiêng đầu cười cười, tiếp tục bắt chuyện: "Tam thiếu gia, đây là hoa gì, người giới thiệu cho ta một chút được không?"

Tiêu Vinh Hân ngẩng đầu, ngây ngốc liếc nàng một cái, nói: "Ta không biết, đừng hỏi ta."

A La nhìn ánh mắt xa cách kia, hơi run sợ, cơ hồ không dám tin hân làm sao lại biến thành bộ dạng này?

Nàng đột nhiên có chủ ý, cần môi, làm bộ ủy khuất nói: "Tam thiếu gia, người thật hung dữ... vừa rồi Nhị thiếu gia nói với ta xuất xứ của hoa cúc xanh, còn nói chuyện Hầu La Hương gì đó, người..."

Nàng cố ý.

Hầu La Hương là tên một loài hoa cúc rất quý hiếm, nàng cũng chưa từng nhìn thấy.

Nhưng đối với A La và Tiêu Vinh Hân đời trước, Hầu La Hương là tên khúc nhạc đính ước của bọn họ, là hồi ức ngây ngô hồn nhiên tại rừng hoa đào.

Nếu như hân có chút ấn tượng với chuyện đời trước, ba chữ "Hầu La Hương" nhất định sẽ làm hân chú ý.

Mà chỉ cần nét mặt hân có chút khác thường thôi, nàng liền có thể biết hân có nhớ chuyện đời trước hay không.

Nàng lẳng lặng quan sát phản ứng của Tiêu Vinh Hân.

Nào ngờ, sau khi nghe ba chữ "Hầu La Hương", hân chẳng hề nhúc nhích, nhú mồm, phiền chán nói: "Ta cũng không phải là hân, tại sao phải ân cần với người xa lạ! Người muốn biết thì cứ đi hỏi hân là được!"

A La nghe vậy liền tròn mắt há hốc mồm, lời nói thất lễ như thế, thật sự là lời Tiêu Vinh Hân nói ra sao? Ngay cả một thiếu gia nhà bình thường cũng không dám nói chuyện với khách như vậy!

Đúng lúc này, Tiêu Vinh Trạch đột nhiên xuất hiện, kéo A La ra, không vui nói: "Vinh Hân, người đang làm cái gì? Đây là Tam cô nương Diệp gia, là khách quý nhà chúng ta, ai đời có đạo đãi khách như người chứ!"

Tiêu Vinh Hân chỉ hờ hững liếc Tiêu Vinh Trạch một cái, trào phúng nói: "Muốn lấy lòng tiểu cô nương người ta thì cũng đừng lấy ta khai đao!"

Nói xong liền phát tay áo rời đi.

A La nhìn bóng lưng tuyệt tình của nam hài, suy nghĩ nửa ngày cũng không biết vì sao lại như vậy.

Bên cạnh, Tiêu Vinh Trạch thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng tràn đầy vẻ thất lạc, thật sự không đành lòng, mở miệng khuyên nhủ: "Tam cô nương đừng chấp nhặt với hân, Tam đệ này của ta cách đây vài ngày bị rơi xuống nước, tính tình đại biến, gặp ai cũng không khách khí, không phải chỉ riêng đối với Tam cô nương đâu. Ta thay hân bồi tội với người."

"Roi xuống nước?" A La nghi ngờ nhìn Tiêu Vinh Trạch, "Không biết Nhị thiếu gia rơi xuống nước khi nào?"

Tiêu Vinh Trạch gãi gãi đầu, nghĩ một chút rồi nói: "Khoảng hơn mười ngày trước đi."

Hơn mười ngày trước... A La nghĩ tới, mình cũng rơi xuống nước, sau đó Diệp Thanh La đã chết liền biến thành A La bảy tuổi.

Mà Tiêu Vinh Hân biến thành bộ dáng như vậy, cũng có liên quan đến việc rơi xuống nước?

Sau thưởng thức yến, mấy tỷ muội Diệp gia ngồi chung một chiếc xe ngựa ra về. Diệp Thanh Dung biểu hiện nổi bật trong thưởng thức yến, thanh danh tài nữ đã truyền khắp Yến Kinh, vài vị tỷ muội khác thành tích cũng không tệ.

Duy chỉ có Diệp Thanh Huyền tựa như một lòng nhớ nhung vị Thất thúc kia, thì thào lầm bầm: "Người này thật khác với những thiếu gia khác, chính là một đại anh hùng đó!"

Lúc nói chuyện, về mặt cực kỳ sùng bái.

Lời này ngược lại chọc mấy tỷ muội vui vẻ, Diệp Thanh Liên vốn buồn bực không vui, nghe vậy cũng nhịn không được cười nói: "Thôi đi, lớn tuổi không nói, bồi phận còn cao hơn chúng ta một bậc, theo ta thấy, Tiêu Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia đều rất tốt."

Bên cạnh, Phùng Tú Nhã lại bĩu môi: "Tam thiếu gia kia tốt thì tốt thật, nhưng trong mắt người ta chỉ có A La mà thôi."

Diệp Thanh Dung ngẫm lại thấy cũng đúng, nhất thời có chút buồn bực, trong số bọn tỷ muội, nếu thật sự có đối tượng thích hợp, còn nhỏ đã kết thân, dĩ nhiên cũng là Thanh Liên hoặc A La, hoàn toàn không tới lượt mình.

Diệp Thanh Huyền nghe vậy, quệt quệt miệng, nhìn A La, hiển nhiên cũng không muốn nói đến vấn đề này, nhất thời không thú vị, quay đầu nhìn ra cửa sổ, chông chênh xuất thần.

A La tất nhiên biết tâm tư bọn tỷ muội, lớn nhất là mười tuổi, nhỏ thì cũng tám tuổi mình, qua vài năm nữa sẽ phải lo nghị thân rồi. Tuy còn nhỏ nhưng khi nhìn thấy mấy tiểu nhi lang tuấn tú, ít nhiều cũng sẽ nghĩ đến chuyện tương lai.

Đời trước, thiếu niên xuất chúng không phải để mình chọn sao? Người khác cũng có ý, tỷ như Phùng Tú Nhã, không phải là không tư tưởng Tiêu Vinh Hân, nhưng muối cùng cũng chỉ có thể thất vọng mà thôi, đó không phải là người nàng ấy có thể với tới được.

Mà mình thì sao, đệ tử quý tộc trong Yến Kinh đều mặc cho mình chọn lựa, cuối cùng nhìn như chọn được người tốt nhất, ai ngờ lại rơi vào kết cục như vậy.

Nghĩ đến đây, nàng lại nhớ đến hôm nay gặp Tiêu Vinh Hân, lập tức nhủ trăm tư, đoán đo đủ loại khả năng có thể xảy ra, nhưng bất luận là khả năng nào cũng không nên là tình cảnh hiện tại.

Dù khả năng xấu nhất là đời trước Tiêu Vinh Hân đã thông đồng với A La giả kia ngay từ đầu, dựa theo tính tình của hắn, ít nhiều gì cũng có chút áy náy với mình mà không nên là thái độ như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tài nào hiểu được, cũng chỉ có thể tìm cơ hội gặp lại Tiêu Vinh Hân một lần, cẩn thận thăm dò xem có thể phát hiện gì không.

Lúc này, xe ngựa đã về đến cửa phủ Diệp gia, mấy tỷ muội xuống xe, cùng ma ma đi vào. Ai ngờ vừa bước qua ngưỡng cửa thì thất nha hoàn Tì Bội bên cạnh mẫu thân vội vã tiễn một đại phu ra ngoài.

A La thấy vậy không khỏi nghi hoặc, chạy đến hỏi: "Tì Bội tỷ tỷ, mẫu thân ta có chỗ nào không khỏe sao?"

Tì Bội nhìn cô nương nhà mình tuổi nhỏ đã biết quan tâm lo lắng cho mẫu thân, cảm thán nàng hiếu thuận, thở dài nói: "Thật ra cũng không có gì, chỉ hơi khó chịu một chút thôi."

Nhưng A La đâu dễ gạt như vậy, nhủ thầm nói: "Tì Bội tỷ tỷ, ta tuy tuổi nhỏ nhưng không cho gạt ta, rốt cuộc là thế nào?"

Tì Bội than nhẹ, về mặt có chút khó xử: "Cái này ta cũng không rõ lắm, chỉ biết hôm nay Nhị thái thái sai ta đi mời đại phu tới."

A La ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, chờ mong nhìn Tì Bội nửa ngày, cũng không hỏi nữa, im lặng đi theo Tì Bội về phòng mẫu thân.

Sắc mặt mẫu thân tái nhợt nhưng thần sắc cũng không khác ngày thường là mấy, thấy A La trở về liền hỏi đủ thứ chuyện ở thưởng thức yến.

A La kể lại từng chuyện một, xong còn nói thêm: "Mấy ngày nay uống công luyện chữ, cuối cùng cũng không có cơ hội thể hiện."

Ninh thị nghe vậy, cười khê: "Không sao, luyện chữ là tốt cho chính mình, vốn không phải để khoe khoang trước mặt người khác. Kỳ thật, hôm nay ngươi làm rất tốt, tuy ngươi từ nhỏ được lão tổ tông sủng ái, dung mạo lại tốt, nhưng mà..."

Ninh thị nói tới đây, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên tia bất đắc dĩ: "Nhưng phụ thân ngươi không ở nhà, ca ca lại bị tật mắt, ta sợ dung mạo tuyệt thế sẽ đưa tới mầm tai vạ cho ngươi... Tóm lại, ngày thường vẫn phải xử sự cẩn thận cho thỏa đáng."

A La nghe lời này, trong lòng lộp bộp.

Đời trước nàng chưa bao giờ nghĩ đến điều này, mẫu thân cũng chưa từng nói với nàng... Có lẽ có nói nhưng vì mình còn nhỏ nên không để trong lòng? Hoặc là mình và mẫu thân bất hòa, căn bản không nghe lọt những lời này?

Giờ đây đã trải qua gian khổ, lời mẫu thân nói giống như một gáo nước lạnh dội tình nàng, run bắn cả người.

Tại họa đời trước từ đâu mà đến, nàng căn bản không biết, có phải ngày xưa mình quá rêu rao mới chọc người khác ghen ghét hay không?

Lúc ấy nàng có cái gì để dựa vào, không phải chỉ là sự sùng ái của lão tổ tông thôi sao, nhưng một khi lão tổ tông mất, không có phụ huynh giúp đỡ, mẫu thân lại mất sớm, Diệp Thanh La nàng còn có gì chứ?

Nàng cúi đầu, hơi mím môi, lỗ mũi chua xót.

"Mẫu thân, bây giờ ta mới nghĩ ra, ngày xưa là ta không hiểu chuyện, về sau, về sau ta..."

Nói với đây, giọng nàng nghẹn ngào.

Ninh thị thờ dài, vươn tay vuốt ve bím tóc của A La, ôn nhu nói: "Mẫu thân cũng chỉ tùy ý nói chuyện với người thôi, về sau cẩn thận một chút là được, làm sao lại khóc."

Trên người Ninh thị có một mùi hương thanh nhã, không nói ra được là mùi gì nhưng A La lại thích vô cùng, mùi hương đó quanh quẩn trong ngực, vừa nghẹn vừa xót, không biết thế nào, muốn nhịn mà nhịn không được, cuối cùng òa khóc lên.

Nàng khóc làm Ninh thị hoảng sợ, vội vàng kéo nàng qua, mềm giọng dỗ dành.

A La được mẫu thân ôm vào ngực, chỉ cảm thấy cực kỳ thoải mái, toàn thân chìm trong hạnh phúc, không nỡ buông ra. Sau đó, Lỗ ma ma mang trà bánh tới, mẫu thân và nàng cùng ăn.

Ăn xong, nàng không nỡ rời đi, liền mè nheo ăn vạ, Ninh thị không còn cách nào đành để nàng nghỉ ngơi trong phòng mình ở Noãn các.

Ninh thị thấy nàng đã ngủ, im lặng đi ra ngoài, mà sau khi Ninh thị rời đi, A La lặng lẽ mở mắt ra.

Kỳ thật, hôm nay nàng cố ý ăn vạ ở lại phòng mẫu thân.

Mẫu thân mời đại phu đến tất nhiên là có nguyên nhân, nhưng nàng chỉ là hài tử bảy tuổi, mẫu thân nhất định sẽ không nói chuyện này với nàng, cho nên nàng muốn ở lại nghe lén xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nàng đã sớm tính toán tốt, mình đã có năng lực nghe được âm thanh mà người khác không thể nghe, vậy thì dứt khoát nằm trên giường, bình tâm tĩnh khí, cẩn thận phân biệt tất cả động tĩnh trong Noãn các.

Bên ngoài phòng có thanh âm mấy tiểu nha hoàn xôn xao trò chuyện, gian ngoài có tiếng Lỗ ma ma buông màn rèm xuống, phòng cách vách có tiếng nước sôi ùng ục...

Ban đêm yên tĩnh, tất cả thanh âm đều truyền vào tai A La, nhưng trong số đó lại không hề có thanh âm của mẫu thân.

Nàng không khỏi nhíu mày, hít sâu một hơi, càng cẩn thận gom góp các động tĩnh trong ngoài sân viện.

Bỗng nhiên, một thanh âm lọt vào tai A La.

"Lan Uẩn, nàng cho rằng, cứ bướng bỉnh như vậy sẽ có ích sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Editor: Tường An

"Lan Uẩn, nàng cho rằng, cứ bướng bỉnh như vậy sẽ có ích sao?"

Vừa nghe thanh âm này, A La nhất thời kinh ngạc.

Thanh âm này là của ai, A La tất nhiên nhận ra, đây chính là đương gia Diệp gia, Tấn Giang Hầu, đại bá Diệp Trường Cần nhà nàng!

Mà Lan Uẩn là khuê danh của mẫu thân nàng!

Mẫu thân và đại bá...

Trong lòng A La sinh ra ngàn vạn suy đoán, nàng im lặng siết chặt nắm tay, cố gắng bình ổn cảm xúc của mình, lắng tai nghe tiếp.

"Đại bá, xin tự trọng."

A La nghe mẫu thân đáp, thanh âm áp lực và chua xót.

"Tự trọng? Lan Uẩn, nàng xem đi, trong lòng Trường Huân căn bản không có nàng, tuy hắn cưới nàng nhưng lại ghét bỏ nàng, không hề đối đãi với nàng như thê tử kết tóc, nếu không cũng không đến mức mấy năm nay luôn ở bên ngoài không về nhà? Hắn vô tình như thế, bỏ mặc vợ con, nàng cần gì phải khẳng khái một lòng với hắn? Huống chi..."

"Dù thế nào đi nữa, lúc trước ta rơi vào hoàn cảnh như vậy, nếu không phải Trường Huân cưới ta thì có lẽ ta đã sớm chết rồi. Ta luôn luôn nhớ rõ phần ân tình này, kiếp này gả làm vợ hắn thì sẽ thủ thân vì hắn, sẽ không khiến hắn bị người khác bôi nhọ, ghèm pha. Đại bá, cầu xin người nể tình A La và Thanh Xuyên, cũng nể mặt Trường Huân, tha cho ta một mạng, đừng làm ta phải lưu lạc thành phụ nhân không tuân nữ tắc!"

"Lan Uẩn, năm đó khi ta nhận được tin tức, quyết chí muốn cưới nàng vào cửa, đáng tiếc đã chậm một bước, nếu không phải vì... nếu không phải vì..." Diệp Trường Cần oán hận nói, "Nếu không phải vì Trường Huân biết tin chạy đến đó trước thì sao ta phải tro mắt nhìn nàng tiến vào Diệp gia, làm em dâu ta! Chẳng tha mấy năm nay nàng và hắn phu thê ân ái, cảm sát hòa mình, ta cũng sẽ chặt đứt tâm tư, nhưng giờ đây tro mắt nhìn nàng lẻ loi một mình, sống như góa phụ, bảo ta làm sao chịu được, ta, ta..."

Kế tiếp mơ hồ có tiếng vải vóc bị xé rách và tiếng giấy giũa, còn có tiếng thờ dóc của nam nữ.

Trong bóng tối, A La trừng to mắt, toàn thân cứng đờ, ngừng hô hấp, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Làm sao đây, làm sao đây, nàng lại nghe thấy tiếng động này.

Một tiếng vải dệt bị xé lại truyền vào tai A La, khí huyết nàng dâng trào, không nhịn được nữa, lập tức từ trên giường bật dậy.

Không được, nàng không thể tro mắt nhìn mẫu thân bị người ta khi nhục!

Nàng cần phải ngăn cản chuyện này!

Không ngờ hai chân nàng vừa chạm đất thì nghe thấy giọng nữ thờ hỗn hển, tàn nhẫn nói: "Dừng lại!"

Thanh âm này vừa vang lên, tiếng xé vải ngừng lại, kèm theo đó là tiếng nam nhân thờ dóc.

"Diệp Trường Cần, mặc kệ trước kia thế nào, ta đã gả vào Nhi phòng Diệp gia, là thê tử của Diệp Trường Huân, phu xướng phụ tùy, bất luận hắn đối với ta ra sao ta cũng sẽ không làm chuyện cầu thả, loạn luân như thế! Hôm nay nếu người ép buộc ta, một phụ nhân tay không tác sát như ta cũng không làm gì được người nhưng vẫn có thể đâm một kéo cắt đứt cổ họng, dùng tiền mệnh này giữ trong sạch cho Trường Huân!"

"Nàng điên rồi!" nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Ha ha, trong bụng ta đã có cốt nhục Diệp gia, là mấy tháng trước Trường Huân để lại cho ta, Diệp Trường Cần, hôm nay người phát rồ muốn cưỡng bức ta, ta liền một thi hai mệnh! Dưới cửu tuyền, ta và hải nhi trong bụng có làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!"

Ninh thị nói xong, Diệp Trường Cần trầm mặc thật lâu.

Một lúc sau, hắn khàn giọng, oán hận: "Ba tháng trước, Trường Huân chỉ về nhà hai ngày, không ngờ người lại mang thai con hắn! Các người đúng là như keo sơn a, ngược lại là ta nghĩ sai rồi!"

Thanh âm ghen ghét mà tràn đầy tức giận.

Ninh thị cười khê, trào phúng nói: "Đại bá, chuyện trong phòng vợ chồng chúng ta, người là đại bá, quản được sao?"

"Nàng, nàng, Ninh Lan Uẩn, sao nàng có thể đối với ta như thế! Nàng có biết những lời hôm nay ta nói với nàng đều là lời từ tận đáy lòng ta, móc tim móc phổi hay không!"

"Tim của đại bá, vẫn nên lưu lại cho đại tẩu đi." Thanh âm Ninh thị lãnh đạm.

"Tốt, tốt, ta hiểu rồi, Ninh Lan Uẩn nàng thật vô tâm, uống công ta lúc trước, lúc trước..."

Nói tới đây, nam nhân không nói thêm gì nữa, suy sụp rồi đi.

Mà A La im lặng đứng trước giường, rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm.

Khẽ nhắm mắt lại, nàng siết chặt áo ngủ bằng gấm, lúc này mới cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, chẳng biết từ khi nào đã ướt đầm mồ hôi.

Hai chân mềm nhũn bò lên giường, nàng ôm chần, mồ mịt ngồi đó, nhớ lại những gì mình vừa nghe được, rồi liên tưởng đến cảnh tượng của mẫu thân đời trước.

Khi ấy, mẫu thân không phát hiện mình mang thai, đại bá đến gây khó dễ, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì?

Ba năm sau, mẫu thân đột ngột qua đời không rõ nguyên nhân, rốt cuộc có liên quan đến chuyện này không?

Trong lòng suy đoán đủ loại khả năng, mà loại nào cũng khiến nàng đau lòng không thôi.

Nghĩ đến những lời ban ngày mẫu thân đã nói, bây giờ nàng mới nhận ra, mẫu thân đang đánh thức nữ nhi, đồng thời cũng đang nói với chính bản thân mình.

Mẫu thân có dung nhan tuyệt thế, phụ thân lại không ở bên cạnh, nữ tử thì bị mù, nhà mẹ đẻ lại chẳng giúp được gì, tất nhiên người khác sẽ như hổ rình mồi!

Nghĩ đến đây, thân thể nhỏ nhắn của nàng nhịn không được mà run rẩy.

Trong lòng dâng lên hận ý không thể kiềm chế.

Đại bá, đại bá đúng không... rồi sẽ có một ngày nàng thay mẫu thân trả mỗi nhục này!

Không biết qua bao lâu, Ninh thị đi vào Noãn các, nàng khẽ thở dài cúi đầu nhìn nữ nhi ngủ trên giường. Nữ nhi chỉ mới bảy tuổi mà thôi, nhỏ nhắn xinh xắn, bộ dáng cực kỳ giống mình hồi nhỏ.

Giờ khắc này, nàng cũng không biết tình huống mạo hiểm vừa rồi, vẫn ngủ rất an tường, điềm tĩnh. Mệnh nàng tốt mà cũng không tốt, tốt là có lão tổ tông yêu thương, chưa bao giờ biết tư vị sầu lo, không tốt là dù sao cũng sinh ra ở Nhị phòng, lại có một mẫu thân nhu nhược vô dụng như mình, không biết tương lai về sau sẽ ra sao.

Ninh thị ngẩn ngơ đứng đó, nghĩ đến phu quân ở biên cương xa xôi lạnh nhạt với mình, nghĩ đến nữ tử bị mù, trong nhà còn có ánh mắt nhìn chằm chằm sắc đẹp của mình, trong lòng không khỏi cảm thấy thê lương.

Nàng chỉ là một nữ tử bình thường, lẽ loi một mình không nơi nương tựa, tương lai mờ mịt không biết sẽ đi về đâu.

Khi còn trẻ, nàng là mỹ nhân thế gian hiếm thấy, lại có tài danh, người khác đều nói nữ tử tài mạo song toàn như nàng, không biết sẽ tìm được một phu quân tốt thế nào.

Nhưng lão hòa thượng ở Hàm Sơn Tự xem tướng cho nàng lại nói, hồng nhan bạc mệnh, chỉ sợ đời này không được sống yên ổn.

Lúc đó nàng căn bản không tin, nhưng con người sống trên đời tựa như bị ràng buộc bởi một sợi dây vô hình, sợi dây kia gọi là vận mệnh.

Vận mệnh đã bức nàng đến tình cảnh hiện giờ.

Cúi đầu nhìn nữ nhi quá giống mình, nàng nhịn không được vuron tay, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt tinh xảo của nữ nhi.

A La căn bản không ngủ, nàng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, biết mẫu thân đi vào nên chỉ có thể giả bộ ngủ. Sau đó nghe mẫu thân thở dài, sững sờ, rồi vuron tay sờ mặt mình.

Tay mẫu thân mềm mại, ngón tay thon dài, hơi run rẩy chạm vào mi mắt nàng.

Mùi nàng chua xót, muốn khóc, lại đau lòng vạn phần.

Nàng nghĩ, chính đôi tay này vừa rồi cầm kéo, suýt nữa đâm bản thân bị thương đi?

Nàng chỉ hận mình nhỏ tuổi, thân thể nhỏ bé mảnh mai không làm được gì, càng hận mình đời trước vô tri, hoàn toàn không biết đến khôn cảnh của mẫu thân lúc đó!

A La liều mạng đè nén sự tự trách và oán hận trào dâng trong lòng, làm bộ ngủ say.

Không biết qua bao lâu, mẫu thân rút cuộc thu tay lại, xoay người đi tới trước cửa sổ, ngửa đầu nhìn vầng trăng thanh lãnh, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này A La mới lặng lẽ mở mắt ra.

Ánh trăng mờ lung, ôn nhu như nước, trong phòng phảng phất mùi hương thoang thoảng, mà nữ tử đứng trước cửa sổ thân ảnh mờ mịt, toàn thân bao

phủ một tầng sương khói u sầu.

A La mở to mắt nhìn mẫu thân, nước mắt chua xót tràn ra, trượt xuống gò má bạch ngọc.

Thân thể nhịn không được khẽ run rẩy.

Giờ khắc này, nàng cảm thấy mẫu thân tựa như một tầng sương, đợi ngày mai khi bình minh ló dạng, ánh trăng lụi tàn, mẫu thân cũng sẽ tan biến theo.

Một đêm này, A La thức trắng, không ngừng hồi tưởng lại tất cả.

Nàng cảm thấy đầu óc mình tỉnh táo hơn bao giờ hết, thậm chí trong mười bảy năm khổ sở dưới thủy lao cũng chưa từng thanh tỉnh như thế.

Trước đây, nàng chưa từng ý thức được vì sao nàng lại mang theo ký ức trở lại năm mình bảy tuổi.

Bởi vì nàng muốn thay đổi những chuyện xấu xa xảy ra trong bóng tối mà nàng chưa từng biết đến, thay đổi vận mệnh mẫu thân và ca ca, cũng đổi vận mệnh của chính mình.

Sáng sớm nàng đã thức dậy, đuổi hết nha hoàn hầu hạ, chỉ giữ lại một mình Lỗ ma ma.

"Ma ma, hôm qua mẫu thân rốt cuộc thế nào, vì sao tự dưng mời đại phu tới?"

"Này..."

"Ma ma, đó là mẫu thân của ta, đừng bởi vì ta nhỏ mà gạt ta, ta muốn biết sự thật."

Vừa nghe lời này, Lỗ ma ma hơi kinh ngạc nhìn A La.

Hôm nay không biết cô nương làm sao, nhìn có chút khác ngày thường, ánh mắt sáng ngời, bình tĩnh sắc bén không hợp với lứa tuổi, tựa như có thể nhìn thấu lòng người.

"Vốn cũng không có gì, chỉ là mấy ngày nay thân thể phu nhân khó chịu, hôm nay còn bị đau bụng nên mới mời đại phu đến xem."

"Nga, vậy đại phu nói cái gì?"

"Này..." Lỗ ma ma thật sự không biết những lời này có nên nói với tiểu hài tử hay không, nhưng thấy cô nương nhìn mình chăm chăm, bà đành nhắm mắt nói: "Đại phu nói, tướng thai không ổn, phải tịnh dưỡng thật tốt."

Lỗ ma ma vừa dứt lời, một cái gối ôm bị ném mạnh xuống đất.

Bà kinh hãi ngẩng đầu nhìn qua.

Trên gương mặt nhỏ nhắn còn mang nét trẻ con của A La tràn đầy phẫn nộ.

"Nếu là tướng thai không ổn, vì sao còn có người dám tới quấy rầy nàng, vì sao không chịu để nàng thanh tịnh, để nàng an tâm dưỡng thai!"

"Này..." mặc dù đã chăm sóc cô nương từ nhỏ đến lớn, lúc này Lỗ ma ma cũng bị dọa sợ: "Cô nương, ta chưa bao giờ dám quấy rầy Nhị thái thái a, sao lại nói như vậy?"

A La cũng biết mình vô duyên vô cớ nổi giận, chung quy là nàng tức giận tên đại bá vô si kia, lại dọa đến người bên cạnh.

Có điều, nàng thật sự quá tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thở phì phò nói: "Người nói với lão thái thái, gần đây ta ở nhà quá buồn bức, muốn ra ngoài giải sầu!"

Nàng muốn viết thư cho phụ thân, cầu phụ thân trở về.

Cho dù vị phụ thân kia đối đãi với mẫu thân rất lạnh nhạt, không biết săn sóc, cho dù nàng và phụ thân chưa từng thân cận, trước mắt đây là biện pháp duy nhất nàng có thể làm.

Ngoại trừ phụ thân, nàng còn có thể xin ai giúp đỡ đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Editor: Tường An

A La đếm đầu ngón tay, cẩn thận nhăm tính tình huống của bản thân hiện giờ, mới biết rằng cuộc sống giàu sang phú quý đời trước kỳ thật giống như đèn lồng nguyên tiêu, muôn màu muôn vẻ, rực rỡ lóa mắt nhưng chẳng qua chỉ là mặt ngoài mà thôi, người khác đâm nhẹ một cái là thủng.

Mẫu thân thân thể yếu ớt, nhà mẹ đẻ không thể dựa vào, ca ca thì mù bẩm sinh, tổ mẫu tuy yêu thương mình nhưng dù sao bà cũng lớn tuổi rồi, nếu biết chuyện gièm pha đại bá muốn khi dễ mẫu thân thì chẳng phải sẽ tức chết hay sao!

Trước mắt là một mảnh mờ mịt, người duy nhất nàng có thể nghĩ tới là phụ thân.

Dù sao phụ thân cũng là phu quân của mẫu thân, giờ đây mẫu thân vì thủ tiết cho hán mà suýt nữa mất mạng, bất luận thế nào thì hán cũng nên trở về chứ.

Suy nghĩ cẩn thận xong, A La chạy đến thư phòng tìm giấy bút, nàng trải giấy tuyên thành ra, bắt đầu viết thư cho phụ thân.

Viết cái gì bây giờ?

A La thờ dài, quan hệ của cha mẹ rất lãnh đạm, nếu viết mẫu thân nhớ nhưng phụ thân thì thật sự không thể tin, đành phải ý vào mình tuổi nhỏ, da mặt dày nói mình nhớ phụ thân thôi.

Nàng cân nhắc tìm từ, bắt đầu hạ nét bút non nớt, đêm qua nữ nhi nằm mơ thấy phụ thân, nhớ nhưng không xiết, vài ngày trước nữ nhi rơi xuống nước, bệnh nặng một hồi, cho rằng đời này không thể nhìn thấy phụ thân được nữa, khẩn cầu phụ thân xin nghĩ trở về.

Viết xong, nàng đọc lại một lần, đúng là tiểu nữ hài liên miên cần nhằn làm nũng, nàng hơi đỏ mặt, nhưng ngẫm lại mình bây giờ biến thành đứa bé bảy tuổi, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, không thể làm chủ, lợi thế duy nhất chính là da mặt dày nũng nịu.

Xong xuôi, nàng cẩn thận dán kín, nghĩ cách ra ngoài, lên đũa đến trạm dịch.

Giấu kỹ phong thư vào người, nàng rửa mặt rồi đi thỉnh an lão tổ tông. Vừa đến thì thấy lão tổ tông đang tựa vào đệm lưng thêu hoa phú quý, tay ôm lò sưởi, Đỗ Quyên đứng bên cạnh cẩn thận hầu hạ.

Hôm qua thường cúc yên, lão tổ tông hết sức hài lòng với cháu gái yêu của mình, thấy nàng đến liền kêu vào, bảo nàng cỡi giày ngồi lên nhuyễn塌.

"Hôm qua đều gặp vài huynh đệ Tiêu gia rồi, chơi thân với ai nhất?"

A La tất nhiên hiểu tâm tư lão tổ tông, cố ý nói: "Các vị thiếu gia Tiêu gia rất tốt, chỉ tiếc đều là nam hài, A La không thích, ngược lại là mấy vị tỷ tỷ Tiêu gia, bộ dạng tốt, nói chuyện cũng hợp."

Lão tổ tông nghe vậy, chỉ cho rằng A La không hiểu, bật cười: "Ngươi a, còn là hài tử ngốc!"

Bà thờ dài: "Bây giờ nói đến chuyện này quả thật quá sớm, nhưng ta già rồi, không biết còn sống được tới khi nào, vẫn nên tính toán tất cả cho ngươi trước."

A La nhìn mái tóc hoa râm của lão tổ tông, dĩ nhiên hiểu tâm sự của bà.

Chỉ tiếc, bà nào biết, đời trước an bài chu đáo đến mấy cũng không thắng được vận mệnh, cho nên đời này nàng phải tự mình nghĩ cách thay đổi chứ không thể cứ ngồi chờ chết như đời trước.

A La làm bộ như không hiểu ý tứ trong lời bà nói, cố ý chuyển đề tài: "Lão tổ tông, hôm qua Tứ tỷ tỷ Tiêu gia có nhắc tới, phía nam kinh thành có cửa hàng vải mới khai trương, ở đó có rất nhiều loại vải mới xinh đẹp!"

Lão tổ tông thấy cháu gái nhỏ một lòng chỉ nghĩ đến vải dệt quần áo, căn bản không nghĩ tới chuyện nam nữ, đành nói: "Nếu thế liền phân phó quản gia đi chọn mua là được."

A La mềm giọng khẩn cầu: "Lão tổ tông, quản gia làm sao biết vải nào đẹp vải nào xấu, A La muốn tự đi xem. Mấy ngày nay bọn tỷ muội đều đi học, chỉ có A La phải ở nhà tĩnh dưỡng, có thể để Lỗ ma ma cùng ta tự đến đó chọn được không?"

Lão tổ tông vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn ánh mắt tràn ngập chờ mong của A La, lại nghĩ nàng bệnh nặng mới khỏi, chưa đi học, ở nhà mãi cũng buồn chán, không tốt cho sức khỏe, cuối cùng gật đầu đồng ý.

"Cũng được, nhưng phải kêu thêm vài người đi cùng, chỉ có thể đến đó chọn vải rồi về, không được ham chơi."

Được lão tổ tông cho phép, A La lập tức gật đầu lia lịa, không cần nghe đã đáp ứng.

Vừa ra khỏi cửa lớn Diệp gia, A La liền giống như chim xổ lồng, nhìn đông nhìn tây, Lỗ ma ma nhắc nhở cũng không nghe. Đợi đến khi ra khỏi ngõ Diệp gia, nàng bắt đầu tự chủ trương.

"Trên đường đến cửa hàng vải có đi ngang qua Như Ý lâu, chúng ta dừng lại ở đó, bốn cô nương muốn mua đồ ăn ngon!"

Lỗ ma ma vừa nghe liền lắc đầu phản đối: "Cô nương, không thể, nếu người muốn ăn thì để hạ nhân đi mua là được."

A La đã sớm có chủ ý, dĩ nhiên không chịu: "Lỗ ma ma, tương ra khỏi doanh, quân lệnh đã không còn hiệu lực, bây giờ đã ra khỏi phủ rồi, lời lão tổ tông nói người đừng để trong lòng, chúng ta hành sự tùy theo hoàn cảnh là được."

Lỗ ma ma dờ khóc dờ cười, bắt đắc dĩ, thờ dãi khuyên giải: "Cô nương, người dù sao cũng còn nhỏ, như vậy không được, hay để ta đi qua..."

A La khoát tay ngắt lời Lỗ ma ma: "Lỗ ma ma, xuống xe, chúng ta đi Như Ý lâu."

Ngờ kị A La chém đinh chặt sắt, Lỗ ma ma không có cơ hội phản đối.

Lỗ ma ma nhất thời sững sốt, chỉ thấy trên gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn là vẻ kiên định trước nay chưa từng có, căn bản không thể phản bác.

Như Ý lâu là cửa hàng điểm tâm nổi tiếng tại Yên Kinh, có thể so với điểm tâm trong cung, bánh ngọt ở đây là độc nhất vô nhị, không nơi nào bán. A La đi vào Như Ý lâu, lượn vài vòng rồi tùy ý mua một ít điểm tâm.

Lỗ ma ma theo sát phía sau, muốn khuyên nàng trở lại xe ngựa sớm nhưng lại không dám nhiều lời.

A La ở trong Như Ý lâu nửa ngày, rốt cuộc đi ra, nhưng không phải trở lại xe ngựa mà đi thẳng về hướng trạm dịch. Lỗ ma ma vội vàng đuổi theo, nào ngờ chỉ chớp mắt một cái đã không thấy A La đâu.

Lỗ ma ma hoảng sợ, nhin không được dặm chân nói: "Cô nương của ta ơi, đây cũng không phải ở nhà, sao có thể chạy loạn như vậy, lỡ như bị lạc, cái mạng ta cũng không đủ bồi a!"

A La nhìn Lỗ ma ma bị mình bỏ lại, rốt cuộc thở phào một hơi.

Kỳ thật, nàng rất tin tưởng Lỗ ma ma, bà nuôi nàng từ nhỏ, đối xử với nàng như nữ nhi ruột, sau này nàng gả chồng, mang thai, bà cũng dốc lòng hầu hạ bên cạnh.

Nhưng Lỗ ma ma không biết chuyện đại bá và mẫu thân, nàng cũng không muốn để nhiều người biết chuyện này, hơn nữa, nàng viết thư cầu phụ thân trở về, càng không muốn Lỗ ma ma biết.

Dù sao trong lòng Lỗ ma ma, nàng chỉ là tiểu hài tử mà thôi, sợ là có chuyện gì, bà vẫn sẽ báo cho mẫu thân biết.

Nàng sờ sờ phong thư trong ngực, xuyên qua đám người, vội vàng đi về phía trạm dịch nằm hơi chếch ở phía đối diện Như Ý lâu. Chỉ cần nộp thư vào đó, không bao lâu nữa phụ thân hẳn là sẽ nhận được thư của mình rồi.

Đời trước, từ nhỏ đến lớn nàng cũng từng viết thư cho phụ thân, chẳng qua, trong đó đều là những lời khuôn sáo lãnh đạm, chứ không như bây giờ, làm nũng khoe mẽ cầu phụ thân trở về.

Hiện tại nàng không còn cách nào khác, chỉ có thể đánh cược một lần, cược vị phụ thân một đêm đầu bạc sau khi mẫu thân qua đời kia, sau khi đọc thư thì có thể trở về, cứu vãn cục diện lần này.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên trước mặt nàng xuất hiện một bức tường.

A La bất chợt không kịp dừng lại, cứ như vậy tông vào.

Cái mũi đau đớn, nước mắt ào ào chảy xuống, nàng không thể tin ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt đẫm lệ lập tức trợn to.

Thì ra người đứng trước mặt nàng chính là người hôm qua mới gặp, Thất thúc Tiêu gia.

Nàng vóc người nhỏ, vừa rồi hơi thất thần liền tông vào lưng hắn, cái thất lưng kia thật rắn chắc, mũi nàng sợ là lệch luôn rồi.

"Thất, Thất thúc... người?" Sao nàng lại trùng hợp đụng trúng vị này?

Tiêu Kính Viễn cúi đầu, nhú mày nhìn tiểu cô nương nước mắt nước mũi tèm lem: "Vì sao chỉ có một mình người? Người nhà người đâu?"

"Này..." A La không ngờ hắn hỏi trực tiếp như vậy, chợt dạ cúi đầu, "Vừa rồi ta lạc mất người nhà."

Tiêu Kính Viễn nghe xong liền nhướn mày, thấy nàng cúi thấp đầu, đôi mắt trong veo đảo qua đảo lại, bộ dáng thông minh tinh quái, nhàn nhạt nói: "Tam cô nương, hình như đây là lần thứ hai người lạc mất người nhà?"

Hắn gặp nàng hai lần, cả hai lần đều là tiểu nữ hài lẻ loi một mình.

A La ngẫm lại thấy hắn nói cũng đúng, càng cúi đầu thấp hơn: "Ta... là ta không tốt..."

Nàng cúi đầu nhận sai.

Nhưng nói xong lời này, nàng đột nhiên ý thức được cái gì.

Đời trước nàng là cháu dâu hấn, đương nhiên phải cẩn thận dè dặt vâng lời, nhưng hiện giờ nàng và hấn có quan hệ gì đâu! Tại sao hấn vừa nói, mình liền nhận sai?

Suy nghĩ rõ ràng, nàng nhất thời như được tiếp thêm sức lực, ngẩng đầu lên, không cam lòng liếc hấn một cái: "Bị lạc thì bị lạc đi, ta có thể tự tìm đường về nhà."

Có điều, nhìn đôi mắt trong veo mang theo vẻ không cam lòng và chút ghét bỏ kia làm hấn hơi buồn cười, khoe môi bất giác khê cong lên, nhũn mày nói: "Tam cô nương, người mới bấy lớn mà là gan thật lớn, cẩn thận gặp phải người què*."

*Bọn bắt cóc, buôn bán trẻ con.

Không phải là hấn cố ý hù dọa nàng, tiểu cô nương xinh xắn như vậy đi ra đường, bị tên ăn mày nào đó chụp được, bán đi tha hương dị quốc, tất nhiên có thể đầu cơ kiếm lợi, bán được giá cao.

Nhưng A La căn bản không hiểu điều này: "Giữa ban ngày ở đâu ra người què, Thất thúc cũng thật là, tự dưng chặn đường ta, hại ta bị đụng đau mũi, bây giờ còn làm ta sợ."

Tiểu cô nương mềm giọng oán giận khiến người ta không nổi tiếng, mặc dù ngữ khí của nàng có phần không thích mình.

"Đi thôi, ta đưa người về phủ."

Kỳ thật, hôm nay Tiêu Kính Viễn đến trà lâu phẩm trà cùng bằng hữu, không ngờ vừa đến cửa trà lâu thì nhìn thấy nàng trong đám người, một tiểu nữ hài trắng trẻo xinh xắn như tiểu ngọc nữ vậy, muốn không chú ý cũng khó.

Chỉ không nghĩ tới mình đột nhiên xuất hiện không hù nàng nhảy dựng mà lại làm nàng bị đụng thất điên bát đảo.

Mới không cần đâu. A La theo bản năng nghĩ như vậy, khó khăn lắm nàng mới tìm được cơ hội một mình đến trạm dịch gửi thư, bây giờ trạm dịch ở ngay trước mắt rồi, lẽ nào lại bị mang về phủ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Editor: Tường An

Nàng liếc hấn một cái, lau sạch nước mắt nước mũi, thay dáng vẻ điệu ngoa vừa rồi thành bộ dáng cung kính: "Thất thúc muốn đưa ta về nhà tất nhiên là vì không đành lòng nhìn một tiểu hài tử lưu lạc đầu đường, nhưng kỳ thật Thất thúc không cần lo lắng, ta vốn không bị lạc, ta chỉ sai họ tới Như Ý lâu mua chút điểm tâm mà thôi, ta đứng chờ ở đây, lát nữa họ sẽ đến tìm ta, nếu Thất thúc còn bận việc gì, xin cứ tự nhiên."

Những lời này nàng nói có đầu có đuôi, khéo léo, quy củ, khác hoàn toàn với đứa bé oán giận, chơi xấu khóc nhè lúc nãy.

Tiêu Kính Viễn chấp tay sau lưng, nhướn mày cười nói: "Nếu lát nữa người nhà người đến đón, hôm nay ta cũng không bận việc gì, chi bằng cứ đứng đây chờ cùng người, nếu không..."

Đáy mắt hấn ẩn chứa ý cười nghiền ngẫm: "Bằng không, ta sẽ không yên tâm."

Hấn rõ ràng là cố ý!

A La tức muốn dậm chân.

Nàng dè dặt bắt mắt, đành phải nhắm mắt nói: "Cũng tốt, vậy thì thỉnh Thất thúc cùng ta chờ một lát đi."

Tiêu Kính Viễn gật đầu, không nói gì thêm.

A La đứng bên cạnh, len lén liếc nhìn Tiêu Kính Viễn, trên mặt hấn đã không còn ý cười, biến thành đầu gỗ vô cảm, thoạt nhìn hết sức nghiêm túc, đây cũng là nguyên nhân đời trước nàng vẫn luôn sợ hãi hấn.

Thật ra tướng mạo của hần và Tiêu Vinh Hân khá giống nhau, là con cháu Tiêu gia làm gì có ai tướng mạo không tốt chứ, chẳng qua là cha mẹ sinh con trời sinh tính, đều là người Tiêu gia, tướng mạo tương tự nhưng tính tình, khí chất lại khác nhau.

Tiêu Vinh Hân là hào môn công tử được nuôi dưỡng trong hậu trạch, vẫn nhược, tuấn mỹ, không nhiễm bụi trần, còn Tiêu Kính Viễn có lẽ vì sớm cùng phụ thân phòng thủ biên quan, đã trải qua gian nan vất vả, cho nên dù chưa đến tuổi nhược quán mà đã mang khí chất lãnh lệ, kiên cường.

Trên ngã tư đường nhộn nhịp, tiếng rao hàng vang lên không ngớt, đúng lúc này, một phụ nhân nông thôn xách lồng hoa đi đến, chào bán: "Vị gia này, mua hoa cho khuê nữ nhà ngươi đi, đây đều là hoa sáng nay mới hái trên núi, còn đọng hạt sương này."

Nghe lời này, Tiêu Kính Viễn khẽ nhíu mày, lạnh lùng liếc qua.

Phụ nhân kia vốn thấy tiểu cô nương xinh đẹp và nam tử y phục đẹp đẽ, hẳn là nhà giàu có nên mới đến chào hàng, ai ngờ bị nam tử kia liếc một cái, sợ tới mức hồn vía lên mây: "Vị gia này, ta, ta... ta quấy..."

Chưa nói xong đã xách lồng hoa chạy mất.

Bên cạnh, A La suýt nữa cười phá lên, nàng cũng biết vị Tiêu Thất gia này không phải dễ đối phó, còn trẻ đã chinh chiến sa trường, hần mà không vui, chỉ cần liếc mắt một cái là dọa người ta sợ gần chết rồi.

Cũng tại phụ nhân kia không có mắt nhìn, chạy đến trêu chọc vị ôn thần này.

"Thăm thăm, người khoan đi đã, hoa này bán thế nào?" Nàng gọi phụ nhân kia lại.

Phụ nhân kia nghe tiếng gọi, tươi cười vui vẻ nhìn A La, nhưng liếc qua ôn thần bên cạnh thì hơi do dự, không biết nên đi hay ở.

A La tiến lên, cố ý nói: "Thăm thăm không cần sợ, cha ta trời sinh mặt lạnh, thật ra không có ác ý gì đâu."

Nàng tùy tiện chọn mấy đóa hoa, quả nhiên còn rất tươi, liền hài lòng quay đầu, ngửa mặt nói với Tiêu Kính Viễn: "Ta muốn mấy đóa hoa này, được không?"

Gương mặt nhỏ nhắn mang theo chút nghịch ngợm, khiêu khích.

Tiêu Kính Viễn đen mặt, chấp tay sau lưng, không nói.

Làm sao hần có thể không biết, tiểu nha đầu kia căn bản là cố ý.

Cho dù hần lớn tuổi nhưng cũng chỉ hơn nàng mười hai tuổi thôi, sao có thể làm phụ thân nàng được? Chẳng qua là nàng hứa theo lời phụ nhân kia, cố ý châm chọc hần già.

A La thấy hần im lặng không nói, không có ý tứ bỏ bạc mua hoa cho mình, nàng liền có chủ ý, chu môi ủy khuất nói: "Cha, ngài không muốn mua hoa cho A La đúng không? Hay là ngài tiếc bạc?"

Tiêu Kính Viễn nghe tiếng "cha" thanh thúy từ miệng nàng, sắc mặt càng đen hơn, lạnh lùng liếc A La một cái, rồi cuộc lấy một khối bạc vụn từ trong tay áo ném vào rổ hoa của phụ nhân kia: "Cầm đi đi."

Phụ nhân nhận bạc vụn, mừng rỡ không thôi, phải biết đây chỉ là hoa dại hái trên núi, không đáng bao nhiêu tiền, dù bán cả rổ hoa cũng không được nhiều bạc như vậy! Bà lập tức cầm lấy bạc, thiện ân vạn tạ, rồi giống như sợ Tiêu Kính Viễn đổi ý, ôm rổ chạy biến.

A La đạt được mưu kế nhỏ làm Tiêu Kính Viễn tốn chút bạc, trong lòng cảm thấy thư thái, liền cầm mấy đóa hoa cài lên tóc, có điều việc này trước nay đều do nha hoàn làm, nàng cài nửa ngày, hoa cũng muốn héo mà vẫn không sao cài được.

Tiêu Kính Viễn thờ ơ lạnh nhạt nửa ngày, cuối cùng nhịn không được, vươn tay cài cho nàng.

A La hơi giật mình, nghi ngờ nhìn hần.

Tiêu Kính Viễn vẫn không nói chuyện, chỉ cầm lấy đóa hoa, nhẹ nhàng cài lên tóc nàng.

Thời điểm đôi tay hữu lực kia khẽ chạm vào tóc nàng, A La hơi ngẩn ra, nàng không ngờ một người luôn có vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng như hần mà lại có đôi tay khéo léo đến vậy, thậm chí có chút... dịu dàng.

Có điều, khi hần thu tay lại, trước mắt nàng vẫn là đầu gối về mặt vạn năm không đổi, A La liền cảm thấy vừa rồi đều chỉ là ảo giác mà thôi.

Nàng còn nhớ, Thất thúc này là một người tính tình lạnh lùng, cho nên gần đến năm tam thập nhi lập (30 tuổi) vẫn chưa cưới vợ.

Cũng có người nói mệnh hần cứng rắn, khắc nghiệt, cho nên dứt khoát không dám liên lụy người khác.

Nàng hơi mỉm môi, trong lòng bỗng có chút không được tự nhiên, đảo mắt mấy cái, chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng đổi đề tài.

"Thất thúc, nghe nói cách đây vài ngày, Tam thiếu gia quý phủ rơi xuống nước, ngã bệnh?" nàng nhỏ giọng hỏi dò.

"Àn." Tiêu Kính Viễn liếc mắt nhìn nàng.

"Thật trùng hợp, mấy ngày trước ta cũng rơi xuống nước, bệnh nặng một hồi. Không biết Tam thiếu gia bệnh có nghiêm trọng không, là ngày nào rơi xuống nước? Sau đó chữa trị thế nào?" đều vì rơi xuống nước mà sinh bệnh nặng, mình hỏi cái này, chắc hẳn sẽ không thấy kì quái đâu nhỉ?

"Hắn rơi xuống nước hôm mừng tám tháng trước, sau đó liền sốt cao, bệnh nặng." Tiêu Kính Viễn lời ít mà ý nhiều.

Kỳ thật, lúc ấy Tiêu Vĩnh Hân sốt đến mức bất tỉnh nhân sự, nói năng mê sảng, người trong nhà đều nghĩ rằng hắn không sống nổi.

"Nga..." A La cả kinh, tình huống của hắn cũng không khác nàng là mấy a?

Nàng nghi ngờ nhìn Tiêu Kính Viễn, nhìn không được lại hỏi: "Nghe nói sau khi hắn khỏi bệnh thì tính tình trở nên khác trước kia, là bị lưu lại bệnh chứng gì sao?"

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, nhũn mày trầm ngâm một lát.

Hắn nghĩ tới chuyện mấy ngày trước ngẫu nhiên nghe được.

Mẫu thân cực kỳ thích vị Diệp Tam cô nương này, đại tâu cũng rất hài lòng nàng, cho nên đã sớm muốn tiểu cô nương này làm cháu dâu Tiêu gia. Mà xứng đôi với tiểu cô nương này nhất dĩ nhiên là cháu trai thứ ba của hắn, Tiêu Vĩnh Hân.

Bây giờ tiểu cô nương lại hỏi thăm hắn về chuyện Vĩnh Hân, ý tứ quá rõ ràng.

Huống hồ, nhớ lại ngày đó, trong một đám tiểu nha đầu tiểu nam hài, tiểu cô nương này chỉ đi theo Vĩnh Hân hỏi này hỏi kia, căn bản không để ý thái độ Vĩnh Hân lãnh đạm.

Hiển nhiên là tiểu cô nương này cũng rất có hảo cảm với Vĩnh Hân.

Hắn im lặng nửa ngày, cúi đầu nhìn tiểu cô nương bên cạnh, đúng lúc đôi mắt trong trẻo thông minh kia đang nhìn hắn, phảng phất như có thể nhìn thấu lòng hắn vậy.

"Trị liệu thích đáng, thân thể hắn đã hoàn toàn khỏe lại rồi, tuy gần đây tính tình có chút kì quái nhưng cũng không đến mức lưu lại bệnh chứng gì, Tam cô nương có thể yên tâm."

Hắn nói như vậy là vì muốn nói tốt cho cháu mình trước mặt tiểu cô nương.

"Ách, vậy là tốt rồi..." A La nghĩ chuyện này thật kì quái, xem ra chuyện mình và Tiêu Vĩnh Hân rơi xuống nước là có liên quan đến nhau, theo lý hai người đều rơi xuống nước, hẳn là đều có ký ức đời trước.

Nhưng vì sao hắn lại lãnh đạm, chán ghét mình như vậy, nàng nghĩ nát óc mà vẫn không tài nào hiểu được.

Cho dù không thích mình đi nữa, vì sao khi nhắc đến "Hầu La Hương", thái độ của hắn vẫn thờ ơ?

Tiêu Kính Viễn nghe ngữ khí nàng không yên lòng, cúi đầu nhìn qua lại thấy hàng lông mày thanh tú trên gương mặt tinh xảo nhíu chặt, bộ dáng trầm tư, buồn rầu.

Hắn bỗng nhiên có xúc động muốn vươn tay, vỗ về gương mặt nhỏ nhắn của nàng, thay nàng xóa đi vẻ buồn rầu đó.

Con cháu Tiêu gia đông đúc, hắn có rất nhiều cháu trai cháu gái, độ tuổi không đồng đều, cũng có một số theo hắn tập võ luyện chữ, nhưng lại không có ai làm hắn có loại cảm giác này.

Không có lý do gì, chỉ muốn giúp nàng, không để nàng lo âu phiền não.

Có lẽ... vì bộ dáng nàng quá xinh xắn đáng yêu thôi, tiểu cô nương tinh xảo như búp bê sứ như vậy, mỗi ngày nên tươi cười vui vẻ.

Đang thất thần suy nghĩ, đột nhiên có tiếng la lớn truyền vào tai: "Tránh ra, tránh ra, bắt kẻ trộm a!"

Lời vừa dứt thì thấy một hán tử mặc y phục vải thô len lỏi trong đám đông, người trên đường bị dạt sang hai bên, mà phía sau có mấy quan binh vội vã đuổi theo: "Ngăn người kia lại, hắn là kẻ trộm!"

Nhưng động tác của hán tử kia cực kỳ linh hoạt, đá ngã quầy hàng hai bên đường, đoạt lấy hoa quả, rau củ trong tay mọi người, ném ra phía sau, ngã tư đường biến thành một đống hỗn loạn, gà bay chó sủa.

Trong lúc hỗn loạn, Tiêu Kính Viễn chợt cảm thấy có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn qua thì thấy tiểu cô nương bên cạnh đã không thấy tung tích!

Trong lòng hắn trầm xuống, thật sự không ngờ mình thân kinh bách chiến mà lại phạm phải sơ sót như vậy!

Hắn không kịp nghĩ nhiều, vội vàng tìm kiếm trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Editor: Tường An

Tiêu Kính Viễn đã bắt đầu tìm kiếm A La, nhưng thật ra nàng căn bản không chạy xa, chỉ thừa dịp hỗn loạn trốn phía sau cây cột trong trà lâu, im lặng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, biết Tiêu Kính Viễn đi tìm mình, nàng mới thò đầu dáo dác nhìn quanh, rồi ôm phong thư trong ngực chạy về hướng trạm dịch.

Nàng cũng không trông cậy sẽ giấu Tiêu Kính Viễn được lâu nhưng tốt xấu gì cũng phải gửi được thư rồi mới bị mang về nhà.

Nào ngờ nàng vừa tới trước cửa trạm dịch thì đụng phải phụ nhân bán hoa lúc này, bà ta cười hi hi nhìn nàng: "Vị tiểu muội muội này, cha ngươi đâu?"

A La cười đáp: "Cha ta a, đang đứng bên cạnh trà lâu đó."

Phụ nhân kia phì cười: "Tiểu nha đầu đừng giả bộ, người vừa rồi căn bản không phải phụ thân ngươi, ta thấy vị công tử kia tuổi còn trẻ, làm sao có khuê nữ lớn như ngươi chứ. Ngươi đừng sợ, đại thẩm sẽ mang ngươi đi tìm người nhà."

Kỳ quái, trong một ngày mà có tới hai người muốn mang nàng đi tìm người nhà?

A La tất nhiên không tin, cười nói: "Đại thẩm, không cần, ta tự trở về là được rồi."

Dứt lời, nàng liền xoay người bỏ chạy, ai ngờ mới được vài bước thì nghe phụ nhân kia hô: "Một, hai, ba, đi!"

Nhắc tới cũng thật tà đạo, A La vừa nghe vậy, chẳng biết tại sao hai mắt tối sầm, toàn thân mềm nhũn, cố gắng thế nào cũng không chống đỡ được, cứ như vậy ngã xuống.

Trước khi nàng hoàn toàn hôn mê, có nghe thấy phụ nhân kia nôn nóng, lo lắng hô: "Khuê nữ ngoan, ngươi làm sao vậy, hay là đói xiu? Đi, nương mang ngươi về nhà!"

Hồng bét... thật sự bị Tiêu Kính Viễn nói trúng rồi, nàng bị bắt cóc...

Thời điểm A La vừa tỉnh lại liền nghĩ thấy mùi gì đó làm người ta buồn nôn, bên tai là tiếng nói chuyện không kiêng nể gì của một đôi nam nữ.

"Tiểu nha đầu này tướng mạo tốt, tuổi lại không lớn, nếu như đầu cơ trục lợi, chỉ sợ sau này có thể bán được mấy trăm lượng bạc ấy chứ!"

"Ta sợ nàng cũng có chút lai lịch, chúng ta ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, ta thấy thiếu niên đi cùng nàng cũng không phải loại dễ đối phó."

"Xuy, thì sao chứ, theo ta thấy, dù có quyền thế thì chẳng qua chỉ là thiếu gia không hiểu chuyện, diễn trò một chút đã lừa được hắn."

A La bắt đầu dĩ mở mắt ra, lúc đầu không thể thích nghi với ánh sáng lờ mờ nơi này, đợi chốc lát nhìn rõ mới nhận ra, nàng đang bị nhốt trong một ngôi miếu đồ nát, bên cạnh là một cánh tay của tượng phật, còn có một cái bàn thờ ba chân.

Gần cửa sổ có một đôi nam nữ vừa nường gà vừa thảo luận làm sao để bán nàng được giá cao.

Nữ là phụ nhân nông thôn kia, còn nam chính là hán tử mặc áo vải thô.

Xem ra đây là một nhóm người quê, chỉ sợ đã sớm nhìn trúng mình đi.

Nàng thăm thò dài, nâng tay sờ sờ trên người, quần áo coi như chỉnh tề, cũng không thiếu cái gì, chỉ có cái khóa trường mệnh đeo ở cổ chân đã biến mất.

Hiển nhiên, hôm nay ra ngoài, nàng không mang theo vật gì quý giá, chỉ có cái khóa trường mệnh kia đã bị lấy mất.

Chợt nhớ tới phong thư viết cho phụ thân, vội vàng lục lọi trong ngực một phen, quả nhiên không có, hẳn là cũng bị lấy đi rồi.

May là trong thư không nhắc đến chuyện gì quan trọng đến mức bọn người quê kia có thể lợi dụng.

Nàng yên lặng nhắm mắt lại, nhớ lại tất cả, trong lòng không khỏi tự trách.

Nếu nàng không khăng khăng muốn trốn thoát Tiêu Kính Viễn thì sao phải rơi vào hoàn cảnh này.

Không nghe lời người tốt, sớm muộn cũng chịu thiệt, A La không ngờ mình sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Thở dài một tiếng, A La nhìn ánh sáng xuyên qua song cửa sổ rách nát chiếu vào, nàng nên làm gì bây giờ?

Nếu lão tổ tông, mẫu thân và ca ca biết, nhất định sẽ rất lo lắng.

Lão tổ tông đã lớn tuổi, mẫu thân thì đang mang thai, lỡ như có chuyện gì không hay xảy ra, nàng phải làm thế nào đây?

Ai sẽ tới cứu nàng? Là vị đại bá bụng dạ khó lường, hay là phụ thân xa tận chân trời?

A La nở nụ cười chua xót, nàng biết mình không thể trông cậy vào những người đó.

Về phần báo quan? Chờ đến khi quan phủ tìm được nàng, có phải nàng đã bị bán đến dị quốc, lưu lạc tha hương hay không?

Ngay tại thời khắc tuyệt vọng này, trong đầu nàng chợt hiện ra khuôn mặt đầu gối vô cảm kia.

Thất thúc... hắn sẽ cứu nàng sao?

Lúc trước nàng ghét bỏ hắn, còn trêu chọc thị phi, chắc hắn sẽ nghĩ nàng bị bắt cóc căn bản là tự làm tự chịu đi, như vậy, hắn có còn giúp nàng không?

Nàng cố gắng nhớ lại những hiểu biết của mình đời trước đối với vị Thất thúc này, cuối cùng thờ phào một hơi, nàng nghĩ hắn sẽ đến. Mặc dù hắn đối với con cháu trong nhà cực kỳ nghiêm khắc, nhưng trên triều đình lại xử sự công bằng, làm người chính trực, tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu. Nàng mất tích khi đang đứng bên cạnh hắn, theo tính cách của hắn, nhất định sẽ tìm ra nàng mới yên tâm.

Nghĩ vậy, nàng nhất thời yên tâm hơn rất nhiều.

Lại nhìn về phía đôi nam nữ kia, xác nhận hai người này muốn bán nàng lấy bạc, chỉ cần nàng thức thời, không khóc nháo ầm ĩ, bọn họ cũng không dám quá khó xử nàng.

Đột nhiên, hán tử kia đứng lúc quay đầu nhìn qua, phát hiện A La đã tỉnh.

Hắn vội chạy tới xem xét, hung ác nói: "Nha đầu kia, gia mang ngươi đi hưởng phúc, ngươi cần phải biết tốt xấu, nếu dám không nghe lời, coi chừng gia tạt chết ngươi!"

Phụ nhân kia thấy vậy, cũng chạy qua, cười hi hi nói: "Ngươi thật là, cẩn thận dọa sợ tiểu cô nương."

Ngữ khí bà ta mềm nhũn: "Tiểu cô nương, ngươi tên gì? Có thấy không khỏe chỗ nào không? Đói bụng chưa? Nướng lấy gà nướng cho ngươi ăn."

Trong lòng A La hiểu rõ, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ ngây thơ ngờ ngác: "Ngươi, sao ngươi lại xưng là nướng ta? Ta đang ở đâu đây?"

Phụ nhân kia thấy A La không khóc nháo, cũng cười nói: "Vừa rồi ngươi bị ngã xỉu giữa đường, là ta cứu ngươi, cha mẹ ngươi không cần ngươi nữa, ta không còn cách nào đành phải mang ngươi về nhà ta, về sau ngươi sẽ là nữ nhi của ta."

A La nghe lời này, trầm nghĩ đúng là nói hươu nói vượn, có quỷ mới tin.

Chẳng qua, bây giờ nàng cũng chỉ có thể tin.

A La lập tức bày ra bộ dáng nhút nhát nhìn phụ nhân kia: "Ngươi, ngươi muốn làm nương của ta? Nhưng mà... ta đói bụng rồi..."

Nói xong, nàng còn ỳ khuất sờ sờ bụng.

Bộ dáng này lại chọc phụ nhân kia vui vẻ: "Thật là tiểu cô nương đáng thương, ngoan ngoãn, nhanh đến ăn gà nướng đi, rất thơm đấy!"

Vì thế, A La nhu thuận đi theo phụ nhân đến ngồi bên đồng lửa chờ ăn gà nướng, mà hán tử kia nhìn chăm chăm làn da trắng trẻo mịn màng của A La, ánh mắt hiện lên một tia khác thường.

Tiểu cô nương này tuy còn nhỏ nhưng bộ dáng xinh xắn, da dẻ mềm mại, có thể tưởng tượng lớn lên sẽ khuynh quốc khuynh thành thế nào, đến lúc đó còn không biết sẽ tiện nghi tên vương bát đần nào!

A La cẩn thận dè dặt ngồi yên, nhìn máu và nội tạng gà rải rác chung quanh, trong lòng ác hân, nhưng nàng biết ở dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, cố gắng nhịn xuống, làm bộ ngây thơ vô tri nghe phụ nhân kia nói chuyện.

Phụ nhân kia huyền thuyên không ngừng, nước miếng văng tứ tung, miêu tả về sau nàng sẽ hưởng phúc thế nào.

Còn hán tử áo vải thô vẫn luôn nhìn chăm chăm A La.

Trong lòng A La lộp bộp.

Nàng cũng không phải thật sự là tiểu nữ hài bảy tuổi, đương nhiên có thể nhìn ra, ánh mắt của hán tử kia không phải đang nhìn một đứa trẻ, mà giống như... nhìn một nữ nhân.

Nghĩ đến đây, tay nàng bắt giác siết chặt.

Vốn nghĩ rằng mình chỉ cần nhẫn nhịn, kéo dài thời gian đợi người tới cứu là được, không ngờ còn phải đối phó tên hán tử này, lỡ như hán tử sinh ý xấu với mình thì sao?

A La ngẩng đầu cười với phụ nhân kia, nhỏ giọng nói: "Nương, lúc ấy người bán hoa cho ta, ta liền cảm thấy người thật lương thiện phúc hậu, bây giờ nghe người nói chuyện, cảm thấy người đúng là người tốt, còn tốt hơn cả nương của ta nữa."

Phụ nhân đang nói hăng say, nước miếng văng tứ tung, nghe vậy nhất thời sững sốt, rồi bật cười: "Nói đúng, ta thật lòng xem người như nữ nhi mà đối đãi!"

A La vừa nhu thuận gật đầu, vừa dè dặt nhích người qua, ngồi gần phụ nhân thêm một chút.

Phụ nhân cảm thấy A La ý lại mình, không khỏi nhìn A La nhiều vài lần, thấy nàng mi thanh mắt sáng, môi đỏ hồng như anh đào, hệt như tiên nữ từ trong tranh bước ra vậy! Một tiểu mỹ nhân tuyệt thế như thế, lại nhu thuận mềm mại, khiến người ta sinh lòng thương tiếc.

Mặc dù bà ta đã làm vô số chuyện xấu nhưng lúc này cũng không khỏi dịu giọng nói: "Lại đây với nương, nương ôm người."

Tuy trong lòng A La cực kỳ không thích phụ nhân này, nhưng bên cạnh còn một hán tử cứ nhìn chăm chăm như hổ rình mồi, nàng đành phải nhẫn nhịn, giả bộ vui thích sà vào lòng phụ nhân.

Một lúc sau, con gà đã tỏa ra mùi hương thơm nức, phụ nhân xé một miếng thịt gà cho A La, hiện giờ nàng cũng có chút đói bụng, liền cảm kích nhận lấy, nhỏ giọng nói cảm ơn rồi chậm rãi ăn.

Phụ nhân nhìn nàng vâng lời, hài lòng gật đầu: "Không hổ là cô nương xuất thân trong sạch, đói bụng như vậy mà tướng ăn vẫn rất tao nhã."

Càng có hi vọng bán được giá tốt.

Sau khi ăn xong, hán tử kia nhìn bên ngoài một chút, nói: "Sắc trời đã tối, xem ra lát nữa có thể sẽ đổ mưa, chúng ta nghỉ sớm một chút, sáng mai còn mau chóng lên đường."

Đến thời điểm nằm ngủ, hán tử kia vẫn liên tục liếc nhìn A La.

Trong lòng A La giật thót, cẩn thận nhích lại nằm gần phụ nhân, cách xa hán tử kia.

Phụ nhân lấy một sợi dây thừng, một đầu cột vào chân mình, một đầu cột vào thắt lưng A La, đề phòng A La chạy trốn.

A La không nói gì, nhu thuận để mặc cho bà ta cột.

Vừa nằm xuống một lát, phụ nhân kia đã bắt đầu ngáy như sấm, A La căn bản không ngủ được, lẳng lặng nằm đó, nghe động tĩnh của hán tử.

Tên hán tử có vẻ rất an phận, cũng phát ra tiếng ngáy.

A La hơi thả lỏng, nhắm mắt để đầu óc mình an tĩnh lại, muốn cảm nhận động tĩnh bên ngoài.

Lúc này trời đang mưa rất to, hạt mưa rơi trên mái hiên ngôi miếu đổ nát, phát ra tiếng vang "ba ba ba".

Có lẽ vì tiếng mưa quá nhiều, A La không thể cảm nhận được những thanh âm ở xa.

Hơi ẩm lùa vào từ cửa sổ mang theo từng cơn gió lạnh, A La yên lặng che kín y phục trên người, suy nghĩ liệu Tiêu Kính Viễn có tìm được mình hay không? Dù hai người quê này có lưu lại dấu vết gì, chỉ sợ đã bị trận mưa này xóa sạch rồi.

Trong lòng nàng bồn chồn lo lắng, nếu nàng thật sự gặp chuyện bất trắc, mẫu thân phải làm thế nào, sẽ thương tâm muốn chết, lại còn bị đại bá như lang như hổ kia khi dễ sao?

Nàng tự trách, cũng hận bản thân yếu đuối nhu nhược, không quyền không thế, không thể hiếu kính lão tổ tông, cũng không thể che chở mẫu thân, ngược lại còn ngu ngốc rơi vào tay người quê!

Đang miên man suy nghĩ thì nghe thấy vài tiếng sột soạt. Trái tim A La nhất thời vọt lên tới cổ họng.

Một đôi tay hơi hám mà thô ráp mò lên mắt cá chân A La, thân thể nàng nhất thời cứng đờ.

Chương 19

Editor: Tường An

Tên hán tử mò nắm bò qua, nhỏ giọng dụ dỗ: "Tiểu nha đầu đừng sợ, ta chỉ sờ một chút thôi."

Sao có thể không kinh hoàng chứ, đây là lần đầu tiên A La gặp người thô bỉ như vậy, mà người nọ còn đang sờ mó cổ chân mình.

Toàn thân nàng phát run, nom nớp lo sợ nói: "Vị đại thúc này, ta còn nhỏ, cầu xin người tha cho ta đi, nếu không, nương tính đây sẽ tức giận."

Nàng nhìn ra hán tử và phụ nhân này là phu thê, hẳn là hẳn cũng sợ bà ta phát hiện hành vi của mình.

Vậy mà hán tử lại nhe răng cười: "Tiểu nha đầu ánh mắt cũng không tệ, nhưng người cũng đừng trông cậy vào nàng, ta đã hạ thuốc mê nàng rồi, bây giờ dù có sét đánh bên tai cũng không tỉnh lại được, dĩ nhiên sẽ không phá hỏng chuyện tốt của ta..."

Lúc này, tên hán tử đã bắt đầu cời dây thừng trên người phụ nhân.

A La gấp muốn khóc, nhỏ giọng khẩn cầu: "Thúc thúc, ta thật sự còn nhỏ, nếu người khi dễ ta, sợ là ta không sống được bao lâu nữa, nhưng nếu người tha cho ta, tương lai có thể từ từ hưởng dụng, còn đổi được một số bạc lớn. Thúc thúc ngắm lại đi, rốt cuộc là vàng bạc tốt hay là thống khoái nhất thời tốt?"

Hán tử hơi ngoài ý muốn liếc nhìn nàng: "Người tuy nhỏ mà rất hiểu chuyện, nói cũng có lý."

A La vội vàng gật đầu: "Đúng, đúng, ta đáng người nhỏ nhắn, chỉ không cẩn thận một chút là sẽ rất thảm. Không bằng thúc thúc nghĩ lại đi, chờ bán ta đổi được vàng bạc rồi đến thanh lâu tiêu dao mới là kế lâu dài."

Tên hán tử hiển nhiên động tâm, cúi đầu suy nghĩ, nhìn có vẻ đã dao động.

A La cẩn thận nép sát vào người phụ nhân, không dám gây ra động tĩnh gì, sợ hán thay đổi chủ ý.

Nhưng nào ngờ hán nhìn phụ nhân kia, lại nhìn A La trắng trẻo mềm mại, đột nhiên "phì" một tiếng rồi nhào tới, muốn ôm lấy A La: "Hồ lão tam ta đòi này chỉ lần lộn cùng đàn bà thô thiển, còn chưa từng hưởng thụ tư vị của hầu môn quý nữ! Dù có thể đến mười cái thanh lâu thì thế nào, chẳng qua đều là mặt hàng tầm thường vạn người gỏi mà thôi, tối nay có thể nếm thử tư vị tiểu nha đầu người, đòi này xem như sống không uổng! Vàng bạc chó má gì, Hồ lão tam ta từ bỏ!"

Mùi thoắt xộc thẳng vào mũi làm A La ghen không thở nổi, đáng sợ hơn là đôi tay thô ráp kia bắt đầu xé quần áo trên người nàng, A La tuyệt vọng hét chói tai: "Buông ta ra! Người thả ta ra, nếu thả ta, người còn có đường sống, còn nếu dám động vào ta, phụ thân và đại ca ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!"

"Cmn, hôm nay ta chính là không muốn sống nữa!" Hồ lão tam tỉnh trùng lên não, căn bản không nghe lọt tai.

"A... cứu mạng, cứu mạng!" A La rốt cuộc không nghĩ được gì nữa, hét ầm lên.

Tiếng sấm nổ vang, mưa to tầm tã, thanh âm của nàng lớn đến mức chấn động cả ngôi miếu đồ nát.

Một tia sét xẹt qua bầu trời, đột nhiên, cửa miếu bị đá văng ra, một nam tử khoác áo mưa, đội đầu lạp xông vào, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng kinh tâm trong ngôi miếu.

Một hán tử thô bỉ đang bóp chặt tiểu cô nương mảnh mai, muốn xé rách chiếc váy đơn bạc trên người nàng.

Đáy lòng dâng lên căm hận ngút trời, hán lập tức tiến lên, đá bay hán tử kia, sau đó ôm tiểu cô nương vào ngực.

Hán tử thô bỉ bị đá một cái, luống cuống giơ tay che vết thương trên đầu đang chảy máu, bò dậy nhìn qua thì mới nhận ra đây chính là vị thiếu niên ban ngày đã đi cùng tiểu cô nương.

Hán kinh hãi, chộp lấy con dao gần đó, bỏ về phía thiếu niên.

Tiêu Kính Viễn chinh chiến sa trường, giết không biết bao nhiêu mạng người, sao có thể e ngại một người không đáng để vào mắt như vậy, lập tức một tay ôm A La, một tay đấu với hán tử thô bỉ, chỉ vài hiệp đã chế phục được hán, lạnh lùng vô tình đập lên ngực tên hán tử.

Râu quai nón của hắn dính đầy máu đỏ tươi, mà trong ngực rơi ra một cái bình sứ nhỏ.

Tiêu Kính Viễn khom lưng nhặt lên, nhận ra đây là mê dược liền cười lạnh một tiếng, trực tiếp thô bạo đổ vào miệng hắn tử. Thấy hắn kêu gào thảm thiết, Tiêu Kính Viễn không nói hai lời, dùng mũi giày đá một phát vào cằm khiến hắn lập tức ngất đi.

Sau đó hắn nhìn về phía phụ nhân bên cạnh, đổ hết số mê dược còn lại vào miệng bà ta.

Xong xuôi, hắn ôm A La nhanh chóng rời khỏi ngôi miếu đồ nát.

Lúc này, A La vẫn còn kinh hách, chưa thể hồi phục tinh thần, run lấy bầy núp trong ngực Tiêu Kính Viễn như một chú chim nhỏ bé gặp bão tố.

Tiêu Kính Viễn cảm nhận được thân thể lạnh lẽo, nhỏ bé trong ngực mình, tựa như con thỏ bị chấn kinh.

Hắn không phải là người dịu dàng ấm áp, cũng không có lòng thương xót đối với những loài động vật nhỏ yếu, trước nay đã phần chi tiếp xúc với thiết huyết hắn tử, ngay cả thái độ đối với đám con cháu trong nhà cũng rất nghiêm khắc.

Từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ biết, một tiểu hài tử run rẩy nép vào ngực mình lại có thể khiến người ta thương tiếc đến vậy.

"Người đừng sợ, đã không sao rồi." Hắn cười ngựa, cánh tay mạnh mẽ hữu lực ôm lấy nàng, giấu thân thể nhỏ bé của nàng trong áo choàng của mình, không để nàng dính chút mưa gió nào.

Nhưng A La rất sợ, cực kỳ sợ hãi, nàng co người, dán sát vào lồng ngực hắn, tham lam hưởng thụ chút cảm giác ấm áp này, ngờ ngác ngồi đó, căn bản không biết nên làm thế nào cho phải.

Vừa rồi nàng đương nhiên biết sắp sửa xảy ra chuyện gì, cũng bởi vì biết cho nên nàng mới không ngừng phát run.

Ai có thể ngờ tới, hắn tử kia lại muốn làm chuyện xấu xa đồi bại như vậy với một đứa bé bảy tuổi!

Nếu Tiêu Kính Viễn không đuổi tới đúng lúc, nàng thật không dám nghĩ hậu quả sẽ thế nào.

Cảnh tượng đó lặp đi lặp lại trong đầu, thân thể nàng run rẩy không ngừng, bị vây trong nỗi sợ hãi cực độ, đột nhiên một tia chớp chợt lóe phía chân trời, xuyên qua khe hở áo choàng lọt vào mắt nàng.

Trong đêm mưa gió tầm tã, sấm chớp ầm ầm, nàng xụi lơ tựa vào lồng ngực ấm áp cường tráng, giống như người chết đuối vớ được cọc, nắm chặt lấy y phục hắn, vùi mặt vào ngực hắn.

Bên tai truyền đến tiếng dỗ dành của nam nhân, tiếng được tiếng mất trong mưa gió.

"Quên chuyện vừa rồi đi, không có chuyện gì xảy ra cả..."

"Đừng sợ, ta sẽ không bỏ qua tên súc sinh kia!"

"Người không sao, không phải sợ, ta ôm người, sẽ bảo hộ người, sẽ không buông tay ra..."

Người này hắn là không quen dễ dàng dành người khác, giọng điệu cứng nhắc nhưng nghe vào tai A La lại khiến nàng nghĩ tới cái thủy lao âm u ẩm ướt trong mộng, năm này qua năm nọ lơ mơ không biết ngày đêm, chỉ có một cây đèn leo lét trong góc động.

Một ngọn đèn nhỏ như vậy, trước đây chẳng đáng là gì, nhưng trong suốt mười bảy năm đằng đẵng trong bóng tối, đó lại là thứ duy nhất mang lại ánh sáng và ấm áp cho nàng.

Nước mắt đột nhiên tuôn trào, nàng không khỏi ôm chặt hắn hơn, cơ hồ muốn nhét cả người vào trong ngực hắn.

"Người đừng bỏ ta lại, ta sợ, ta thật sự rất sợ... Ta không biết nên làm gì bây giờ... Không có ai giúp ta, không ai có thể. Ta không dám nói với lão tổ tông, không dám nói với ca ca, ta sợ bọn họ lo lắng, nhưng ta còn nhỏ như vậy, lại gốc gác, không thể làm gì được, ngay cả lên gửi một phong thư cũng không làm được..."

Thanh âm non nớt yếu ớt của tiểu cô nương kể ra nỗi sợ hãi trong lòng, từng câu từng chữ tựa như kim châm đâm vào tim hắn.

Giữa đêm thu bão bùng, thiên địa phảng phất như chỉ còn bọn họ, ngựa không ngừng vó, hạt mưa tạt vào gương mặt kiên cường của hắn, hắn mím chặt môi, khẽ nheo mắt, bàn tay to siết chặt dây cương.

Hắn không nói lời nào, im lặng dùng chính bản thân mình bảo vệ nàng khỏi mưa gió.

Đây là một khách điểm trên quan đạo ở Yến Kinh, không lớn cũng không nhỏ.

A La ngủ không yên ổn, hàng lông mày thanh tú nhíu chặt, thỉnh thoảng lại mơ hồ phát ra vài thanh âm sợ hãi.

Tiêu Kính Viễn muốn nghe nhưng giọng nàng quá nhỏ, hắn chỉ đại khái biết là nàng nói mình sợ tối, sợ lạnh, sợ cả đời vĩnh viễn không thoát ra được.

Hắn nghĩ, hắn là nàng mơ thấy ác mộng đi.

Một con ác mộng lạnh lẽo hắc ám.

Từ đầu đến cuối, tay nàng vẫn siết chặt y phục của hắn không buông, chẳng còn cách nào, hắn đành ôm nàng trong lòng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, dỗ dành trấn an.

Còn hắn, tất nhiên là cả đêm không chợp mắt.

Thời điểm A La tỉnh lại trời đã sáng rồi, ánh mặt trời ảm áp chiếu vào phòng, nàng miễn cưỡng mở to đôi mắt sưng đỏ, mê mang nhìn gương mặt nghiêm túc trước mắt nửa ngày mới nhớ những chuyện đã xảy ra tối qua.

Vì thế, Tiêu Kính Viễn liền nhìn thấy vẻ mặt nhập nhèm, đáng vẻ yêu kiều của nữ hài nhi. Sau đó, nàng cúi đầu, cắn môi, cẩn thận dè dặt đánh giá hắn: "Thất thúc, hôm qua là ta không tốt, nếu ta nghe lời người thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy."

Nếu là lúc trước, Tiêu Kính Viễn tất nhiên sẽ hung hăng giáo huấn tiểu nữ hài không nghe lời này một trận, cho nàng một bài học, dù sao hắn vẫn đều xử sự như thế.

Nhưng bây giờ nhìn bộ dáng rụt rè của nàng, mấy lời giáo huấn đúng là không nói nên lời.

Nàng cũng không phải thủ hạ của hắn, càng không phải mấy đứa cháu hư đốn trong nhà, làm sao tùy ý răn dạy được?

"Thôi, không có việc gì là tốt rồi. Lần này người cũng đã được một bài học, về sau làm việc phải cẩn thận, không thể chủ quan." Hắn đen mặt, nói tiếp, "Hôm qua, nếu không phải ta..."

Ai ngờ mới nói tới đây đã thấy A La rùng mình, thân thể nhỏ nhỏ khẽ run rẩy.

Hắn lập tức im bặt.

"Khụ, người đừng sợ, về sau cẩn thận một chút, sẽ không xảy ra chuyện gì." Hắn nhất thời mềm giọng nói...

A La vội vàng gật đầu như gà mổ thóc: "Ta biết, ta biết, về sau sẽ không dám nữa."

Tiêu Kính Viễn thấy nàng nhu thuận như vậy, gật đầu nói: "Ở đây có quần áo lão bản đã chuẩn bị, tự người thay đi, rửa mặt rồi xuống lầu ăn sáng, sau đó ta sẽ phái người đưa người về nhà."

A La cúi đầu nhìn qua, bên cạnh giường quả thật có một bộ quần áo mới.

Nàng cảm kích nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn Thất thúc."

Tiêu Kính Viễn gật đầu, không nói gì nữa, xoay người đi thẳng ra ngoài, nào ngờ vừa ra đến cửa thì nghe thấy trên giường truyền đến một tiếng "a" khe khẽ.

Hắn nhíu mày, quay đầu nhìn tiểu cô nương đang chán nản sờ mắt cá chân mình.

"Sao vậy?"

"Ta..." A La cúi đầu, rầu rĩ nói: "Thư của ta không còn, lặc chân cũng không thấy..."

Tiêu Kính Viễn nhớ trước khi bị bắt cóc, A La có đi Như Ý lâu, mà đối diện là trạm dịch, hắn lập tức hiểu ra, nhướn mày nói: "Thư? Người viết thư cho ai? Lúc đó người muốn đến trạm dịch gửi thư sao?"

Chuyện đã đến nước này, A La không thể không nói, đành thẳng thắn thành khẩn: "Ta viết thư cho phụ thân."

"Nếu là viết cho cha người, vì sao phải đích thân lên lút đi gửi?"

"Ta..." khuôn mặt nhỏ nhắn của A La tràn đầy khó xử, "Ta muốn cầu phụ thân về nhà, nhưng không muốn người trong nhà biết."

Tiêu Kính Viễn nhíu mày nhìn chằm chằm nàng, một lúc sau, cứng ngắc phun ra một câu: "Thay quần áo, xuống lầu dùng bữa trước rồi nói."

"Vâng, ta biết."

Sau thời gian một chén trà, Tiêu Kính Viễn trở lại khách điểm, tiện tay ném áo choàng cho chương quỳ, hỏi: "Vị cô nương kia đã dùng bữa chưa?"

Chương quỳ lắc đầu: "Bẩm Thát gia, vẫn chưa, vị tiểu cô nương kia còn ở trong phòng, chưa từng đi ra."

"Ân?"

Chương quỳ nhìn ra vẻ nghi hoặc trên mặt hắn, khó xử nói: "Ta không rõ lắm, vị cô nương kia đóng cửa ở trong phòng không thấy ra, ta, ta cũng không tiện đi vào hỏi."

Vừa nhìn liền biết, vị cô nương kia tuy nhỏ tuổi nhưng quý khí, không phải người bình thường, huống chi lại được Tiêu Thát gia đích thân mang về, hẳn tất nhiên không dám mạo phạm.

Tiêu Kính Viễn gật đầu, không hỏi thêm nữa, đi thẳng lên lầu.

Cầu thang gỗ phát ra âm thanh cọt két, Tiêu Kính Viễn khoanh tay đi đến trước cửa, không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì, bèn lên tiếng hỏi: "Tam cô nương?"

"Thất thúc..." ngữ khí của người trong phòng tràn đầy cảm giác thất bại.

"Làm sao vậy?"

"Thất thúc... ta, ta không biết..." thanh âm ngưng ngừng, lại bắt đầu dề.

"Không biết cái gì?" Tiêu Kính Viễn thật sự không hiểu.

"... Không biết mặc quần áo." Lúc này, giọng A La còn nhỏ hơn muỗi kêu.

Loại chuyện này làm sao có thể không biết xấu hổ mà nói ra trước mặt trưởng bối chứ, nhưng hoàn cảnh hiện giờ, nàng xấu hổ cũng phải nói.

Kỳ thật, chuyện này... cũng không thể trách nàng.

Đời trước nàng sống đến từng tuổi đó, nhưng bất luận trước hay sau khi xuất giá, đều là do ma ma và nha hoàn hầu hạ, nàng căn bản không cần động tay vào. Chỉ sợ kể cả bọn tỷ muội trong nhà cũng chưa từng tự mặc quần áo đâu... Loại chuyện này, thật sự không cần tự mình làm.

Về sau mang thai, nha hoàn bên cạnh lại càng hầu hạ thỏa đáng, nàng không phải động tay vào bất cứ việc gì.

Đến khi bị nhốt trong thủy lao, làm gì có cơ hội mặc những bộ y phục rườm rà của hầu môn khuê tú, càng không có khả năng học cách tự mặc.

Nhưng Tiêu Kính Viễn không hiểu, hắn càng không biết đám cháu trai cháu gái của hắn ngày thường được hầu hạ thế nào, có biết tự mặc quần áo hay không.

Hắn nghe nàng nói vậy, mặt không thay đổi trầm mặc nửa ngày, cuối cùng nhẹ nhàng "nga" một tiếng.

A La thấy sau một lúc lâu hắn mới "nga" một tiếng, xấu hổ muốn chui đầu xuống gầm giường.

Nếu nàng thật sự là một tiểu nữ hài bảy tuổi, có lẽ nàng còn có thể tự nhủ với bản thân, mình tuổi nhỏ, không có gì. Nhưng trong đầu nàng có ký ức đời trước, có ý thức của người trưởng thành, và cũng biết xấu hổ.

Sao nàng có thể nói với trưởng bối một chuyện khó mở miệng như vậy a?

Mặt nàng nóng bừng, muốn khóc lại không khóc được.

Ngoài cửa truyền đến tiếng ván gỗ kéo kẹt, nàng biết, Tiêu Kính Viễn rời đi.

Hắn nghĩ thế nào, có phải cau mày lắc đầu xem thường không, hay là cố ý mặc kệ nàng?

Lại cảm động y phục rườm rà kia lên, muốn mặc, nhưng mặc thế nào cũng không thích hợp.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân cùng với tiếng gõ cửa: "Cô nương, ta là nương tử của chương quỳ, là Thát gia bảo ta tới."

A La nghe vậy, hai mắt sáng lên.

"Mời vào."

Cửa mở, một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi đi vào, khuôn mặt phúc hậu, tươi cười ôn hòa giúp A La ăn mặc chỉnh tề.

"Được rồi, cô nương còn có gì phân phó, cứ nói là được."

A La ngồi ở mép giường, ngượng ngùng nhìn phụ nhân kia: "Cảm ơn nương tử chường quây."

"Đây đều là Thất gia phân phó, chỉ là chút việc nhỏ, cô nương thật quá khách khí."

Đang nói thì nghe tiếng gõ cửa, nương tử chường quây liền đi mở cửa, người đến là Tiêu Kính Viễn.

"Thất gia, tiểu nhân đã hậu hạ cô nương mặc y phục xong, xin cáo lui trước, nếu ngài có gì phân phó, cứ nói là được."

"Đa tạ." Tiêu Kính Viễn gật đầu, chờ nương tử chường quây rời đi, mới đóng cửa lại.

Nhất thời, trong phòng chỉ còn một lớn một nhỏ.

A La không dám nhìn Tiêu Kính Viễn, cực kỳ xấu hổ ngồi ở mép giường, tay chân luống cuống không biết đặt đâu.

Chưa bao giờ nàng cảm thấy xấu hổ vì sự nhu nhược, ngu ngốc của mình như lúc này.

A La cúi thấp đầu, bàn tay nhỏ vân vê góc chăn vải thô, khẽ cắn môi, mặt nóng bừng.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Kính Viễn đi tới, vén áo bào, ngồi xổm một chân xuống, cầm lấy cổ chân nàng.

"A..." nàng kinh ngạc, nhìn không được nhìn qua.

Tiêu Kính Viễn một tay cầm chân nàng, một tay cầm khóa trường mệnh.

Đó là khóa trường mệnh của nàng, dùng sợi dây màu đỏ xuyên qua, đeo trên cổ chân.

Lúc này, sợi dây đỏ kia hẳn là hỏng rồi, đã đứt một sợi mới, to hơn sợi cũ một chút.

Tiêu Kính Viễn không ngẩng đầu, chăm chú giúp nàng đeo khóa trường mệnh vào, rồi đứng lên, lấy một vạt từ trong ngực ra.

"Đây là thư ngươi viết cho phụ thân ngươi?"

A La nhìn phong thư trong tay hắn, đúng là của mình.

"Phải. Ngươi tìm về?"

Nàng nghĩ, khóa trường mệnh và phong thư chắc là đều ở chỗ ngôi miếu đồ nát, là hắn vừa mới tìm về sao?

Tiêu Kính Viễn không trả lời mà nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu: "Vì sao muốn giấu người nhà, lén lút viết thư cho cha ngươi?"

"Ta... ta nhớ phụ thân." Nàng thấp giọng nói.

Tiêu Kính Viễn nhìn nàng, mím môi im lặng một lát, rồi ném phong thư xuống giường, thản nhiên nói: "Ta và ngươi cũng chẳng thân quen, ngươi không muốn nói, ta sẽ không miễn cưỡng."

Lời này giống như tiếng sấm nổ bên tai A La.

Trải qua chuyện tối qua, nàng theo bản năng ý lại vào vị Thất thúc này, nhưng bây giờ nghe hắn nói như vậy, rõ ràng là phải sạch quan hệ với nàng.

Nàng có chút hoảng sợ, ngửa đầu nhìn hắn, trong mắt bất giác hiện lên tia khẩn cầu: "Thất thúc, không phải ta cố ý muốn gạt ngươi, thật sự là..."

Nàng khẽ cắn môi, hai mắt rung rung: "Ta, ta..."

Những chuyện xấu xa trong nhà, nàng không tiện nói với người ngoài.

"Ngươi không muốn nói thì có thể không nói. Còn phong thư này, ta sẽ nhờ người đưa đến tay phụ thân ngươi." Ngữ khí Tiêu Kính Viễn có vẻ lãnh đạm, nhưng vẫn nói như vậy.

A La sững sốt, ngẩng đầu nhìn nam nhân cao lớn, lạnh lùng xa cách trước mắt, trong lòng ngũ vị tạp trần, "oa" một tiếng khóc lên.

Nàng nắm chặt tay, che miệng lại: "Thất thúc, Thất thúc thật tốt! Nếu ngươi là cha ta thì tốt rồi!"

Nếu phụ thân nàng là Thất thúc, có phải mọi chuyện sẽ khác hay không?

Như vậy nương không cần sợ bị đại bá khi dễ, mắt của ca ca có lẽ sẽ được chữa khỏi, nàng cũng có thể tránh thoát vận mệnh đáng sợ kia... Nếu Thất thúc là phụ thân nàng, tất cả đều có thể thay đổi!

Tiêu Kính Viễn nhíu mày, rũ mắt nhìn tiểu cô nương đang ủy khuất oa oa khóc nhè, bất đắc dĩ nói: "Nữ hài nhi Tiêu gia chúng ta không có ai thích khóc như ngươi."

Ai dám khóc, đều bị hấn trực tiếp phạt đứng ở góc tường.

Nói thì nói vậy, nhưng hấn vẫn lấy một cái khăn sạch bỏ vào tay A La.

A La dĩ nhiên nghe ra vẻ ghét bỏ trong lời nói của hấn, chẳng qua, nàng không để ý, vừa hít hít mũi vừa cầm khăn lau lung tung trên mặt: "Về sau ta sẽ không khóc nữa..."

Nói xong, nước mắt lại ào ào rơi xuống.

"Lại nói, ta còn không có khả năng sinh được nữ nhi lớn như ngươi vậy." Tiêu Kính Viễn huyệt thái dương đột nhiên đau nhức.

Hấn còn chưa thành thân đây...

A La lau mặt sạch sẽ, hai mắt đỏ rực, nhảy xuống giường, ngửa mặt nói: "Thất thúc, có một số việc, ta nói cho ngươi, ngươi tuyệt đối không thể nói với người khác."

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng nghiêm trang của đứa trẻ trước mặt, nhướng mày nói: "Ngươi có thể không nói."

Hấn cũng không phải loại người nhất định muốn biết bí mật của người khác.

"Nhưng mà..." A La xoa xoa mũi, ghen ngào nói: "Ta muốn nói nha!"

Tiêu Kính Viễn nhướng mày, không nói chuyện.

"Thật ra, có một hôm, nương ta..." ai ngờ vừa nói đến đây thì nghe thấy tiếng cô lỗ vang lên.

Nàng cúi đầu nhìn, âm thanh đó phát ra từ bụng nàng.

Tiêu Kính Viễn bất đắc dĩ: "Đã lúc nào rồi, đi, đi xuống lầu dùng bữa trước đi."

"Được rồi." nàng sờ sờ bụng, quả thật rất đói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Editor: Tường An

Nhà ăn của khách điểm khá đơn sơ, chỉ có vài cái bàn và mấy cái ghế dựa mà thôi. Hiện tại cũng không có vị khách nào khác, chỉ có mỗi nàng và Tiêu Kính Viễn.

Tiểu nhị cung kính mang com canh lên, tất nhiên là không so được với thức ăn ở nhà, chỉ có cháo và bánh bao, nhưng nhìn cũng sạch sẽ.

Nhìn đồ ăn trên bàn, nhìn đĩa bánh bao nóng hổi hấp, hương thơm dụ hoặc chui vào mũi, bụng nàng càng kêu to hơn, nhìn không được nuốt nước miếng. A La lặng lẽ nhìn Tiêu Kính Viễn bên cạnh, đang nghĩ chờ hấn động đũa trước, ai ngờ lại nghe hấn nhà nhạt nói: "Chắc không phải không biết cầm đũa chứ?"

Tiêu Kính Viễn đối với mấy loại chuyện này thật không ôm chút hi vọng nào, hấn đã nhìn ra, tiểu cô nương này chính là tiểu thư hầu môn được nuông chiều từ bé, không nói đến mười ngón tay không dính nước mùa xuân, chỉ sợ ăn một bữa com, mặc một bộ y phục cũng là vấn đề.

"Ta biết, ta biết nha!" khuôn mặt trắng nõn của A La ửng hồng, vội vàng biện giải: "Ta muốn nói là, mời Thất thúc dùng trước."

Nàng cũng là đứa trẻ ngoan biết chú ý cấp bậc lễ nghĩa đấy, trước khi trưởng bối động đũa, nàng chắc chắn sẽ không tùy tiện ăn trước.

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng lấy lòng của nàng, đạm mạc nói: "Không cần, ta đã ăn rồi."

"A?" A La nghiêng đầu nhìn bàn thức ăn thơm ngào ngạt, "Vậy ta liền không cần khách khí?"

"Ừm."

Tiêu Kính Viễn đặt bánh bao tới trước mặt nàng, lại mang thìa canh qua cho nàng ăn cháo.

A La cảm động vô cùng, nhẹ gật đầu với Tiêu Kính Viễn rồi vội vàng ăn.

Lúc này nàng đã đói lắm rồi, mặc dù ăn rất nhanh nhưng động tác vẫn ưu nhã, sau khi quét sạch một đĩa bánh bao, con đói đã giảm bớt, tốc độ của nàng cũng chậm lại, vừa nhai kỹ nuốt chậm vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Nhìn qua cửa sổ, nàng phát hiện không biết từ lúc nào đã có hai hàng hắc y nhân đứng chính tề bên ngoài, thân thể cường tráng, mặt không đổi nghiêm chỉnh đứng gác.

"Bọn họ là ai?" nàng khó hiểu hỏi.

Bọn họ đến lúc nào, vì sao nàng không nghe thấy chút động tĩnh gì.

Đúng lúc này, tiểu nhị lại mang lên một đĩa đậu và một đĩa trái cây. Tiêu Kính Viễn vừa bóc đậu vừa lơ đãng nói: "Thuộc hạ của ta."

"Nga?" A La nghi hoặc, hần hần là vừa từ Bắc Cung trở về thì được phong hầu, nhưng là chức vị gì ấy nhỉ, hình như là tổng binh kiểu kỵ binh của kinh thành. Kiểu kỵ binh cũng chính là quân đội bảo vệ Yên Kinh, trực tiếp nghe lệnh thiên tử, quyền hành khá lớn, quan viên bình thường gặp kiểu kỵ binh cũng phải lễ độ nhường nhịn ba phần.

Nói vậy, hai hàng hắc y nhân bên ngoài chính là kiểu kỵ binh?

A La đương nhiên có nghe nói đại danh của kiểu kỵ binh, giờ mới gặp bọn họ, nàng có chút tò mò, nhin không được cẩn thận đánh giá.

Gió thu se lạnh, hôm qua lại mưa cả đêm, không khí ẩm ướt, nhưng kiểu kỵ binh vẫn sừng sững đứng đó, thân hình cao ngất, bất chấp thời tiết, hết sức cường hãn.

Tiêu Kính Viễn chỉ cho rằng A La không hiểu, cũng khó trách, tiểu thư khuê các được nuông chiều từ bé làm sao hiểu được mấy thứ này, liền nói thêm: "Đây là thân tín của ta từ khi ta ở Bắc Cung, sau này theo ta trở lại kinh thành, đều trở thành kiểu kỵ binh, ngày thường chỉ nghe mệnh lệnh của ta."

Hắn nhìn nàng một cái, giải thích tiếp: "Người không cần lo lắng gì cả, những người này miệng còn kín hơn vỏ trai, chuyện không nên nói thì một chữ cũng không nhiều lời."

Hắn nói như vậy là vì, tuy A La còn nhỏ, mới bảy tuổi, chưa cần chú ý kiêng kỵ nhiều, nhưng dù sao cũng là tiểu thư hầu môn, nếu để người khác biết chuyện tối qua, ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng xấu đến thanh danh.

"À, ta biết, cảm ơn Thất thúc."

A La dĩ nhiên hiểu ý hắn, không khỏi thầm cảm thán hắn suy nghĩ chu đáo.

"Nam nhân kia, ta đã xử lý rồi." hắn vừa nhẹ nhàng băng quơ nói, vừa đặt đĩa đậu mới bóc xong ở trước mặt A La.

"A?" A La nhìn đĩa đậu đã được hắn bóc vỏ sạch sẽ, nghe lời hắn nói liền nghi hoặc quay đầu nhìn hắn.

"Ta đưa phụ nhân kia đến nha môn, để bọn họ thẩm tra xử lý vụ án này." Tiêu Kính Viễn thần nhiên nói.

Về phần tên hán tử kia bị hắn xử trí thế nào thì không cần nói cho nàng biết.

Thủ hạ của hắn vốn ra tay tàn nhẫn, huống chi lần này là hắn đích thân động thủ, kết cục của hán tử kia đương nhiên là muốn sống không được muốn chết cũng không xong.

Có điều, ngẫm lại tối qua tiểu cô nương bị kinh hách, ngón cái hắn khê động.

Không đem tên kia rút gân lột da, nghiền xương thành tro là hắn đã nhân từ lắm rồi.

A La nghe Tiêu Kính Viễn giải thích liền hiểu ra. Tuy nàng tuổi nhỏ nhưng chuyện này mà truyền ra cũng không dễ nghe, âm thầm xử lý hán tử kia, chỉ để lại phụ nhân làm chứng, bắt đến nha môn thẩm tra.

Nàng ngược mắt, ngẩn ngơ nhìn nam nhân trước mắt, khuôn mặt luôn lạnh lùng, kiên nghị giống như đầu gỗ vậy. Nhưng không ai có thể tưởng tượng được, một nam tử như hắn lại hành sự chu đáo, cẩn thận đến thế, chu toàn mọi phương diện.

Mũi nàng bỗng dưng chua xót, lại muốn khóc: "Thất thúc, người thật tốt..."

Tiêu Kính Viễn nghe ngữ khí mềm mại, có xu hướng khóc lóc nức nở của nàng, nhất thời đau đầu không thôi, nhíu mày nói: "Thôi thôi, mau ăn đậu đi."

A La cúi đầu, hai mắt rung rung ăn đậu, lại nhìn Tiêu Kính Viễn một cái, rốt cuộc nhin không được, thật lòng nói ra một câu: "Người còn tốt hơn cả cha mẹ ta!"

Tiêu Kính Viễn nghe lời này, im lặng nửa ngày, nâng tay vuốt huyết thái dương đang ần ần đau.

A La suy nghĩ một lát, nói ra nguyên nhân mình viết thư cầu cha trở về với Tiêu Kính Viễn.

Dĩ nhiên, nàng còn nhỏ như vậy, không thể nói tí mĩ, chỉ hàm hồ nói đại bá không phải người tốt, cố ý muốn khi dễ nương.

Không khéo như Tiêu Kính Viễn tất nhiên hiểu ý tứ trong đó.

Hắn cũng chưa từng gặp mẫu thân A La, nhưng loáng thoáng có nghe người nhà nhắc tới, biết bị phu nhân Nhị phòng Diệp gia dung mạo không tầm thường, từng nổi danh khuynh quốc khuynh thành.

Kỳ thật không cần nghe nói, chỉ nhìn tiểu cô nương trước mắt là có thể đoán được, hiện giờ nàng còn nhỏ nhưng đã có thể tương tượng ra bộ dáng nàng khi lớn lên.

Như vậy, dung mạo mẫu thân nàng dĩ nhiên sẽ không kém.

Phu quân đi phòng thủ biên cương, để lại thê tử dung mạo tuyệt thế ở nhà, bị người khác mơ ước cũng là chuyện thường.

Tiêu Kính Viễn trầm tư nửa ngày mới nói: "Phụ thân ngươi đóng quân ở Nam Lạc, cho dù nhận được thư của ngươi, nhưng không có lệnh điều quân, chỉ sợ cũng không dễ dàng trở về."

Bất luận thế nào, phòng thủ biên quan không phải trò đùa, là một quân nhân, không thể tự mình làm chủ được.

"Ta cũng biết là không có lệnh thì phụ thân không thể trở về, nhưng tình cảnh trong nhà hiện giờ, ta nên làm thế nào cho phải..." A La lo lắng nói.

Nghe nương nói, ba tháng phụ thân mới về nhà một lần, nếu có trở về thì cũng phải chờ rất lâu.

Tiêu Kính Viễn cúi đầu nhìn ánh mắt u sầu của nàng, đột nhiên cảm thấy chướng mắt vô cùng.

Điều này cũng giống như trên bầu trời xanh thẳm lại có vài áng mây đen, khiến người ta không khỏi muốn xóa đi tí vết đó.

"Người là trẻ con, không cần quan tâm chuyện này, đây đều là chuyện của người lớn."

"Nhà ta làm gì có người lớn làm chủ a!" A La bất đắc dĩ, cắn môi nói.

Người lớn duy nhất mà nàng có thể dựa vào chính là lão tổ tông, nhưng lão tổ tông lớn tuổi rồi, thân thể cũng không tốt, nàng không dám để bà phiền lòng vì chuyện này.

Tiêu Kính Viễn do dự một chút, cuối cùng vẫn vờn tay, nhẹ nhàng vuốt đầu nàng: "Ta sẽ nghĩ biện pháp để phụ thân ngươi được điều về kinh thành."

"A? Thật sao?"

A La chột ngắc đầu, không thể tin được nhìn Tiêu Kính Viễn.

Tiêu Kính Viễn chỉ cảm thấy, đôi mắt nàng vút sáng, tràn đầy kinh hi, tựa như viên bảo thạch phản chiếu ánh sáng mặt trời, lại giống như vàng trắng hoa mỹ giữa trời đêm.

Hắn gạt đầu, nhàn nhạt nói: "Chuyện này cũng không khó."

Vấn đề quan binh và thu hoạch mùa đông mỗi năm đều do Binh bộ định ra rồi trình lên cho Hoàng thượng xem xét phê duyệt. Tuy hắn không lệ thuộc Binh bộ mà trực tiếp nhận lệnh của thiên tử, nhưng Binh bộ thượng thư hiện tại là bạn chí thân của phụ thân năm đó. Hơn nữa, phụ thân của A La chỉ là một thiên tướng chứ không phải đại tướng quân, dù điều động một thiên tướng cũng không ảnh hưởng đến đại cục, việc nhỏ như vậy, hắn đi tìm Binh bộ thượng thư nói một câu là xong, cùng lắm là tốn chút quà cáp mà thôi.

Nhưng A La không biết chi tiết bên trong, nàng chỉ nhớ Tiêu Kính Viễn rất có địa vị ở triều đình, sau này còn dẫn dắt mấy chục vạn đại quân, nắm giữ ần soái, về phần Tiêu Kính Viễn mười chín tuổi ở trong triều có địa vị thế nào thì nàng không rõ.

"Cám ơn ngươi, Thật thục!" ánh mắt A La tràn đầy cảm kích, thanh âm cũng cực kỳ vui sướng.

Tiêu Kính Viễn nhìn tiểu cô nương trước mắt, lại nghĩ đến bộ dáng nàng khóc nhè, khóe môi bất giác cong lên.

Nàng thật giống thời tiết tháng ba, nói khóc liền khóc, thích cười liền cười.

Cũng không biết tới qua là ai lo lắng hải hùng như trời sập.

"Ta đã sai người báo cho người nhà ngươi rồi, bọn họ sẽ đến đón ngươi nhanh thôi. Nếu người nhà ngươi có hỏi thì ngươi cứ khẳng khái nói mình bị người què bắt, sau đó không lâu thì được kiều kỳ binh cứu, cũng không cần nhắc tới ta. Bởi vì tối qua cửa thành đóng sớm nên ngươi được kiều kỳ binh sắp xếp ở lại khách điểm, do nương tử chúng quày chiếu cố. Còn những chuyện khác ngươi đều không biết, nhớ kỹ chưa?"

Tiêu Kính Viễn chung quy vẫn không yên tâm, dặn dò kỹ lưỡng từng câu.

"Ân, ta biết, ta đều nói đúng theo lời Thất thúc dặn, còn những chuyện khác ta không hề biết gì cả, ta bị sợ choáng váng đầu óc, đã sớm quên mất!"
Nàng vội vàng gạt đầu lia lịa.

Tiêu Kính Viễn thấy vậy, khoe môi lại cong thêm một chút, lúc nói lời này, nhìn bộ dáng nàng rất thông minh, ai không biết còn tưởng tiểu cô nương này thông minh cỡ nào, kỳ thật nàng chính là tiêu hồ đồ.

Đúng lúc này, A La ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hấn, liền bất giác ý cười như có như không trong mắt hấn.

"Ách, làm sao vậy?" Thật hiếm khi nàng thấy Tiêu Kính Viễn cười, trong nụ cười đó mang theo vài phần cười nhạo và bất đắc dĩ, hấn đang cười cái gì, cười nàng sao?

Khoe môi Tiêu Kính Viễn lập tức hạ xuống, nét mặt bình tĩnh, cứng ngắt.

"Không có gì." Hấn nhủ mảy nhìn tiểu cô nương, tiếp tục căn dặn: "Còn nữa, về sau không được nghịch ngợm chạy loạn, ngoan ngoãn ở nhà, không thể gây chuyện lung tung!"

A La nghe vậy, tự biết đuối lý, khẽ gạt đầu, chột dạ nói: "Ân... ta biết, về sau sẽ không dám nữa."

"Còn nữa..." hấn lại muốn nói tiếp.

Trong lòng A La kêu khổ, thầm nghĩ vẫn chưa hết sao?

Nàng không khỏi nhớ lại, hình như ngày xưa Tiêu Vinh Hấn rất kính sợ vị Thất thúc này, khi đó nàng không hiểu, tự nhiên cũng học theo hấn, nhìn thấy Thất thúc liền nom nớp lo sợ.

Bây giờ suy nghĩ một chút, xem ra đều có nguyên nhân hết, vị Thất thúc này đúng là quân giáo nghiêm khắc...

"Còn cái gì a?" A La chắc lưỡi, thấp thỏm chờ hấn nói tiếp.

Tiêu Kính Viễn dĩ nhiên nhìn thấy bộ dáng nàng sợ sệt, nhưng hấn xưa nay xử sự công bằng, nghiêm khắc, không mềm lòng chút nào, tiếp tục nói: "Tuổi ngươi cũng không nhỏ lắm, hấn là độ tuổi đi học, vì sao mỗi ngày đều chơi bời lêu lổng, lang thang ngoài đường mà không đi học?"

A La nghe hấn nói thế, vừa ừm khua vừa kinh ngạc, lại dờ khóc dờ cười, rót cuộc mở miệng giải thích: "Thất thúc, mấy ngày trước ta rơi xuống nước, bệnh nặng một trận, cho nên phải ở nhà tĩnh dưỡng một thời gian. Ngày trước ta tất nhiên có đi học chứ không phải ngày ngày chơi bời lêu lổng, lang thang ngoài đường."

Nghe hấn nói như vậy, giống như nàng là tên lưu manh ngoài phố không bằng.

Tiêu Kính Viễn nghe nàng nói bị rơi xuống nước sinh bệnh, càng nhủ mảy chặt hơn, nhất thời nhớ tới thằng cháu Vinh Hấn của mình cũng rơi xuống nước, còn lưu lại bệnh chứng, lập tức vươn tay cầm lấy cổ tay nàng.

A La cả kinh, mặc dù nàng nhỏ tuổi nhưng cũng là nữ hài tử, tối qua bị hấn ôm vào ngực là vì tình huống đặc thù, nhưng hiện tại, sao hấn lại cầm cổ tay mình?

Đang kinh ngạc thì thấy ngón tay thon dài sạch sẽ của hấn nhẹ nhàng đặt lên mạch tượng ở cổ tay mình.

Thì ra hấn còn biết bắt mạch a...

Một lúc sau, Tiêu Kính Viễn buông tay nàng ra, thần nhiên nói: "Thân thể ngươi rất tốt, chỉ là thể hư mà thôi, trở về điều dưỡng vài ngày là được."

"Ân, ta biết rồi." ở trước mặt vị Thất thúc này, A La không có cơ hội lắc đầu, chỉ có thể gạt đầu.

Nàng thu tay lại, theo bản năng vuốt nhẹ cổ tay.

Chẳng biết tại sao, loại xúc cảm mà hấn lưu lại thật lâu không biến mất.

A La được đại đường huynh Diệp Thanh Tông dẫn người tới đón về.

Diệp Thanh Tông mặc trường bào xanh đen, tóc búi cẩn thận tỉ mỉ. Lúc hấn tới, Tiêu Kính Viễn đã đi rồi, hấn chỉ gặp một vị tham tướng trong kiều kỳ binh. Diệp Thanh Tông cung kính cảm tạ tham tướng xong liền qua khách điểm đón A La về.

Lúc này, A La đang ngồi trò chuyện với nương tử chừng quây, thật đại đường huynh đến, lập tức chạy qua chào hỏi.

Trong trí nhớ của nàng, vị đại đường huynh này là người thành thật, xử sự cẩn thận, bị đại bá chê là yếu đuối, cũng không được đại bá yên thích. Nàng thì ngược lại, rất tín nhiệm vị đường huynh này, có chuyện gì cũng sẽ nói với hắn.

Đĩ nhiên, hiện giờ đã biết chuyện đại bá muốn khi dễ mẫu thân, ít nhiều gì nàng cũng có lòng phòng bị đối với hắn.

Diệp Thanh Tông lại không nhìn ra tiểu đường muội phòng bị mình, thấy nàng không có việc gì liền thở phào một hơi, nhin không được khiển trách: "A La, ngươi lần này thật sự hơi quá rồi, lão tổ tông rất lo lắng cho ngươi, cả nhà đều không được yên ổn."

A La đuối lý, cúi đầu đáp: "Đại đường huynh giáo huấn phải, về sau A La không dám nữa."

Diệp Thanh Tông thấy nàng như vậy thì có chút ngoài ý muốn, hắn cho rằng nàng sẽ cọt nhả nguy biến một phen cơ, nhưng chỉ giật mình chút thôi, liền mềm lòng, thở dài nói: "Không phải là bị người què dọa sợ chứ? Ngươi đừng sợ, bây giờ không sao rồi, lúc trở về nhận sai, xin lỗi lão tổ tông là được."

"Ân, A La biết." nàng biết rõ sau khi trở về sẽ không có chuyện tốt.

Diệp Thanh Tông đón nàng ra xe ngựa đã chuẩn bị sẵn, Lỗ ma ma và mấy nha hoàn cũng đến, một đám vây quanh nàng hỏi han ân cần, Lỗ ma ma còn ôm nàng sụt khóc.

Về đến Diệp phủ đã thấy lão tổ tông đích thân ra cửa chờ, vừa thấy A La liền hai mắt đầm lệ, ôm chặt nàng, cẩn thận nhìn trên dưới trước sau, xác định nàng bình an vô sự mới yên tâm.

Sau đó liền nổi giận, trách mắng: "Nha đầu ngươi đúng là vô tâm vô phể, ngày đó chiều theo ý ngươi, lại gặp phải chuyện lớn như vậy! Ngươi có biết nếu ngươi thật sự bị bắt cóc, từ nay về sau sẽ không thể gặp được cha mẹ, cũng không gặp được lão tổ tông nữa không!"

A La quỳ xuống, dập đầu nhận sai.

Mọi người xung quanh đều lên tiếng khuyên lão tổ tông bớt giận.

Lão tổ tông mắng nửa ngày, rốt cuộc nguôi giận, lại phân phó hạ nhân bưng trà lên hầu hạ A La, chuyện này mới yên tĩnh xuống.

Đêm đó, A La dĩ nhiên ngủ lại phòng lão tổ tông, hỏi han ân cần, lời ngon tiếng ngọt, dỗ lão tổ tông vui vẻ, đừng tức giận vì chuyện nàng nghịch ngợm.

Lão nhân gia bị A La chọc cười, ngáp dài đi ngủ.

Lỗ ma ma hầu hạ A La lên giường nằm, nhưng xoay qua xoay lại vẫn không ngủ được, tất cả những chuyện xảy ra đêm qua khiến nàng chấn động không nhỏ. Lúc ấy tình huống quá rối ren, căn bản không có thời gian suy nghĩ kỹ càng, bây giờ nằm trong chăn, nghe tiếng gió thu bên ngoài, liền nhớ tới chuyện ở ngôi miếu đồ nát.

Nghĩ lại đúng là quá nguy hiểm, nếu Tiêu Kính Viễn không xuất hiện đúng lúc thì hậu quả sẽ thế nào, nàng ngẫm nghĩ, nhin không được rùng mình.

Vì vậy, nàng không khỏi nhớ lại những việc Tiêu Kính Viễn đã làm, cuối cùng chột nhớ tới một việc, liền bật dậy hỏi: "Con rớt gỗ của ta đâu?"

Lỗ ma ma vừa mới nằm xuống, sắp ngủ thì nghe thấy nàng hỏi, kinh ngạc nói: "Rớt gỗ nào cơ?"

Dứt lời, bà lại đau lòng khuyên: "Cô nương, nháo cả ngày rồi, ngươi không mệt sao? Vẫn nên nghỉ sớm chút đi, nhìn xem, hai mắt ngươi còn hồng hồng, ngủ sớm một chút mới nhanh khỏe lại được."

"Chính là vật lúc trước ta đặt trên bàn!" A La khề đá chặn xuống: "Là vật mà sau khi dự thưởng cục yến về, ta tiện tay ném trên bàn."

Lỗ ma ma giật mình nhớ lại: "Lúc ấy ngươi tiện tay ném, ta chỉ nghĩ là ngươi không thích, nên sai Vũ Xuân đặt dưới đáy thùng."

A La khẩn cầu nhìn Lỗ ma ma: "Ma ma, ta muốn nó, nếu không ta sẽ không ngủ được."

Lỗ ma ma thương A La nhất, làm sao chịu được ánh mắt khẩn cầu của nàng chứ, lập tức đứng dậy đi tìm.

Một lát sau rốt cuộc cũng tìm được, A La ôm con rớt gỗ như ôm bảo bối, vui sướng chui vào chăn đi ngủ.

Đêm nay, A La gặp một giấc mộng hơi đáng sợ.

Trong mộng, Tiêu Kính Viễn đến trước giường nàng, trên tay cầm con rớt gỗ kia, khuôn mặt cứng nhắc, đứng đắn.

Hắn nâng tay lên, dùng rớt gỗ gõ đầu nàng, gõ một cái lại hỏi một câu.

"Ngươi còn dám nghịch ngợm nữa không?"

"Về sau có dám chạy loạn hay không?"

"Không nghe lời, phải đánh!"

"Còn không mau đi học đi!"

"Người biết đánh đàn không? Biết làm thơ không?"

"Hôm nay luyện chữ thế nào?"

A La đau đầu quá, lập tức giật mình tỉnh lại.

Nàng xoa xoa đôi mắt nhắm nhèm buồn ngủ, lục lọi cảm con rối gỗ ra, nghiêng đầu nhìn kỹ nửa ngày, cuối cùng le lưỡi, lắc đầu.

"Aizz... Thất thúc thật đáng sợ! Khó trách bọn Vĩnh Hân đều sợ hấn."

Nói xong, nàng tiện tay ném nó sang cái bàn bên cạnh.

Đáng thương con rối gỗ bị nàng vô tình vứt bỏ, lúc rơi xuống bàn còn phát ra tiếng leng keng.

Cùng lúc đó ở Tiêu gia, Tiêu Kính Viễn cũng đã nằm xuống, chuẩn bị đi ngủ, nhưng bất giác lại nhíu mày.

Không biết vì sao, hấn nghĩ tới những chuyện ban ngày.

Nhớ tới tiểu cô nương nũng nịu kia, hấn không khỏi lắc đầu thờ dài.

"Tiểu cô nương này, về sau ai mà cưới nàng, sợ là suốt ngày phải bận tâm lo lắng."

(Hắc hắc, người ta nói ghét của nào trời trao của đấy anh ạ, chưa biết chừng về sau anh còn sợ mình già, không xứng với tiểu cô nương người ta ấy chứ)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Editor: Tường An

Sáng nay dậy sớm, A La ăn sáng cùng lão tổ tông xong liền qua chỗ mẫu thân. Hôm qua lúc trở về, một đám người vây quanh trong phòng lão tổ tông, trong đó tất nhiên có Ninh thị, lúc ấy A La có lên nhìn qua, thấy mẫu thân tuy vẻ mặt hơi lãnh đạm nhưng ánh mắt vẫn lộ vẻ lo lắng, nàng có chút đau lòng.

Vừa bước vào sân viện mẫu thân thì ngửi thấy mùi thuốc, đến khi thấy Ti Bội đang bưng một chén thuốc, nàng liền hiểu: "Mẫu thân có chỗ nào không khỏe sao?"

Ti Bội vội đáp: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là tướng thai không ổn thôi, đây là thuốc an thai."

A La gật đầu, trong lòng lại nghĩ tới đời trước mẫu thân không bảo vệ được cái thai này, nhận tiện nói: "Ti Bội tỷ tỷ, người bận rộn việc gì thì cứ đi làm đi, thuốc này giao cho ta bưng qua cho mẫu thân."

Ti Bội nào dám a: "Cô nương, người đừng nao loạn, chén thuốc nóng hâm hấp, nếu bị rơi vỡ thì thôi, nhưng nếu làm cô nương bị bỏng thì phải làm thế nào."

A La ngẫm lại thấy cũng đúng, không nói gì nữa, đi theo Ti Bội vào phòng.

Ninh thị thấy nữ nhi nhảy chân sáo, tâm tình vui vẻ không giống như bị chấn kinh, cũng hơi yên tâm. Nhưng nhớ tới chuyện hôm qua, vẫn có chút không vui, nói: "Người cũng quá hoang đường, lỡ như xảy ra chuyện gì, hậu quả thật không dám tưởng tượng."

A La cười hi hi, chạy đến bồi tội: "Mẫu thân, ta biết sai rồi, về sau sẽ không dám nữa, lần này coi như nhân họa đắc phúc, ta cũng học được một bài học, người ta cũng nói, đại nạn không chết tất có hậu phúc, cho nên nữ nhi là người có phúc khí nha!"

Ninh thị không nói gì, ngẩn ngơ nhìn nữ nhi nửa ngày, cuối cùng thờ dài.

Nàng cũng không rõ, mình trời sinh tính tình lãnh đạm, không hay nói cười, vì sao lại sinh ra một nữ nhi bất hảo như vậy.

A La thấy vẻ không vui trên mặt mẫu thân đã mất, nhanh chóng được một tác lại tiến một thước, cố ý úy khuất nói: "Hôm nay bên ngoài lạnh lẽo vô cùng, trên đường ta tới đây còn hắt xì một cái."

Ninh thị nhìn bộ dáng chơi xấu của nàng liền đoán nàng nói dối, nhưng cũng lười vạch trần, phân phó Ti Bộ trái đem lên tháp, nhét lò sưởi vào lòng A La, lại sai nha hoàn chuyển cái bàn nhỏ qua, bên trên đặt trà nóng và một ít hoa quả.

"Ta thấy mấy ngày nay thân thể ngươi cũng tốt lên nhiều rồi, nếu vậy cũng nên đi học lại." Ninh thị nhân nhạ nói.

"Vâng... mẫu thân nói phải."

A La không nghĩ tới mẫu thân sẽ nói lời này, nhất thời nhớ đến ác mộng tối qua bị Thất thúc gõ đầu, không khỏi rung mình, nhỏ giọng nói: "Kỳ thật, nữ tiên sinh dạy học cũng chưa chắc đã so được với mẫu thân, ta theo mẫu thân luyện chữ vài ngày đã có tiến bộ không nhỏ."

Ninh thị bất đắc dĩ nói: "Ta chẳng qua chỉ dạy ngươi vài thứ căn bản mà thôi, nếu thật sự muốn tiến bộ thì không hẳn có thể dạy ngươi."

"Vì sao?"

"Nghiêm sư xuất cao đồ, ta tự biết mình không làm được nghiêm sư."

A La ngẫm lại cũng thấy có lý, gật gật đầu nói: "Mẫu thân nói đúng, người ta nói nghiêm phụ từ mẫu, mẫu thân tính tình dịu dàng, đối với A La rất tốt, dĩ nhiên không nỡ trách phạt A La. Nói vậy..."

Nàng cố ý thờ dài: "Nếu như phụ thân trở về dạy ta thì thật tốt biết bao a!"

Nào ngờ A La vừa nhắc đến phụ thân, trong mắt Ninh thị liền hiện lên tia âm đạm, miễn cưỡng cười nói: "Phụ thân ngươi đóng quân biên cương, không dễ gì được trở về, một năm chỉ có thể về một hai lần là đã cảm tạ hoàng ân rồi."

A La cẩn thận quan sát thần sắc mẫu thân, tiếp tục dò hỏi: "Vì sao phụ thân phải đóng quân ở Nam Lạc, ta nghe ca ca nói, phụ thân đã ra ngoài sáu năm, theo lý cũng nên được điều về kinh rồi chứ?"

Ninh thị im lặng không lên tiếng.

A La âm thầm buồn bực, lại cố ý nói: "Hay là như vậy đi, hôm nào ta sẽ nói với lão tổ tông gọi phụ thân trở về, đến lúc đó phụ thân vừa có thể hiếu thuận lão tổ tông vừa dạy bảo ta, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên sao!"

Ninh thị nghe lời nói ngây thơ của nữ nhi, cười khở một tiếng, thờ dài nói: "Phụ thân ngươi tính tình quật cường, ngay cả lão tổ tông gọi hấn, hấn cũng không trở về."

"Vì sao a? Chẳng lẽ cha không thích Yến Kinh, không thích ở Diệp phủ? Hay là..."

Nàng nghiêng đầu, cố ý đoán: "Hay là không thích ta và ca ca?"

Ninh thị nghe nữ nhi nói vậy liền lắc đầu phản bác: "Nói hưu nói vượn, các ngươi là con hấn, sao hấn lại không thích được. Nếu nói là không thích, vậy cũng nên là..."

A La thấy mẫu thân nói nửa câu thì ngừng, gấp đến mức trán đổ mồ hôi: "Vậy cũng nên thế nào?"

Ninh thị do dự, ánh mắt ưu thương, nhìn song cửa sổ khắc hoa, lẩm bẫm: "Có lẽ là hấn không thích nhìn thấy ta đi..."

"A? Vì sao a?" A La bỗng nhiên ý thức được điều gì, tiếp tục truy hỏi: "Mẫu thân xinh đẹp như vậy, sao phụ thân lại không thích chứ?"

Ninh thị vốn bị nữ nhi ép hỏi, chọc trúng chỗ đau trong lòng, lại nói ra lời không nên nói trước mặt nữ nhi, bây giờ chợt tỉnh táo lại, nhìn nữ nhi, nói: "Ngươi là tiểu hài tử làm sao hiểu được cái này, chuyện giữa ta và cha ngươi không được phép hỏi nữa."

A La sao có thể không hỏi chứ, đối với nàng mà nói, đây là vấn đề mấu chốt nhất!

Nếu giữa phụ thân và mẫu thân có ngăn cách, chi sợ dù phụ thân trở về, cái nhà này cũng không thành cái nhà được!

A La cẩn thận dè dặt nhìn mẫu thân, vẻ mặt hồn nhiên nói: "Nhưng mà nữ nhi muốn phụ thân trở về nha..."

Ninh thị cắn môi, ngữ khí hết sức kiên định: "Ngươi còn nhỏ, có rất nhiều chuyện không hiểu, ngươi chỉ cần nhớ, không được nhắc tới chuyện gọi phụ thân ngươi trở về trước mặt lão tổ tông."

A La thấy thần sắc mẫu thân nghiêm khắc, trong lòng lập tức cả kinh, không dám nói gì nữa, chỉ nhu thuận gật đầu.

Sau khi dùng cơm trưa, A La đi dạo một vòng cho tiêu cơm, rồi về phòng nằm trên tháp nghỉ tạm.

Có điều, nàng dĩ nhiên không ngủ, ngưng thần tập trung nghe ngóng tiếng động xung quanh, lúc đầu không nghe được gì, chỉ có tiếng nha hoàn bên phòng cách vách quạt lửa nấu thuốc, nhưng một lát sau, dần dần nàng có thể nghe được âm thanh trong phạm vi lớn hơn.

Tiếng côn trùng kêu trong sân, tiếng lão ma ma cầm chổi quét dọn lá khô, xa hơn một chút là tiếng gió thổi lá cây xào xạc, tiếng trò chuyện của bọn nha hoàn ở viện kế bên.

Trong lòng nàng mừng thầm, nhĩ lực của nàng hình như lại tiến bộ hơn trước rất nhiều, có thể nghe được âm thanh trong phạm vi rộng hơn.

A La vội vàng bình tâm tĩnh khí, cẩn thận tìm thanh âm mình muốn nghe trong số nhiều tiếng động hỗn độn kia.

Rất nhanh, nàng bắt được một thanh âm cách mình không xa, chỉ bởi vì cô ý đề thấp nên lúc đầu không chú ý đến thôi.

Nàng nhú mào, tập trung tất cả nhĩ lực vào nơi đó, rốt cuộc cũng nghe rõ ràng.

Đây là giọng nói của mẫu thân và Lỗ ma ma.

"Hôm nay A La nhắc tới lão gia, nhìn bộ dáng kia, hẳn là rất nhớ."

"Thái thái, lời cô nương nói, ta cũng có nghe thấy. Cô nương cũng thật là ủy khuất, Diệp phủ lớn như vậy, Đại lão gia thừa kế tước vị, Đại phòng dĩ nhiên mọi việc thuận lợi trôi chảy, còn Tam phòng, tốt xấu gì Tam lão gia cũng làm quan trong triều, có việc gì thì có thể giúp đỡ lẫn nhau. Chỉ có Nhị phòng chúng ta, lão gia nhiều năm không ở kinh thành, cô nương tuổi nhỏ, thiếu gia lại bị tật mắt. Cả Diệp gia từ trên xuống dưới, ai mà không biết Nhị phòng chúng ta thế yếu, ngoài mặt bọn họ dĩ nhiên không dám làm gì, nhưng sau lưng không thiếu âm thầm ngáng chân, khi dễ, không biết ăn bao nhiêu thiệt thòi. Nếu chỉ là những chuyện này, chúng ta cũng có thể chịu đựng. Nhưng qua vài năm nữa, thiếu gia sẽ phải định thân, không có lão gia ở kinh thành thu xếp, thiếu gia lại bị mù, không biết việc hôn nhân rồi sẽ ra sao!"

Lời này Lỗ ma ma quả thật nói trúng tâm sự trong lòng A La, đó đều là chuyện nàng lo lắng a! Huống chi, còn có một Đại bá đối với mẫu thân như hờn rình môi!

Nàng khẽ siết chặt nắm đấm nhỏ, nhú mào tiếp tục nghe mẫu thân đáp lại thế nào.

Ai ngờ Ninh thị im lặng nửa ngày, khẽ thở dài nói: "Nếu nhất định muốn lão gia trở về cũng không phải là không thể, chẳng qua, hẳn trở về liền nhìn thấy ta, trong lòng lại không được tự nhiên, khiến hẳn khó xử."

Lỗ ma ma dặm chân: "Cô nương của ta a!"

Bà là ma ma hồi môn của Ninh thị, sau khi Ninh thị gả đến đây thị gọi là thái thái, hiện tại gọi cô nương chính là cách gọi ngày xưa, khi Ninh thị chưa gả.

"Theo ta thấy, lão gia tính tình bướng bỉnh, người cũng chẳng khác gì! Cho dù năm đó quan hệ giữa người và lão gia có không được tự nhiên, nhưng đã qua bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ vẫn một mực nhớ kỹ hay sao? Hẳn không trở lại, các người cũng không chung sống như phu thê bình thường thì làm sao biết là không được?"

"Lỗ ma ma, người chung quy không hiểu hẳn, năm đó hẳn cưới ta, trong lòng ta tất nhiên vô cùng cảm kích, coi hẳn như ân nhân. Nhưng đối với hẳn mà nói, chỉ sợ cưới ta là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Trong mắt hẳn không chấp nhận được một hạt cát, tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng ghét bỏ ta, ta vốn cũng không xứng với hẳn!"

Ninh thị nói tới đây, ngữ khí đã có chút ngẹn ngào.

Lỗ ma ma ai oán: "Cô nương nói thế là không đúng, ta thấy, tuy lão gia quanh năm không ở Yên Kinh, hai người các người cũng như người xa lạ, nhưng tốt xấu gì cũng lưu lại huyết mạch ở nhà là A La cô nương và thiếu gia. Người xem, lần trước lão gia chỉ trở về có hai ngày, không phải cô nương lại mang thai sao?"

Lời này làm Ninh thị quỳnh lên, sắc mặt đỏ hồng, xoay mặt đi, thấp giọng nói: "Lỗ ma ma, cái này không tính."

"Sao lại không tính? Tục ngữ nói, phu thê đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, nếu lão gia nguyện ý ngủ cùng giường, lưu lại huyết mạch cho cô nương thì không có cái gì mà không được tự nhiên! Cuộc sống phu thê ai chẳng có lúc mâu thuẫn, nhưng cuối cùng vẫn ân ái hòa thuận, như vậy mới có thể sống với nhau đến già!"

A La nghe đến đó đã tròn mắt há hốc mồm, không biết làm thế nào cho phải.

Không nói đến những câu khác, mẫu thân nói câu "trong mắt không chấp nhận được một hạt cát" và "ta vốn không xứng với hẳn" rốt cuộc có ý gì?

Xét về dung mạo hay tài tình, mẫu thân đều là nhất đẳng, mặc dù gia thế hơi kém một chút nhưng triều đại này đều là nữ gả cao, nam cưới thấp, vấn đề gia thế vốn dĩ không phải chuyện gì to tát.

Như vậy, lời nói của mẫu thân ám chỉ điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

Editor: Tường An

Lại nói, hôm đó A La nghe được cuộc nói chuyện của mẫu thân và Lỗ ma ma, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, nàng không hiểu lấy dung mạo và tài hoa của mẫu thân, đừng nói gả vào hầu môn, thậm chí vào cung làm phi đều được, tại sao lại nói là không xứng với phụ thân chứ?

Suy nghĩ nát óc vẫn không rõ, lần qua lộn lại không ngủ được.

Làm thế nào biết được chuyện trước kia của cha mẹ đây? Lỗ ma ma hẳn là biết, đáng tiếc, bà rất trung tâm với mẫu thân, miệng kín như bưng, sợ là khó có thể dò hỏi được gì từ miệng bà ấy.

Đang nghĩ ngợi thì nghe thấy một thanh âm truyền vào tai: "Đây là lão tổ tông Uy Viễn Hầu phủ sai người đưa tới cho Tam cô nương chúng ta bồi bổ thân thể."

"Cái này gọi là Ngũ sắc phù chính bổ hư hoàn, nữ hài nhi cũng có thể ăn, có tác dụng tư âm bổ thận, nâng cao sức khỏe."

"Thật là làm khó nàng còn nhớ tới tiểu nha đầu kia! Ngày khác ta sẽ dẫn A La đến nhà cảm tạ..."

"Lão tổ tông quá khách khí, lão thái thái nhà chúng ta thật lòng yêu thương Tam cô nương như cháu gái ruột, cứ nói tại sao mình lại không có một cháu gái bảo bồi bổ yêu như vậy, lại nghe nói Tam cô nương từng bị rơi xuống nước, bệnh nặng thể hư cho nên mới đưa thuốc sang đây..."

A La nghe chuyện có liên quan đến mình, xác nhận là người Tiêu phủ đưa thuốc gì đó tới, lão tổ tông đang nói chuyện với họ.

Về phần Ngũ sắc phù chính bổ hư hoàn?

A La nhú mày, cứ cảm thấy tên này hết sức quen tai.

Tỉ mỉ suy nghĩ một lát mới nhớ, thứ này hẳn là của Tiêu Kính Viễn đi?

Hình như hẳn có một vị bằng hữu là thần y ngao du thiên hạ, từng tặng hẳn một ít thuốc viên, chính là Ngũ sắc phù chính bổ hư hoàn, nghe nói có thể khôi từ hồi sinh.

Khôi từ hồi sinh thì chắc là nghe nhầm đồn bậy, nhưng khẳng định là rất quý giá, không dễ dàng cho người khác.

Cho nên... đây là Tiêu Kính Viễn đưa cho lão tổ tông Tiêu gia, cố ý mang sang đây sao?

A La có chút không dám tin.

Nàng nhú mày suy nghĩ một lúc, vội vàng đứng dậy, chạy qua phòng lão tổ tông xem.

Qua đến nơi thì người Tiêu gia đã rời đi, còn lại vài cô nương đang vây quanh lão tổ tông trò chuyện.

Lão tổ tông thấy A La đến, liền nói: "Xem này, đây là nãi nãi Tiêu gia cố ý sai người mang tới cho ngươi bồi bổ thân thể, ngươi nhất định không thể bướng bỉnh nữa, phải thành thật ăn mới tốt."

A La nhìn cái hộp gỗ lim mạ vàng nhỏ trên bàn trước mặt lão tổ tông, vừa liếc mắt liền nhận ra là đồ của Tiêu Kính Viễn... Đồi trước nàng đã nhìn thấy nó trong phòng nãi nãi Tiêu gia, có lẽ là sau này bà ấy bị bệnh nên Tiêu Kính Viễn lấy ra cho bà dùng.

Không ngờ tốt bụng như vậy, lại sớm đưa cho người ngoài như mình hưởng dụng?

A La cảm thấy có chút không nhận nổi, tựa vào người lão tổ tông, cố ý nói: "Lão tổ tông, cái này thoát nhìn rất trân quý, dù sao A La còn nhỏ, không dùng thì hơn, hay là chúng ta mang trả lại, không thì giữ cho lão tổ tông dùng?"

Lão tổ tông chọc chọc trán nàng: "Mấy ngày trước ngươi rơi xuống nước, hôm qua lại bị kinh hách, người Tiêu gia đã nói rất rõ là cho ngươi dùng, nha đầu kia, ngươi thật sự tiếc hay là sợ uống thuốc mới nói như vậy?"

Phùng Tú Nhã bên cạnh cười trêu: "A La, mau nhận lấy đi, đây là người ta đưa cho cháu dâu tương lai đấy!"

Nghe lời này, mấy tỷ muội khác khê biến sắc, Diệp Thanh Huyền miễn cưỡng cười cười: "Tú Nhã nói phải, Tam tỷ tỷ, chuyện từ lúc nào vậy, sao không nói với bọn tỷ muội."

A La nghe vậy, xấu hổ mà không biết làm sao, dậm chân nói: "Lời này không thể nói lung tung, sợ là có hiểu lầm gì đó!"

Nàng đương nhiên biết, sau khi Tiêu Kính Viễn bắt mạch, nói nàng thể hư, chắc là thương xót hay thể nào nên lấy thuốc tốt ra cho nàng dùng.

Khả năng là hẳn không tiện trực tiếp đưa thuốc qua đây cho nên mượn tay lão thái thái nhà hẳn, nhưng chuyện này thì có quan hệ gì với mấy vị con cháu khác của Tiêu gia?

Bây giờ tự nhiên lại bị người khác nói này nói nọ!

"Có thể có hiểu lầm gì chứ?" Diệp Thanh Liên cười như không cười nói ra một câu.

Phải biết, ở Diệp gia, trên A La còn có Diệp Thanh Liên và Diệp Thanh Dung, đừng nói hiện tại tuổi nhỏ không nên định thân, cho dù muốn định thân thì theo quy củ, A La cũng không nên định trước hai vị này.

Tình cảnh hiện giờ, trong lòng Diệp Thanh Liên cực kỳ không thích.

Hơn nữa, ngày ấy A La nổi bật trong trường cúc yến ở Tiêu gia, chỉ nói vài câu đã lần lượt tài danh của nàng và tỷ tỷ.

A La đương nhiên đánh chết cũng không muốn gả cho Tiêu Vĩnh Hân, nghe lời này liền sợ sẽ lưu lại mầm tai họa, vội vàng giải thích với lão tổ tông: "Lão tổ tông phải làm chủ cho A La, A La mới không cần định thân với Tiêu gia như bọn họ nói, A La muốn ở nhà với lão tổ tông cả đời!"

Lão tổ tông cười to, vỗ về nàng: "A La đừng sợ, A La đừng sợ, người tuổi còn nhỏ, tổ mẫu làm sao nỡ xa người!"

Lão tổ tông nói đến đây, ý cười càng đậm, làm đám ma ma nha hoàn phía sau cũng cười rộ lên.

A La thật sự hết đường chối cãi, cuối cùng đành phải làm bộ giận dỗi, ủy khuất nói: "Ta mặc kệ, dù sao ta sẽ không kết thân với Tiêu gia, không muốn!"

Đáng thương nàng tuổi nhỏ, sao có thể nghiêm trang tỏ vẻ mình không yêu Tiêu Vĩnh Hân, đành dùng chiêu tiểu hài tử phát giận. Lão tổ tông thấy mặt A La hồng hồng, thật sự sốt ruột, liền thở dài lắc đầu: "A La dù sao vẫn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện đâu, việc này để sau này hẵng nói. Về phần được hoàn Tiêu gia đưa đến, ngày khác ta bảo ma ma đưa quà đáp lễ cho bọn họ, tóm lại không thiếu nợ nhân tình là được."

Lúc này A La mới nín khóc mỉm cười, nhào qua ôm lão tổ tông, hảo hảo thân mật một phen.

Từ phòng lão tổ tông đi ra, bọn tỷ muội cũng lần lượt giải tán, chỉ có Diệp Thanh Huyền vẫn đi theo A La, bộ dáng muốn nói lại thôi.

A La dĩ nhiên nhìn ra nàng có chuyện muốn nói, cố ý hỏi: "A Huyền hôm nay sao vậy, muốn theo ta qua Noãn các chơi à?"

Diệp Thanh Huyền nhất thời có chút ngượng ngùng, cười nói: "A La tỷ tỷ, ta hỏi người chuyện này."

"Chuyện gì, người cứ hỏi đi."

Diệp Thanh Huyền cúi đầu, nhéo nhéo mấy đầu ngón tay, do dự nói: "Ta muốn biết vì sao người không muốn kết thân với Tiêu gia?"

"A?"

A La kinh ngạc, không khỏi quan sát Diệp Thanh Huyền một phen.

Kỳ thật, từ đường muội chỉ nhỏ hơn mình nửa tuổi, lúc nhỏ cũng thường xuyên chơi đùa với nhau. Khổ nỗi sinh cùng năm nhưng không cùng mệnh, mình tuy sinh ra ở Nhị phòng nhưng được lão tổ tông sủng ái, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, còn Diệp Thanh Huyền thì không hề được chú ý.

Ngẫu nhiên cùng bồi bên cạnh lão tổ tông, lúc khách nhân khen A La cũng sẽ thuận tiện khen Diệp Thanh Huyền khả ái.

Nhưng chỉ thuận tiện mà thôi, ai cũng có thể nghe ra bọn họ nghĩ một đằng nói một nẻo.

A La vô tâm vô phách, thời điểm bảy tám tuổi chẳng hề nghĩ gì đến hôn sự, mặc dù chơi cùng Tiêu Vĩnh Hân thì cũng chỉ cảm thấy vị ca ca này miễn cưỡng nhìn thuận mắt, đối với mình lại hết sức sủng ái nhường nhịn.

Chưa từng nghĩ, vị tiểu đường muội kém mình nửa tuổi này đã sớm bắt đầu tính toán hôn sự như vậy.

Diệp Thanh Huyền bị A La nhìn, ngượng ngùng, ngại thẹn le lười nói: "Hảo tỷ tỷ, ta chỉ hỏi người một chút thôi, người đừng nghĩ nhiều."

A La vội lắc đầu: "Đều là tỷ muội tốt, ta nghĩ nhiều cái gì. Chẳng qua, ta nói với lão tổ tông không muốn kết thân với Tiêu gia, tất nhiên là thật lòng không muốn. Về phần tại sao..."

Nàng hơi dừng lại một chút, đếm đầu ngón tay nói: "Một là ta không thích ai trong mấy vị công tử Tiêu gia."

Nói đến đây, trong đầu nàng chợt hiện ra gương mặt Tiêu Kính Viễn... Ân, thật ra hẳn đối đãi với nàng không tệ, vậy trước tiên cứ loại hẳn ra đi.

"Hai là, ta còn nhỏ như vậy, chuyện tương lai ai biết được, làm gì hấp tấp muốn kết thân, tuổi nhỏ mà cứ một lòng một dạ muốn gả ra ngoài, có biết xấu hổ hay không!"

Nghe lời này, Diệp Thanh Huyền hận không thể chôn đầu vào ngực.

A La nhìn bộ dáng nàng đáng thương, "phốc" một tiếng cười rộ lên, đi qua dắt tay nàng, thân mật nói: "Hảo muội muội, ta đùa ngươi đó, ngươi đừng để trong lòng! Chúng ta là tỷ muội thân thiết một nhà, chơi với nhau từ nhỏ, có chuyện gì ngươi có thể nói với ta nha!"

Diệp Thanh Huyền cắn môi, mặt đỏ bừng, nhỏ giọng nói: "Cũng không có gì, chính là, chính là... mẹ ta nói, Tiêu gia vô cùng tốt, nếu tương lai ta có thể kết thân, bà cũng yên tâm."

A La nghe vậy, nhất thời giật mình.

Thì ra Tam thái thái bên kia vẫn nhìn chằm chằm chuyện này.

"Nếu ngươi có tâm thì phải nghĩ biện pháp a!" A La bày mưu tính kế.

"Ta nên nghĩ biện pháp thế nào?" dù sao cũng còn nhỏ, đừng nhìn Diệp Thanh Huyền đã biết bận tâm hôn nhân đại sự, thật ra đầu óc rất đơn giản.

"Như vậy đi, lão tổ tông nói vài ngày nữa sẽ dẫn ta đến Tiêu gia đáp lễ, ta liền mang ngươi đi cùng, vậy không phải ngươi sẽ có cơ hội trò chuyện với mấy vị công tử Tiêu gia sao?"

Diệp Thanh Huyền nghe vậy, lập tức kinh hi reo lên: "A La tỷ tỷ, ngươi thật tốt!"

Từ biệt xong, A La tâm tình khoái trá, nhảy chân sáo về phòng, làm nha hoàn phía sau phải chạy theo. Nào ngờ một thanh âm bỗng truyền vào tai nàng.

"Đúng là thượng bất chính hạ tắc loạn, mẫu thân vô liêm sỉ, không trong sạch, sinh ra khuê nữ tuổi còn nhỏ đã biết thông đồng nam nhân!"

"Ba" một tiếng, giống như có người tát một bạt tai, sau đó liền nghe thấy một thanh âm đè nén tức giận, trách mắng: "Ngươi đang nói ai đó?"

Nữ nhân kia bị đánh, vừa khóc nức nở vừa mắng: "Diệp Trường Cần, đừng tưởng ta không biết chuyện giữa ngươi và nàng ta năm đó! Trong lòng ta biết rất rõ, chỉ không muốn nói ra mà thôi! Tài nữ Giang Nam gì chứ, chẳng qua là chiếc giấy rách người khác không cần thôi, làm chuyện vô liêm sỉ với người ta, suýt nữa mất hết thanh danh! Ai ngờ hai huynh đệ các ngươi lại tranh giành nàng ta như bảo bối, ngươi không tranh lại Trường Huân, mấy năm nay vẫn luôn âm ức đấy!"

"Tiện nhân! Ai cho phép ngươi nói nàng như vậy, ngươi xứng sao!"

"Ta nói sai à, ta nói sai chỗ nào? Chẳng lẽ không đúng sao, lúc trước nàng ta..."

Nhưng nữ nhân chưa nói hết lời, nam nhân đã tiến lên, bóp chặt cổ nàng, sau đó nghe thấy tiếng ho sặc sụa, tiếng khóc rống, loạn thành một đoàn.

Kế tiếp liền có nha hoàn, ma ma vọt vào...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Editor: Tường An

Đầu mùa đông, gió thổi qua cuốn theo vài chiếc lá khô vàng, A La ngơ ngác đứng trên con đường nhỏ, cả người ngây ngốc như một tảng đá.

Phía sau, Vũ Xuân thấy cô nương đang vui vẻ bỗng nhiên ngây ngốc bất động, nàng bị dọa, vội vàng tiến lên hỏi: "Cô nương, cô nương, ngươi làm sao vậy?"

Một lúc sau A La mới hồi phục tinh thần, vẻ mặt hoảng hốt nhìn hai nha hoàn bên cạnh, biết các nàng căn bản không nghe thấy những lời vừa rồi.

A La quay đầu nhìn về phía hàng rào, bên đó chính là vườn hoa nhỏ cách sân viện Đại phòng không xa, cũng nhờ trận gió vừa rồi nàng mới nghe được động tĩnh Đại phòng.

"Cô nương, cô nương, ngươi đừng làm ta sợ, mau, Thúy Hạ, ngươi mau đi gọi người tới!"

Vũ Xuân quả thật sợ muốn khóc, ánh mắt cô nương trống rỗng xa xôi, giống như hoàn toàn biến thành một người khác, căn bản không phải cô nương ngày thường.

A La hít sâu một hơi, gơ tay chống vào cây liễu khô héo bên đường, miễn cưỡng đứng vững: "Ta không sao, vừa rồi hơi mệt chút thôi."

Trong giọng nói lộ ra vẻ mệt mỏi.

"Không cần lộ ra, cần thận lão tổ tông biết được, sợ lại phải ép buộc một phen."

Vũ Xuân và Thúy Hạ đương nhiên biết điều này, liền không dám nhiều lời, hai người nhìn nhau một cái, đành phải cẩn thận dè dặt nói: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Lúc này, A La đã bình tĩnh lại, lắc lắc đầu: "Không làm gì cả, chúng ta về trước đi."

Vừa về đến phòng thì thấy mẫu thân đã nghỉ ngơi, nàng cũng không dám quấy rầy, lặng lẽ đi vào Noãn các, nằm trên tháp, suy nghĩ những lời hôm nay nghe được.

Nàng biết Đại bá có ý đồ với mẫu thân, hơn nữa, có thể đoán ra hai người đã quen biết nhau trước khi mẫu thân gả cho phụ thân.

Theo cuộc nói chuyện A La nghe thấy, hiển nhiên Đại bá mẫu cũng biết chuyện này, còn âm thầm ghen ghét mẫu thân.

Có điều, khi Đại bá mẫu nói cái gì "chiếc giày rách", "vô liêm sỉ", Đại bá tuy tức giận nhưng cũng chỉ nói Đại bá mẫu không có tư cách nói mẫu thân chứ không bác bỏ.

A La đầu đầu thờ dài, khẽ trở mình, lại nhớ tới lời hôm trước Lỗ ma ma và mẫu thân nói chuyện với nhau.

Mẫu thân nói, bà vốn không xứng với phụ thân.

Mẫu thân còn cảm thấy, phụ thân căn bản không thích nhìn thấy bà cho nên mới không muốn về nhà.

Kiếp trước Diệp Thanh La tâm tư đơn thuần, chưa bao giờ biết giữa cha mẹ và Đại bá còn có sóng ngầm mãnh liệt như vậy. Giờ đây nàng nhờ vào nhĩ lực hơn người, vô tình biết được bí mật này.

Nàng cười khổ, ừ ừ đứng dậy.

Nàng lên làm gì bây giờ?

Đột nhiên, nàng nghĩ tới Tiêu Kính Viễn.

Kỳ thật, Tiêu Kính Viễn là người rất tốt, thế nhưng đưa Ngũ sắc phù chính bỏ hư hoàn trân quý cho nàng dùng, chỉ dựa vào việc này đã có thể khiến nàng cảm kích hắn cả đời... tuy rằng bản thân nàng cảm thấy không cần thiết lắm.

Thế cục trước mắt không rõ, lấy năng lực của nàng hiện giờ không thể giải quyết được, nếu Tiêu Kính Viễn chịu giúp nàng một tay thì tốt biết mấy a!

Nghĩ đến đây, nàng lập tức gọi: "Ma ma, ma ma!"

Lỗ ma ma cũng phát hiện hôm nay cô nương nhà mình có chút kì quái, từ chỗ lão tổ tông trở về liền ù rù như cà dầm tương, nhìn không có tinh thần.

Bây giờ nghe thấy nàng gọi, bà vội vàng chạy vào: "Cô nương làm sao vậy?"

"Ma ma, con rồi gỗ của ta đâu, người còn nhớ không?"

"Nhớ a!" Lỗ ma ma sao có thể không nhớ, tối hôm đó rõ ràng cô nương đã đi ngủ rồi, tự nhiên lại sống chết đòi tìm rồi gỗ, bà đành phải đi lục tìm cho ra.

Ai ngờ sáng hôm sau tỉnh dậy đã thấy con rồi gỗ bị cô nương vứt trên bàn.

Lúc ấy bà còn kinh ngạc, hỏi A La sao chỉ chớp mắt liền không cần nó nữa. Nàng liền bĩu môi, mắt hững hờ nhìn con rồi gỗ, lẩm bẩm: "Mới không thèm đâu!"

Bà không có cách nào, đành phải cất lại vào ngăn tủ.

Bây giờ mới qua mấy ngày, sao lại bắt đầu hỏi rồi?

"Ma ma, ma ma, người mau lấy ra cho ta a, đó là con rồi gỗ ta thích nhất! Không có nó, ta ngủ không yên!" A La kéo tay Lỗ ma ma, vẻ mặt khẩn cầu nói.

Lỗ ma ma nhìn bộ dáng thành khẩn của cô nương nhà mình, khước miệng giật giật, im lặng nửa ngày mới nói: "Cô nương, người nói có thật không? Ta đã cắt nó vào đáy tử rồi!"

A La trịnh trọng gật đầu, đáng thương nói: "Ta muốn con rồi gỗ của ta!"

Lỗ ma ma nặng nề thở dài: "Thôi được rồi, cô nương nằm xuống trước, ta lập tức đi tìm."

Aizz... số khổ a, hầu hạ một cô nương sáng nắng chiều mưa như vậy, thật là số khổ a.

Lại nói, bộ dáng cô nương giống hết nương nằng, nhưng tính tình sao lại kém xa vậy chứ!

Một lúc sau, Lỗ ma ma rút cuộc tìm được con rồi gỗ, đưa cho A La.

Nàng cầm nó, quan sát một lượt rồi ôm chặt trong ngực, chui vào ổ chăn.

"Thất thúc, Thất thúc, người phải giúp ta a... Ta nhất định phải biết chuyện cha mẹ ta rút cuộc là thế nào. Bất mạch đúng bệnh mới có thể kê đơn, nếu ta không biết giữa bọn họ có hiểu lầm gì, chỉ sợ đời này cha mẹ ta không có cơ hội sống chung rồi!"

Nàng nhắm mắt, ôm chặt rồi gỗ, lằm bằm cắn nhai một lúc, rút cuộc chìm vào giấc ngủ.

Lỗ ma ma hầu hạ bên cạnh, nhin không được nhìn A La vài lần.

Cẩn thận lắng nghe nhưng vẫn không nghe rõ cô nương đang lằm bằm cái gì.

Không biết qua bao lâu, bà thở dài: "Thật là làm người khác không bớt lo mà!"

A La rút cuộc vẫn phải ăn Ngũ sắc phù chính bổ hư hoàn.

Nàng biết thứ này rất trân quý, cứ cảm giác như mình đang ăn vàng ngọc vào bụng, nhưng sau khi nuốt vào thì cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Ăn được vài viên, nàng cảm thấy thân thể mình hình như nhẹ nhàng linh hoạt hơn, khí sắc hồng hào, tinh thần thoải mái, ngay cả lão tổ tông cũng nói sắc mặt nàng trắng hồng, càng chọc người yêu thích.

Mỗi lần nói đến chuyện này, bá mẫu, thẩm thẩm và bọn tỷ muội Đại phòng, Tam phòng đều trêu ghẹo A La vài câu, A La cũng không để ý. Lão tổ tông đã sai người đưa bái thiếp, muốn đến Tiêu gia đáp lễ, cảm tạ ân tình Tiêu gia đưa thuốc tốt.

A La dĩ nhiên cầu còn không được, tuy nàng không thích đến Tiêu gia nhưng dù sao ở đó có Tiêu Kinh Viễn. Kỳ thật nàng cũng không thích hấn lăm, ngược lại còn hơi sợ hấn, sợ bị hấn cảm gỗ rồi gỗ đầu giống trong mộng. Nhưng chịu thôi... ai bảo nàng có việc muốn cầu người ta.

Nàng cũng không quên ngày đó hứa với Diệp Thanh Huyền sẽ dẫn nàng ấy đi cùng, lão tổ tông đương nhiên đồng ý.

Diệp Thanh Huyền thấy A La thật sự giữ lời hứa, trong lòng cực kỳ vui mừng, ngay cả thái độ của Tam thái thái đối với A La cũng ôn hòa hơn trước, khen A La đã lớn, hiểu chuyện.

Trong lòng A La hiểu rõ, Tam thái thái trông cậy Diệp Thanh Huyền có thể kết thân với Tiêu gia.

A La vui như mở cờ, vị tứ đường muội này đời trước gả đến Hoài Châu xa xôi, nghe nói cuộc sống ở đó cũng không tốt, nàng nhớ lại liền có chút đau lòng.

Đời này gả vào Tiêu gia, chỉ cần né Tiêu Vĩnh Hân thì chắc sẽ không đến nỗi nào.

A La thân thiết dắt tay Diệp Thanh Huyền, hai tỷ muội cùng lão tổ tông đi Tiêu gia. Lần này Tiêu gia rất thanh tịnh, không náo nhiệt như hôm thường cúc yến. Tiêu lão thái thái đích thân nghênh đón mọi người vào sảnh chính, hai lão tỷ muội vào phòng, ngồi trên tháp trải đệm ấm, thân mật trò chuyện.

Trong phòng đốt địa long nên hơi nóng.

A La và Diệp Thanh Huyền nhu thuận lễ phép chào hỏi xong liền đứng bên cạnh hai vị lão nhân gia.

Tiêu lão thái thái vui mừng hơn hờ giới thiệu mấy vị cháu gái đang có mặt trong phòng, trong đó có một vị làm A La có chút ngoài ý muốn.

Đó là Kha Dung, cháu gái ruột của La thị, mẫu thân Tiêu Vĩnh Hân.

La thị xuất thân quan gia, tỷ tỷ gả đến Kha gia ở Lạc Dương, nhưng vận mệnh không tốt, phu quân mất sớm, bà thủ tiết vài năm rồi tái giá với người khác.

Kha Dung chính là nữ nhi của tỷ tỷ La thị ở Kha gia, lớn hơn A La một tuổi.

Dung mạo của Kha Dung có nét tương tự A La, đôi trước hai người vừa gặp đã thân.

Có điều, A La nhớ rõ, hẳn là vài năm sau hai người mới gặp nhau, lúc đó Kha Dung không có chỗ dựa, chỉ có thể tìm đến nương tựa di.

Nhưng sao đôi này lại gặp nhau sớm hơn vài năm?

Trong lòng A La cảm thấy khác thường, lại nghĩ Kha Dung có vài phần tương tự mình, càng nghi hoặc, quan sát Kha Dung kỹ hơn.

Kha Dung là người thông minh, rất nhanh liền phát hiện, vị muội muội chúng tình phùng nguyệt này đang nhìn mình.

Hai tiểu cô nương dung mạo tương tự, lại đứng đối diện nhau, những người khác cũng nhìn ra điểm này.

"Hôm qua A Dung đến đây, ta cứ cảm thấy dung mạo A Dung nhìn quen mắt nhưng không nhớ ra là giống ai, bây giờ mới biết, không phải là giống A La sao!" Tiêu lão thái thái cũng phát hiện các nàng khá giống nhau.

Những người khác đương nhiên đã nhìn ra, chỉ chờ lão thái thái lên tiếng thôi, cho nên bà vừa nói ra, mọi người liền phụ họa: "Phải đó, nếu không nghe lão thái thái nói, chúng ta quả thật nhìn không ra, bây giờ nhìn lại đúng là giống tỷ muội ruột!"

Có người còn kéo hai người các nàng lại một chỗ, cẩn thận đánh giá, kỳ thật dung mạo A La tinh xảo, kiều diễm hơn Kha Dung vài phần, nhưng mọi người không ai nói ra, chỉ luôn miệng bảo rất giống, hệt như một khuôn đúc ra.

A La nghe những lời này, ngoài mặt tươi cười nhìn Kha Dung nhưng trong lòng lạnh lẽo.

Chẳng lẽ... chính là nàng ấy?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Editor: Tường An

Bồi bên cạnh lão tổ tông, trên mặt A La vẫn tươi cười như cũ nhưng trong lòng đã cuộn cuộn dậy sóng.

Nàng không ngừng hồi tưởng lại mười bảy năm dài đằng đẵng dưới thủy lao, nữ nhân kia từng xuất hiện mấy lần, mỗi lần đều mặc hắc y và che giấu dung mạo, cho nên A La rất khó tìm được manh mối để suy đoán thân phận người này.

Nhưng đến thời khắc cuối cùng, khi nữ nhân kia lộ ra gương mặt thật, nàng liền phát hiện đó là một gương mặt giống hệt mình.

Nàng cũng nhiều lần suy nghĩ, người giả mạo mình rốt cuộc là ai, cẩn thận điểm lại những người mình quen biết một lượt, trước đó mơ hồ hoài nghi biểu tỷ Khải Nguyệt, nhưng sau ngắm lại cảm thấy không giống lắm.

Về phần Kha Dung, nàng quả thật chưa từng nghĩ tới, bởi vì trước khi nàng gả đến Tiêu gia, Kha Dung... đã mất rồi.

Làm sao nàng có thể nghĩ đến một người đã sớm qua đời lại đoạt vị trí của nàng được?

Huống chi, Kha Dung và nàng cũng không giống nhau đến mức đó.

Nhưng hôm nay đối mặt với Kha Dung, sống lưng nàng bắt đầu phát lạnh, một khả năng nàng chưa bao giờ nghĩ tới chợt hiện ra trong đầu.

Cái chết của Kha Dung... có lẽ căn bản là giả thì sao?

Người đã chết thì thân phận cũng chẳng còn, tất nhiên có thể dùng thân phận của mình để sống tiếp.

A La nghĩ đến đây, trong lòng khiếp sợ không thôi, lại nhìn Kha Dung đang nghiêng đầu tò mò đánh giá mình, nàng không khỏi sờ tóc gáy.

Trong phòng rõ ràng có đốt địa long ấm áp, rõ ràng đối diện là một đôi mắt ngây thơ trong suốt tương tự mình, nhưng A La lại cảm thấy xung quanh tựa như địa ngục âm hàn.

Đúng lúc này, vài vị cháu trai Tiêu gia đến bái kiến, lão tổ tông nhìn đương nhiên rất thích, bận rộn sai người phân phát quà cho từng người.

Nhất thời trong phòng trở nên đông đúc, cháu trai cháu gái Tiêu gia xếp thành hai hàng, xiêm y rực rỡ đủ màu, vô cùng náo nhiệt. Lão tổ tông Diệp gia

không khỏi hâm mộ nói: "Vẫn là người có phúc khí, con cháu đầy cả sảnh đường, nhà ta cũng đầy đủ cháu trai cháu gái, vốn không cảm thấy ít, nhưng bây giờ nhìn lại không náo nhiệt bằng nhà người."

Tiêu lão thái thái dĩ nhiên thích nghe lời này, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Ta lại hâm mộ người đó, mấy đứa cháu gái đều như hoa như ngọc, chẳng nói đâu xa, nếu ta có thể được một đứa cháu gái như A La, ta chỉ hận không thể đem hết mấy xú tiểu tử này ra đổi!"

Lời này làm mọi người trong phòng mím môi cười rộ lên, lão tổ tông Diệp gia cũng cười, vỗ vỗ tay Tiêu lão thái thái: "Đây chính là người nói, đừng để đến lúc đó lại luyến tiếc, chơi xấu ta!"

A La vẫn im lặng ngồi ở đó, bỗng nhìn thấy Kha Dung ngồi bên cạnh Tiêu Vĩnh Hân.

Tiêu Vĩnh Hân hiển nhiên không thích nói chuyện với các huynh đệ khác trong nhà, nhưng khi Kha Dung đến gần hắn, hắn vẫn rất bình thản. Không biết Kha Dung cười nói vào tai hắn cái gì, chỉ thấy Tiêu Vĩnh Hân lấy một nắm hạt dẻ, bóc vỏ cho Kha Dung ăn.

Bên cạnh có mấy vị tỷ muội Tiêu gia mở miệng trêu ghẹo nhưng Tiêu Vĩnh Hân vẫn không có phản ứng gì, chỉ chăm chú bóc hạt dẻ cho Kha Dung.

A La nhìn cảnh này, trong lòng thầm giật mình, nắm tay nhỏ dưới ống tay áo nhin không được run lên.

Cảnh tượng kiếp trước hiện ra rõ ràng trước mắt nàng.

Tiểu nam hài tươi cười dịu dàng bóc hạt dẻ, bỏ vào tay nàng!

Thay đổi, thật sự thay đổi, tất cả đều thay đổi.

Không riêng một mình nàng thay đổi, ngay cả Tiêu Vĩnh Hân và Kha Dung cũng thay đổi.

Nàng ngẩn ngơ nhìn chằm chằm hai người cách đó không xa, chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn.

Giờ khắc này, nàng thậm chí có chút mờ mịt, không rõ mình vẫn là Diệp Thanh La bị giam dưới thủy lao mười bảy năm, hay là A La bảy tuổi được nuông chiều sủng ái.

"A La tỷ tỷ, chúng ta cũng qua kia xem một chút, có được không?"

Thanh âm năn nỉ của Diệp Thanh Huyền vang lên bên tai, A La chột hồi thần, không hiểu nhìn Diệp Thanh Huyền.

Diệp Thanh Huyền chớp chớp mắt, ngữ khí vô tội nói: "Ta cũng muốn đi xem nai."

Nai?

Lúc này A La mới nhớ ra hình như Tiêu Kính Viễn được người khác tặng một đôi bạch lộc, vẫn nuôi tại hậu viện Tiêu gia. Thình thoàng A La còn đi thăm bọn chúng, thấy chúng sinh được mấy con nai con.

"Àn, chúng ta cũng qua xem đi."

Diệp Thanh Huyền thấy A La đồng ý, lập tức tươi cười rạng rỡ, nàng chỉ sợ A La không đi thì mình cũng không thể đi được. Tiểu nữ hài, tuy bởi vì mẫu thân ân cần chỉ bảo mà sớm nghĩ đến chuyện kết thân, nhưng dù sao vẫn là hài tử bảy tuổi, vừa nghe có bạch lộc mới lạ, đương nhiên sẽ nhin không được muốn đi xem.

Hơn nữa, mấy vị thiếu gia Tiêu gia đều đi qua đó, đúng lúc nàng có thể mượn cơ hội nói chuyện.

A La và Diệp Thanh Huyền nắm tay nhau, cùng các thiếu gia, cô nương đi qua, một đoàn trùng trùng điệp điệp. Trong lòng A La có tâm sự, có ý liếc nhìn về phía Tiêu Vĩnh Hân và Kha Dung vài lần, chỉ thấy Tiêu Vĩnh Hân đi phía trước, Kha Dung lèo đèo theo sau, mở miệng ngậm miệng gọi Vĩnh Hân ca ca, có vẻ thân mật.

A La khẽ nhú mày, thầm nghĩ đời trước cũng không thấy Kha Dung thân cận Tiêu Vĩnh Hân như vậy a.

Nhưng ngẫm lại, có lẽ là có thân cận mà mình không để ý thôi? Tóm lại, hẳn là năm Kha Dung mười tuổi mới đến Tiêu gia, khi đó mình chưa gặp Kha Dung được mấy lần thì làm sao biết được ngày thường nàng ấy và Tiêu Vĩnh Hân chung đụng thế nào.

Chẳng qua... khi có mặt mình thì Tiêu Vĩnh Hân đều chỉ một lòng quan tâm mình, căn bản không thêm chú ý Kha Dung.

Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên ý thức được một chuyện.

Nếu như Kha Dung vẫn luôn thích Tiêu Vĩnh Hân, quan hệ hai người cũng rất tốt, nhưng chỉ cần có mặt mình, Tiêu Vĩnh Hân liền chỉ vây quanh mình, vậy chẳng phải sẽ khiến Kha Dung sinh lòng ghen ghét?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng Kha Dung chính là người giả mạo mình.

Nếu thật sự là Kha Dung, vì sao nàng ấy giả mạo mình?

Bởi vì trong lòng nàng ấy thích Tiêu Vinh Hân, nhưng mình lại đoạt mất Tiêu Vinh Hân, cho nên nàng ấy mới trả thù mình?

Vậy... Tiêu Vinh Hân thì sao, hắn có biết thế tử mình đã sớm thay người hay không, biết rõ là giả mà vẫn thuận tay đẩy thuyền hay thật sự bị lừa gạt?

Trong lòng A La rối loạn, đang miên man suy nghĩ thì đã đến hậu viện Tiêu gia, bên này không gian trống trải, đập vào mắt là một mảnh lau sậy và cam thảo, tuy cảnh sắc không phồn hoa đẹp đẽ như chỗ khác, nhưng tại Yên Kinh tắc đất tắc vàng, mảnh đất trống này xa hoa lãng phí cỡ nào.

Diệp Thanh Huyền có chút hưng phấn, phải biết nữ nhi nhà phú quý, lớn như vậy còn chưa bao giờ ra khỏi Yên Kinh, mặc dù thỉnh thoảng có theo mẫu thân đi biệt viện ở mấy ngày thì cũng chỉ là một hai năm mới có một lần, ngày thường làm sao thấy được cảnh sắc này.

"A La tỷ tỷ, người xem, bạch lộc ở bên kia, còn có cả bạch mã!" Diệp Thanh Huyền hô lên như vậy có vẻ thiếu quý củ.

Nhưng cũng may tiểu thư Tiêu gia cũng không cười nhạo, ngược lại còn thân thiết kéo tay hai người các nàng cùng đi vào xem.

Tiêu Nhị thiếu gia Tiêu Vinh Trạch đi tới, tay xách một cái sọt đựng đầy cỏ xanh: "Đội lát nữa các muội cầm qua đút cho ngựa và nai, chúng nó thích ăn cái này!"

Tiêu Tử cô nương Tiêu Hoài Cẩm phì cười, cố ý nói: "Nhị ca nghĩ ra ý kiến hay, vậy người cầm giúp chúng ta luôn đi, chúng ta là nữ hài nhi làm sao cầm nổi, hiếm khi thấy người tự hiến ân cần như vậy a!"

Tiêu Vinh Trạch len lén liếc nhìn A La, ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Cũng được, vậy ta liền giúp các muội cầm đi."

Tiêu Hoài Cẩm và Diệp Thanh Huyền thấy vậy đều bật cười, trong lòng A La có tâm sự, muốn cười cũng không cười nổi, đành miễn cưỡng mím môi.

Đúng lúc này bỗng nghe thấy vài đệ tử Tiêu gia hô "Thất thúc", A La vội vàng xoay người nhìn qua, thấy Tiêu Kính Viễn và một nam nhân tầm 40 tuổi đang đi về hướng bên này.

A La cảm thấy nam nhân kia nhìn quen mắt, cẩn thận suy nghĩ một lát liền đoán ra, đây chính là Binh bộ thượng thư Tồn Vinh Triết.

Gặp một đám cô nương, thiếu niên bá kiến, Tiêu Kính Viễn khó tránh khỏi phải giới thiệu từng người với Tồn Vinh Triết, biết bọn họ cũng muốn đi xem nai, vì thế một đám người dứt khoát đi cùng luôn.

Diệp Thanh Huyền dù sao cũng là tiểu cô nương chưa trải đời, thấy có người ngoài đi cùng thì không khỏi thấp thòm, nắm chặt tay A La hơn.

A La vừa đi theo mọi người, vừa len lén nhìn về phía Tiêu Kính Viễn.

Nàng tuy là tiểu hài tử nhưng trải qua một đời, kiến thức và kinh nghiệm không thể so với những hài tử cùng lứa, nàng hiểu rõ xung quanh có rất nhiều người không thể dựa vào.

Nhưng theo bản năng, nàng sinh ra tâm ý lại đối với Tiêu Kính Viễn.

Tiêu Kính Viễn làm người chính trực, xử sự công bằng, tính tình cao thượng, nếu như hắn đồng ý giúp mình thì tất nhiên là quá tốt. Nếu không giúp, hắn cũng sẽ không làm ra chuyện bỏ đá xuống giếng.

A La cắn môi, nghĩ tới tình cảnh ngày đó hắn cứu mình, sau đó còn đưa được hoàn cho mình dùng.

Hắn... hắn là sẽ giúp mình đi.

Không phải lúc trước hắn đã đáp ứng sẽ nghĩ cách giúp phụ thân được điều về kinh sao?

Nghĩ tới đây, A La nhìn không được liếc nhìn qua, chỉ thấy Tiêu Kính Viễn đang nói gì đó với Binh bộ thượng thư Tồn Vinh Triết, không hề có ý nhìn về hướng này.

Nàng đảo đảo mắt, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào tìm cơ hội nói chuyện riêng với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Hôm nay Tiêu Kính Viễn mời Binh bộ thượng thư Tồn đại nhân đến nhà làm khách, nhân tiện qua xem hai con bạch lộc nuôi trong vườn, không ngờ lại

gặp một đám tiểu cô nương, tiểu thiếu niên líu ríu kéo nhau đến xem nai.

Hắn dĩ nhiên có nhìn thấy A La trong đó, nàng giống như một con mèo nhỏ mở đôi mắt trong veo giáo hoạt nhìn về hướng bên này. Hắn không khỏi buồn cười, thầm nghĩ nàng hẳn là bận tâm chuyện điều động cha nàng trở về.

Nhắc tới cũng khéo, hôm nay hắn cũng vừa nhắc tới Diệp Trường Huân với Tôn đại nhân, đã giải quyết xong chuyện điều Diệp Trường Huân về Yên Kinh, đang muốn tìm cơ hội báo cho nàng biết, nào ngờ đúng lúc gặp ở đây.

Chẳng qua, nhìn bộ dáng lén la lén lút của nàng, hắn cũng không có ý định lập tức nói cho nàng biết, trước hết cứ để nàng thấp thòem một lát đi.

Vì thế, đáng thương A La cứ liên tục ra sức nháy mắt với Tiêu Kính Viễn, còn kém làm mất quý với hắn luôn, ai biết nháy đến mức mắt muốn rút gân mà Tiêu Kính Viễn căn bản không có phản ứng gì.

Nàng không khỏi có chút uể oải, chắc không phải trước kia nàng đã hiểu lầm hắn chứ, thật ra hắn không phải người chính trực, tốt bụng như nàng nghĩ?

Thấp thỏm lo lắng một hồi, đoàn người đã đi tới gốc cây chỗ hai con bạch lộc đang nằm, nhìn chúng có vẻ mệt mỏi, ỉu xiu.

Hai hạ nhân chăm sóc nai thấy Thất gia nhà mình cùng các cô nương, thiếu gia đi tới, vội tiến lên thỉnh an rồi bẩm báo tình huống của bạch lộc.

Tiêu Kính Viễn thấy hai con bạch lộc không có tinh thần, cúi đầu nằm đó, trong lòng cũng cả kinh, lập tức đi tới xem xét. Hai hạ nhân kia bẩm báo rõ ràng, không dám giấu diếm, thì ra hôm qua chúng nó còn rất tốt, nhưng sáng nay lại phát hiện chúng không được linh hoạt như thường ngày. Có điều, hai con bạch lộc này được đưa tới vội vàng, vị đại phu chăm sóc chúng lại bị bệnh chưa kịp vào kinh, cho nên bây giờ không ai xem bệnh cho chúng. Bọn họ cũng đã đi mời đại phu, đáng tiếc Yên Kinh tuy có đại phu chuyên xem bệnh cho thú nhưng đều chưa từng gặp loại nai này, lúc bọn họ đến thú y quán, mấy vị đại phu biết hai con bạch lộc này quý giá, không ai dám kê đơn thuốc.

Tiêu Kính Viễn nghe xong, khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng sờ sờ sừng nai.

Các vị cô nương, thiếu gia cũng lo lắng, đều kí thác hi vọng vào Tiêu Kính Viễn.

Chẳng qua, Tiêu Kính Viễn là tướng quân chinh chiến sa trường, là lương đồng triều đình, nhưng lại không phải đại phu chuyên xem bệnh cho thú vật.

Cho dù hắn biết bắt mạch cho người, cũng sẽ không biết bắt mạch cho nai.

Hắn nhíu mày nhìn hai con nai một lúc, cuối cùng mở miệng: "Tốt xấu gì cũng mời đại phu đến xem thử."

A La đứng một bên nhìn bạch lộc, tính ra nàng và chúng cũng xem như quen biết đã lâu, còn từng tận mắt thấy chúng sinh nai con đấy.

Hai con nai này vẫn giống như trong trí nhớ, tứ chi thon dài, hai cái sừng ưu nhã, lông toàn thân trắng muốt, vừa xinh đẹp vừa ngoan ngoãn, chỉ có đôi mắt đen như bảo thạch giờ đây lộ vẻ tiều tụy.

A La hơi đau lòng, cẩn thận quan sát một phen, sau đó nhắm mắt, nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên liền nghe thấy trong bụng chúng phát ra tiếng động giống như dòng khí sôi trào.

Trong lòng nàng đã có suy đoán, nhin không được mở miệng đề nghị: "Hay là chúng ăn phải thứ gì nên bỏ ăn."

Hai hạ nhân kia vừa nghe liền tức giận: "Cô nương không thể nói như vậy, trước giờ chúng ta phụ trách chăm sóc hai con bạch lộc chưa từng phạm sai lầm gì, hôm nay cũng cho nó ăn như mọi ngày, sao có thể tự dưng bỏ ăn?"

A La tất nhiên biết hai người này sợ bị trách phạt nên mới tức giận nói thế, nàng nhàn nhạt nói: "Ta cũng không phải đại phu, làm sao biết cái này, ta thấy bụng chúng nó hơi phình lên nên mới suy đoán thế thôi. Rốt cuộc là thế nào, đương nhiên mời đại phu tới mới biết được."

Nhưng vấn đề là, đại phu ở đâu ra? Vị đại phu chuyên xem bệnh cho hai con nai này chỉ sợ bây giờ còn cách kinh thành vài trăm dặm đấy!

Mọi người nhất thời không nói gì, hai hạ nhân kia hai mặt nhìn nhau, các tiểu thiếu gia, cô nương đều thương xót mà bất đắc dĩ nhìn bạch lộc.

Bình thường bọn họ chưa từng thấy con nai nào toàn thân trắng muốt, ưu nhã xinh đẹp, lại có đôi mắt đen như bảo thạch vậy. Lão thái thái cũng nói, hai con nai này có linh tính, phải nuôi dưỡng cho tốt.

Không ngờ mới đưa đến Tiêu gia không lâu lại bị bệnh như vậy?

Mặt ai cũng như đưa đám, bọn họ thật sự rất thích hai con bạch lộc này.

Đột nhiên, Tiêu Kính Viễn dời mắt nhìn về phía A La.

"Tam cô nương, vì sao ngươi đoán là chúng nó bỏ ăn?"

A La có thể cảm nhận được, ánh mắt hắn nhìn mình tràn ngập kỳ vọng.

Nhớ tới vừa rồi hẳn không thèm nhìn mình một cái, trong lòng nàng có loại cảm giác không nói nên lời, một chút đắc ý, một chút kiêu ngạo, còn có chút vui sướng vì hẳn rất cuộc nhìn thấy mình.

Nàng hơi mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn ra vẻ bình tĩnh, thản nhiên nói: "Ta thấy bụng chúng nó hơi phình lên, nhìn giống như bị đầy bụng."

"Đầy bụng?" Tiêu Kính Viễn lại nhìn về phía hai con nai, hẳn thật sự không nhìn ra cái gì.

"Nếu không, người vỗ nhẹ hoặc sờ bụng chúng nó xem? Hoặc là dứt khoát áp tai vào nghe một chút?" A La nghĩ, mình có thể nghe thấy tiếng động trong bụng chúng, Tiêu Kính Viễn là người luyện võ, nhãn lực tất nhiên rất tốt, cẩn thận lắng nghe chắc cũng có thể nghe được gì đó đi?

Hai hạ nhân kia thấy vậy, tiến lên nói: "Thất gia, vẫn nên cẩn thận cho thỏa đáng, hai con nai hôm nay đột nhiên bị bệnh không rõ nguyên nhân, chúng nó..."

Nhưng mới nói đến đây liền bất gặp ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Kính Viễn liếc qua, hai người lập tức ngậm miệng.

Tiêu Kính Viễn ngồi xổm bên cạnh hai con nai, cẩn thận sờ vào bụng chúng, quả nhiên cảm thấy cái bụng hơi phình lên, lại đến gần áp tai nghe ngóng, đúng là bên trong có âm thanh bất thường.

Im lặng một lát, hẳn ngừng đầu nhìn A La, lại thấy nàng làm bộ không để ý, ngừng đầu nhìn trời, căn bản không nhìn về phía này.

Hắn ho nhẹ một tiếng, nhàn nhạt nói: "Tam cô nương, hai con nai này thoát nhìn đúng là bị đầy bụng, người có biện pháp gì không?"

A La khẽ cắn môi, cố ý nói: "Thất gia, ta chẳng qua chỉ là tiểu hài tử làm sao hiểu được cái này, nhưng mà mỗi lần Vượng Tài nhà ta vị đầy bụng, ta liền cho nó uống chút nước muối rồi giúp nó xoa bụng thông khí!"

"Vượng Tài?" Tiêu Kính Viễn gật đầu: "Thì ra Tam cô nương còn nuôi chó."

A La lắc đầu, thanh âm giòn tan: "Không không không, đó là con mèo ta và lão tổ tông nuôi!"

Mèo? Mèo tên Vượng Tài?

Trong đám người có một tiểu thiếu gia nhìn không được "phốc" một tiếng bật cười.

Có lẽ bởi vì cố nhịn cười cho nên tiếng "phốc" kia có chút áp lực, giống như tiếng đánh rắm.

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, khóe miệng co quắp, muốn cười nhưng lại không thể không nhịn xuống.

Thất thúc là nhân vật không thể đắc tội, bọn họ không dám lỗ mãng trước mặt Thất thúc.

Về mặt Tiêu Kính Viễn vẫn nghiêm túc: "Tam cô nương nói đúng, hai con nai này có lẽ thật sự bị đầy bụng."

Nói xong, hắn nhìn về phía hai hạ nhân kia: "Cứ làm theo ý của Tam cô nương thử xem."

Hai người kia dĩ nhiên cực kỳ không tình nguyện, nhưng Tiêu Kính Viễn đã hạ lệnh, bọn họ không thể không làm.

Trong lúc hai hạ nhân bận rộn chăm sóc bạch lộc, Binh bộ thượng thư đi bá kiến Tiêu đại lão gia, còn những người khác đứng đó đều cảm thấy không ổn, chỉ vì cái âm thanh giống như đánh rắm kia thật sự quá gây chú ý, cứ cảm thấy ánh mắt sắc bén của Thất thúc đảo qua như đang hoài nghi bọn họ.

Thế là cả đám hai mặt nhìn nhau, dưới lòng bàn chân như bôi dầu, đều tự tìm lý do chuồn mất.

Diệp Thanh Huyền cũng chạy theo tỷ muội Tiêu gia, duy chỉ có A La bị Tiêu Kính Viễn giữ lại.

Một lớn một nhỏ, một cao một thấp đứng dưới tàng cây, một người cố ý ngừng đầu nhìn trời, một người nhú mày nhìn kỹ, đều không nói gì.

Qua nửa ngày, Tiêu Kính Viễn nhìn nữ hài khẽ mím môi trước mắt, bất đắc dĩ cười nói: "Tam cô nương, có việc gì thì cứ nói là được."

"Ta mới không có việc gì đâu!" A La đáp lưu loát dứt khoát.

"Nga, người không có gì muốn hỏi?"

"... Không có!" A La mạnh miệng.

Nàng cũng không tin hẳn vốn dĩ đã đồng ý giúp mình, vừa rồi lại giúp hẳn xem bạch lộc, chẳng lẽ hẳn còn có thể không nói sao?

Mới không tin đâu!

"Người biết vị đại nhân vừa rồi đi cùng ta là ai không?"

"Không biết!" nàng cũng không phải thật sự là tiểu hài từ bảy tuổi, đương nhiên biết, nhưng dù biết cũng phải làm bộ như không biết.

Tiêu Kính Viễn nhướng mày, bắt đầu dĩ cười: "Đó chính là Binh bộ thượng thư Tôn đại nhân, lệnh điều động tướng sĩ biên quan lần này đều do hắn đề ra rồi dâng lên Hoàng thượng xem xét phê duyệt."

Nàng đương nhiên biết, nhưng cha nàng rốt cuộc thế nào, có thể trở về hay không? Chắc là hắn muốn hẹn vị đại nhân kia cùng thưởng nài, sau đó nói chuyện cha nàng đi? Hiện tại không thưởng nài được nên không biết phải mở lời thế nào sao?

A La cuối cùng nhịn không được lén lút lườm Tiêu Kính Viễn một cái, muốn xem xem hắn rốt cuộc có ý tứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Tiêu Kính Viễn dĩ nhiên biết nàng đang âm thầm nhòm qua đây.

Về mặt kia rõ ràng hắn không thể lập tức chạy tới ép hỏi, lại cố gắng chịu đựng, bày ra bộ dáng kiêu ngạo nhìn trời, khiến hắn nhịn không được muốn cười.

Hắn thậm chí nhớ tới con sóc nhỏ hắn từng nuôi ở biên thành, mỗi khi thèm ăn đều đòi theo hạt dẻ trong tay hắn, đôi mắt nhỏ kia quả thật giống y tiểu cô nương trước mắt.

Hại hắn cơ hồ muốn bóc hạt dẻ đút cho nàng ăn.

Khóe miệng hắn giật giật, cố nhịn cười, nhướng mày, ra vẻ bình tĩnh nói: "Tam cô nương, hôm nay đa tạ người nhắc nhở, nếu hai con nài không có gì lo ngại, Tiêu mỗ nhất định sẽ tự mình đến cửa cảm tạ."

Hắn ngẩng đầu nhìn trời: "Sắc trời không còn sớm, Tam cô nương là nữ nhi cũng không tiện ở lại đây lâu, Tiêu mỗ sẽ sai người đưa Tam cô nương qua phòng lão tổ tông, tránh cho hai vị lão nhân gia lo lắng."

Ế... A La tròn tròn mắt, như vậy sao được!

Nàng không muốn đi, ít nhất không thể cứ đi như vậy!

Nàng còn một đồng chuyện muốn tìm hắn xử lý đây!

Tiêu Kính Viễn là nhân vật bậc nào, thậm chí A La sống hai đời cũng không khôn khéo bằng một đầu ngón tay của hắn, hắn lập tức nâng tay làm tư thế mời: "Tam cô nương, thỉnh."

A La thật sự nóng nảy, sớm quăng bộ dáng kiêu ngạo lên chín tầng mây, cũng không quan tâm mặt mũi gì nữa, dậm chân nói: "Thất gia, chuyện lúc trước người đáp ứng ta thì sao!"

Tiêu Kính Viễn rất hợp thời bày ra vẻ mặt nghi hoặc: "Chuyện gì?"

A La nhìn bộ dáng không hề để bụng của hắn, kinh ngạc tròn tròng mắt.

Thì ra hắn không tốt như mình nghĩ, căn bản là đồ nói không giữ lời? Uống công nàng tín nhiệm hắn như vậy.

Nếu hắn thật sự không phải loại người một lời nói đáng giá ngàn vàng, vậy sau này mình còn có thể trông cậy vào ai đây?

Tuy A La cảm thấy Tiêu Kính Viễn không phải người như thế, nhưng lúc này tâm tình đang lo sợ bất ổn, lại nghĩ đến Kha Dung làm người ta sờn tóc gáy, còn có Tiêu Vinh Hân khác xa đời trước kia, nhất thời cảm thấy nàng trọng sinh sống lại quả thật từng bước gian nan, không biết cuối cùng sẽ rơi vào kết cục gì!

Nghĩ như vậy, nàng không khỏi cảm thấy bi thương.

Tiêu Kính Viễn chỉ thấy sắc mặt tiểu nữ hài trước mắt lúc đỏ lúc trắng, đôi mắt trong veo linh động kia chợt trở nên thất vọng và uể oải, sau đó rung rung ướt át, rồi từng giọt nước mắt như trân châu thi nhau rơi xuống.

Mặc dù hắn đã trải qua bao nhiêu sóng gió nhưng nhất thời cũng hơi ngây ra.

Này... tiểu cô nương này sao tự dưng lại khóc a?

A La vừa tức vừa khổ, nằng che miệng, hai mắt rung rung bị phản nhìn hấn: "Thất gia, uống công ta tin ngươi, tin nhiệm ngươi như cha mình, thì ra ngươi chỉ đang trêu chọc ta mà thôi! Không nói lúc trước, hôm nay tốt xấu gì ta cũng giúp ngươi đưa ra ý kiến chữa bệnh cho bạch lộc, ngươi, ngươi làm sao có thể đối xử với ta như thế!"

Tiêu Kính Viễn theo bản năng muốn vươn tay đỡ nàng, nhưng hấn còn chưa thành thân, dĩ nhiên cũng không có con nhỏ, làm sao biết cách đỡ con nít, ngữ khí cứng nhắc nói: "Ngươi, ngươi đừng khóc a..."

A La càng nghĩ càng ủy khuất: "Ngươi, ngươi xấu xa... không ngờ ngươi lại là người như thế..."

Hấn xấu xa? Không ngờ hấn là người như thế?

Tiêu Kính Viễn nhú mày, nhếch môi muốn nói gì đó, nhưng mà hấn nên nói cái gì bây giờ?

Bên kia, Binh bộ thượng thư Tôn đại nhân bá kiến Tiêu đại lão gia xong liền muốn qua đây xem Tiêu Kính Viễn chữa trị cho bạch lộc thể nào rồi, ai ngờ vừa đến thì thấy một tiểu nữ hài trắng trẻo xinh xắn đang nước mắt nước mũi tèm lem, còn Tiêu Kính Viễn bên cạnh thì chân tay luống cuống.

Thấy vậy hấn liền vui vẻ.

Phải biết, hấn nhìn Tiêu Kính Viễn từ nhỏ lớn lên, biết đứa nhỏ này là người đáng tin cậy, tính tình cương nghị, bình tĩnh trầm ổn, trời sinh nghiêm túc, ít nói, từ sau bốn năm tuổi Tiêu Kính Viễn hiểu chuyện, hấn còn chưa bao giờ thấy đứa nhỏ này chân tay luống cuống như vậy đâu.

Hấn lập tức giờ tay vuốt vuốt chòm râu, cười ha hả nói: "Kính Viễn, ngươi lớn như vậy mà còn ở đây khi dễ tiểu hài tử sao?"

Dứt lời, hấn cúi đầu nhìn A La.

Vừa nhìn, hấn có chút ngoài ý muốn.

Lúc này vì có rất nhiều tiểu hài tử, hấn cũng không nhìn kỹ cho nên không phân biệt được ai với ai, bây giờ cẩn thận đánh giá mới phát hiện tiểu nữ hài này da dẻ trắng hồng mềm mịn, ngũ quan tinh xảo, tuy khóc đến hoa lệ đài vỹ nhưng hàng mi phảng phất như bao phủ một tầng sương mù mờ ảo, thanh nhã mà khí khái.

Bây giờ còn nhỏ, đợi lớn thêm một chút còn không biết sẽ tuyệt sắc cỡ nào.

Hấn không khỏi kinh ngạc, lại thấy bộ dáng nàng khóc đáng yêu như vậy, lập tức sinh lòng yêu thương.

Tiểu nữ hài xinh xắn như vậy khiến người ta nhìn không được muốn cưng chiều hơn một chút.

Hấn đã có một cháu trai, hai cháu gái, nhưng không đứa nào đáng yêu, chọc người thích như tiểu cô nương trước mắt.

Thế là Binh bộ thượng thư Tôn đại nhân tươi cười hòa ái, hỏi: "Tiểu cô nương, ngươi mấy tuổi, là phòng nào, sao lại khóc thành như vậy?"

Rồi cố tình nhìn sang Tiêu Kính Viễn bên cạnh: "Chắc không phải là hấn khi dễ ngươi chứ? Đừng sợ, cứ nói với gia gia, gia gia sẽ làm chủ cho ngươi!"

A La không ngờ đang khóc lại gặp một người như vậy.

Nàng lau nước mắt nhìn qua, đây không phải vị Binh bộ thượng thư Tôn đại nhân vừa nãy sao?

Vị Tôn đại nhân này chính là nhân vật có quyền lực quản cha nàng đó.

A La lập tức ngưng khóc, tiến lại gần Tôn đại nhân, thanh âm nhỏ nhẹ hô: "Tôn gia gia."

Tôn đại nhân nghe vậy liền vui vẻ: "Ngươi còn biết ta họ Tôn?"

A La vội gật đầu: "Đương nhiên biết, đương nhiên biết, ngài là Binh bộ thượng thư Tôn đại nhân, trước kia ta từng nghe cha ta nhắc tới ngươi, cha nói cha rất bội phục những nhân vật anh hùng, Tôn đại nhân đứng thứ nhất!"

Chiều vỗ mông ngựa này kỳ thật có vẻ không đủ chân thật, ít nhất A La mới bảy tuổi không nên biết nịnh nọt như vậy, chẳng qua, A La mơ hồ nhớ được, vị Tôn đại nhân này rất thích người khác coi hấn là anh hùng. Bởi vì ngày thường, hấn thích nhất là kể chuyện xưa của mình cho mấy vị cháu trai nhà hấn "Năm đó gia gia đánh trận ở chiến trường Tây Bắc..."

Tôn đại nhân nghe A La nói vậy, kinh hi tròn tròn mắt, khó tin nhìn A La: "Ngươi còn nhỏ như vậy mà biết ta, có thể thấy đây chính là do phụ thân ngươi dạy ngươi đi!"

A La gật đầu: "Đúng a, cha ta từng đề cập chuyện này với ta, chỉ tiếc hấn ở biên quan đóng quân nhiều năm, ngày thường chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cho nên cũng không thể kể nhiều chuyện cho ta nghe."

Đáng thương Diệp Trường Huân công minh chính trực còn không biết mình đã bị nữ nhi lôi kéo cùng vỗ mông ngựa.

Tôn đại nhân vốn cho rằng nàng là nữ nhi Tiêu gia, giờ nghe nàng nói vậy, cũng không nhớ ra Tiêu gia có vị nào đóng quân biên quan, không khỏi nghi ngờ nhìn về phía Tiêu Kính Viễn. Tiêu Kính Viễn là ai chứ, tất nhiên nhìn ra chút tâm tư của A La.

Tiểu cô nương vốn dĩ đang khóc lóc nhìn mình, vẻ mặt thất vọng khó chịu, vậy mà nháy mắt đã nín khóc mỉm cười, trời quang mây tạnh, sau đó cũng không thèm liếc nhìn mình cái nào.

Tự làm tự chịu, chính là nói hấn hiện giờ.

Thấy Tôn đại nhân nhìn về phía mình, hấn thân nhiên nói: "Đây là cô nương Nhị phòng Tấn Giang Hầu phủ, xếp hàng thứ ba."

Khuê danh của nữ hài nhi không thể dễ dàng nói với người khác, cho nên hấn chỉ nói thân phận và thứ hạng của nàng trong nhà.

Tôn đại nhân nghe vậy liền biết đây chính là nữ nhi của vị Diệp Nhị lão gia Diệp Trường Huân kia.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt hấn kỳ quái nhìn Tiêu Kính Viễn một cái, sau đó cúi đầu, thân thiết hỏi A La: "Thì ra là Diệp Tam cô nương, vậy ngươi có muốn phụ thân ngươi trở về hay không?"

A La nghe lời này, nhất thời kinh hãi.

Gậy trúc đưa tới trước mặt ngươi, thử hỏi ngươi có bò hay không!

Nàng lập tức bò lên cây gậy: "Muốn, đương nhiên muốn, tiểu nữ ngày ngày ngóng đêm mong phụ thân trở về, đến lúc đó cha con đoàn tụ, để tiểu nữ làm tròn hiếu tâm."

Tôn đại nhân nhìn bộ dáng tiểu cô nương nôn nóng khẩn trương không hề che giấu, cảm thấy thật thú vị, vuốt râu cười ha ha nhìn Tiêu Kính Viễn: "Kính Viễn, ngươi nói chuyện này nên làm thế nào?"

Tiêu Kính Viễn đen mặt, thân nhiên nói: "Kính Viễn không biết, dĩ nhiên tất cả đều thỉnh Tôn đại nhân làm chủ."

Tôn đại nhân nhìn bộ dáng nhặt nhẻo của hấn, càng cười to hơn, lại quay đầu nói với A La: "Tam cô nương không cần lo lắng, lệnh tôn có thể về kinh trước năm mới!"

"Thật sao?" A La nghe tin này, vui sướng suýt nữa nhảy cẫng lên, "Tôn gia gia, ngài thật tốt!"

A La thật sự không ngờ, vừa thất vọng đối với Tiêu Kính Viễn, đảo mắt liền gặp trọng thần triều đình Binh bộ thượng thư Tôn đại nhân, mà vị Tôn đại nhân này tính tình thật quá tốt, đối với mình gần gũi hòa ái, chứ ai như Tiêu Kính Viễn cổ quái kia.

Theo lời đề nghị của Tôn đại nhân, Tiêu Kính Viễn dẫn nàng qua phòng Tiêu lão thái thái gặp tổ mẫu nàng.

Dọc đường đi, nàng không thèm để ý đến Tiêu Kính Viễn, chỉ lo vui vẻ đi đằng trước.

Nếu phụ thân có thể trở về, mọi chuyện đều có phụ thân làm chủ, ngu thần quỷ xà gì đó, nàng cũng không phải sợ, cần gì nhất định phải dựa vào vị Thất thúc mặt lạnh này chứ?

"Tam cô nương." Tiêu Kính Viễn nghiêm mặt nhìn nữ hài vui vẻ nhảy nhót phía trước, rốt cuộc nhìn không được gọi.

"Dì, là ai kêu ta?" A La giả bộ nhìn trái nhìn phải.

Tiêu Kính Viễn đương nhiên biết nàng cố ý, bắt đầu dĩ thử dài: "Vừa rồi hai hạ nhân chăm sóc nai đến bắt báo, hai con bạch lộc kia đã khỏi bệnh, lời Tam cô nương nói quả nhiên là thật, Tiêu mẫu vô cùng cảm kích. Nếu Tiêu mẫu có chỗ nào đắc tội cô nương, kính xin chớ trách."

A La nghe vậy, bữu môi nhìn trời, cố ý nói: "Ngươi rõ ràng đã đáp ứng với ta, chính ngươi lại quên mất!"

Tiêu Kính Viễn lại thử dài.

Hấn luôn là người giữ lời hứa, tất nhiên nhớ rõ chuyện này, hơn nữa trên thực tế hấn đã đề cập với Tôn đại nhân rồi, nếu không thì lúc này Tôn đại nhân đã không dùng ánh mắt nghi hoặc, kỳ quái nhìn mình.

Nhưng ai bảo hấn nghĩ một đằng nói một nẻo chứ, cuối cùng lại tặng không ân tình cho người khác.

Tuy Tiêu Kính Viễn hấn xưa nay không làm loại chuyện lấy lòng, nhưng bây giờ vô duyên vô cớ chọc tiểu hài tử giận dữ với mình a!

"Là lỗi của Tiêu mẫu." ngữ khí Tiêu Kính Viễn cứng nhắc, đành phải thừa nhận sai lầm.

Hấn quả thật có sai, sai ở chỗ không nên trêu chọc tiểu hài tử!

A La có chút khó tin nhìn nam nhân cao cao tại thượng này, nàng không ngờ hẳn lại nhận lỗi với mình.

Phải biết, đòi trước vị Thất thúc này tính tình cứng nhắc lãnh đạm, không biết nói đùa với văn bối, lạnh lùng xa cách đến mức không liếc nhìn nàng lấy một cái.

Hắn trực tiếp nhận lỗi như vậy, ngược lại khiến nàng hơi ngượng ngùng.

A La giờ tay sờ sờ lỗ tai mình, hơi cúi đầu, mím môi nhỏ giọng nói: "Kỳ thật, kỳ thật cũng không thể trách ngươi..."

Ai bảo nàng cố tình giả vờ chứ...

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng ngượng ngùng của tiểu nữ hài, một lúc sau đột nhiên nở nụ cười.

Hắn thật không biết mình là thế nào, dù gì cũng là tướng quân chinh chiến sa trường, thế mà ở đây chơi trò giận dỗi với tiểu hài tử?

Nàng nói cái gì thì chính là cái đó, nếu nàng muốn giả vờ, hẳn liền biết thời biết thế thuận theo là được.

"Ngươi cười cái gì a!" A La vất vả lắm mới mở miệng nhận sai, người này thế nhưng còn cười?

"Tam cô nương, chuyện điều phụ thân ngươi về kinh đúng là ta nói không giữ lời, hôm nay ngươi lại giúp ta một đại ân, ta tất nhiên phải hảo hảo cảm tạ ngươi." Tiêu Kính Viễn nghiêm trang nói.

"A? Vậy ngươi tính cảm tạ ta thế nào?" hai mắt A La sáng lên, nàng dĩ nhiên biết, lời Tiêu Kính Viễn nói rất có phân lượng.

Huống chi, trong lòng nàng có rất nhiều chuyện muốn nhờ hắn giúp, chẳng qua là ngại mở miệng thôi, bây giờ có cơ hội nhất định phải nắm chắc!

"Tam cô nương có chuyện gì, cứ nói với ta là được." Tiêu Kính Viễn hào phóng nói.

A La đảo mắt vài cái, đã có chủ ý hay, dùng hoài không hết!

"Ta yêu cầu cái gì ngươi đều có thể làm được sao?"

"Chỉ cần không phải chuyện phạm pháp, thương thiên hại lý, chỉ cần nằm trong phạm vi năng lực của Tiêu mỗ, ta nhất định dốc toàn lực." Tiêu Kính Viễn lập tức thêm vào hai chữ "chỉ cần".

Cũng may A La căn bản không để ý hai chữ này, dù sao nàng không bảo hắn làm chuyện xấu là được.

"Kỳ thật ta cũng không có quá nhiều chuyện cần ngươi giúp đỡ, nhưng có một việc, nếu Thất thúc có thể đáp ứng ta, vậy chúng ta liền xóa chuyện hôm nay." A La cười hi hi nói.

"Việc gì?" Tiêu Kính Viễn nhìn tiểu cô nương ý cười đầy mặt, nhất thời có dự cảm không tốt.

Cái bộ dáng giảo hoạt đắc ý kia, nàng rốt cuộc muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Editor: Tường An

A La mím môi cười khê, thông thả nói: "Thất thúc, ngươi cũng biết, một tiểu hài tử như ta vừa bận tâm cha mẹ vừa lo lắng ca ca, thật sự không dễ dàng..."

"Ân?" càng nghe cái ngữ khí kéo dài của nàng, hắn càng cảm thấy không có chuyện gì tốt.

Thật sự chưa từng nghĩ, tiểu hài tử tuy nhỏ mà tâm nhãn nhiều như vậy.

"Ngươi nói ta cần nhất là cái gì?" A La ngại nói thẳng ra, từ từ dẫn dắt hắn.

Tiêu Kính Viễn nhớ tới lời lúc trước nàng nói, sắc mặt hơi đen lại, nửa ngày mới phun ra một chữ: "Cha."

A La nghe vậy, gíơ ngón trở lên, lắ lắ, bắt đắ đĩ nố: "Không đứng không đứng, cha ta sắp trở về rồi nha, ta không cần. Ta cần nhất bây giờ chính là một đạ ca ca đố tốt với ta!"

"Ăn?"

A La bắt đắ đĩ, nằ cảm thấy người này có vẻ không thông suốt đượ, đành phải nố rõ ràng hơn một chút.

Nằ hơi cúi đầu, đảo mắt vài cái rồi nố: "Ví dụ như, đườg tỷ A Dung, A Liên của ta, đạ đườg ca và nhị đườg ca bình thườg đều đố với các nằ ấy khá tốt..."

Về phần tốt thế nào, nằ gíơ bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn lên, bắt đầu đếm: "Có thể hỏi han ân cần, chu toản mọi mặt, muố ăn hoa quế cao của Quế Hưng Trai, đạ đườg ca mua cho! Muố ăn vịt nườg Vạn Hương Phườg, nhị đườg ca mua cho! Thích son phấn cửa hàng nào, đều mua cho hết!"

Liệt kê xong, nằ thờ dài, bữ môi: "Nhưng ta thì không có a!"

Tiêu Kính Viễn rũ mắt nhìn tiểu nha đầu kẻ đốg kẻ tây trước mặt, nhú mảy một lúc, cuối cùng đườg như hiểu đượ một chút: "Vậ bây giờ ngươi muố mua cái gì?"

A La dậm chân, không thể tin nhìn cái người đầu gổ kia: "Hiện tại ta không cần mua cái gì a!"

Tiêu Kính Viễn đau đầu, nằ tay vuốt vuốt huyết thái dương, chậm rãi phun từng chữ: "Vậ ngươi rốt cuộc muố ta làm cái gì?"

A La cười cười, ngườg ngừng đề nghị: "Trước tiên ngươi tạm thời làm đạ ca của ta đi, có đượ không?"

Kỳ thật, nằ cũng không có ý tốt, lời này quả thật là công phu sư tử ngoạm

"Đạ ca?"

Tiêu Kính Viễn càng nhú mảy chặt hơn.

Hắn không nghĩ đến, chỉ trong nháy mắt bồi phận của mình đã hạ xuống, từ thúc thúc thành đạ ca...

Nhưng A La nhìn vẻ mặt nghiêm túc và hàng mảy nhú chặt kia, hiển nhiên liền hiểu lầm ý hắn, trong lòng nằ thấp thỏm, cẩn thận hỏi: "Thế nào, có thể không?"

Nếu không thể, vậ nằ chỉ có thể lui một bước mà cầu tiếp theo...

"Khụ, cũng không phải ta vu vạ ngươi, liền lấy hạn định là một năm đi." Nằ nhanh chóng gíơ một ngón tay ra, một năm, chỉ có một năm a!

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng cò kẻ mặc cả của nằ, trong lòng hắn bắt đắ đĩ thờ dài.

Hắn thật sự không hiểu, một đứa trẻ như nằ, ngoại trừ bận tâm cha mẹ ra, còn có cái gì có thể khiến nằ nhớ mãi không quên mà đưa ra yêu cầu này?

Hắn rũ mắt, trầm mặc.

A La thấy hắn như vậy, suýt không nhin đượ mà nổi giận, chắc không phải người này căn bản không muố đáp ứng, tính dứt khoát từ chối đi? Dù sao, bây giờ hắn nố một câu "ta không đồng ý" rồi phui mông rồi đi, mình cũng chẳng có biện pháp nào.

"Thất thúc... ngươi, ngươi không đồng ý sao?" nằ rụt rè mở miệng, cẩn thận quan sát sắc mặt hắn.

Chỉ tiếc, mặt người này giống như tượng gổ điêu khắc, nhìn không ra chút manh mối nào.

Này... rốt cuộc là có ý gì nha?

Tiêu Kính Viễn im lặng nửa ngày mới khẽ nhướng mảy, nhàn nhạt nố: "Tam cô nương, rốt cuộc ngươi muố ta làm gì, cứ nố thẳng ra đi?"

Một khuôn mặt trẻ con trắng nõn, hai búi tóc giống như hai cái sừng bò tốt, Tiêu Kính Viễn nhìn thế nào cũng cảm thấy đây là tiểu nha đầu còn non nớt hơn cả mấy đứa cháu gái mình, nhưng vì sao trong cái đầu nhỏ kia lại nhiều chủ ý vậy chứ?

"Ta... ta..." thấy hắn hỏi trực tiếp như thế, A La ngườg ngừng cúi đầu, cắn cắn môi, cố gắng lấy dũng khí, thanh âm nhỏ nhẹ mang theo chút ủy khuất, khản cầu: "Thất thúc... ta chỉ muố nhờ ngươi giúp ta... bởi vì không ai có thể giúp ta..."

Tiêu Kính Viễn trầm mặc, nhìn tiểu nữ hài trước mặt.

A La nhất thời có chút thất lạc.

Thật ra, nằ cũng có ý muố chơi xấu, cho rằng dựa vào chút ân tình nho nhỏ, lại ý vào hắn nhân phẩm tốt, dứt khoát thừa dịp chiếm chút tiện nghi.

Ai ngờ, người ta căn bản không hề dễ nói chuyện.

Trong lúc nàng đang chán nản, lại nghe Tiêu Kính Viễn nói: "Được, ta đáp ứng ngươi."

Giọng hắn trầm thấp, tuy nhẹ nhàng nói ra mấy chữ này nhưng lại rất có trọng lượng, nhất định là lời hứa đáng giá ngàn vàng.

Vào khoảnh khắc đó, A La cơ hồ cho rằng mình nghe lầm.

Làn gió hiu quạnh thổi qua kẽ lá phát ra tiếng vang xào xạc.

Nàng chợt nhớ tới, cũng trong con ác mộng kia, nàng lẳng lặng nhắm mắt trong bóng tối, lắng nghe động tĩnh bên ngoài thủy lao.

Có phải trong lòng nàng đã từng vô số lần hi vọng xa vời, ngóng trông có thể nghe thấy thanh âm của Vinh Hân, nghe hắn nói một câu: A La, ta tới cứu ngươi.

Chẳng qua, cuối cùng nàng vẫn không thể đợi được mà thôi.

Tiêu Kính Viễn đáp ứng xong, thấy tiểu cô nương vẫn cúi đầu như cũ, không có chút phản ứng nào, không khỏi kỳ quái hỏi: "Lại làm sao nữa?"

Chẳng lẽ không nên là vui sướng ngẩng đầu, tràn ngập kinh hi, hai mắt tỏa sáng?

A La nghe hắn hỏi, càng cúi đầu thấp hơn, không dám nhìn hắn.

Tiêu Kính Viễn nhìn lại thì thấy từng giọt nước mắt trong suốt trượt dài trên gò má bạch ngọc.

Hắn gạt mình, nửa ngày mới mở miệng được: "Sao đang yên đang lành lại khóc?"

A La lắc đầu, dùng sức lắc đầu, giống như muốn thoát khỏi cảm giác bị ai như thủy triều ập đến kia.

Nàng vươn tay lau sạch nước mắt nước mũi, chậm rãi bình tĩnh lại, ghen ngào nói: "Mới không khóc đâu!"

"Được rồi, không khóc liền không khóc đi." Hiện tại Tiêu Kính Viễn đã hiểu, thân là một người trưởng thành sắp đến tuổi nhọc quán, tuyệt đối không thể tranh đúng sai với tiểu hài tử.

Nàng nói hôm nay là mừng sáu, vì sao ngươi phải khẳng khẳng nói với nàng hôm nay là mừng tám chứ, dù sao mừng tám và mừng sáu cũng không khác nhau là bao.

A La nghe ngữ khí bất đắc dĩ, nhường nhịn của hắn, không khỏi nín khóc mà cười.

Ta mặc kệ, dù sao ngươi đã đáp ứng ta, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, không giữ lời là con chó nhỏ!"

Lúc nàng nói chuyện, cái miệng nhỏ lâu bà lâu bầu, đáng yêu vô cùng.

Tiêu Kính Viễn đáp: "Ta đã nói thì sẽ giữ lời, ngươi yên tâm."

A La gật đầu: "Ta biết."

Nàng vẫn luôn biết, bởi vì Tiêu Vinh Hân nói, Thất thúc là người một lời nói đáng giá ngàn vàng.

"Vậy ngươi nói cho ta biết vừa rồi bị làm sao, gió thổi vào mắt à?" Tiêu Kính Viễn cũng không dám nói là nàng khóc.

A La liếc hắn một cái, chớp chớp mắt.

Hàng lông mi đen dài vũ động trên con ngươi trong trẻo như bầu trời sau mưa.

Giờ khắc này, hắn bỗng dưng có ảo giác, bên trong tiểu cô nương ngây thơ xinh xắn, nghịch ngợm chơi xấu này là một linh hồn đau thương.

Chỉ là chưa từng để lộ ra mà thôi.

"Thật ra cũng không có gì... chẳng qua vừa rồi đột nhiên có chút khổ sở."

A La cúi đầu, cũng không muốn nói dối nên dứt khoát ăn ngay nói thật.

"Nga..." Tiêu Kính Viễn không hỏi lại vì sao nàng khổ sở.

A La ngẩng mặt lên, nở nụ cười tươi tắn trẻ con: "Hiện tại không khó chịu."

Tất cả những nỗi khổ cực dưới đáy nước đều là một giấc mộng, bây giờ nàng là tiểu nữ hài bảy tuổi, hưởng thụ tính kiêu căng tùy hứng của tiểu hài tử, tương lai rồi sẽ tốt đẹp cả thôi.

Nàng thở phào một cái, cười nói: "Đúng rồi, Thất thúc, ta có một việc muốn nói với ngươi."

"Chuyện gì?"

"Ngũ sắc phù chính bỏ hư hoàn kia... kỳ thật không cần đưa cho ta."

"Vì sao?"

"Chỉ sợ người khác sẽ hiểu lầm..." nàng không muốn bị người khác suy diễn lung tung, đặc biệt là mọi người đều cho rằng nàng sẽ định thân với Tiêu gia, tuổi của nàng bây giờ thật sự không tiện giải thích.

"Được." sắc mặt Tiêu Kính Viễn hơi lạnh xuống, nhưng vẫn đáp ứng.

Hai người đang nói chuyện thì nghe thấy tiếng bước chân cách đó không xa, vừa ngẩng đầu lên thì gặp Lỗ ma ma đang đi về hướng này.

Tiêu Kính Viễn liền nói: "Ma ma nhà ngươi đã tới, ta đi xem hai con bạch lộc trước."

A La thấy hần muốn đi, vội vàng hỏi: "Đừng quên chuyện ngươi đã答应 ta, nếu ta muốn tìm ngươi thì phải làm thế nào?"

Nàng không quên, hôm nay vì có thể nói chuyện riêng với hần, thật sự là còn khó hơn lên trời.

Mà nàng còn có rất nhiều chuyện muốn nhờ hần giúp đỡ đó.

Tiêu Kính Viễn đã xoay người rời đi, nghe vậy cũng không quay đầu lại, chỉ nói: "Nếu muốn tìm ta thì cứ truyền tin cho ta là được."

"Truyền tin?" A La sốt ruột, "Nhưng truyền tin bằng cách nào a?"

"Về sau ngươi sẽ biết."

Dứt lời, người đã đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Editor: Tường An

Thời điểm trở lại đại sảnh đã thấy mọi người đang chờ ở đó, bởi vì A La tới muộn nên Diệp lão tổ tông nói A La vài câu: "Ngươi cũng không còn nhỏ nữa, thật quá tùy hứng!"

A La cười cười: "Còn không phải tại hoa viên nhà Tiêu nải nải chơi vui quá, chúng ta liền nhịn không được ham chơi một chút."

Lời này chọc Tiêu lão thái thái vui vẻ: "Về sau A La thường xuyên đến nhà nải nải chơi, nải nải cho ngươi chơi thỏa thích!"

Lúc trò chuyện, A La chỉ đơn thuần nhìn Tiêu lão thái thái, trong mắt mang ý cười nhưng trong lòng lại nghĩ, rốt cuộc có mấy người biết đến sự tồn tại của thủy lao dưới đáy hồ Song Nguyệt? Chuyện lớn như vậy có thể giấu diếm sao?

Nghĩ vậy, A La liền quay đầu nhìn mấy vị đệ tử Tiêu gia, hoặc đứng hoặc ngồi trong phòng.

Phân đông con cháu Tiêu gia đều là người tốt, quy củ Tiêu gia rất nghiêm, trên dưới đồng lòng, giữa mẹ chồng nàng dâu và chị em dâu cũng rất ít xảy ra tranh chấp, có thể nói gia phong rất tốt, khó trách lúc trước lão tổ tông chọn Tiêu gia làm nhà chồng của nàng, là hi vọng nửa đời sau nàng có thể không sầu không lo, thoải mái mà sống.

Nhưng ai mà ngờ được mặt hồ nhìn như yên ả này lại ẩn giấu sóng ngầm mãnh liệt như vậy.

Về đến nhà, A La cùng lão tổ tông ăn tối. Lão nhân gia lớn tuổi không ăn được nhiều, sợ khó tiêu hóa. Ăn xong, A La ở lại trò chuyện với lão tổ tông một lát rồi mới qua bên viện mẫu thân.

Trước khi đi, lão tổ tông cười nói: "Gần đây lại hay qua chỗ mẫu thân ngươi, cũng không chịu bồi lão bà ta."

A La tươi cười làm nũng: "Lão tổ tông nói gì vậy, A La đây là có chí tiến thủ nha!"

Bên cạnh, Lỗ ma ma cũng nói: "Đúng vậy a, bây giờ cô nương có rất nhiều bài tập, vài ngày nữa là đi học lại, trong lòng nàng sợ có quá nhiều bài không hiểu sẽ bị người khác chê cười, đi theo Nhị thái thái luyện chữ đọc sách một chút, thời gian gần đây cũng có tiến bộ."

Lão tổ tông nghe vậy, tất nhiên vui mừng, vội gật đầu nói: "Đi thôi đi thôi, bản về học văn, nương ngươi còn giỏi hơn bá mẫu và thẩm thẩm ngươi không biết bao nhiêu lần, hảo hảo theo nương ngươi học tập mới là trọng yếu."

Qua phòng mẫu thân được một lát thì đã đến giờ đi ngủ. A La nhìn ra mẫu thân hình như có tâm sự, nhưng nàng cũng không hỏi. Trước khi đi ngủ, chỉ hàm hồ một câu với Lỗ ma ma: "Hôm nay mẫu thân có vẻ không yên lòng."

Dứt lời, nàng còn ní non một câu gì đó, rồi mới nhắm mắt lại.

Lỗ ma ma ở lại chốc lát, sau đó đi phòng cách vách.

Đợi đến khi Lỗ ma ma rời đi, A La lập tức mở mắt, chuẩn bị nghe lén.

Chắc chắn Lỗ ma ma biết rõ chuyện của mẫu thân năm đó, không chừng lát nữa hai người sẽ nhắc tới.

Ai ngờ A La chờ thật lâu cũng không nghe Lỗ ma ma và mẫu thân bên kia nói gì, A La cũng bắt đầu mệt mỏi. Dù sao thân thể này chỉ mới bảy tuổi mà thôi, trẻ con ham ngủ, không thức khuya được.

Ngay tại thời điểm nàng mơ màng sắp ngủ, một thanh âm bỗng nhiên truyền vào tai.

"Phu nhân, mấy bức họa này đúng là quá đẹp, khiến người vừa nhìn liền nhớ đến lão gia lúc còn trẻ."

Đây là tiếng Lỗ ma ma cảm thán.

A La giật mình, con buồn ngủ nháy mắt biến mất.

Nàng mở to mắt, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên kia, không dám lơ là chút nào.

"Cất vào đi." Thanh âm mẫu thân nhàn nhạt, không có bất kì cảm xúc dao động gì.

"Aizz, thái thái, ta thấy mấy bức tranh này vẽ đẹp như vậy, không bằng cứ treo lên, hôm nào lão gia về nhìn thấy nhất định sẽ rất vui mừng."

"Cất đi." Thanh âm mẫu thân vẫn lạnh nhạt như cũ, lại thêm vài phần quật cường.

A La đảo mắt, vội vàng nhảy xuống giường, vòng qua nha hoàn gác đêm, yên lặng đi đến bên cửa sổ, giơ ngón tay đâm thủng một lỗ, ghé mắt nhìn vào.

Trên bàn có khoảng hơn mười bức tranh. Từ góc độ của nàng không nhìn thấy rõ lắm, hình như vẽ một nam nhân... thật sự là phụ thân lúc còn trẻ?

A La chỉ biết là họa kỹ của mẫu thân rất cao siêu nhưng chưa từng nhìn thấy bà vẽ tranh, ngẫu nhiên hỏi thì bà chỉ nói từ lâu đã không còn vẽ nữa. Cũng chính vì vậy mà sau này khi mẫu thân vẽ tranh cho Khải Nguyệt biểu tỹ, trong lòng nàng mới cảm thấy không thoải mái.

Thật sự chưa từng nghĩ đến, lúc còn trẻ, mẫu thân đã vẽ nhiều tranh cho phụ thân như vậy.

Nàng dán lỗ tai vào cửa sổ, muốn nghe tiếp cuộc trò chuyện bên trong.

Nhưng nàng phải thất vọng rồi, Lỗ ma ma không nói gì nữa, mẫu thân cũng chẳng có động tĩnh, cứ như vậy cất những bức họa kia vào cái rương lớn khắc hoa bên cạnh giường, sau đó bắt đầu chuẩn bị rửa mặt đi ngủ.

A La chỉ có thể chạy về phòng, nằm trên giường suy nghĩ lung tung hơn nửa đêm.

Sáng hôm sau thức dậy, A La nghe thấy tiếng "cô cô" ngoài cửa sổ, nàng lập tức nhào người nhìn ra thì thấy trên hành lang có cái lồng sắt, bên trong là hai con bò câu giường đôi mắt đen tròn nhìn nàng.

A La liền hỏi: "Lỗ ma ma, bò câu này ở đâu ra?"

Lỗ ma ma nhíu mày: "Không biết, là quản gia sáng nay vừa ra cửa thì thấy có người đưa bò câu tới, người nọ nói vài ngày trước cô nương ra ngoài chơi, gặp bò câu nhà họ liền muốn mua, lúc ấy đã đưa bạc nhưng không mang bò câu về, hôm nay họ không được nữa nên đưa bò câu đến quý phủ."

Lỗ ma ma nói xong, hoài nghi nhìn cô nương nhà mình: "Có chuyện này thật sao?"

Bà nhớ hôm trước A La chuẩn em ra phủ, suýt nữa xảy ra chuyện, chắc không phải là lần đó chứ?

Lúc đầu A La còn có chút mờ mịt, sau bỗng nhiên nghĩ ra.

Nàng nhớ đời trước, trong viện của Tiêu Kính Viễn có nuôi bò câu trắng, nghe nói chúng nó có thể đưa thư.

Lúc đó nàng căn bản không hiểu, chỉ ngẫu nhiên nghe Vĩnh Hân nhắc tới thôi.

Cộng với lời Tiêu Kính Viễn đã nói hôm qua, nàng nhất thời hiểu ra, vội gật đầu: "Đúng đúng đúng, là ta mua."

Lỗ ma ma vẫn nghi hoặc: "Sao tự dưng cô nương lại mua, xưa nay cô nương không thích bò câu mà."

Trước kia, ngoài hiên có treo họa mi, vẹt, cô nương chê ồn ào, sau này lão tổ tông không nuôi nữa.

"Hôm đó ta cũng chỉ nhất thời nổi hứng mà thôi, không phải sau khi trả bạc liền quên luôn chuyện này sao."

Lỗ ma ma ngẫm lại thấy cũng đúng, tính tình cô nương hay nổi hứng bất chợt, bà cũng không nói gì nữa, chỉ phân phó nha hoàn chăm sóc tốt hai con bò câu.

A La ăn sáng xong, hứng trí bùng bùng đùa nghịch bò câu, cũng không biết chúng nó có thể truyền tin hay không, cứ thử xem đã.

Lỡ như gặp phải chuyện gì cũng không đến mức hốt hoảng, luống cuống.

Nghĩ vậy, A La lập tức về phòng lấy giấy bút, viết hai chữ "Có chuyện", hong khô mực rồi dùng chỉ đỏ buộc vào chân bò câu, thừa dịp Lỗ ma ma không có ở đây, thả nó cất cánh bay đi.

Nhìn theo hướng bò câu biến mất phía chân trời, trong lòng nàng có chút hưng phấn, không biết rốt cuộc có được hay không, cảm giác như làm kẻ trộm vậy.

Trưa hôm đó, nàng cũng không có tâm tư dùng bữa, chỉ ăn qua loa một chút rồi canh giữ trước cửa sổ, ngóng trông bò câu trở về.

Lúc này là sau giờ Ngọ, ngoài cửa không có người canh gác, vài chiếc lá khô còn sót lại trên những gốc cây trong sân nhẹ nhàng lay động trong làn gió se lạnh đầu đông.

A La cho nha hoàn lui xuống nghỉ tạm, còn mình vẫn chờ ở đó.

Thời điểm nàng sắp ngủ gật thì nghe thấy tiếng gõ khe khẽ dưới mái hiên.

Nàng vội vàng mở cửa sổ nhìn ra, thấy Tiêu Kính Viễn đang đứng bên cạnh cửa sổ.

Đây là điều nàng không ngờ đến, vì thế không khỏi tròn mắt nhìn hắn.

Thâm trạch nội viện, hắn vào bằng cách nào a? Mấy nha hoàn quanh đây không ai phát hiện sao?

Tiêu Kính Viễn đã sớm đoán được nàng sẽ kinh ngạc, nhìn thấy bộ dáng tròn mắt không dám tin của nàng cũng ngoài ý muốn, trực tiếp hỏi: "Có chuyện?"

A La im lặng một lát, cuối cùng nói ra một câu: "Không có việc gì."

"Ân?" Tiêu Kính Viễn không thể tin khề nhưóng mày, không có việc gì?

"Ta, ta chỉ muốn thử nghiệm..." nàng chỉ thử xem biện pháp này có linh nghiệm hay không...

Sắc mặt Tiêu Kính Viễn nhất thời đen lại: "Ta đi đây."

Nhưng lúc này, A La chợt nhớ tới một chuyện: "Đừng, ta nhớ ra rồi, là có chuyện muốn tìm người giúp!"

"Ân?" Tiêu Kính Viễn hiển nhiên không tin.

A La quan sát xung quanh, xác định không có ai mới nhỏ giọng nói: "Là như vậy, người có thể giúp ta tra xem, trước khi nương ta xuất giá đến Diệp gia thì có... có chuyện gì đặc biệt hay không?"

Chuyện này, nếu không vạn bất đắc dĩ thì nàng cũng không muốn người khác biết, nhưng hiện giờ xem ra rất khó nghe được gì từ miệng Lỗ ma ma, chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào Tiêu Kính Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Editor: Tường An

"Được."

A La cho rằng mình đưa ra yêu cầu như thế, hẳn là Tiêu Kính Viễn sẽ hỏi lý do, nhưng hắn lại không hỏi gì cả, cứ dễ dàng đáp ứng như vậy.

A La đang muốn giải thích thêm thì nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, kèm theo tiếng nói chuyện của Thúy Hạ, trong lòng nàng gấp gáp, muốn bảo Tiêu Kính Viễn mau rời đi, nhưng còn chưa kịp mở miệng, vừa quay đầu lại thì Tiêu Kính Viễn đã biến mất.

Nàng không khỏi chép miệng chặc lưỡi, thầm nghĩ hẳn còn có thể xuất quỷ nhập thần như vậy?

Bên này, Thúy Hạ đi vào, tay bưng chén canh sữa bò tổ yến, thấy A La nhòai người ra cửa sổ liền nhíu mày nói: "Cô nương, đứng chỗ cửa sổ rất lạnh, cẩn thận bị phong hàn đấy."

A La gật gật đầu, đi qua ngồi trên tháp, ăn canh sữa bò tổ yến.

Ăn xong, nàng viện cớ buồn ngủ, phân phó Thúy Hạ ra ngoài.

Thúy Hạ nghe vậy, nghi ngờ nói: "Sao tự dưng cô nương lại buồn ngủ, chẳng lẽ có chỗ nào không khỏe sao? Đúng lúc hôm nay thái thái mời Vương đại phu lại đây, hay là để Vương đại phu xem mạch?"

A La buồn bực hỏi: "Hôm nay nương ta thân thể khó chịu sao? Hay là bắt mạch định kỳ?"

Thúy Hạ lắc đầu: "Chỉ biết là hôm nay thái thái có chút không thích hợp, về phần có vấn đề gì trở ngại hay không thì tiểu nhân cũng không biết."

"Vương đại phu đi chưa?"

"Chưa, hẳn là đang đi cùng Lỗ ma ma."

"Tốt, vậy người lui xuống trước đi, ta nằm nghỉ một lát là được."

Thúy Hạ đi rồi, A La liền chạy tới trước cửa sổ, nhìn con bò câu còn lại trong lồng.

Vừa rồi nàng còn chưa nói xong hắn đã chạy mất rồi, không lẽ bây giờ lại gọi hắn về à?

A La hơi ngượng ngùng, lại cảm thấy nên gọi hắn tới.

Nàng nhìn con bò câu trắng trước mặt, nó cũng mở đôi mắt to bằng hạt đậu đen nhìn nàng.

Nàng nhin không được chớp mắt một cái, nó cũng chớp mắt theo.

A La bật cười: "Ta nói này, tiểu bạch a, vừa nãy huynh đệ của người đã bay đi truyền tin cho ta, người cũng phải học tập một chút."

Nói xong, nàng lại viết một tờ giấy, cột vào chân tiểu bạch rồi thả nó bay đi.

"Không biết lần này có dùng được không?"

"Hắn có cảm thấy phiền hay không a?"

"Kỳ thật ta còn có chút không dám tin, hắn giữ lời hứa đến vậy..."

A La vừa lăm bằm lâu bầu vừa viết lung tung trên giấy tuyên thành.

Đúng lúc này, nàng nghe một thanh âm đậm mạc ngoài cửa sổ truyền đến: "Tam cô nương, lại thế nào?"

A La lập tức quay đầu nhìn qua, kinh hi phát hiện, Tiêu Kính Viễn đang đứng ngoài cửa sổ!

"Nhanh như vậy a?" thì ra tiểu bạch bay nhanh đến vậy, Tiêu Kính Viễn cũng chạy nhanh không kém?

Tiêu Kính Viễn mặt không đổi sắc đứng ngoài cửa sổ, tay cầm một con bò câu, thân nhiên nói: "Tam cô nương, ta còn chưa về nhà."

Đi được nửa đường lại gặp phải bò câu truyền tin, không có biện pháp, đành phải vòng trở lại.

"Như vậy a..." A La hồ thẹn.

"Còn có chuyện gì sao?" Về mặt Tiêu Kính Viễn không kiên nhẫn, nhưng trong mắt lại lộ ra tia vui vẻ.

"Thật ra, thật ra ta muốn nói với ngươi, chuyện ta nhờ ngươi tra, tuyệt đối đừng nói cho người khác!"

Chuyện này liên quan đến thanh danh của mẫu thân, lỡ như bị truyền ra ngoài thì không tốt.

Tiêu Kính Viễn nhìn tiêu cô nương trước mắt.

Nàng dựa vào cửa sổ, một tay chống cằm, chớp chớp mắt, chờ đợi nhìn hấn.

Hấn im lặng nửa ngày.

"Ngươi phải thay ta giữ kín bí mật a..." A La hơi mệt mỏi, dứt khoát dùng hai tay chống cằm, động tác này làm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phồng lên, nhìn như một quả đào đỏ hồng.

"Ta đi." Hấn xoay người, nhét con bồ câu trong tay vào lồng sắt, thân ảnh tựa như chiếc lá trong gió, nháy mắt đã biến mất.

Tận mắt nhìn hấn rời đi, A La không khỏi lú lờ.

Nàng biết Tiêu gia đòi đòi tập võ, tuy Vĩnh Hấn thích đọc sách nhưng từ nhỏ cũng học một số kỹ năng phòng thân, dĩ nhiên vị thiếu niên tướng quân này công phu cũng không kém.

Nhưng thật không ngờ, hấn còn có thể bay đi như một con chim vậy.

"Cô nương, thái thái bên kia sợ là không tốt!" Thúy Hạ vội vã chạy tới.

"Làm sao?" A La giật mình, đứng bật dậy.

"Vừa rồi ta nghe lén được Lỗ ma ma nói gì đó với thái thái, sau đó còn lau nước mắt."

"A?"

A La hồi tưởng lại đòi trước.

Khi đó, nàng căn bản không biết mẫu thân đã từng bị hù dọa, hấn là vô thanh vô tức bị bắt, chẳng lẽ đòi này sẽ lặp lại vận rủi đòi trước sao?

Đến tối, A La không dám làm gì, chỉ dựng lỗ tai lên nghe ngóng.

Nghe một hồi cũng không thấy Lỗ ma ma và mẫu thân nói chuyện gì quan trọng, thời điểm nàng đang tính dứt khoát đi qua hỏi mẫu thân thì nghe được một thanh âm xa lạ truyền vào tai.

"Hay là hôm nay đừng bỏ?"

"Vì sao không bỏ?"

"Ta thấy hôm nay bên đó mời đại phu đến, sợ là có động tĩnh, nếu bây giờ bị tra ra sẽ phiền toái lớn."

"Cứ bỏ đi, xong lần này, chúng ta cũng nhanh chóng lĩnh thưởng."

A La cũng không nhận ra hai người nọ là ai, nghe giọng có lẽ là một lão bà tử và một nha hoàn.

Giọng nha hoàn kia rất lạ, hiển nhiên không phải người hay xuất hiện trước mặt nàng.

Bọn họ là ai?

A La tiếp tục lắng nghe, chỉ tiếc bọn họ không nói thêm gì nữa, chỉ có thể nghe thấy tiếng nước sôi ùng ục.

Nàng miễn cưỡng đè nén khiếp sợ trong lòng, nhủ mày suy nghĩ cẩn thận, dần hiểu ra.

Hai người kia hẳn là hạ nhân trong phòng bếp đi?

Bởi vì lão tổ tông phân phó làm phòng bếp riêng cho Nhị phòng, Đại thái thái liền điều vài người từ phòng bếp chung qua.

Nghĩ đến đây, toàn thân A La phát rét.

Nàng cố gắng nhớ lại Đại thái thái ngày trước, thật ra là một người ôn hòa, xử lý chuyện trong phủ cũng khá công bằng.

Thậm chí, trong ấn tượng của nàng, sau khi mẫu thân qua đời, Đại thái thái có chút thương tiếc nàng mệnh khổ, cũng quan tâm chăm sóc nàng.

Tuy không tính là mẹ hiền nhưng cũng rất có phong phạm thái thái hầu môn.

Không ngờ lại có khả năng làm ra chuyện âm độc như thế?

Thúy Hạ thấy cô nương nhà mình tuổi còn nhỏ, khoanh tay trước ngực, nhũu mảy đi qua đi lại trong phòng, lại nghĩ đến vừa rồi cô nương đứng ngơ ngác không nói lời nào, bộ dáng giống như bị choáng váng, nhất thời cũng hơi sợ.

"Bên thái thái nếu có việc gì, cô nương cũng nên qua hỏi thăm một câu, như vậy mới không làm thái thái lạnh tâm." Thúy Hạ nghĩ nghĩ, mở miệng khuyên nhủ.

"Không." A La ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định: "Ngươi ra ngoài trước đi, để ta yên tĩnh một lát."

"A?"

"Ra ngoài đi." A La phát tay, không muốn nhiều lời, ý bảo Thúy Hạ ra ngoài.

Thúy Hạ khó hiểu, nhưng thân là nha hoàn, nàng cũng không tiện nói cái gì, đành phải lui ra.

Khi trong phòng chỉ còn lại một mình, A La nhanh chóng viết tin vào một tờ giấy nhỏ, chạy đến cửa sổ, kéo cái lồng sắt qua, cuộn mảnh giấy cột vào chân bồ câu.

"Tất cả đều kính nhờ ngươi, lần này nhất định phải mời được Tiêu Thất thúc đến!"

Nàng chấp tay trước ngực, lẩm bẩm khẩn cầu rồi cho bồ câu cất cánh.

"Lần này hẳn về tới nhà chưa nhỉ?"

"Cho dù hẳn đã về nhà, có thể tức giận, dứt khoát không đến hay không?"

Nàng biết câu chuyện "Cậu bé nói dối", không phải lần này hẳn sẽ không tin chứ?

Thấp thỏm chờ đợi một lát, ngoài trời đã tối, tuyết bắt đầu rơi, Tiêu Kính Viễn còn chưa xuất hiện, lúc này đã đến giờ ăn tối, A La đành phải đi dùng bữa trước.

Hôm nay có tuyết rơi, Diệp Thanh Xuyên tan học sớm, về đến nhà liền đi thăm hỏi lão tổ tông trước, sau đó qua thỉnh an mẫu thân, một nhà ba người cùng nhau ăn tối.

Diệp Thanh Xuyên cực kỳ yêu thương muội muội, tươi cười ấm áp hỏi hôm nay nàng ở nhà làm những gì.

A La vừa nói chuyện vừa quan sát khuôn mặt ca ca.

Tướng mạo ca ca tuấn mỹ, cao lớn, tuy là nam tử, lại có phong thái dịu dàng, hòa nhã như mẫu thân, nam nhi như vậy hẳn là nên được nữ nhi ở Yên Kinh yêu thích, chỉ tiếc đôi mắt kia.

"A La đang nhìn gì vậy?" Tuy không nhìn thấy nhưng Diệp Thanh Xuyên có thể cảm nhận được ánh mắt của muội muội.

"Không có gì, chỉ là đã lâu không gặp ca ca, thật nhớ!" A La vội vàng cúi đầu ăn cơm, cười nói.

Dùng bữa xong, ca ca và mẫu thân ngồi nói đủ thứ chuyện ở trường, lát sau thấy tuyết rơi càng lúc càng lớn mới rời đi.

Ca ca vừa đi, A La vốn dĩ muốn hỏi thăm mẫu thân một chút, nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi suy yếu của bà thì đành từ bỏ.

Đúng lúc này, Lỗ ma ma bung chén thuốc vào, chuẩn bị hầu hạ mẫu thân uống thuốc.

A La nghĩ tới những lời đã nghe được, trong lòng nôn nóng, lập tức giả bộ lão đạo, đựng trúng người Lỗ ma ma, nước thuốc liền rơi vãi đầy đất.

Lỗ ma ma không khỏi bất đắc dĩ nói: "Cô nương, ngươi cũng quá lỗ mãng."

Trái lại, Ninh thị chỉ thản nhiên nói: "Không có gì, A La cũng không cố ý, thuốc này, uống cũng được, không uống cũng chẳng sao."

A La gật gật đầu: "Vẫn là uống thuốc ít tốt, thuốc này thật đáng, người liền muốn khóc, nhất định là tiểu muội muội, tiểu đệ đệ sẽ không thích! A La cũng ghét nhất là uống thuốc!"

Lỗ ma ma thấy A La trẻ con như vậy, thờ dài một tiếng rồi không nói gì nữa.

A La tìm lý do, lén lút chạy ra ngoài, đúng lúc thấy một tiểu nha hoàn đi đổ bã thuốc, nàng vội vàng kéo Thúy Hạ qua, thì thào vào tai phân phó.

Một lát sau, Thúy Hạ quả nhiên dùng khăn tay gói một ít bã thuốc trở về.

"Tốt, người ra ngoài trước đi."

Thúy Hạ khó hiểu nhìn cô nương nhà mình, trong lòng càng nghi hoặc nhiều hơn, cứ cảm thấy cô nương có chút không giống trước kia, nhưng cũng không rõ là khác chỗ nào, chỉ có thể nghe lệnh đi ra ngoài.

A La cẩn thận đặt bã thuốc lên bàn, dùng mũi ngửi nhưng không ngửi ra vấn đề gì.

Nàng thờ dài, lo lắng nhìn về phía cửa sổ, ngóng trông bóng dáng Tiêu Kính Viễn.

Rõ ràng là những người đó hạ dược trong thuốc dưỡng thai của mẫu thân, có điều, loại dược kia không lập tức có hiệu lực, mà tích tụ từng chút từng chút làm mất hài tử trong bụng mẫu thân.

Hiện tại, thân thể mẫu thân đã có chút không thích hợp, nếu cứ tiếp tục uống thuốc, chỉ sợ hậu quả không thể tưởng tượng.

Đêm nay mẫu thân nhất thời nản lòng thoái chí không uống thuốc, nhưng ngày mai thì sao.

Cho nên, đêm nay nàng nhất định phải nghĩ biện pháp.

Nàng còn nhỏ như vậy, cũng không có người có thể dùng, đành phải gửi gắm tất cả hi vọng vào Tiêu Kính Viễn.

Nhưng trải qua hai lần trước, có phải Tiêu Kính Viễn sẽ tức giận, không đến nữa hay không?

A La đứng trước cửa sổ nhìn hoa tuyết lẳng lặng rơi trên khung cửa, nắm tay nhỏ siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Editor: Tường An

A La ngăn người nhìn chằm chằm hành lang vắng vẻ, thậm chí không còn cảm nhận được cái lạnh của gió đêm.

Lúc này, nàng phảng phất như trở lại là Diệp Thanh La bị giam dưới thủy lao tối tăm không thấy mặt trời.

Ban đầu, nàng cảm thấy đó là một con ác mộng đáng sợ, mười bảy năm đau khổ tưởng chừng là một khoảng thời gian rất dài, lại tựa như chỉ nháy mắt đã qua.

Nàng cố gắng niêm phong con ác mộng kia vào một góc sâu trong đáy lòng, không dám thả nó ra.

Nàng cố gắng sống đúng với bộ dáng mà một tiểu hài tử bảy tuổi nên có.

Nhưng tại cái đêm tuyết rơi đầy trời, trong tình thế bốn bề thọ địch này, nàng mới nhận ra rằng, con ác mộng kia tựa như một con hổ đói khát, chỉ đợi thời cơ để nhảy ra, cắn nuốt cả linh hồn nàng.

Cho dù biết trước những chuyện sắp xảy ra, nhưng nàng còn nhỏ như vậy thì có thể làm được gì đây, hữu tâm vô lực mà thôi.

Nàng có thể đi tìm lão tổ tông, tìm mẫu thân để vạch trần tất cả, nhưng ai sẽ tin nàng chứ? Lão tổ tông lớn tuổi hay mẫu thân tương thai bất ổn, ai có thể cứu vãn chuyện này?

"Làm sao?"

Một thanh âm đột nhiên truyền vào tai nàng, không mang theo chút độ ấm nào, tựa như những bông tuyết ngoài kia.

A La kinh ngạc, ngược mắt nhìn qua.

Một nam nhân mặc hắc y, thân hình cao ngất nổi bật giữa đêm tuyết.

Có vài bông tuyết rơi trên bả vai rộng lớn vững chãi của hắn, chậm rãi tan đi.

"Ta..."

A La vốn cho rằng hắn sẽ không đến, nào ngờ hắn vẫn xuất hiện, chẳng qua, nàng đã trông ngóng lâu lắm cho nên nhất thời không biết nên nói gì.

"Tam cô nương, ta muốn nói với ngươi vài điều."

"Ân?" A La cẩn môi, cẩn thận nhìn nam nhân ngoài cửa sổ.

"Thứ nhất, chuyện ngươi nhờ ta, ta nhất định sẽ làm tốt." thần sắc nam nhân lạnh lùng, nghiêm túc.

"Ân." Nàng cực kỳ hồ thẹn, cúi đầu nhỏ giọng đáp.

"Thứ hai, xưa nay ta miệng kín như bưng, lời không nên nói, tuyệt đối sẽ không lộ ra nửa chữ."

"Ân." Cái này, kỳ thật nàng cũng biết.

"Thứ ba..." Tiêu Kính Viễn lườm cái đầu nhỏ trước mắt, cố ý bỏ qua chút cảm giác không đành lòng, nói hết ra: "Ta bề bộn nhiều việc."

Hắn đường đường là tổng binh kiêu kỵ binh Yến Kinh, không phải công tử quần là áo lụa, chơi bởi lêu lổng.

A La xấu hổ đỏ mặt nhưng vẫn kiên trì nói: "Thất thúc, lần này ta tìm ngươi là thật sự có việc..."

"Ân?" Tiêu Kính Viễn nhướn mày.

"Nương ta, nương ta..." giọng A La hơi nghẹn ngào, "Ta muốn nhờ ngươi cứu nương, còn có tiểu đệ đệ tiểu muội muội."

"Nương ngươi làm sao?" Tiêu Kính Viễn rút cuộc phát hiện thần sắc nàng có chút không thích hợp.

A La ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo tràn đầy đau thương: "Có người muốn hại tiểu đệ đệ tiểu muội muội trong bụng nương, ta sợ đứa nhỏ này không giữ được."

Tiêu Kính Viễn khẽ nhú mày.

Kỳ thật, tuy hiện giờ hắn đã có chiến công hiển hách, được phong hầu bá tướng, lại nhậm chức tổng binh kiêu kỵ binh, nhưng hắn chẳng qua chỉ mới mười chín tuổi thôi, sang năm mới đến tuổi nhậm quán.

Huống chi, từ nhỏ hắn đã theo phụ thân đi phong thủ biên cương, thời gian ở Yến Kinh không nhiều.

Cho nên đến từng tuổi này, hắn chỉ mơ hồ biết trong nhà cao cửa rộng sẽ có những việc ngấm ngầm, xấu xa, lại chưa từng tiếp xúc.

Đương nhiên cũng có thể là hắn trẻ tuổi thành danh, vẫn chưa có người nào dám tính kế hắn, cũng không đáng.

Ai lại đối nghịch với một nhân vật trẻ tuổi quyền cao chức trọng chứ, hơn nữa, ngay cả vợ con cũng chưa có.

Trước kia hắn chỉ cảm thấy vị tiểu cô nương Diệp gia này quá mảnh mai yếu đuối, lại thích khóc, còn một lòng muốn phụ thân về nhà, nhưng hắn chưa bao giờ ý thức được, có lẽ tình cảnh của nàng hiện giờ cũng không như mình nghĩ, có lẽ... vì nàng quá gian nan mới nghĩ ra nhiều biện pháp tình quái xảo trá như vậy.

"Từ từ nói." Tiêu Kính Viễn nhìn cửa sổ, do dự một chút, cuối cùng vẫn nhảy vào, mang theo khí lạnh vào gian phòng ấm áp ngập tràn hương thơm của nữ hài nhi.

"Trước tiên, ngươi nói cho ta biết, có phải nương ngươi mang thai hay không?"

"Phải."

"Tướng thai không ổn?"

"Phải."

"Vậy tại sao ngươi cho rằng có người muốn hại đứa bé trong bụng nàng?"

A La lau nước mắt, lấy gói bã thuốc trên bàn ra: "Có khả năng trong này có thứ gì đó, có thể khiến nương ta sảy thai."

Tiêu Kính Viễn nhận lấy, đưa lên mũi ngửi ngửi, xong liền nhú mày.

"Nương người uống thuốc này bao lâu rồi?"

"Ta cũng không biết, chắc là hơn mười ngày."

"Lập tức ngừng." Tiêu Kính Viễn tuyên bố chắc nịch.

A La nghe giọng điệu của hắn, tất nhiên biết thuốc này không tốt, nhưng làm thế nào để ngừng đây, muốn mở miệng nói thuốc này có vấn đề thì phải có chứng cứ a, nàng cau mày suy nghĩ biện pháp xử lý chuyện này.

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng A La nhỏ bé cau mày suy nghĩ, trong lòng bỗng có chút thương tiếc, chuyện này giao cho nàng xử lý thật sự quá khó xử cho nàng.

Hắn trầm ngâm một lát, hỏi nàng: "Hôm nay là vị đại phu nào bắt mạch cho nương người?"

A La cắn cắn môi: "Nghe nói là một vị ngự y họ Vương, hình như tên Vương Nhân Quý."

Tiêu Kính Viễn gật đầu: "Ta mang bã thuốc này cho đại phu kiểm tra trước, sau đó lại đi tìm vị Vương đại phu này, trước khi ta tra ra manh mối, người tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ, về phần mẫu thân người, người cũng phải ngăn cản không cho nàng tiếp tục dùng thuốc này."

"Ta biết." Dù phải dùng mọi biện pháp, nàng cũng sẽ không để mẫu thân tiếp tục uống thuốc có độc!

"Ta phải đi đây." Dứt lời, Tiêu Kính Viễn nhảy ra ngoài cửa sổ.

Vừa đáp xuống đất, hắn chợt nhớ ra một chuyện, quay đầu lại nói: "Qua vài ngày nữa, phụ thân người sẽ hồi kinh."

Lời Tiêu Kính Viễn nói trước khi đi làm A La mừng rỡ không thôi. Dù nói thế nào đi nữa, hải tử trong bụng mẫu thân là cốt nhục của phụ thân, hắn sẽ không bỏ mặc không quan tâm. Chỉ cần phụ thân trở về, Nhị phòng liền không phải là cô nhi quả phụ mặc cho người ta khi dễ nữa, tốt xấu gì cũng có người làm chỗ dựa!

Nhưng kinh hi xong, nàng lại nhớ đến chuyện thuốc dưỡng thai, trong lòng cũng dần trầm xuống.

Tiêu Kính Viễn tất nhiên sẽ điều tra, nhưng hiện tại là đêm khuya, tuyết lại rơi dày, hắn thật sự có thể tra kịp sao? Mẫu thân đã uống thuốc kia hơn mười ngày rồi, tương thai đã không ổn, nếu lại uống tiếp 1, 2 ngày nữa làm sao được? Tiêu Kính Viễn bảo nàng ngăn cản mẫu thân uống thuốc, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Chung quy chỉ mới bảy tuổi, mặc dù ngày thường được mọi người cưng chiều nhưng trong chuyện này, tiếng nói của nàng cũng chẳng có phân lượng gì.

Nếu nàng trực tiếp nói với mẫu thân rằng thuốc có vấn đề, dù mẫu thân tin thì cũng sẽ bị chán kinh, mà mang thai kỳ nhất là bận tâm lo lắng.

Nghĩ vậy, A La không khỏi cảm thấy nên nghĩ biện pháp khác.

Trái lo phải nghĩ một hồi, cuối cùng nghĩ tới lão tổ tông, tính toán cân nhắc một phen, có thể xem như có chủ ý.

Vì thế, sáng hôm sau trời còn chưa sáng, A La đã bò dậy.

Lỗ ma ma thấy nàng dậy sớm, hơi giật mình nói: "Ngày thường cô nương đều ngủ nướng, sao hôm nay dậy sớm vậy, mặt trời mọc đằng tây sao?"

A La dụi dụi mắt, qua loa lấy cớ: "Ta vừa nằm mơ thấy lão tổ tông, muốn gặp bà!"

Dựa vào cái cớ này, A La mang người chạy qua phòng lão tổ tông. May mà lão tổ tông lớn tuổi, tỉnh dậy sớm, vội vàng sai người mở cửa đón A La vào.

Lão tổ tông còn chưa rửa mặt đã thấy cháu gái cung lại đây, luôn miệng nói nằm mơ thấy mình, dĩ nhiên cực kỳ vui vẻ, ôm A La vào lòng, ừ ảm tay chân nàng, lại phân phó nha hoàn lấy trái cây cho nàng ăn.

Cái miệng nhỏ của A La hoạt động không ngừng, i ôi trong lòng lão tổ tông, đồ bà cười không ngừng. Đến khi dùng bữa sáng, Đại thái thái, Tam thái thái và bọn tỷ muội cũng tới, hầu hạ bên người lão tổ tông, nói đùa, nịnh hót, vô cùng náo nhiệt.

A La thấy thế, nhân cơ hội thờ dài nói: "Tỷ muội chúng ta đồng người dĩ nhiên là tốt, chẳng qua, ta bỗng nhớ tới mình sắp có tiểu đệ đệ hoặc tiểu muội muội, nhưng bây giờ có muốn, chỉ sợ cũng không thể rồi!"

Lão tổ tông vừa nghe liền cả kinh: "Sao lại không thể? Tiểu hải tử đừng nói lung tung!"

Những người khác cũng nghi ngờ nhìn về phía A La, không biết tại sao nàng đột nhiên nói lời này.

A La ra vẻ khó hiểu, nghiêng đầu nói: "Chẳng lẽ không đúng sao, hôm qua ta nhìn thấy Lỗ ma ma than thở, nương ta hình như còn khóc, ta hỏi, các nàng

lại không nói. Ta đoán, tiểu đệ tiểu muội muội của ta chắc là không có rồi."

Đồng ngôn vô kỵ nhưng rơi vào tai lão tổ tông lại hù dọa bà nhảy dựng.

"Lỗ ma ma đâu, kêu nàng vào đây!"

Mấy nha hoàn trong phòng đều bị dọa sợ, biết sự tình trọng đại, vội vàng kêu Lỗ ma ma đi vào.

"Nhị thái thái bên kia rốt cuộc là thế nào, không phải mấy ngày trước nói tướng thai rất ổn à, sao đảo mắt lại không ổn rồi? Ngươi mau nói cho rõ ràng!"

Lỗ ma ma không ngờ chuyện này lại truyền đến tai lão tổ tông, càng không phòng bị cô nương nhà mình, thấy chuyện không thể giấu được nữa, đành phải quỳ ở đó, hai năm rưỡi mười nói rõ ràng!

Bọn tỷ muội đều trầm mặc không dám nói gì, Tam thái thái cũng không dám hé răng, Đại thái thái thì không nhịn được nói: "Kể ra, nàng đúng là mệnh khổ, mang thai mấy lần đều không thuận lợi."

Lão tổ tông thở dài, nói với Đại thái thái: "Đi, các ngươi cùng ta đi qua xem vợ lão Nhị một chút."

A La nghĩ rằng, tính tình mẫu thân nhu nhược thiện lương, không hẳn có thể tra ra manh mối, thậm chí, không chừng chỉ lặng lẽ đồ thuốc không uống chứ không làm lớn chuyện này, cuối cùng rơi vào kết cục nén giận.

Nhưng A La lại không nuốt trôi cơn giận này, đã có tâm tư ác độc đối với mẫu thân, nàng càng muốn tra ra manh mối, làm âm ỉ long trời lở đất, cho dù không thể trừng phạt người đứng phía sau thì tốt xấu gì cũng rung cây nhất khi, làm cho bọn họ biết, Nhị phòng cũng không phải dễ bắt nạt như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Editor: Tường An

Một đám người lập tức kéo nhau qua phòng Ninh thị. A La đã canh chuẩn thời gian Ninh thị chuẩn bị uống thuốc, mọi người vừa đến thì thấy tiểu nha hoàn bưng chén thuốc đến trước cửa, Ti Bội đi ra, nhận lấy mang vào phòng.

Trong lòng A La thầm may mắn, chỉ cần trễ một chút nữa thôi, chỉ sợ mẫu thân đã uống chén thuốc này rồi.

Nàng vội vàng đỡ lão tổ tông, dẫn theo đoàn người đi vào phòng.

Lại nói, hôm nay Ninh thị cảm thấy bụng ản ản đau, tối qua đi tiểu đêm còn ra máu, trong lòng cũng biết là không ổn. Nàng nghĩ cái thai này đến là may mắn, nhưng không nghĩ là không thể giữ được, lại nhớ tới phu quân quanh năm phòng thủ biên quan, những ánh mắt như lang như hổ xung quanh, trong mắt không khỏi lộ tia bi thương.

Nàng nhất thời nản lòng, nghĩ cái thai này cũng chưa chắc có thể giữ được, còn không bằng cứ như vậy mất đi, về sau cũng không cần lo lắng bận tâm nữa!

Nghĩ đến đây thì nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, một nha hoàn đi vào bẩm báo: "Thái thái, lão tổ tông, Đại thái thái và Tam thái thái tới."

Ninh thị hơi kinh ngạc, vội chỉnh trang lại, đứng dậy nghênh đón.

Lão tổ tông quan sát thần sắc Ninh thị, thấy sắc mặt nàng hơi trắng bệch, ánh mắt ảm đạm, thân hình gầy yếu tựa như gió thổi qua là đổ, liền thở dài nói: "Bây giờ ngươi đang mang thai, không cần đứng, cứ ngồi xuống nói chuyện đi."

Ninh thị thấy Đại thái thái và Tam thái thái đều đứng hầu hạ bên cạnh lão tổ tông, vốn dĩ cũng muốn kiên trì nhưng thật sự là eo mỗi lưng đau, bắt buộc đi đành ngồi xuống.

Lão tổ tông đánh giá Ninh thị một phen: "Ta xem sắc mặt ngươi không tốt, mấy ngày nay có chỗ nào khó chịu không? Vương đại phu nói thế nào?"

Ninh thị rũ mắt, ôn nhu đáp: "Mấy ngày nay cũng không biết thế nào, hay bị đau bụng, trong lòng cảm thấy không ổn nên mời Vương đại phu tới bắt mạch, chỉ nói tướng thai không ổn, phải hảo hảo sinh dưỡng, khai phương thuốc dưỡng thai."

"Vậy mỗi ngày ngươi phải cố gắng uống thuốc, còn A La, để nàng qua viện ta ở đi, tránh cho nàng quấy rầy ngươi."

"Vâng, con dâu nghe theo lão tổ tông phân phó."

Nhắc đến thuốc dưỡng thai, lão tổ tông nhân tiện nói: "Ta tùy tiện qua đây xem ngời một chút, vừa rồi vào cửa nhìn thấy tiểu nha hoàn bụng chén thuốc tới, thừa dịp còn nóng ngời mau uống đi, cẩn thận ngội sẽ không hiệu quả."

Ninh thị nghĩ cũng đúng, liền đáp ứng, Ti Bội lập tức hầu hạ Ninh thị uống thuốc.

A La nhìn cảnh này, biết đã đến thời điểm mấu chốt.

Nàng tựa vào ngực lão tổ tông, vô ý nói: "Lão tổ tông, nói ra, có thuốc này còn phải cảm ơn tam thẩm đó."

"Cảm ơn ta?" Tam thái thái không khỏi buồn bực: "Có liên quan gì đến ta chứ?"

Đại phu này không phải do nàng mời, thuốc cũng không phải do nàng sắc, nghĩ thế nào cũng không có liên quan gì đến nàng a.

A La nói: "Ta nhớ rõ hôm đó đi ngang qua phòng bếp, nghe nữ đầu bếp nói chuyện với nhau, là Tam thái thái cố ý dặn bỏ thêm thuốc bột gì đó, có thể an thai a!"

"A?" mọi người vừa nghe liền kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía Tam thái thái.

Tam thái thái cũng cực kỳ kinh ngạc, giờ tay chỉ vào mình, không dám tin hỏi: "Ta?"

A La đương nhiên biết chuyện này tuyệt đối không phải do Tam thái thái làm.

Cũng chính vì vậy, nàng mới cố ý dương đông kích tây.

Trước tiên, kéo một người hoàn toàn không liên quan vào vũng nước đục này, như vậy đối phương sẽ kinh hãi, tận lực chứng minh bản thân trong sạch.

Mặt khác, những người không liên quan bị khiếp sợ, cũng sẽ trợ giúp điều tra.

Duy chỉ có người chân chính đứng sau màn sẽ cảm thấy bất ngờ, sau đó tọa sơn quan hổ đấu, yên lặng theo dõi kì biến.

Thật ra, nàng ít nhiều cũng cảm giác chuyện này có liên quan đến Đại thái thái.

Nhưng hiện tại Đại phòng quản lý việc bếp núc, là phụ tá đắc lực của lão tổ tông, nàng không thể đắc tội cho nên không dám trực tiếp chỉ mũi dùi về hướng Đại phòng.

Đối với nàng, quan trọng nhất là bảo vệ thai nhi trong bụng mấu thân, phải bắt đầu từ phòng bếp, chặt đứt chiêu kê đơn này.

Về phần người đứng sau màn rốt cuộc là ai, đại khái không cần nói ra, trong lòng mọi người đều có suy đoán.

A La sờ sờ đầu, nghi ngờ nói: "Ta nghe nữ đầu bếp nói vậy mà, chẳng lẽ không phải, hay là ta nhớ lộn rồi?"

Sắc mặt mọi người đã sớm thay đổi.

Mặc kệ có phải Tam thái thái hay không, chỉ cần thật sự có chuyện nữ đầu bếp bỏ thuốc bột vào chén thuốc dưỡng thai, sự tình tất nhiên không đơn giản!

Phải biết, thang thuốc dưỡng thai đều đã sớm được bốc đúng liều lượng, phân thành từng gói, chỉ cần bỏ vào nồi nấu thôi, làm gì có nữ đầu bếp dám can đảm bỏ thêm cái gì vào!

Đinh đến huyết mạch Diệp gia, khó tránh khỏi liên lụy đến những việc ngầm ngầm, mọi người ở đây đều cảm nhận được, chuyện này sợ là không tầm thường.

Ninh thị nghe vậy cũng khiếp sợ, nhú mồm nói: "A La, ngời nghe thấy lúc nào, là ai nói, có nhớ rõ không?"

Lão tổ tông cũng sốt ruột: "A La, đây không phải chuyện nhỏ, không thể qua loa, ngời nhất định phải nhớ rõ, rốt cuộc là ai đã nói?"

A La ngoẹo đầu suy nghĩ hồi lâu.

Theo động tác của nàng, một đám người xung quanh đều nín thở chờ đáp án.

Cuối cùng, A La nhú mồm, thờ dãi: "Ta thật sự không nhớ rõ là ai, chỉ nhớ người nọ là một nữ đầu bếp nấu thuốc!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đều khó coi.

Sắc mặt Ninh thị trắng bệch, run rẩy che bụng, hoảng hốt nhận ra điều gì đó.

Mấy ngày nay, không phải nàng không hoài nghi, thậm chí còn điều tra nha hoàn, bà tử trong viện, nhưng đều không phát hiện được gì.

Nói cho cùng, vẫn tại mình sơ sót, thật sự có người âm thầm hại mình?

Nếu cái thai này không giữ được, vậy chẳng phải là sự sợ hãi và yếu đuối vô năng của mình hại chết hài tử của mình sao?

Thân thể gầy yếu của Ninh thị run rẩy như lá rụng trong gió, không biết nên nói gì cho phải.

Sắc mặt lão tổ tông nặng nề nhìn quanh đám người, cuối cùng dừng trên người Tam thái thái đang khiếp sợ không thôi.

"Dù sao A La còn nhỏ, không hẳn là nghe được rõ ràng, người không cần quá để ý."

Tam thái thái nghe vậy, lập tức quỳ xuống: "Lão tổ tông minh giám, ta ngày thường đều chưa từng quản gia, việc trong nhà cũng không đến tay ta, làm sao ta có bản lĩnh thông thiên, gài người vào phòng Nhị tẩu để giở trò xấu được! Huống hồ, ta hại nàng thì có ích lợi gì đâu! Lão tổ tông, ngài nhất định phải đòi lại sự trong sạch cho ta a!"

Bên cạnh, Diệp Thanh Huyền thấy mẫu thân quỳ, cũng quỳ theo: "Lão tổ tông, mẫu thân không phải loại người ác độc như thế, tuyệt đối không làm chuyện hãm hại Nhị bá mẫu!"

Tam thái thái vội đến phát khóc: "Hoặc là A La nghe lầm, hoặc là có người làm chuyện xấu rồi cố ý muốn vu oan cho ta, hảo một kẻ nhất tiễn song điêu!"

Nàng vừa dứt lời, mọi người đều giật mình, nói vậy cũng có lý, lỡ như là nhất tiễn song điêu thì sao?

Lão tổ tông giận tái mặt: "Tú Quyên, người đứng lên trước, A La còn nhỏ, cũng có thể là nghe lầm, chuyện này tất nhiên phải điều tra rõ ràng, ta muốn xem là người nào phát rồ, dám dùng mưu kế hạ lưu ở hậu trạch Diệp gia, mưu hại huyết mạch Diệp gia ta!"

Lão tổ tông lập tức hạ lệnh, vây kín sân viện Nhị phòng, sau đó kêu tất cả hạ nhân phòng bếp tới, lần lượt thẩm vấn.

Nhưng hỏi tới hỏi lui cũng không có người nào thừa nhận, một đám quỳ ở đó thề thốt, lệ rơi đầy mặt.

Mọi người thấy vậy, ít nhiều cũng có chút nghi ngờ, Diệp Thanh Liên mở miệng trước: "Lão tổ tông, A La còn nhỏ, chắc là nghe lầm rồi? Ta thấy, Tam thẩm luôn đối xử với mọi người không tệ, sẽ không đến mức làm ra loại chuyện này đâu."

Diệp Thanh Dung liếc A La một cái, cũng hòa theo: "A La, chuyện này rất quan trọng, không thể nói lung tung."

Đại thái thái cũng góp lời: "Đúng vậy, A La, người cẩn thận nhớ lại, lúc đó rốt cuộc là ai nói lời này, nếu người chỉ ra được, chúng ta tất nhiên sẽ xử trí theo gia pháp, bây giờ phòng bếp nhiều người như vậy, cũng không thể đều xử phạt hết? Người nghe thấy người nọ nói chuyện, hẳn là sẽ nhớ đối phương có bộ dáng gì đi? Hay là người thật sự nhớ lộn, nghe lầm?"

Mọi người ngẫm lại thất cũng có lý, nhìn bộ dáng hồ đồ của A La, có thể là nhớ lộn rồi.

A La sao có thể không muốn tìm ra người nọ, nàng nhìn chằm chằm nhóm người kia, cẩn thận nhớ lại, nhưng làm thế nào cũng không nhớ rõ người nói chuyện rốt cuộc là ai.

Vừa rồi nàng cũng nghe thử giọng nói của những người đó nhưng không có ai giống cả, nhất thời cũng có chút không xác định, hay là hai người kia căn bản không phải người trong phòng bếp?

Mọi người thấy vẻ mặt nàng không xác định, càng thêm không tin.

Đại thái thái tiến lên, quỳ xuống nói: "Lão tổ tông, từ khi ta gả vào Diệp gia vẫn luôn quản lý việc bếp núc, ta tự biết mình tư chất ngu dốt nên ngày đêm làm lụng vất vả, không dám có nửa phần lơ đãng. Hiện giờ Nhị đệ muội có thai, ta thấy mừng cho nàng, cũng ngóng trông nàng có thể mẹ tròn con vuông, nữ đầu bếp ở Nhị phòng đều do ta tay an bài, bây giờ A La nói có người âm thầm giở trò, ta lo sợ bất an, chỉ mong lão tổ tông có thể làm rõ đúng sai, xem rốt cuộc là thật sự có người bụng dạ khó lường hay là A La nghe lầm, trả lại sự trong sạch cho con cháu... bằng không, ta thà đập đầu chết ở đây còn hơn là bị nghi ngờ như thế!"

Nàng nói cứ như A La cố ý nói xấu nàng vậy.

Không nói người khác, ngay cả lão tổ tông cũng bắt đầu nghi hoặc: "A La, người cố nhớ lại xem lúc ấy người nọ ra sao, nói cái gì?"

Kỳ thật, A La đã lặp lại rất nhiều lần rồi, nhưng bây giờ nàng không có chứng cứ, vừa ngóng Tiêu Kính Viễn khi nào mới có thể giúp mình điều tra rõ, vừa thờ dãi chỉ vào chén thuốc đã nguội, nói: "Ta nhớ được gì thì đã nói hết rồi, có hỏi nữa ta cũng không biết. Chỉ bằng tìm vài đại phu tới kiểm tra chén thuốc kia, nếu thật sự có cái gì không đúng, đại phu dĩ nhiên có thể phát hiện."

Lão tổ tông gật đầu, đang muốn phân phó hạ nhân thì nghe có người vào bẩm báo, Diệp Trường Cần đã trở lại.

Không ai ngờ tới, lúc Diệp Trường Cần tiến vào, trực tiếp mang theo hai vị ngự y, một trong số đó là Vương đại phu.

Nữ quyền lập tức tránh sang một bên, mời hai vị ngự y kiểm tra chén thuốc rồi bắt mạch cho Ninh thị.

Mọi người đều trầm mặc không lên tiếng, nhưng đều thấy được ánh mắt trầm trọng của đôi phương.

Chuyện này vốn không truyền ra ngoài, càng không báo cho Diệp Trường Cần, không biết vì sao hắn lại đột nhiên trở lại, còn trực tiếp dẫn theo hai vị ngự y.

Ngược lại, trong lòng A La mơ hồ có suy đoán, chẳng lẽ là Tiêu Kính Viễn làm?

Nếu Tiêu Kính Viễn tiết lộ tin tức này cho Diệp Trường Cần, buộc hắn về xử lý, đúng là có khả năng.

Có điều... Diệp Trường Cần sẽ giúp nương sao?

Hắn rõ ràng..

A La cắn môi, nhớ lại tình cảnh đêm đó hắn khi dễ nương.

Hắn rốt cuộc có ráp tâm gì?

Trong thời khắc mấu chốt này, hắn sẽ thừa dịp hại thai nhi trong bụng nương, hay sẽ chủ trì công đạo?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Editor: Tường An

Diệp Trường Cần, người rốt cuộc nghĩ thế nào?

Ninh thị khẽ mím môi, vẻ mặt lãnh đạm mặc cho hai vị ngự y thay nhau bắt mạch cho mình.

Lão ngự y đặt ngón tay thon dài lên cổ tay Ninh thị, mạch đập yếu ớt nhưng rõ ràng, Ninh thị nín thở ngẩng đầu, xuyên qua màn che mông lung, nhìn về phía Diệp Trường Cần bên ngoài.

Cách một tầng màn lụa mỏng, nàng không nhìn rõ lắm, chỉ mơ hồ thấy người nọ chấp tay sau lưng, đi qua đi lại.

Diệp Trường Cần hận nàng, ít nhất đã từng hận.

Về phần đêm đó, hắn uống chút rượu, không biết sao lại nghĩ đến chuyện cũ rồi chạy tới đây âm ỉ một phen.

Theo lời hắn nói, nàng biết, hắn chẳng những hận nàng mà còn điên cuồng ghen ghét phu quân Diệp Trường Huân.

Nàng nhắm mắt lại, hồi tưởng bộ dáng Diệp Trường Cần, người này là trưởng tử Diệp gia, luôn luôn hành sự cẩn thận, khả năng tự kiểm chế rất tốt, trong triều cũng có chút địa vị, khi ở nhà thì vẻ mặt uy nghiêm, ít cười ít nói, ai có thể ngờ được người như vậy có thể nói ra những lời xấu xa giấu trong đáy lòng như thế.

Phảng phất như một vụn năm trôi qua, ngự y rốt cuộc bắt mạch xong, đi ra ngoài.

Ninh thị suy yếu tựa vào đệm êm, hoảng hốt nhìn ngự y nói chuyện với Diệp Trường Cần, trước mắt một mảnh trắng xóa.

Thời điểm nghe nữ nhi nói lời đó, nàng liền biết mình đã rơi vào bẫy của người khác.

Nhưng là ai bày ra cái bẫy này?

Diệp Trường Cần, hắn nhân cơ hội trút hết căm phẫn, dứt khoát đẩy mình vào nơi vạn kiếp bất phục hay không?

Ninh thị cảm thấy cổ họng như nghẹn lại, bị đè nén hít thở không thông.

Năm đó nàng lựa chọn gả cho Diệp Trường Huân, cuối cùng vẫn không trốn thoát khỏi bàn tay Diệp Trường Cần, phải cẩn thận dè dặt mà sống trước mặt Diệp Trường Cần.

Đang miên man suy nghĩ thì thấy lão tổ tông cũng đi tới, nói gì đó với Diệp Trường Cần.

Nàng khẽ nhắm mắt lại, siết chặt nắm tay run rẩy.

Sau khi tiễn ngự y rời đi, lão tổ tông giận run người: "Trong Diệp gia ta lại có người dám làm ra chuyện ác độc cỡ này! Là ai, là ai muốn mưu hại huyết mạch Diệp gia!"

Diệp Trường Cần vội vàng dịu đỡ mẫu thân: "Mẫu thân, ngài đừng tức giận, hải nhi nhất định sẽ tra rõ chuyện này, về phần đệ muội, tuy uống phải thuốc nạo thai nhưng dù sao đối phương ra tay nhẹ, thân thể có tổn thương nhưng nhất thời không có trở ngại gì lớn, bây giờ ngự y khai mấy phương thuốc dưỡng thai bồi bổ trở lại, sẽ không sao đâu."

Nhưng lão tổ tông vẫn không thể bình tĩnh, trầm thống ra lệnh: "Đi, gọi hết tất cả đến đây, phong tỏa viện này lại, lần lượt thẩm tra cho ta, không tra ra tên bại hoại phát rõ này, ta liền đập đầu chết ngay tại đây!"

Diệp Trường Cần sợ mẫu thân xảy ra chuyện gì, vội vàng quỳ xuống khuyên nhủ: "Mẫu thân, đều tại hải nhi quản gia không nghiêm cho nên mới để xảy ra chuyện gièm pha. Thỉnh mẫu thân trở về nghỉ ngơi, hải nhi sẽ nghiêm tra việc này, nhất định sẽ cho mẫu thân một câu trả lời thỏa đáng!"

Lão tổ tông đau khổ nói: "Là cho Lan Uẩn một câu trả lời thỏa đáng!"

Diệp Trường Cần nghe vậy, hơi giật mình, vội nói: "Phải, phải, là cho đệ muội một câu trả lời thỏa đáng."

Lúc này, nữ quyến trong nhà đều lại đây, Đại thái thái dẫn đầu, quỳ bên cạnh phu quân, khóc lóc nói: "Lão tổ tông, trong chén thuốc kia thật sự bị hạ dược vật âm độc là chuyện chưa bao giờ ngờ tới, chuyện đến nước này, không liên quan đến phu quân, đều trách ta không phòng bị kẻ xấu mới để chúng có cơ hội, bây giờ con dâu không dám nói gì khác, chỉ cầu lão tổ tông trách phạt, từ nay về sau, con dâu cũng không dám quản việc bếp núc nữa..."

Nàng còn chưa dứt lời, lão tổ tông đã cười lạnh một tiếng, chỉ vào nàng mà mắng: "Người nói cái gì vậy, bây giờ còn chưa tra ra kẻ nào làm chuyện âm độc này, người lại muốn bỏ gánh không quản, người đang cố ý chọc giận ta đúng không! Hay là, các người đều ghét bỏ ta lớn tuổi vô dụng, muốn chọc ta tức chết, các người mới vui về!"

Từ lúc gả vào Diệp gia, Tam thái thái vẫn luôn lấy Đại phòng làm chủ, sai đâu đánh đó, hiện tại thấy Đại thái thái ngày thường uy phong bị lão tổ tông giáo huấn không chút lưu tình như vậy, cũng giật mình cả kinh. Ngược lại, phải mượn cơ hội này, hảo hảo thể hiện một phen, tiện thể cho mọi người biết, Tam phòng cũng không phải dễ bắt nạt!

Nghĩ vậy, trong lòng nàng đắc ý, đè nén cảm giác sung sướng, quỳ xuống nói: "Lão tổ tông đừng tức giận, lời này sao có thể coi là thật, trong lòng Đại thái thái cũng khó chịu a. Quan trọng nhất bây giờ chính là điều tra ra kẻ đứng sau màn, trả lời trong sạch cho con dâu, bằng không, con dâu, con dâu..."

Nói đến đây, giọng nàng nghẹn ngào đứt quãng.

Bên cạnh là vài cô nương Diệp gia, Diệp Thanh Liên và Diệp Thanh Dung thấy mẫu thân mình bị mắng, vẻ mặt tối tăm âm ảm, cũng quỳ xuống theo.

A La khế cắn môi, quỳ luôn.

Nàng biết, tất cả đều vì nàng làm ầm ĩ mà ra, nhưng nếu nàng không làm như vậy, chỉ sợ cái thai của mẫu thân sẽ không giữ được.

Lão tổ tông giận dữ tột độ, bi phẫn không thôi, lại thấy con cháu quỳ đầy đất, run giọng nói: "Đều là huyết mạch Diệp gia, ta cũng không mong gì nhiều, chỉ hi vọng các người chung sống hòa thuận vui vẻ, lại không ngờ, gia môn bất hạnh, xảy ra gièm pha thế này! Ta, ta, ta làm sao có mặt mũi đi gặp phụ thân người..."

Nói đến đây, lão tổ tông đột nhiên ngã ra phía sau, may mắn có nha hoàn bà tử nhanh tay lẹ mắt đỡ kịp.

Nhưng dù vậy cũng lao đao một hồi mới đứng vững, dọa đám người xung quanh sợ hãi không nhẹ, lập tức có người đi mời ngự y, người bưng nước, người đầm lưng, tình huống rối ren.

Đại thái thái bị mắng cầu huyết lâm đầu, lúc này không dám nhiều lời, vội vàng phân phó người đỡ lão tổ tông về phòng, lại phân phó canh giữ sân viện Nhị phòng, không được để kẻ xấu thừa dịp trốn thoát.

Sau một hồi hỗn loạn, chỉ còn Diệp Trường Cần lẻ loi đứng đó.

Hắn im lặng một lúc lâu, cuối cùng ngẩng đầu nhìn vào trong phòng.

Cách một tầng màn lụa, hắn dĩ nhiên không thấy rõ tình hình bên trong.

Hắn cắn chặt răng, trầm giọng nói: "Đệ muội yên tâm, chuyện này, ta chắc chắn cho người một công đạo!"

Dứt lời, liền kiên quyết rời đi.

Diệp Trường Cần nói sẽ cho Nhị phòng một công đạo, nhưng chuyện này có vẻ không dễ chút nào.

Hắn thăm vắn tất cả nữ đầu bếp của Nhị phòng, cuối cùng cũng có một người khai ra, là Tôn ma ma trong phòng Đại thái thái.

Tin tức vừa truyền ra, Đại thái thái liền chạy đến trước mặt lão tổ tông, hung hăng tát mình vài bạt tai, sau đó lại chạy tới Nhị phòng, nói muốn giao Tôn ma ma cho Ninh thị xử lý.

Ninh thị nhìn khuôn mặt tràn đầy áy náy của Đại thái thái, còn có thể nói gì đây?

Chỉ phát tay, mặc cho nàng ta xử trí Tôn ma ma.

Ninh thị không ngờ, lúc ấy đương nhiên đã nhìn ra manh mối, chỉ không có chứng cứ mà thôi, bây giờ có thể vạch trần âm mưu, bảo vệ bào thai trong bụng, nàng đã thiên ân vạn tạ rồi.

Cuối cùng, Đại thái thái đích thân xử trí Tôn ma ma, thật sự không lưu tình chút nào.

Xong chuyện, đám nha hoàn bàn tán xôn xao, đều không rét mà run.

Mặt ngoài, mọi người chỉ nói Đại thái thái không niệm tình xưa, nhưng trong lòng ai cũng có suy đoán.

Đang yên đang lành, vì sao Tôn ma ma lại hãm hại Nhị phòng, không phải là Đại thái thái chỉ điểm sao? Loại chuyện này, không có lệnh của chủ tử, nô tài nào dám tự tiện làm chứ?

Mọi người âm thầm cười nhạo, tất nhiên là không tin.

Kỳ thật, A La cũng không tin, nhưng trong tình cảnh hiện tại, nàng cũng hiểu đạo lý chó cùng rứt giậu.

Hiện tại, Đại thái thái đã mất hết thể diện, trải qua lần giáo huấn này, có lẽ bà ta sẽ không dám nữa.

Về phần sau này, ngày tháng còn dài, A La tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp nắm được nhược điểm của bà ta, cho bà ta nếm thử tư vị bị người khác hạ độc.

Náo loạn một trận, Đại thái thái im lặng ngốc trong phòng vài ngày, mỗi khi gặp Ninh thị cũng không kiêu căng như trước.

A La nhìn Đại thái thái tinh thần sa sút, trong lòng cười thầm.

Buổi tối hôm nọ, nàng nghe được Diệp Trường Cần và Đại thái thái nói chuyện.

Hai người cãi nhau âm ỉ, Diệp Trường Cần hung hăng tát bà ta vài cái, thậm chí còn phân phòng ngủ.

Hôm đó, Đại thái thái tựa vào đầu giường, khóc cả đêm.

Đương nhiên, A La chỉ tự biết thế thôi, không dám nói với người khác, Đại thái thái cũng làm bộ như không có việc gì.

Thời gian trôi qua, chuyện này cũng dần lắng xuống, bọn nha hoàn cũng có đề tài mới để bàn tán, không hề nhắc đến nữa.

Hôm nay, khi tuyết trong sân bắt đầu tan, Diệp gia rốt cuộc nhận được tin tức, thứ tử Diệp gia Diệp Trường Huân sắp về đến Yên Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

A La nghe tin phụ thân sắp về tới kinh thành thì thờ phào một hơi.

Nàng biết, chuyện thuốc dưỡng thai làm âm ỉ như vậy khiến trong lòng Đại thái thái ghen ghét. Tuy trải qua lần này, bà ta không dám ra tay với mẫu thân nữa, nhưng chỉ sợ lỡ như bà ta lần nữa trong lòng, dứt khoát hạ ngoan tay, đến lúc đó làm sao mình ứng phó được?

Bây giờ phụ thân sắp trở về, nàng cuối cùng cũng yên tâm rồi.

Mấy ngày nay dùng phương thuốc dưỡng thai của ngự y, khí sắc mẫu thân đã tốt lên, tướng thai cũng ổn, ngoại trừ thỉnh thoảng nôn nghén thì không có gì đáng ngại.

Ninh thị từng cố ý gọi A La tới, hỏi chuyện ngày ấy.

A La biết suy nghĩ của mẫu thân, le lưỡi cười nói: "Mẫu thân đừng hỏi mấy thứ kia, bây giờ trong đầu ta chỉ nghĩ kẻ xấu bị trừng phạt rồi, mẫu thân có thể

yên tâm dưỡng thai, A La có thể ngóng trông tiểu đệ đệ tiểu muội muội, vậy không phải rất tốt sao?"

Ninh thị nhìn nữ nhi chăm chăm một lúc, khẽ thở dài, vươn tay vuốt tóc A La: "Ngươi a, đúng là tinh quái, ta thật sự là nhờ phúc của ngươi."

Chóp mũi thoang thoang hương thơm của mẫu thân, ấm áp thoải mái, trong trí nhớ của nàng, quả thật rất ít khi thấy mẫu thân dịu dàng như thế.

Trong lòng A La mềm nhũn, hận không thể nhào vào lòng mẫu thân làm nũng.

Chẳng qua, nàng nhìn xuống, nghiêng đầu cười với mẫu thân, cố ý nói: "Mẫu thân, nếu ta nói, ta thật sự là tiền nữ hạ phạm, là phúc tinh của mẫu thân, ngài có tin không?"

Ninh thị nhìn ánh mắt nữ nhi bướng bỉnh, thở dài cười nói: "Tin chứ, sao lại không tin!"

Tuy mẫu thân nói vậy nhưng A La biết bà nhất định không tin, bà vĩnh viễn sẽ không biết, Diệp Thanh La dưới thủy lao âm u đã phải đau khổ chờ bao nhiêu năm mới có thể lần nữa trở lại nhân gian, lần nữa làm một tiểu nữ nhi kiều căng của Diệp gia, một lần nữa được ngửi hương thơm thanh đậm thuộc về mẫu thân.

Ninh thị cảm thấy trong đôi mắt ngây thơ đầy ý cười của nữ nhi chột mơ hồ có một tia đau thương không dễ phát hiện, liền lo lắng hỏi: "A La?"

A La lắc lắc đầu: "Ta không sao, chỉ là ngóng trông tiểu oa nhi trong bụng mẫu thân ra đời sớm một chút."

Lúc nói lời này, nàng im lặng nghe tiếng tim đập ổn định của bào thai trong bụng mẫu thân, thầm nghĩ, đời này nàng nhất định sẽ che chở mẫu thân và tiểu oa nhi kia, tất cả rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Ngày nào A La cũng nhắm đếm còn bao nhiêu ngày nữa phụ thân về kinh, ngày thứ hai là phụ thân về đến nhà rồi. Trong viện mẫu thân đã sớm quét tước dọn dẹp, đệm chăn màn gấm đều giặt lại, thay mới.

A La yên lặng nhìn tất cả, nàng biết, mẫu thân cũng rất mong phụ thân trở về.

Chỉ tiếc, đời trước nàng chưa bao giờ biết điều này, nàng chỉ cho rằng mẫu thân lãnh đạm, không dễ thân cận, đối với mình và phụ thân đều xa cách.

Nói cho cùng, vẫn do nàng nhỏ tuổi không hiểu chuyện.

Hôm nay, mẫu thân và Lỗ ma ma ngồi trong>Noãn các, tự tay làm một ít y phục nhỏ cho tiểu oa nhi, A La thì về phòng mình tự luyện chữ. Gần đây thân thể mẫu thân rất tốt, tình trạng nôn nghén cũng giảm bớt, có thời gian dạy nàng học, chỉ mới vài ngày, chữ viết của nàng đã tiến bộ không ít.

Ngoài luyện chữ, nàng còn cố ý lục lại sách cũ ra ôn tập một lượt, miễn cho bị thụt lại phía sau.

Đang cầm sách lật tới lật lui, A La chợt nhìn thấy con gỗ rơi đặt trên bàn.

Nàng không khỏi bật cười.

Mấy ngày nay trong nhà xảy ra chuyện như vậy, nàng không có cơ hội truyền tin cho Tiêu Kính Viễn đến đây.

Bây giờ nhìn con gỗ rơi, nàng liền nhớ tới, cũng nên nói lời cảm tạ hấn mới phải.

Nghĩ là làm, A La lập tức viết giấy, cuộn lại rồi cột vào chân bồ câu, thả nó cất cánh.

Trong lòng nàng có chút thấp thỏm, lần trước gặp mặt thấy hấn có vẻ không vui, không biết lần này có đến không? Dù đến, chi sợ cũng không tình nguyện đi?

Kỳ thật, A La cũng hiểu, hấn là tổng binh kiêu kỳ binh, lại là đệ tử có thành tựu nhất của Tiêu gia thế hệ này, ngày thường bận việc trong quân doanh, trong triều, còn phải xã giao, e là khó có thời gian rảnh rỗi, làm sao có thể thường đến đây được?

Nghĩ vậy, nàng càng cảm thấy lần này hấn sẽ không đến.

Đang suy đoán lung tung thì nghe thấy tiếng gõ nhẹ ngoài cửa sổ, A La ngẩn ra, cực kỳ kinh hi.

Nàng vội vàng nhào qua mở cửa, nhìn không được nói: "Thất thúc, ngài thật sự đến..."

Nói đến đây, nàng nhất thời im bặt.

Người đến cũng không phải Tiêu Kính Viễn mà là một cô nương mặc tử y.

A La thấy vị cô nương kia hơi quen mắt, cẩn thận nhớ lại, hình như là một nữ thuộc hạ của Tiêu Kính Viễn trong quân doanh, về sau còn lập công lớn, được phong quan rất uy phong.

Chẳng qua hiện tại, mặt mày vị cô nương này còn non nớt, thẳng tắp đứng đó, cung kính nhìn A La.

"Cô nương, thuộc hạ tên Tiêu Nguyệt, hầu gia phân phó thuộc hạ đến, nói nếu cô nương có việc gì thì có thể giao cho thuộc hạ làm, hoặc là truyền đạt lại."

Trong lòng A La có chút thất vọng.

Xem ra Tiêu Kính Viễn thật sự thấy nàng quá phiền, không muốn vì nàng mà chậm trễ thời gian cho nên mới phái người tới thay.

"Cô nương cần thuộc hạ làm chuyện gì?" Tiêu Nguyệt nhìn về mặt thất lạc của tiểu cô nương nũng nịu trước mắt, nhất thời có chút không đành lòng, liền thấp giọng hỏi.

A La lắc lắc đầu: "Thật ra cũng không có gì, chỉ muốn nhờ người nói với Tiêu Thất gia, lúc trước làm phiền hắn giúp đỡ quá nhiều, A La vô cùng cảm kích."

"Vâng, thuộc hạ nhất định sẽ truyền lời."

"Vậy thôi, cô nương có thể đi."

Tiêu Nguyệt gật đầu, xoay người rời đi.

A La bỗng nghĩ đến điều gì, gọi Tiêu Nguyệt lại hỏi: "Có phải gần đây Tiêu Thất gia bề bộn nhiều việc không?"

"Phải." Tiêu Nguyệt nghĩ một chút, nghiêm túc đáp.

"Phải không, hắn bận rộn những chuyện gì a?"

"Trong phủ muốn định thân cho hầu gia, hắn là bận chuyện định thân đi."

"Định thân?" A La kinh hãi.

"Đúng vậy." Tiêu Nguyệt có chút không rõ, vì sao khi nghe hầu gia muốn định thân, vẻ mặt tiểu cô nương lại giống như gặp quỷ.

A La biết mình thất thố, vội lắc đầu: "Không có gì, không có gì, người đi trước đi!"

Đợi đến khi Tiêu Nguyệt đi rồi, A La liền chấp tay sau lưng, sàu mi khó khăn đi qua đi lại trong phòng.

Nàng nhớ rất rõ chuyện hôn sự của Tiêu Kính Viễn.

Đời trước, khi nàng gả vào Tiêu gia đã là mười sáu tuổi, tính ra Tiêu Kính Viễn đã hai mươi tám tuổi, chỉ hai năm nữa là đến tuổi lập niên nhưng vị hầu gia này vẫn chưa thành thân.

Tại sao vậy chứ?

Bởi vì hắn khắc thê.

Nghe nói, thời niên thiếu Tiêu Kính Viễn đã định thân với nữ nhi nhà Tôn thượng thư, là một nữ tử tài mạo xuất chúng, nhưng ai ngờ chưa được mấy ngày, cô nương Tiêu gia ăn một miếng quýt liền bị nghẹn chết.

Có nghe nói ai ăn quýt bị nghẹn chết không? Có tình cô nương Tôn gia chính là ăn quýt nghẹn chết.

Chết mặc danh kị diệu a.

Lúc ấy, mọi người đều nói vận khí Tiêu Kính Viễn không tốt, vừa định thân xong thì đối phương liền chết.

Chẳng qua, chuyện này cũng không có gì, dù sao Tiêu Kính Viễn là rể hiền trong mắt hào môn quý tộc ở Yến Kinh, chết một người thì vẫn có thể tiếp tục định thân.

Vì thế, một năm sau, Tiêu gia lại chọn một hôn sự khác cho Tiêu Kính Viễn, nghe nói lần này là hắn đích thân chọn trúng, là Nhị cô nương Tả Hầu gia, bộ dáng dĩ nhiên không tệ, còn tính thông kỹ thuật điều khắc.

Chỉ tiếc, ba tháng sau khi định thân với Tiêu Kính Viễn, Nhị cô nương Tả Hầu gia theo mẫu thân lên núi bái Phật, gặp giặc cướp, qua đời.

Về chuyện này, mọi người bàn tán xôn xao, có người nói vị cô nương kia thất tình nên cắn lưỡi tự sát, cũng có người nói thời điểm chạy trốn ngã xuống núi té chết.

Mặc kệ nói thế nào, tóm lại, nàng ấy chết.

Vị hôn thê thứ hai chưa qua cửa của Tiêu Kính Viễn, lại chết...

Hai lần rồi, chắc không đến mức có lần thứ ba đi?

Lão thái thái Tiêu gia đi cầu bùa bình an cho Tiêu Kính Viễn, mỗi ngày lại thắp hương bái phật cho hắn, hai năm sau lại định ra một mối hôn sự.

Lần này, đa phần các cô nương trong Yên Kinh không nguyện ý định thân với hắn, cũng may vị Tiêu Thất gia này địa vị cao, chỉ cần muốn tìm thì sẽ có.

Vì thế, Tiêu Kính Viễn lại định thân với cô nương Viên gia, một nữ nhi quan tam phẩm bình thường.

Nghe nói vị cô nương kia từ khi định thân với Tiêu Kính Viễn liền cửa lớn không ra cửa sau không bước, nha hoàn bà tử thành đàn, mỗi ngày ăn canh cũng phải nuốt từng miếng nhỏ, lo sợ chưa vào cửa Tiêu gia thì đã đi đời nhà ma.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, thời điểm vị cô nương này đang tắm thì trượt chân ngã vào thùng nước, đợi đến khi ma ma phát hiện, kéo người lên thì đã tắt thở.

Vị phu nhân quan tam phẩm kia nổi giận, trực tiếp mang người đến Tiêu gia, khóc lóc nói Tiêu Thất gia khắc chết nữ nhi nàng, muốn Tiêu gia cho bọn họ một công đạo, không thể để nữ nhi nàng chết oan ức. Tiêu gia tự biết đuối lý, nhân nhượng cho bớt phiền, chịu nhận lỗi rồi an táng cô nương kia trong phần mộ tổ tiên Tiêu gia, lại bồi thường không biết bao nhiêu bạc mới tính xong việc.

Từ đó về sau, Tiêu Thất gia khắc thế vang danh tứ hải, chẳng những ở Yên Kinh không ai dám kết thân với hắn, ngay cả những gia đình cách kinh thành xa ngàn dặm, mỗi lần nhắc tới hắn liền lắc đầu ngao ngán.

Dù sao thì, phạm là có chút mặt mũi, có ai nguyện ý mang cái tiếng "Vị nình bợ Tiêu gia mà bất chấp cả tính mạng nữ nhi mình" đâu!

Cũng từng có người đề nghị hắn tìm một nữ tử nhà nghèo, chỉ tiếc bị hắn cự tuyệt.

Nhớ tới những chuyện này, trong lòng A La còn sợ hãi.

Nàng nhũn chặt mày, không khỏi nghĩ, mình là người tri ân báo đáp, nhất định không thể trơ mắt nhìn hắn lại đi trên con đường khắc thế.

Nhất định phải nghĩ biện pháp, tốt xấu gì cũng giúp hắn có một mối hôn sự trôi chảy!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

A La cảm thấy mình hắn là nên can thiệp hôn sự của Tiêu Kính Viễn và nữ nhi Tôn Thượng thư. Nhưng can thiệp thế nào, trước mắt nàng cũng chưa nghĩ ra.

Lăn qua lăn lại suy nghĩ một đêm, cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ mất.

Sáng hôm sau vừa tỉnh lại đã thấy Lỗ ma ma tươi cười không khép được miệng, nàng dụi dụi mắt: "Ma ma, có chuyện gì vui sao?"

Lỗ ma ma mừng rỡ nói: "Hôm nay lão gia đã sớm trở lại, bây giờ đang ở trong phòng lão tổ tông, cô nương mau dậy rửa mặt thay y phục, đợi lát nữa qua phòng lão tổ tông là có thể gặp lão gia!"

"Cha trở lại?" trong lòng A La vui vẻ, vội vàng để Lỗ ma ma hầu hạ rửa mặt chải đầu, đồ ăn sáng cũng không kịp dùng liền muốn chạy qua viện lão tổ tông.

Vừa vào phòng đã thấy Đại bá và Tam thúc đều ở đây, đang vây quanh trò chuyện với lão tổ tông, bên cạnh là một nam nhân thân hình còn cường tráng hơn cả Đại bá và Tam thúc, đang mỉm cười nói gì đó với lão tổ tông.

Đây chính là phụ thân.

Nàng đứng ở cửa ngó nhìn phụ thân, cảm giác như đã trải qua mấy đời.

Phụ thân là võ tướng duy nhất trong ba nhi tử Diệp gia, nhiều năm phòng thủ Nam Cương, rất ít khi được về nhà, cho nên quan hệ giữa nàng và người phụ thân này cũng không thân thuộc.

Lúc nàng còn nhỏ, phụ thân có trở về mấy lần nhưng ký ức nàng rất mơ hồ, duy chỉ có một lần nàng mười tuổi, mẫu thân mất, phụ thân trở về canh giữ

bên linh cữu mẫu thân, một đêm đầu bạc.

Mất mẹ, trong lòng nàng cảm thấy mờ mịt, đau thấu tâm, có điều tuổi nhỏ, không biết kể với ai mà thôi.

Mặc dù có lão tổ tông yêu thương nhưng chung quy không phải mẫu thân, nàng mơ hồ ý thức được, lão tổ tông và mẫu thân không giống nhau, mẫu thân vừa chết, nàng liền trở thành hài tử không có nương.

Đêm đó nàng không ngủ được, sờ soạng đứng dậy, lặng lẽ đi đến linh đường thì đúng lúc thấy phụ thân đang canh giữ ở đó.

Kỳ thật, nàng muốn nói vài câu với phụ thân, muốn phụ thân ôm mình một cái, chỉ cần hần gọi một tiếng A La thôi, lòng nàng cũng sẽ an ủi rất nhiều. Nhưng nàng đứng đó hơn nửa canh giờ, phụ thân vẫn không hề quay đầu lại lần nào.

Hần ngồi chồm hổm ở đó, ngẩn ngơ nhìn bài vị trước linh đường, không nói một câu.

Thậm chí bây giờ A La còn nhớ rõ mùi hương khói lượn lờ trong linh đường.

Mùi hương kia sau này vẫn theo nàng rất lâu, mãi đến khi nàng gả đến Tiêu gia, làm thê người ta, rồi có thai, mới chậm rãi tan đi.

Nhiều năm sau, nàng bị giam dưới thủy lao u ám, khi nhớ tới phụ thân, chỉ là một bóng lưng thẳng tắp cương nghị và mùi hương khói kia.

Giờ đây, nàng vượt qua khoảng cách sinh tử, sống với thân phận tiểu nữ hài bảy tuổi, ngược mắt nhìn bộ dáng chưa đầy ba mươi của phụ thân, hàng mày đen rậm có vẻ tục tũn, lại rất mạnh mẽ, bỗng dưng cảm thấy căn phòng âm áp này căn bản không hợp với một võ tướng anh dũng như vậy.

"A La?" Diệp Trường Huân cũng thấy nữ nhi đứng ở bậc cửa, nhìn đôi mắt trong veo mang theo vẻ xa lạ và đánh giá, không khỏi có chút buồn bực.

Hần cũng không rõ, vì sao mới bốn tháng không gặp mà nữ nhi lại nhìn mình giống như mười năm tám năm không gặp.

Bên cạnh, lão tổ tông bất đắc dĩ liếc nhị nữ tử một cái: "Còn không phải tại ngươi, nhiều năm không ở nhà, ngay cả nữ nhi của mình cũng xa lạ."

Dứt lời liền kêu A La vào.

A La mím môi, đi tới bên cạnh lão tổ tông, ý ời tựa vào lòng bà, nhưng hai mắt vẫn nhìn chằm chằm phụ thân.

Diệp Trường Huân nhìn ánh mắt đánh giá của nữ nhi, nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Hần quanh năm giao tiếp với tướng sĩ Nam Cương, cũng không biết nên cư xử thế nào với thê tử và tiểu nữ nhi của mình.

Nghĩ vậy, hần bắt giác dời mắt nhìn sang.

Phía dưới, cách vài người, chính là Ninh thị.

Hôm nay Ninh thị mặc váy dài màu trắng, có thể nói là rất bình thường, nhưng dù vậy, nàng chỉ cần đứng một chỗ là đã có khí chất văn nhã đậm mực trời sinh, tựa như một đóa sen yên lặng nở rộ.

Ánh mắt hần khựng lại một lát, tim đập lỡ một nhịp, hơi mím môi liền muốn dời mắt đi.

Nào ngờ Ninh thị vốn đang cụp mắt dường như đã nhận ra ánh mắt của hần, ngẩng đầu nhìn lại.

Nhất thời, bốn mắt chạm vào nhau.

Gò má Ninh thị ửng hồng, miễn cưỡng cười nói: "A La choáng váng sao, mau gọi phụ thân a!"

A La núp trong ngực lão tổ tông, lại cố ý không gọi cha, chỉ nhỏ giọng nói: "Nương..."

Tầm mắt Diệp Trường Huân dừng trên người Ninh thị, nàng có chút lúng túng nói: "Hôm nay A La làm sao..."

Diệp Trường Huân vội vàng nói: "Không sao, không sao, đừng dọa A La."

Đúng lúc này, A La hô một tiếng giòn vang: "Cha."

Nàng vừa gọi, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía nàng.

Diệp Trường Huân có chút ngoài ý muốn nhìn đứa nhỏ nép trong lòng mẫu thân mình, đứa nhỏ cơ hồ giống thê tử mình như đúc, trong mắt lộ ra kinh hi.

Ai ngờ A La hơi nghiêng đầu, vẻ mặt không bằng lòng hỏi: "Cha, có phải ngài không thích A La hay không?"

Diệp Trường Huân nhướng mày, khó hiểu hỏi lại: "Sao A La lại nói vậy?"

A La bĩu môi, giọng ủy khuất: "Tại sao lâu như vậy cha cũng không về nhà! Đại bá và Tam thúc mỗi ngày đều về nhà, chỉ có phụ thân, quanh năm không thấy bóng dáng!"

Lời nói đầy tính trẻ con cứ như vậy dễ dàng nói ra.

Lời này cũng không phải giả bộ, thật ra đời trước nàng đã muốn hỏi rồi.

Vì sao thời điểm mẫu thân mang thai, cha không trở về?

Vì sao sau khi mẫu thân qua đời, cha một mình gặm nhấm đau thương, ngay cả nữ nhi cũng không thèm liếc nhìn một cái?

Vì sao cha có thể cười ngửa mặt đi không trở lại, thậm chí ngày nữ nhi xuất giá cũng không về xem một chút?

Nghĩ như vậy, hai mắt nàng hơi ướt át, cúi đầu, bĩu môi.

Diệp Trường Huân không ngờ nữ nhi lại nói như thế, hắn vẫn cảm thấy nữ nhi xinh xắn đáng yêu hắn là nên ngồi trên đùi mẫu thân, ngây ngốc mềm mại, không hiểu chuyện.

"Ta..." Diệp Trường Huân không biết trả lời vấn đề này thế nào, đặc biệt là trước mặt nhiều người như vậy, trước mặt Ninh thị, hắn càng không biết mở miệng ra sao.

Cho nên, hắn lại nhìn về phía Ninh thị.

Ninh thị tiếp nhận ánh mắt xin giúp đỡ của Diệp Trường Huân, bắt đầu đi đánh phải nhìn nữ nhi, ngữ khí hơi khiển trách: "A La, nói bậy gì đấy, phụ thân ngoại phòng thủ biên quan, đây là quân lệnh, cũng không phải do hắn định đoạt."

Ai ngờ Ninh thị vừa nói xong, lão tổ tông liền thở dài: "A La của ta nói đúng đó, tính ra, Trường Huân ở bên ngoài đã nhiều năm, bỏ bê thể nhi ở nhà, thật quá kỳ cục!"

Diệp Trường Huân vội cung kính đáp: "Mẫu thân, lần này hài nhi trở về, sẽ không phải đi nữa."

"Thật sao?"

"Vâng, triều đình đã ban lệnh, trước tiên sẽ nhậm chức ở kinh thành, nếu như có vị trí thích hợp thì sẽ cân nhắc thêm. Ta cũng nghe nói, vị trí kia là ở ngoại thành Yến Kinh, cũng không xa nhà lắm."

"Nếu thật vậy thì tốt quá!" lão tổ tông mừng rỡ vô cùng, nhất thời nhớ tới cái gì, buột miệng nói: "Ta nghe nói, lão Thất Tiêu gia hiện giờ là tổng binh kiêu kỵ binh, đóng quân ở Ngưu sơn ngoại thành Yến Kinh, nếu như ngoại có thể vào kiêu kỵ binh thì tốt, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau!"

A La vừa nghe nhắc tới lão Thất Tiêu gia liền dựng thẳng lỗ tai.

Diệp Trường Huân lại nói: "Kiêu kỵ binh chính là quân đội trực tiếp làm việc cho thiên tử, sao có thể dễ dàng vào được, nhi tử không cầu vào kiêu kỵ binh, chỉ cần một vị trí tùy ý là đủ."

Diệp Trường Cán liếc nhìn Nhị đệ của mình, ánh mắt như có như không lướt qua chỗ Ninh thị, nhàn nhạt nói: "Hôm nay Trường Huân có thể nghĩ như vậy, cũng tốt..."

Tối nay Diệp gia hiếm khi có một bữa cơm đoàn viên, nam nhân ngồi bàn ngoài, nữ quyến ngồi bàn trong, cả nhà vô cùng náo nhiệt.

Bởi vì chuyện Đại thái thái vừa qua không lâu, tuy không còn ai nhắc tới nữa nhưng vẫn cảm thấy không tự nhiên, huống chi trước khi Diệp Trường Huân trở về, mọi người đã nhất trí gạt hắn, như vậy lại càng khiến Đại thái thái cảm thấy có tật giat mình.

Đại thái thái hôm nay không nói chuyện, chỉ yên lặng hầu hạ bên cạnh lão tổ tông, thỉnh thoảng phân phó hạ nhân lấy thêm cơm.

Ninh thị xưa nay không hay nói, đặc biệt là hôm nay Diệp Trường Huân trở về, nàng càng lộ vẻ an tĩnh.

Vì thế, trong ba đứa con dâu, chỉ có Tam thái thái nói nhiều nhất, chọc lão tổ tông vui vẻ, lại nói lần này Nhị bá có thể nhậm chức ở ngoại thành Yến Kinh thì từ nay về sau, Diệp gia vẫn thân vô tướng đủ cả.

Lão tổ tông dĩ nhiên vui mừng, nhất thời bị đồ cao hứng liền sai người mang rượu trái cây lên cho nữ quyến uống một chút. Ninh thị tuy mang thai không được uống rượu nhưng mọi người khuyên mãi, cũng nhấp môi uống non nửa ly.

A La vừa chơi đùa với bọn tỷ muội vừa chú ý động tĩnh bên cha mẹ.

Phụ thân tất nhiên cùng các bá bá, thúc thúc, đường huynh uống chén rượu lớn, thông khoái vô cùng.

Còn mẩu thân, sau khi nhấp một ngụm rượu trái cây, hai gò má bạch ngọc ửng đỏ say lòng người, ánh mắt cũng có chút mê ly.

A La cúi đầu, âm thầm cân nhắc.

Mẫu thân mang thai đã bốn tháng, theo lý thuyết hẳn là có thể làm chuyện phòng the đi...

Dù thế nào cũng phải nhân cơ hội, tác hợp hai bọn họ lại một chỗ a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Ninh thị mang thai không thể thức khuya nên xin phép về phòng trước, A La cũng nhân cơ hội đi cùng mẫu thân. Trước khi đi, nàng lặng lẽ giặt góc áo ca ca, nhỏ giọng dặn dò: "Đợi lát nữa, huynh khuyên phụ thân về sớm một chút, đừng uống nhiều quá."

Diệp Thanh Xuyên hơi run sợ, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn đối với tâm tư của muội muội, nhưng hắn cũng nhanh chóng hiểu ra, gật đầu nói: "Được, ta biết rồi."

Cùng mẫu thân trở về phòng, A La mượn cơ hội nhọc, trốn đi ngủ trước, để một mình mẫu thân ở trong phòng.

Nàng nghĩ, nếu phụ thân trở về, chẳng phải hai người liền có thể ngủ cùng nhau sao?

Đợi nửa ngày, rốt cuộc nghe thấy tiếng bước chân phụ thân, nàng vội vàng dựng thẳng lỗ tai, chuyên chú nghe động tĩnh của cha mẹ.

Đầu tiên là tiếng phụ thân vào cửa, mẫu thân cùng nha hoàn đỡ hắn lên giường, sau đó mẫu thân ngồi xổm xuống giúp phụ thân cởi giày.

Phụ thân tất nhiên đã uống khá nhiều rượu, mẫu thân liền phân phó nha hoàn mang canh giải rượu đã chuẩn bị sẵn, tự tay cho hắn uống.

A La không khỏi thở dài trong lòng, trước kia nàng chỉ cho rằng mẫu thân tính tình lãnh đạm, bây giờ xem ra là rất dịu dàng chăm sóc phụ thân, tốt đến không thể tốt hơn.

Cha thật ngốc a, tại sao không biết quý trọng, không ở nhà ôm ôn hương nhuyển ngọc, lại chạy tới Nam Cương xa xôi chim không thềm ỉa kia làm gì!

Đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng rên rỉ khàn khàn của phụ thân.

Nàng nhất thời tròn mắt, thầm nghĩ, chẳng lẽ là...?

Cẩn thận lắng nghe, tiếng rên khàn khàn kia dần pha thêm một chút thống khổ.

A La không khỏi giờ tay bịt kín gương mặt đỏ bừng, xem ra là thật.

Vừa thở phào một hơi thì nghe mẫu thân thở dài: "Dù Đại bá và Tam đệ mời, tốt xấu gì chàng cũng nên uống ít một chút, bây giờ uống nhiều quá, thân thể lại khó chịu."

Thanh âm dịu dàng mềm mại, mang theo tia đau lòng.

"Ta biết... ta chỉ là... vui quá..." giọng phụ thân đứt quãng.

Mẫu thân lại thở dài một tiếng, sau đó nâng tay, nhẹ nhàng xoa bóp cho phụ thân, phụ thân liền phát ra thanh âm trầm thấp mà thỏa mãn.

A La tiếp tục nỗ lực nghe góc tường, không dám bỏ qua chút động tĩnh nào.

Dần dần, nàng nghe thấy hơi thở của mẫu thân dường như nặng nề hơn trước.

Nàng cắn môi, thầm mắng phụ thân: "Thật ngốc, làm nương ta mệt muốn chết rồi!"

Đúng lúc nàng vừa mắng xong câu này thì phụ thân bỗng lên tiếng: "Lan Uẩn?"

Giọng điệu có chút kinh ngạc, giống như bây giờ mới nhìn thấy mẫu thân vậy.

Mẫu thân ngừng xoa bóp, hai người đều không nói chuyện, chỉ có hô hấp hơi dồn dập.

A La không nhìn thấy tình hình, chỉ có thể nghe tiếng động, trong lòng nóng nảy lại không biết làm sao, hận không thể chạy qua, đâm thủng cửa sổ giấy xem bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì!

Cũng không biết im lặng bao lâu, hình như phụ thân vươn tay kéo một cái, mẩu thân liền kinh hãi nhỏ giọng thét một tiếng, kế tiếp chính là tiếng thân thể ngã lên giường.

"Này xem như là chuyện đã thành đi!" A La vui mừng suýt nữa muốn vỗ tay.

Chẳng qua, nàng vui mừng quá sớm, hai người ở trên giường lăn lộn một phen, phụ thân đột nhiên khàn giọng nói: "Cẩn thận chút, bây giờ nàng đang có thai."

Sau đó đứng dậy, nói thêm: "Cũng tại ta uống quá nhiều rượu, đúng là rồi rắm, nàng hiện đang mang thai, ta nghe nương nói lúc trước tưởng thai không ổn, phải hảo hảo sinh dưỡng... Ta, vừa rồi có phải ta..."

Giọng hắn có vẻ dõn dập: "Có phải ta làm nàng đau không?"

Thanh âm mẩu thân vốn mềm mại dịu dàng, lúc này lại có chút lạnh lùng: "Không."

A La nóng nảy, không phải nói sau ba tháng thì không sao à, hưởng hờ gần đây mẩu thân đã dưỡng tốt lắm, tại sao phụ thân lại bận tâm đến vấn đề này?

"Ta..." phụ thân nghe vậy, tay chân luống cuống.

Mẩu thân dứt khoát đứng dậy, vừa gọi nha hoàn vào dọn dẹp, vừa thản nhiên nói: "Chàng hảo hảo nghỉ ngơi, ta hơi mệt, để Ti Bội ở lại hầu hạ chàng."

Dứt lời liền đi thẳng ra cửa.

"Nhanh đuổi theo, đuổi theo a!" A La thầm nôn nóng.

Hiển nhiên là mẩu thân có chút tức giận.

Có lẽ bởi vì bị phụ thân cự tuyệt, có lẽ bởi vì bản khoản chuyện mình đang mang thai?

A La suy sụp nằm vật ra giường, nghĩ đến phụ thân một mình trông phòng, nghĩ đến mẩu thân xấu hổ bỏ đi vì bị phụ thân dừng ngay lúc mẩu chót, không khỏi thở dài liên tục.

Nhìn ngôn hành (hành vi cử chỉ) của phụ thân hôm nay, ánh mắt chờ mong hướng về phía mẩu thân, là biết hắn cũng không phải vô tình với mẩu thân.

Nhưng làm sao thời điểm mẩu chót lại đẩy mẩu thân ra a?

Sao hắn không nghĩ xem, một nữ nhân mang thai còn chạy lại xoa bóp, hầu hạ hắn uống canh giải rượu, hắn còn không nhanh chóng nên làm gì thì làm đi!

Thật là khờ!

Cũng khó trách đòi trước phụ thân và mẩu thân ly biệt mấy năm, khi trở về giai nhân đã sớm hương tiêu ngọc vẫn, âm dương ngăn cách, vĩnh viễn không thể gặp nhau nữa!

Đòi này, bất luận thế nào nàng cũng phải tác hợp hai người này, không để bọn họ phải tiếc nuối như đòi trước.

Nghĩ đến đây, không biết tại sao lại nhớ tới Tiêu Kính Viễn.

Năm mươi bảy tuổi nàng mang thai sinh con, rồi gặp biến cố, từ đó về sau không còn nhìn thấy ánh mặt trời, cũng không biết sau này Tiêu Kính Viễn rốt cuộc cưới vợ sinh con như người bình thường, hay vẫn mang cái danh khác thể, một đời một kiếp lẻ loi một mình.

Trong lòng đột nhiên phiền muộn vô cùng.

Người như hắn nên có một tuyệt thế giai nhân bồi hắn cả đời mới phải.

A La nằm trên giường suy nghĩ miên man, lúc thì nghĩ tác hợp cha mẹ, làm bọn họ hảo hảo chung sống, lúc lại nghĩ hắn là nên chia rẽ Tiêu Kính Viễn và nữ nhi Tôn Thượng thư, nhưng còn có tiểu thư Tả Hầu phủ, nghĩ nghĩ, cuối cùng chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

Một đêm đầy mộng mị, chốc lát là mẩu thân xảy ra chuyện, phụ thân đau lòng gào khóc, nàng đứng bên cạnh, chống nạnh chỉ vào mũi phụ thân mà mắng "Đáng đời, ai bảo ngươi ngốc, không biết dỗ dành nữ nhân"; chốc lát lại là Tiêu Kính Viễn lẻ loi hiu quạnh đứng bên bờ hồ Song Nguyệt, ngăn người nhìn cảnh liễu rủ, nàng chạy tới, chống nạnh nổi giận mắng "Đáng đời ngươi, đã nói ngươi không thể cưới tiểu thư Tả Hầu phủ kia, không phải ngươi nhìn trúng người ta sao, giờ thì tốt rồi, nàng ấy ăn quýt thấp nhang cũng ghen chết té chết, ngươi phải gánh tiếng xấu".

Cứ lặp đi lặp lại mãi, chốc lát là cha, chốc lát là Tiêu Kính Viễn, làm A La mệt mỏi cực kỳ, sáng hôm sau tỉnh dậy liền cảm thấy eo mõi lưng đau.

Sau khi thức dậy, A La mờ mịt ngồi trên giường thật lâu, cuối cùng đã có chủ ý.

Có một số việc nàng nhất thiết phải làm, nên tác hợp thì tác hợp, nên chia rẽ thì nhanh chóng chia rẽ.

Vì thế, nàng hỏi Lỗ ma ma: "Cha ta đâu?"

"Đã dậy từ sớm, đang đánh quyền trong sân."

"Đánh quyền?" A La chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Vừa dậy đã đánh quyền, vì sao không biết chạy qua phòng nương hỏi han ân cần một phen, nhân cơ hội đồ dành?"

"Cô nương nói cái gì?" Lỗ ma ma không nghe rõ, hỏi lại.

A La vội vàng lắc đầu: "Không có gì, ta rửa mặt trước, rồi qua xem cha ta."

Nàng mau chóng rửa mặt, thay y phục, lúc đi qua thì phụ thân đã đánh quyền xong, vừa mới tắm, cả người thần thanh khí爽.

"A La thỉnh an phụ thân." A La sửa lại bộ dáng tiếc hận vừa rồi, nhu thuận nói.

"A La dậy thật sớm" trong ấn tượng của hắn, A La vẫn là tiểu oa nhi sáng sớm thức dậy sẽ khóc lóc đòi sữa.

"A La dậy không sớm" A La nghiêng đầu cười nói: "Mẫu thân mới thức dậy sớm."

"Nga, mẫu thân ngươi đã dậy rồi?" Vừa nghe A La nhắc tới mẫu thân, Diệp Trường Huân vội nhìn về phía phòng Ninh thị.

A La thấy vậy, trong lòng cười thầm, ngoài miệng lại cố ý nói: "Đúng a, ban đêm mẫu thân thường ngủ không ngon, buổi sáng cũng thức dậy sớm."

"Vì sao?" Diệp Trường Huân nhíu mày.

"Ta cũng không hiểu lắm a..." A La cố ý kéo dài âm cuối, "Chẳng qua, hình như ta từng nghe mẫu thân nói, ban đêm ngủ một mình hay cảm thấy lạnh, còn thường xuyên nằm mơ."

"Thật vậy sao?" trong mắt Diệp Trường Huân lộ vẻ lo lắng, đau lòng.

A La thâm đắc ý, hừ, ngươi cũng biết đau lòng mẫu thân à, vậy cần gì phải cự tuyệt người ta xa ngàn dặm? Chuyện Đại bá mẫu hãm hại mẫu thân, ta còn gạt chưa nói, nếu nói cho ngươi biết, chẳng phải sẽ khiến ngươi hối hận chết?

Vì thế, nàng lại cố ý nói: "Ta còn nghe nói, ban đêm mẫu thân đôi khi ngăn người nhìn ánh nến, đôi khi lại thì thảo luận một mình, cũng không biết nói cái gì."

A La nói xong, Diệp Trường Huân cũng không tiếp lời, chỉ ngẩn ngơ đứng đó, ánh mắt rối rắm, không biết đang nghĩ gì.

A La lập tức làm bộ thở dài một hơi: "Có đôi khi ta cũng không ngủ được, bởi vì ngủ một mình thật không thú vị, buồn chán, cứ cảm thấy có ai ngủ cùng mình thì thật tốt, có điều, Lỗ ma ma nói ta lớn rồi, không ngủ cùng ta nữa! Ngẫm lại, có lẽ mẫu thân cũng giống ta, muốn có người ngủ cùng!"

Diệp Trường Huân nghe vậy, nhíu mày nhìn A La, lại nhìn hướng phòng Ninh thị: "Mẫu thân ngươi là người lớn, đương nhiên không giống ngươi."

A La bĩu môi: "Ngươi lớn hay con nít đều giống nhau thôi, ngủ một mình đều sẽ buồn chán!"

Diệp Trường Huân nhất thời nghẹn họng, ngẩng đầu nhìn phòng Ninh thị, đúng lúc thấy một thân ảnh nhỏ nhắn mềm mại thấp thoáng trước cửa sổ, hắn không khỏi sững sờ, giật mình đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

A La khuyến khích phụ thân xong liền muốn tìm cơ hội khuyến khích mẫu thân, bất đắc dĩ đến thời điểm dùng bữa sáng, ca ca đã tới, cả nhà cùng nhau ăn sáng.

A La chú ý thấy mẫu thân chưa hề liếc mắt nhìn phụ thân, vẻ mặt nhàn nhạt, phụ thân thì ngược lại, cứ nhìn mẫu thân mãi.

Nàng trầm nghĩ, trên giường không tích cực, bây giờ có nhìn thế nào cũng vô dụng!

Một bữa cơm ăn chẳng thú vị chút nào, A La vốn dĩ còn trông cậy phụ thân sẽ nói gì đó, ai ngờ suốt bữa cơm đều là bộ dáng muốn nói lại thôi, cuối cùng chẳng nói lời nào.

Aizz... A La thở dài.

Ăn sáng xong, ca ca đi học, còn A La vì lý do chưa khỏe hẳn nên không cần đi, dứt khoát ăn vạ, muốn mẫu thân dạy mình luyện chữ.

Nàng chú ý thấy lúc phụ thân ra đến cửa còn đặc biệt quay đầu nhìn mẫu thân, mẫu thân lại không thèm liếc hắt hắt lần nào.

Đáng đời!

A La vừa nghĩ thầm, vừa đến gần mẫu thân, lén đầu thờ dài.

Ninh thị thấy lúc ăn sáng nữ nhi cứ nhìn đông nhìn tây giống như đang tính toán cái gì, bây giờ lại thờ dài phiền muộn như tiểu đại nhân, không khỏi hỏi: "A La có chuyện gì mất hứng à, hôm nay nhìn không có tinh thần?"

A La đã sớm chờ mẫu thân hỏi những lời này, lập tức thờ dài nói: "Sáng nay ta thấy phụ thân luyện quyền, liền đi qua nói chuyện một lát."

Ninh thị tất nhiên có nhìn thấy nữ nhi và phu quân nói chuyện, có điều khoảng cách khá xa, không nghe rõ là nói cái gì, hiện tại nữ nhi nhắc tới, nàng liền im lặng chờ nữ nhi nói tiếp.

A La dứt khoát nói: "Ta hỏi phụ thân vì sao thức dậy sớm như vậy, ngài đoán hẳn nói gì?"

"Nói cái gì?" Ninh thị thật ra biết phu quân luôn luôn dậy rất sớm, thậm chí còn sớm hơn mình.

Nàng ngủ không sâu, ngày thường hẳn có động tĩnh là sẽ tỉnh giấc, nhưng trước kia ngủ cùng giường với phu quân, sáng hôm sau tỉnh lại thì phu quân đã thức dậy rồi, nàng lại không hề phát giác.

A La thấy mẫu thân tin liền gù nói: "Phụ thân nói, hẳn ở ngoài chinh chiến nhiều năm, trên người chịu không biết bao nhiêu thương tích, mấy năm nay, ban đêm vết thương cũ ần ần đau làm hẳn lẫn qua lẫn lại không ngủ được."

Ninh thị khẽ nhún mày.

A La thấy thế, lại cố ý nói tiếp: "Phụ thân còn nói, mấy năm nay hẳn ở bên ngoài, áo cơm không ai chăm sóc, ăn đói mặc rách, còn bị đau bao tử và thấp khớp."

Ninh thị nghe đến đây, quay mặt sang chỗ khác, nhẹ giọng "phì" một tiếng: "Người đừng nghe hẳn nói bậy."

Miệng thì nói thế nhưng rõ ràng đã tin vài phần, bộ dáng đắm chiêu cúi đầu.

A La thấy vậy, trong lòng đắc ý, nghĩ chờ đến tối lại dẫn dò Lỗ ma ma, tác hợp bọn họ lại một chỗ đi.

Huống hồ, nhìn thái độ hai bên cũng không phải là không quan tâm nhau, chẳng qua là nhiều năm không sống chung nên hơi xa lạ, khách khí mà thôi.

A La lấy cớ đi về phòng luyện chữ, để mẫu thân ở đó cúi đầu suy nghĩ.

Về phòng, vừa bày giấy bút ra, A La chợt nhớ đến hôn sự của Tiêu Kính Viễn, phiền não không thôi. Bây giờ mà viện lý do ra ngoài thì hơi khó, mấy ngày nay lại không đi học nên cũng không có cơ hội ra ngoài.

Nàng lén lút nhìn ra ngoài cửa sổ, bởi vì cửa sổ phòng này nằm ở góc rẽ nên ít có người chú ý, trong lòng lập tức nghĩ, hay là kêu nữ thuộc hạ của Tiêu Kính Viễn đến đây một chuyến đi?

Vì thế, nàng lại việc cũ quen tay, viết giấy nhờ bỏ câu đưa tin.

Xong xuôi, nàng liền vắt óc suy nghĩ nên nói với thuộc hạ của hẳn thế nào.

Tuy vị này bây giờ chỉ là chân chạy việc, nhưng về sau tốt xấu gì cũng được phong quan a, có vài lời cũng không tiện nói với nàng ấy.

Nếu Tiêu Nguyệt đến, mình nên nói thế nào để thuyết phục nàng mời được Tiêu Kính Viễn đến, chuyện này nhất định phải chính miệng nói với hẳn mới được.

Đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng gõ nhẹ ngoài cửa sổ truyền đến.

A La hít sâu một hơi, đi qua mở cửa sổ, chuẩn bị thi triển công phu ba tác lược, lị lợm la liếm cũng phải khiến Tiêu Nguyệt đáp ứng yêu cầu của mình, vì thế, nàng bày ra gương mặt tươi cười ngọt ngào: "Tỷ tỷ..."

Ách... nụ cười trên mặt cứng ngắc, vừa gọi tý tý liền phát hiện không đúng

Người đứng ngoài cửa là Tiêu Kính Viễn.

Nàng nhất thời không thể tin nổi, ngây ngốc nhìn hắn nửa ngày.

"Choáng váng?" Tiêu Kính Viễn nhướn mày, ngữ khí có chút chế nhạo.

A La nở nụ cười tươi rói, ngược ngùng nói: "Thất thúc, ta còn tưởng là người sẽ không tới đâu!"

"Àn, có chuyện gì, người nói đi." Tiêu Kính Viễn thoát nhìn tâm tình không tốt lắm.

Chẳng qua, A La vẫn rất vui vẻ, nàng đã lâu không gặp Tiêu Kính Viễn, bây giờ nhìn thấy hắn, trong lòng tràn đầy hưng phấn, hận không thể hảo hảo trò chuyện một phen.

Sau khoảnh khắc kinh hi ban đầu, nàng nhớ tới mục đích mình tìm hắn.

"Thất thúc, ta cảm ơn người đã giúp ta một đại ân, cứu mẫu thân ta."

Nàng đại khái cũng đoán được vì sao Diệp Trường Cần lại đột nhiên về nhà, còn trực tiếp mang theo hai vị ngự y, hiển nhiên là có liên quan đến Tiêu Kính Viễn.

Chuyện của bọn họ trên triều nàng không hiểu lắm, có lẽ là có quen biết qua lại đi?

"Nhắc tay chi lao." Về mặt Tiêu Kính Viễn có vẻ hơi lãnh đạm.

A La tất nhiên cảm nhận được, nhất thời tay chân luống cuống. Nhìn bộ dáng cự người xa ngàn dặm này của hắn, nàng làm sao mở miệng nói chuyện kia đây.

"Ngoại trừ cảm tạ, còn có việc gì không?"

Tiêu Kính Viễn hỏi vậy, A La càng khó mở miệng hơn.

Hắn lãnh đạm, không cần nói cũng hiểu.

A La không biết làm sao, kỳ thật hắn có thể không đến, nhưng hắn rồi, lại lạnh lùng như vậy.

A La cúi đầu, cắn cắn môi, lấy hết dũng khí, nói: "Thất thúc, người giúp ta một đại ân, trong lòng ta rất biết ơn, có một việc, đáng lẽ ta không nên nói nhưng ta vẫn muốn nói cho người, người nghe xong cũng đừng cảm thấy không tưởng tượng nổi."

"Nói đi." Giọng Tiêu Kính Viễn thản nhiên, không hề bị ảnh hưởng bởi lời A La nói.

A La biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, ít nhất là trong bầu không khí hiện tại nói ra cũng không tốt, nhưng nàng vẫn nhắm mắt nói ra: "Ta nghe nói, Thất thúc đang muốn định thân?"

Nàng vừa dứt lời, ánh mắt Tiêu Kính Viễn liền dời qua, mang theo chút nghiến ngấm: "Làm sao người biết? Ai nói cho người biết, là Tiêu Nguyệt sao?"

A La vội vàng gạt đầu, xong lại lắc đầu: "Loại chuyện này, ít nhiều gì lão tổ tông nhà ta cũng có nghe thấy, ta cũng chỉ nghe người lớn nhắc tới."

Tiêu Kính Viễn nhíu mày, một lúc sau mới nói: "Phải."

A La trầm mặc một lát, cúi đầu do dự nửa ngày, rốt cuộc quyết định: "Vậy ta nhất định phải nói."

"Àn?"

A La thờ dãi, ngẩng đầu nhìn Tiêu Kính Viễn: "Thất thúc, người có ân với ta, cho nên ta không thể trơ mắt nhìn người định thân như vậy."

Tiêu Kính Viễn im lặng.

A La bơm dũng khí, tiếp tục nói: "Người người muốn định thân, hắn là nữ nhi nhà Tôn thượng thư đi?"

Trong mắt Tiêu Kính Viễn lộ ra tia khác thường, thật sâu nhìn A La, nhân nhạ nói: "Làm sao người biết?"

A La càng khẳng định, vội vàng nói: "Đừng, Thất thúc, người không thể định thân với nàng, sợ là không bao lâu nữa nàng sẽ xảy ra chuyện! Nếu vậy, chẳng phải tự dung sẽ liên lụy thanh danh của người?"

Tiêu Kính Viễn mặt không đổi sắc nhìn tiểu cô nương trước mắt, hô hấp có ngừng trong nháy mắt, một lát sau mới thông thả nói: "Nhưng mà, tin tức của người là sai, người ta muốn định thân là cô nương Tả Hầu phủ."

"A?" A La kinh ngạc, sao bỗng dừng lại đổi trình tự, biến thành cô nương Tả Hầu phủ rồi? Đây không phải là người chết cuối cùng sao?

Nhưng đây là ngã chết a, so với người thứ nhất ghen chết lại càng không may mắn!

"Vây, vây, vây..."

Tiêu Kính Viễn nhìn đôi mắt trong veo của tiểu cô nương đảo trái đảo phải, giống như cái đuôi cá xoay chuyển trong nước, cuối cùng kết luận một câu: "Vây thì càng không thể định thân!"

"Vì sao?"

A La rõ ràng có thể nghe ra sự hoài nghi trong giọng nói của Tiêu Kính Viễn.

Nàng biết, hẳn nhất định sẽ không tin, nhưng nàng lại không thể không nói.

Bằng bất cứ giá nào, A La ngừng đầu, cắn môi: "Thất thúc, mặc kệ ngươi có tin hay không, ta biết bất luận là cô nương Tả Hầu phủ hay nữ nhi Tôn thượng thư, ngươi đều không thể định thân với các nàng. Các nàng... sợ là không lâu nữa sẽ gặp nạn, đến lúc đó lỡ xảy ra chuyện gì thì sẽ liên lụy thanh danh của ngươi."

Tiêu Kính Viễn nghe ngữ khí trịnh trọng và vẻ kiên quyết trong mắt tiểu cô nương, trầm mặc một hồi, cười cười: "Ngươi cho rằng ta sẽ tin sao?"

A La nhất thời không biết nên nói gì.

Hắn cười với nàng, bộ dáng rõ ràng là không tin.

Tiêu Kính Viễn rũ mắt: "Cho dù lời ngươi nói là thật thì thế nào, nếu ta vì đối phương sắp gặp nạn mà không dám định thân, Tiêu Kính Viễn ta sẽ thành loại người gì?"

A La giật mình, hồi lâu mới có chút thất lạc nói: "Cho nên ngươi vẫn sẽ định thân với cô nương Tả Hầu phủ sao?"

"Có lẽ vậy, có điều vẫn đang nói thôi, cũng chưa xác định."

A La nghe vậy, trong lòng hiểu rõ, hiện tại hắn còn chưa xác định, nhưng hắn có định thân hay không, cũng sẽ không thay đổi chủ ý vì lời mình nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

"Thất thúc, nếu ta nói, ta nằm mơ thấy ngươi lần lượt định thân với cô nương Tôn thượng thư và Tả Hầu phủ, sau đó các nàng đều bất hạnh qua đời, ngươi phải chịu thanh danh khắc thê, từ nay về sau chỉ có thê lẻ loi một mình."

A La dừng lại, cẩn thận dè dặt nhìn hắn: "Có phải ngươi căn bản sẽ không tin?"

Tiêu Kính Viễn hơi mím môi, rũ mắt xuống, trước cửa sổ khuê phòng điêu khắc hoa văn phú quý rườm rà, vài sợi tóc đen nhẹ nhàng quét trên mặt tiểu cô nương, linh động nghịch ngợm.

Hắn năm nay mười chín tuổi, sang năm là năm nhọc quán, cái tuổi này cũng nên định thân rồi.

Mẫu thân đã bắt đầu thu xếp một mối hôn sự cho hắn.

Đối với hắn mà nói, chuyện định thân không có gì là không thể, về phần cưới ai cũng không phải là chuyện trọng yếu.

Chỉ là... Tiêu Kính Viễn khẽ cắn răng, nghĩ tới những lời người bạn thân chí giao đã nói.

"Gần đây ngươi không bận rộn việc gì, chạy đi đâu?"

"Ngươi để bụng tiểu cô nương Diệp gia như vậy, là muốn nuôi để sau này làm tiểu tức phụ sao?"

"Ta chưa từng thấy ngươi đối xử đặc biệt với cô nương nào như vậy!"

"Kỳ thật, cô nương kia bộ dáng không tệ, ngươi cứ định thân trước rồi bảy tám năm nữa cưới về, cũng không hẳn là không được."

"Ngày đó ở trên đường, không phải người mua hoa cho nàng sao? Ta đúng lúc nhìn thấy."

Tiêu Kính Viễn khẽ nhắm mắt.

Những lời này, hẳn có thể cho vào tai này ra tai kia, coi như bạn thân nói chuyện không có chừng mực, nhưng mà, đêm qua hẳn nằm mơ...

Nhớ tới giấc mơ kia, Tiêu Kính Viễn đột nhiên biến sắc, nhũn chặt mày.

"Phải, ta không tin."

Hắn dừng lại một chút, không nhìn ánh mắt rung rung khẩn cầu của tiểu cô nương: "Cho dù tin, ta cũng sẽ không vì vậy mà thay đổi chủ ý. Nếu như đối phương nhất định sẽ gặp tai nạn thì tại sao ta không thể xoay chuyển căn khôn, thay đổi vận mệnh của họ?"

Nghe vậy, trong lòng A La lộp bộp.

Nàng cắn răng, bắt đầu nhìn hắn: "Người cho rằng người có thể thay đổi vận mệnh sao?"

Nếu hắn có thể, sao đời trước lại xui xẻo liên tiếp ba lần như thế, cuối cùng đến năm ba mươi tuổi vẫn chưa thành thân!

"Cho dù không thể, cũng không sao."

"Người!" A La quả thật hận rèn sắt không thành thép, trợn to mắt, tuyệt vọng nhìn Tiêu Kính Viễn: "Ta cũng không phải muốn hại người, là muốn tốt cho người, hi vọng người không cần phải..."

Không cần giống như đời trước... cô đơn một mình.

Nhưng giờ khắc này, nhìn vào ánh mắt lạnh lùng, bài xích của hắn, nàng bỗng nhiên nhận ra rằng, nàng không có biện pháp thay đổi điều gì.

Đột nhiên nhớ tới đời này, bộ dáng tinh thần phấn chấn và ánh mắt ngẫu nhiên chứa ý cười của hắn.

Thật ra lúc ấy nàng cũng có chút nghi hoặc, vì sao hắn không giống như Định Bắc Hầu nghiêm túc trong trí nhớ của nàng, chỉ cho rằng có lẽ là vì bây giờ hắn còn trẻ.

Hiện tại mới chợt nhận ra, có phải bởi vì hắn bây giờ còn chưa trải qua những chuyện bất đắc dĩ trong sinh mệnh hay không?

"Thất thúc, nếu ta nói, ta có thể biết được một số chuyện tương lai, người có tin không?" nàng ngược mắt, nghiêm túc nhìn hắn, vội vàng nói.

"Ta không tin." Tiêu Kính Viễn vẫn không nhìn nàng, ngữ khí nhàn nhạt.

"Người... Ta có thể chứng minh cho người xem, ta biết tương lai..."

Nàng còn chưa nói hết lời, Tiêu Kính Viễn đã ngắt ngang: "Người không cần nói, ta cũng không muốn nghe, hiện tại, người có muốn biết chuyện trước kia của mẫu thân người hay không?"

"Mẫu thân ta?"

"Phải, ta tra được chút manh mối."

"Mẫu thân ta làm sao?"

Tiêu Kính Viễn nhìn ánh mắt nôn nóng của A La, nhượng mảy, thân nhiên nói: "Nếu người có thể biết trước tương lai thì cần gì hỏi ta chuyện quá khứ của mẫu thân người?"

"Này..." A La không ngờ hắn sẽ hỏi như vậy, đành phải nói: "Tương lai mà ta biết không bao gồm cái này!"

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng nàng sốt ruột biện giải, không khỏi nở nụ cười, cười xong gương mặt lại khôi phục lãnh đạm như trước.

"Trước khi gả cho cha người, mẫu thân người từng định thân với Tô gia ở Giang Nam, Tô gia là thế giao với Ninh gia là nhà ngoại người, nhưng sau này Ninh gia sa sút, Tô gia cũng bị liên lụy vào một vụ án, ộc còn không mang nổi mình ộc, cho nên Tô gia liền hủy hôn, để tử công tử Tô gia cưới Minh Hi quận chúa – nữ nhi của Lạc Vương. Nhưng vị tử công tử kia thâm tình với mẫu thân người, sống chết không muốn hủy hôn, liền trốn khỏi nhà, mượn bằng hữu ba mươi lượng bạc, một mình đến cưới mẫu thân người, rồi nhân lúc người Tô gia chưa biết, mang theo mẫu thân người đi tha hương."

A La trợn mắt há hốc mồm, thật không ngờ trước khi gả cho phụ thân, nương còn từng thành thân rồi. Nàng vẫn cho rằng, nương chỉ bị người ta hủy hôn mà thôi.

"Chuyện sau đó thế nào thì rất khó tra ra bởi vì đã quá lâu rồi, người biết chuyện cũng ít, chỉ biết vị tử công tử kia không biết xảy ra chuyện gì mà bạo bệnh qua đời, mẫu thân người một mình trở lại Diệp gia, không bao lâu sau, phụ thân người liền tới cửa cầu hôn."

"Vậy Đại bá của ta thì sao, có liên quan gì?"

"Đại bá và phụ thân ngươi năm đó đi theo tổ phụ ngươi đến Giang Nam nhậm chức, bọn họ quen mẫu thân ngươi vào lúc đó, nghe nói..." dù sao cũng là chuyện cũ của cha mẹ ngươi khác, Tiêu Kính Viễn ngừng một chút mới nói tiếp: "Nghe nói cả đại bá và phụ thân ngươi đều thích mẫu thân ngươi."

Có vài lời, Tiêu Kính Viễn chưa nói, nhưng A La đã đoán được.

Hiển nhiên, sau khi Tứ công tử Tô gia chết, Đại bá và phụ thân hai nam tranh một nữ, cuối cùng phụ thân cưới được mẫu thân, chỉ vì hiểu lầm gì đó mà quan hệ giữa mẫu thân và phụ thân khá xa cách.

A La nhớ tới tình cảnh khi bọn họ ở chung, nghĩ đến thái độ của cha mẹ hôm nay, nếu bọn họ đã có tình, đêm nay lại nghỉ cùng một phòng, như vậy có khả năng sớm coi bỏ khúc mắc hay không?

Đang suy nghĩ thì nghe Tiêu Kính Viễn nói tiếp: "Tam cô nương, cái này cho ngươi."

A La ngẩng đầu, thấy Tiêu Kính Viễn lấy ra một con búp bê gỗ.

Nó được điêu khắc rất tinh tế, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đôi mắt đen láy, mái tóc chải thành hai cái sừng nhỏ buộc dây lụa xanh, bộ dáng giống mình như đúc.

A La giờ hai tay nhận lấy búp bê gỗ, có chút không dám tin nhìn Tiêu Kính Viễn: "Thất thúc, cái này cho ta sao?"

Tiêu Kính Viễn tránh né đôi mắt trong suốt tràn ngập khát vọng của nàng, lạnh nhạt nói: "Phải, cái này ngươi giữ đi, ta không thể làm tròn lời hứa của mình..."

"... Xin lỗi, về sau, ta sẽ không xuất hiện nữa."

Ánh mắt kinh hãi của A La khi nhìn thấy con búp bê gỗ nháy mắt đông cứng lại.

"Ngươi..." nàng cắn môi, giọng nói có chút ỳ khướt, có chút tuyệt vọng, "Vì sao, Thất thúc, có phải vì ta không tốt hay không, là ta sai rồi, về sau ta sẽ không bao giờ tùy hứng gọi ngươi đến đây nữa, ngươi, ngươi đừng giận ta được không?"

Dứt lời, nước mắt liền tí tách rơi xuống.

Kỳ thật, bây giờ phụ thân đã trở về, đối xử với nàng rất tốt, nếu nàng muốn cái gì, phụ thân nhất định có thể đáp ứng, cũng không nhất định phải bám lấy Tiêu Kính Viễn không buông.

Nhưng bất tri bất giác, trong lòng nàng đã coi hắn là chỗ dựa của mình, bỗng nhiên mất đi, nàng kinh hãi, lại luống cuống.

Tiêu Kính Viễn khẽ thở dài, nâng tay lên, xuyên qua song cửa sổ như một chướng ngại không thể vượt qua, nhẹ nhàng vuốt tóc A La.

"Ngươi rất tốt, rất hiểu chuyện, ta chưa từng giận ngươi, cũng sẽ không tức giận với ngươi. Hôm nay là ta không tốt, là lỗi của ta, ngươi đừng trách ta."

"Đợi sau này ngươi lớn lên, nếu có duyên gả vào Tiêu gia, ta... ta vẫn là Thất thúc của ngươi."

Thời điểm Tiêu Kính Viễn bình tĩnh, ôn nhu nói ra lời này, hắn lại nghĩ tới sự kỳ vọng của mẫu thân, và những suy đoán lung tung của bạn thân.

Tiểu cô nương trước mắt còn rất nhỏ, còn là cháu dâu mà mẫu thân hắn nhìn trúng.

Đối với Tiêu Kính Viễn mà nói, có việc nên làm, có việc không nên làm.

Hắn biết mình không nên quá thân cận với tiểu cô nương này.

A La nghe hắn nói vậy, càng khóc to hơn, liều mạng lắc đầu nói: "Không, sẽ không, ta mới không cần gả vào Tiêu gia các ngươi! Ngươi mặc kệ ta, ngươi mặc kệ ta, trong lòng ta hận ngươi!"

Tiêu Kính Viễn khẽ cắn môi, không nói gì, xoay người nhảy lên, hóa thành một bóng đen, cứ như vậy biến mất.

A La ôm con búp bê gỗ khóc nửa ngày, cuối cùng đột nhiên đứng dậy, ném búp bê gỗ xuống đất.

"Ai thèm búp bê gỗ của ngươi! Ngươi rõ ràng nói không giữ lời!"

A La thương tâm nửa ngày, đến trưa cũng mệt mỏi không muốn ăn cơm. Lỗ ma ma và Ninh thị phát hiện A La hơi khác thường, hỏi thì A La chỉ nói mơ thấy ác mộng, căn bản không nhắc đến chuyện này.

Đến tối, phụ thân trở về ăn tối cùng nàng và mẫu thân, nàng không khỏi nhìn phụ thân nhiều mấy lần.

Tâm tư Diệp Trường Huân đều đặt trên người Ninh thị, cẩn thận xem xét, càng nhìn càng cảm thấy thân thể nàng gầy yếu, đúng là bộ dáng buổi tối ngủ không ngon, đang đầy bụng áy náy thì thấy nữ nhi nghiêng đầu nhìn mình.

Ánh mắt trong trẻo kia thật sự rất giống phiên bản thu nhỏ của Ninh thị.

Hắn cười cười, buông đũa xuống, lại gần hỏi: "A La đang nhìn gì đấy?"

"Cha, có thật là sau này ngài không đi nữa không?" nàng nhìn không được hỏi.

"Sao bỗng nhiên A La lại hỏi như vậy?" dù Diệp Trường Huân không có tâm tư tinh tế cẩn thận, cũng cảm nhận được sự thấp thòm trong giọng nói của nữ nhi.

A La mím môi, nhớ tới buổi sáng Tiêu Kính Viễn nói sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, trong lòng đau xót, nước mắt suýt nữa lại rơi xuống, nàng vội vàng nhẫn nhịn, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Ta muốn cha cùng ăn cơm với ta và nương, không muốn ngài rời đi..."

Diệp Trường Huân nghe vậy, nhất thời hơi ngây ra, hắn nhìn Ninh thị, rồi lại nhìn A La.

Ninh thị cũng không ngờ nữ nhi còn nhỏ mà nói ra lời này, không khỏi đau lòng, cắn môi nhìn về phía phụ quân.

Hai vợ chồng bốn mắt nhìn nhau, đều có chút không được tự nhiên.

Một lúc sau, khuôn mặt cương nghị của Diệp Trường Huân hơi ửng hồng, ho nhẹ một tiếng, vươn tay sờ đầu nữ nhi: "Yên tâm, cha sẽ không rời đi, sẽ luôn ở cùng người và nương người."

Lúc này, A La khóc thật, nàng cũng không phải cố ý, ý mình tuổi nhỏ, liền nhào vào ngực cha.

"Cha nói phải giữ lời, không được gạt ta! Thật sự không được gạt ta!"

Ninh thị cũng bị dọa, ban ngày thấy nữ nhi mệt mỏi không vui, hỏi thăm Lỗ ma ma và nha hoàn cũng không biết là vì sao, bây giờ xem ra, hẳn là sợ phụ thân rời đi?

Nữ nhi còn nhỏ, trong lòng chắc chắn không biết bao nhiêu tâm sự, mấy năm nay quả thật làm khó nàng, nghĩ đến đây, Ninh thị đau lòng, ôm nữ nhi, nhẹ giọng vỗ về: "A La đừng khóc, phụ thân người tất nhiên nói chuyện giữ lời, hắn đã nói không đi thì nhất định sẽ không đi, A La phải tin tưởng phụ thân, về sau phụ thân vẫn sẽ ở nhà chăm sóc người."

Diệp Trường Huân nghe Ninh thị nói vậy, cũng vội vàng dỗ dành: "Đúng vậy, cha chưa bao giờ gạt người, gạt người là con chó nhỏ!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cha Mẹ Hòa Hảo

Vì lời Tiêu Kính Viễn nói lúc sáng, cả ngày nay trong lòng A La lo sợ không yên, giống như sợ bị bỏ rơi, bây giờ nhào vào lòng phụ thân, cảm nhận được vòng tay mạnh mẽ phụ thân ôm mình, lại có mẫu thân ở bên cạnh dịu dàng an ủi, nhưng trong lòng nàng chẳng những không cảm thấy ngoài mà còn bị thống không thôi!

Đời trước, nếu không phải bị người khác mạo danh thân thế, nàng vẫn cho rằng mình không hề có khuyết điểm. Có phụ quân yêu thương, mẹ chồng khoan dung nhân hậu, Tiêu gia cũng là hầu môn thế gia ở Yên Kinh, đời nàng còn có khuyết điểm gì đâu!

Nhưng giờ đây, khi nàng một lần nữa trở lại năm bảy tuổi, một lần nữa nhìn kỹ khoảng thời gian tuổi thơ đã chôn sâu dưới đáy lòng, nàng mới phát hiện, tất cả mọi thứ khi còn bé thật ra là một vết sẹo khắc sâu trong lòng nàng, bị chính nàng lặng lẽ giấu đi, nhưng nó chưa bao giờ khép lại.

Vì sao mẫu thân đáp ứng về tranh cho Khải Nguyệt biểu tỷ nhưng lại chưa từng về cho nàng? Đây là chuyện tranh giành tình cảm giữa tiểu nữ nhi, lúc ấy nàng giả vờ tỏ ra không để ý, không hẹp hòi, nhưng bây giờ khóc lóc trong lòng phụ thân, nàng vẫn muốn hỏi, vì sao.

Vì sao khi mẫu thân mất, phụ thân cứ ngây người ngồi trước linh đường, vì sao không chịu quay đầu lại nhìn nữ nhi phía sau hắn, nữ hài đang thấp thòm lo âu vì bỗng nhiên mất đi mẫu thân? Sau này lớn lên, nàng có thể tự nhủ với mình, nàng có lẽ tỏ ra yêu thương, căn bản không để ý trong lòng phụ thân có mình hay không, nhưng khi nàng lần nữa sống lại thì nàng mới biết, kỳ thật không phải như thế, nàng để ý, cực kỳ để ý!

Nàng càng khóc càng bi phẫn, càng khó chịu, cuối cùng nằm trong lòng phụ thân, khóc đến mức nức nở hỗn hển: "Các người đều muốn đi, nương muốn đi, cha cũng muốn đi, các người đều đi, đều không cần ta nữa..."

Ninh thị thấy A La khóc thảm như vậy, đỡ thế nào cũng không nín, lập tức bị dọa, nhẹ nhàng vỗ lưng thuận khí cho nàng, Diệp Trường Huân lại càng không biết làm gì, hoàn toàn không hiểu vì sao nữ nhi nhu thuận mềm mại lại khóc sụt sùi như thế.

Hắn cũng muốn học Ninh thị, vươn tay vỗ lưng dỗ dành nàng, nhưng hắn lực đạo lớn, không cẩn thận vỗ A La sặc sụa không ngừng, nước mắt nước mũi cùng chảy xuống.

Ninh thị bắt đắc dĩ liếc hắn một cái, bảo hắn đặt A La lên tháp, lại phân phó nha hoàn mang trái cây tới, ôm A La, ôn nhu dỗ dành.

A La khóc một hồi, vui trong ngực mẫu thân như con chó nhỏ, thường phát ra tiếng thút thít.

Hai mắt nàng sưng đỏ, mờ mịt nhìn mẫu thân, lại xem về mặt thân thiết, rồi rầm không biết làm sao của phụ thân, tâm tình dần dần thoải mái.

Đời trước không như ý, nhưng đời này sẽ có cơ hội bù lại.

Mặc dù Tiêu Kính Viễn từ nay về sau không để ý đến nàng nữa, nhưng nàng còn có cha, có nương.

Đời này cha mẹ sẽ không vứt bỏ mình, cũng sẽ không vì mình bóc lột mà chán ghét mình như Tiêu Kính Viễn...

"A La muốn cái gì, phụ thân đều cho ngươi, ngươi thích ăn cái gì, điểm tâm Như Ý lâu? Phụ thân lập tức phái người đi mua cho ngươi!"

Diệp Trường Huân bắt đắc dĩ chà chà tay, nhìn bím tóc nữ nhi hơi tán loạn, đột nhiên nhớ tới: "Hay là quần áo trang sức mới? Phụ thân cũng mua cho ngươi, muốn cái gì liền cho cái đó!"

Diệp Trường Huân thật sự không biết dỗ dành con nít, lúc này hắn đã gặp đến mức trán nổi gân xanh, vắt óc suy nghĩ một tiểu nữ hài bảy tuổi thường thích cái gì, đều liệt kê ra hết.

A La bấu môi, cọ cọ gương mặt lấm lem nước mắt vào ngực mẫu thân, nức nở ủy khuất nói: "Ta muốn đi dạo phố, muốn đi xem hội chùa! Ta còn muốn cưỡi ngựa lớn!"

"Hội chùa? Hiện tại không có hội chùa a! Cưỡi ngựa lớn, đó là cái gì?" Diệp Trường Huân nhìn Ninh thị xin giúp đỡ, nhưng Ninh thị cũng không hiểu, chỉ có thể mờ mịt lắc đầu.

A La yêu kiều hừ một tiếng: "Tam thúc từng dẫn A Huyền đi hội chùa, phụ thân của Tiểu Ngư còn làm ngựa cho nàng cưỡi."

Tiểu Ngư là nữ nhi Trương Vượng, nô bộc phụ trách quét tước sân viện.

Diệp Trường Huân và Ninh thị liếc nhìn nhau, trong mắt đều mang vẻ áy náy.

Diệp Trường Huân ngồi xuống, nhìn A La trong lòng Ninh thị, vươn tay đặt lên bả vai gầy yếu của A La: "A La, cha hứa với ngươi, đợi sau này có hội chùa, nhất định sẽ dẫn ngươi và ca ca đi chơi, cha cũng sẽ làm ngựa lớn cho ngươi cưỡi, bây giờ muốn cưỡi ngựa không, đến..."

Nói xong, Diệp Trường Huân thật sự bày ra tư thế con ngựa.

Hai mắt A La đắm lệ mông lung, thấy phụ thân cao lớn cương nghị lại bò ra sàn, ngốc ngốc làm bộ dáng con ngựa, nàng khẽ cắn môi, quay mặt sang chỗ khác, hừ nhẹ một tiếng: "Ta đã lớn rồi, đó là trò chơi con nít!"

Diệp Trường Huân bắt đắc dĩ, đành phải ngồi lên lại: "Hay là cha tìm cho ngươi một con ngựa thật đến để ngươi cưỡi, được không?"

A La cúi đầu suy nghĩ một lát mới miễn cưỡng bấu môi, gật đầu: "Nói chuyện phải giữ lời, không thể chơi xấu!"

Diệp Trường Huân nhìn tiểu nữ nhi làm nũng, không khỏi nở nụ cười: "Cha đương nhiên nói chuyện giữ lời!"

A La làm nũng một phen, quả thật dụ được cha hận không thể hái cả ánh trăng xuống cho nàng, trong lòng cũng bình tĩnh lại. Tuy mỗi khi nhớ tới những lời tuyệt tình của Tiêu Kính Viễn vẫn cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không bi thống như trước.

"Ta vốn nghĩ đời này hắn không giống vị Thất thúc đời trước, ai ngờ cuối cùng vẫn giống nhau."

Đời trước, mỗi lần gặp hắn nàng đều không dám nhiều lời, cúi đầu thỉnh an xong liền nhanh chân chạy trốn.

Nghĩ vậy, nàng lại mang con búp bê gỗ ra xem, điều khác rất cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả y phục cũng giống hệt như hôm nàng tham dự thưởng cúc yến.

Lật qua lật lại liền nhìn thấy sau lưng búp bê gỗ còn khắc hai chữ nhỏ, nhìn kỹ mới phát hiện đó là hai chữ A La, tên của nàng.

Khẽ cắn môi, nàng nằm bò trên khung cửa sổ, nhìn cái lồng chim bồ câu bên ngoài.

A La ngẩn ngơ nhìn lồng chim thật lâu, rồi cuộc đứng dậy, phân phó nha hoàn: "Thả con bồ câu kia đi."

Sau đó lại sai người gọi Lỗ ma ma tới, ném con búp bê gỗ cho bà: "Đem cái này và con rối gỗ lần trước, cắt hết vào rương đi!"

Lỗ ma ma nhú mồm, nhìn chăm chăm búp bê gỗ: "Cái này ở đâu ra nha, thật là giống cô nương như đúc."

A La lơ đãng nói: "Nhặt trong hòm cầu."

Lỗ ma ma nghe A La nói vậy, chỉ cho rằng nàng nói dối, vừa bắt đắc dĩ vừa buồn cười: "Cô nương, người nói mê sáng cái gì, ta không dám cắt đi đâu, vài ngày nữa không biết lại nằm mơ cái gì, lại bắt ta lục tìm."

A La lắc đầu, ngữ khí kiên định: "Không, ta không muốn những thứ đó, cắt đi, ngay cả liếc mắt cũng không muốn."

Lỗ ma ma hiếm khi thấy A La như vậy, hơi kinh hãi, cuối cùng lắc lắc đầu: "Cũng được, ta cắt đi vậy. Kỳ thật, con búp bê này điêu khắc rất giống cô nương, nhìn không may mắn, cắt đi cũng tốt."

Một lát sau, búp bê gỗ và rối gỗ đều cắt vào rương, bồ câu đã thả, lồng chim cũng vứt đi.

Bây giờ nàng có cha mẹ thương yêu, mới không cần hấn đấu!

Khịt khịt mũi, nghĩ tới cha mẹ, nàng không khỏi nhú mồm.

Mình vừa làm âm ỉ một phen, không biết cha mẹ nghĩ sao, còn có những lời lúc sáng khuyến khích bọn họ, liệu có nghe lọt không?

A La nghĩ đến đây liền tạm thời bỏ qua chuyện Tiêu Kính Viễn, lấy cố muốn luyện chữ đọc sách, đuổi hết ma ma và nha hoàn ra ngoài, mình thì ngồi ở đó, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên phòng cha mẹ.

"Nàng đừng khóc, đang yên lành sao lại khóc rồi." đây là giọng phụ thân.

Mẫu thân không nói lời nào, chỉ nhỏ giọng nghẹn ngào.

"Ta nói hai mẹ con các nàng, nhỏ khóc lớn khóc, hôm nay là thế nào?" giọng phụ thân gấp gáp, "Bằng không, ta cũng làm ngựa cho nàng cười, được không?"

Trong lòng A La vốn không thoải mái, vừa nghe lời này, suýt nữa bật cười thành tiếng.

"Cha ngọc, nương mới không muốn người làm ngựa cười đâu..."

Dứt lời, đột nhiên nhớ tới một vài chuyện xưa, sắc mặt đỏ lên.

Nàng che mặt, ngượng ngùng nghĩ, cha a, nương a, không phải ta cố ý nghe lén, ta cũng không có biện pháp, các người cứ tiếp tục đi a...

Bên kia, Diệp Trường Huân cùng Ninh thị tất nhiên không biết những lời họ nói đã rơi vào tai A La.

Ninh thị nghe phu quân nói làm ngựa cho mình cười, lập tức xấu hổ không thôi, thân thể mềm mại hơi run lên, e lệ lườm Diệp Trường Huân một cái: "Ai muốn cười ngựa chứ!"

Chỉ là, cái liếc mắt này phảng phất như chất chứa nhu tình, cực kỳ quyến rũ, Diệp Trường Huân nhìn, trong lòng như có mèo cào, kiếp sống bao nhiêu năm rong ruổi trên yên ngựa xông pha chiến trường đã luyện thành cương can thiết cốt, vào giờ khắc này, tất cả đều hóa thành ôn nhu mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Editor: Tường An

"Ta... ta muốn cười ngựa còn không được sao..."

Giờ khắc này, Diệp Trường Huân cũng ngây dại, sự quả cảm trên sa trường đều biến thành không biết làm sao. Vừa rồi hắn còn nghĩ rằng, tiểu nữ nhi thật sự quá khó dỗ, khiến hắn không biết nên thế nào cho phải, nhưng bây giờ gặp thê tử như vậy, trong lòng hắn tràn đầy hoảng sợ, sợ nàng mất hứng, chỉ hận không thể dốc hết bản lĩnh ra dỗ dành.

"Chàng..." Ninh thị vừa thẹn vừa giận, sắc mặt ửng đỏ như rắng mây chiều, đôi mắt long lanh ngập nước ngượng ngùng liếc nhìn phu quân, quả thật không biết phải nói gì.

Diệp Trường Huân nói xong cũng đột nhiên tỉnh ngộ.

Hắn cười ngựa, cười ngựa gì, ai làm ngựa cho hắn cười?

Lại nhìn nữ tử ngồi trên tháp, môi anh đào run run, cũng không biết là đang tức giận hay xấu hổ, hắn nhất thời luống cuống, đành phải cắn răng, ngồi xuống nói: "Ta biết sai rồi, ta không muốn cười ngựa, ta không cười ngựa..."

"Không không không, ta nói cười ngựa là cười ngựa kia, không phải nàng..."

Nhưng giống như càng tỏ càng đen.

Cuối cùng, hắn thất bại thở dài: "Rốt cuộc phải làm thế nào, nàng nói cho ta biết là được."

Ninh thị liếc hắn một cái, cup mắt nói: "Không phải là ta muốn thế nào mà là chàng rốt cuộc muốn thế nào."

Nàng cúi đầu, lẩm bẩm: "Mấy năm nay chàng xa nhà, ta thì không có vấn đề gì, ở nhà không lo ăn không lo mặc, còn có người hầu hạ, ta thế nào cũng được. Nhưng chàng xem, A La mới bảy lớn lại phải bận tâm không ít chuyện, ngày trước nàng được nuôi bên cạnh lão tổ tông, nũng nịu yếu ớt, không phải chịu ủy khuất gì, ta vẫn luôn cho rằng nàng sống rất tốt. Nhưng hôm nay nhìn nàng như vậy, chàng không biết, trong lòng ta khó chịu cỡ nào..."

Nàng ai thán một tiếng: "Chàng là phụ thân lại không ở bên cạnh, chỉ sợ trong lòng A La rất ủy khuất, chỉ không nói ra mà thôi."

"Ta biết." nhớ tới bộ dáng nữ nhi nép vào lòng mình khóc đến run rẩy, Diệp Trường Huân cũng đau lòng: "Là ta sơ sót, vẫn cho rằng nàng ở nhà đương nhiên sẽ sống tốt. Bây giờ ta được điều về kinh thành, sẽ không xa nhà nữa, về sau nhất định phải hảo hảo bù đắp lại sơ sót ngày trước."

Ninh thị gật đầu: "Chàng có thể để A La trong lòng, ta cũng thấy thỏa mãn rồi."

Diệp Trường Huân nghe lời này, cứ cảm thấy không đúng chỗ nào, ngóng nhìn thê tử, ghen hòng hỏi: "Vậy còn nàng?"

"Ta?"

"Mấy năm nay ta không ở nhà, ngược lại là khổ nàng."

Diệp Trường Huân nghĩ tới lời nữ nhi nói lúc sáng, buổi tối thê tử thường ngủ không yên giấc, bị ác mộng quấy nhiễu, hắn không khỏi đau lòng, áy náy.

"Ta... không sao, ở nhà cảm y ngọc thực không thiếu thứ gì, ngược lại là chàng..." Ninh thị cũng nghĩ đến những lời nữ nhi nói, không khỏi khẽ thở dài: "Chàng ở bên ngoài chinh chiến nhiều năm, sinh hoạt không so được với ở nhà... mấy năm nay là ta không tốt."

Diệp Trường Huân nhìn ánh mắt bất đắc dĩ của nàng, chỉ cảm thấy trong lòng đau xót.

Vì sao hắn không nhìn nổi A La ủy khuất, vì sao không nhìn nổi A La hai mắt đầm lệ, đơn giản là vì A La thật sự rất giống nương nàng.

Từ rất nhiều năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy Ninh thị, hôn hắn đã bị nàng câu đi, từ đó về sau, hắn không thể nhìn nổi nàng bị ủy khuất, không muốn nàng nhũn mày sầu lo.

Chỉ cần là nàng muốn, bất luận là thứ gì, hắn đều nghĩ cách mang đến trước mặt nàng, cho dù phải trả giá cả tính mạng.

Điều nàng không muốn, cho dù đau thấu tim hắn cũng sẽ đi thật xa, không dám để nàng nhìn thấy.

Giờ đây, thấy nàng khẽ nhủ mày, vẻ mặt thương tiếc, đau lòng nhìn mình, ngực Diệp Trường Huân nóng lên, hai mắt hồng hồng, ngồi xổm xuống trước giường, nhẹ nhàng đặt tay lên bả vai nàng.

"Lan Uẩn, ta đã nói, ta thế nào cũng được, ta chỉ sợ nàng ủy khuất..."

Nhưng mà, mặc dù hắn nói như vậy, Ninh thị vẫn không tin, nàng khẽ cắn môi, đôi mắt uor ướt, bất đắc dĩ lườm hắn một cái: "Chàng nói thật dễ nghe, chàng không phải chàng ngại..."

Nói đến đây, cổ họng nghẹn ngào, làm thế nào cũng không nói tiếp được.

Nhất thời tất cả ủy khuất trào dâng, nghĩ tới mấy năm nay khổ sở, nghĩ Đại bá đối với mình như hổ rình mồi, nghĩ đến tiểu nữ nhi bảy tuổi, nước mắt liền rơi xuống.

"Nàng, nàng đừng khóc!" Diệp Trường Huân vụng về giúp nàng lau nước mắt, nhưng lau thế nào cũng không hết, cuối cùng kéo nàng vào ngực, dùng miệng lau đi từng giọt nước mắt cho nàng.

A La ở trong phòng mình, yên lặng nằm trên giường, dựng lỗ tai nghe động tĩnh của cha mẹ. Lúc đầu chỉ nghe thấy hai người ta một câu người một câu,

giống như hát hí khúc, người cảm thấy ta khổ, ta cảm thấy người mệt, nàng không khỏi lắc đầu thở dài, cha ơi là cha, người không thể chỉ nói miệng a, vẫn nên nhanh chóng lăn lên giường, phụ thể ngủ chung mới là đúng đắn!

Nghe tiếp một lúc lại thấy nương muốn khóc, nàng càng lắc đầu ngao ngán.

"Cha thật ngốc, không biết dỗ ta, cũng không biết dỗ nương! Khó trách phải chạy đến Nam Cương xa xôi lạnh lẽo, đúng là đáng đời!"

Nghĩ đến đây, đột nhiên không nghe thấy tiếng cha mẹ nói chuyện nữa, nàng không khỏi kinh ngạc, càng cố gắng nhắm chặt mắt chuyên tâm lắng nghe.

Lúc này, nàng nghe được tiếng mẫu thân thở dốc, còn có tiếng khóc thút thít.

"Làm sao còn đang khóc chứ... cha quả nhiên quá ngốc." A La lẩm bẩm.

Ai ngờ vừa nói xong thì nghe thấy tiếng gầm nhẹ, có chút áp lực.

"Dì?" nàng nhất thời hứng trí, nhú mày nghe tiếp.

"Hiện giờ nàng đang mang thai, hay là thôi vậy..." giọng nam khàn khàn, nghe không giống giọng phụ thân ngày thường.

"Không sao... đã qua..." thanh âm mẫu thân đứt quãng, yếu đuối vô lực, mang theo chút nước nỏ.

"Qua cái gì?"

"Đã qua ba tháng... hiện tại kỳ thật không phân phòng ngủ..." mẫu thân vừa ngượng ngùng vừa bất đắc dĩ giải thích.

"Vậy là tốt rồi." nam nhân rốt cuộc yên tâm.

Sau đó, thanh âm kia lúc có lúc không, trong chốc lát là tiếng quần áo cọ xát, chốc lát lại là tiếng y y a a trầm thấp của nữ nhân, chốc lát là tiếng giường gỗ lay động.

Mặt A La nóng lên, bỗng nhiên tỉnh ngộ, cuống quýt trùm kín chăn.

Cha mẹ đã hòa hảo, ít nhất là ở trên giường, vậy cũng tốt.

A La vừa ăn sáng vừa nhìn mẫu thân hai má đỏ ửng, còn có ánh mắt nóng rực của phụ thân nhìn mẫu thân, không khỏi cười thầm, trong lòng cực kỳ vui sướng.

Chỉ cần cha tiếp tục ở nhà, cha mẹ hảo hảo chung sống, đợi qua vài năm nữa, vị thần y có thể chữa khỏi mắt cho ca ca sẽ xuất hiện, nàng khuyến khích phụ thân mời thần y đến chữa bệnh cho ca ca, như vậy cả nhà bọn họ sẽ càng ngày càng tốt, sẽ không rơi vào kết cục như đời trước.

"A La đang người cái gì?" Ninh thị thấy nữ nhi ngay cả canh sữa bò thích ăn nhất cũng không ăn, ngược lại cầm thìa canh cười đến ngây ngốc, không khỏi nghi hoặc.

Nàng vừa hỏi, Diệp Trường Huân cũng nhìn qua: "Hôm qua trong lòng A La khó chịu, hôm nay đã tốt rồi."

A La nghe cha nói vậy, có ý hừ một tiếng: "Chuyện hôm qua đã đáp ứng ta, cha không được quên đó!"

Diệp Trường Huân vội vàng nói: "Sao có thể quên chứ, tuy bây giờ không có hội chùa nhưng hôm nay cha có thể dẫn A La ra ngoài dạo chơi, A La thích cái gì liền mua cái đó, tiếp theo sẽ mua một con ngựa con về, cha sẽ đích thân dạy A La cưỡi ngựa, có được không?"

"Vâng!" A La thích cực, đáp một tiếng giòn vang!

Ăn sáng xong, A La liền thúc giục phụ thân ra ngoài.

Hiện tại Diệp Trường Huân đang chờ nhậm chức, cũng không bận việc gì, dẫn nữ nhi qua thỉnh an mẫu thân, nhân tiện nói kế hoạch hôm nay. Lão tổ tông đương nhiên vui mừng, bà đã lớn tuổi rồi, hi vọng nhất chính là A La vui vẻ, A La nguyện ý, bà không có lý do không đồng ý.

Sau khi ra cửa, Diệp Trường Huân cảm thấy để nữ nhi ngồi kiệu thật sự không thú vị, dứt khoát ôm A La lên ngựa ngồi cùng mình.

A La bị phụ thân ôm lên liền cả kinh, đợi đến khi nhìn lại đã thấy mình ngồi trong lòng phụ thân, bên dưới là tuấn mã cao lớn.

Nàng chưa từng ngồi cao như vậy, hơi kinh hoảng cầm chặt tay phụ thân.

Diệp Trường Huân thấy tiểu nữ nhi sợ hãi liền cười ha ha, một tay ôm nàng, một tay cầm dây cương.

"Đừng sợ, đây là Truy Phong, nó đã theo cha vài năm, rất có linh tính, tuyệt đối sẽ không làm người té xuống, huống hồ, còn có cha che chở người!"

Còn có cha che chở người...

Thanh âm ôn hòa truyền vào tai, xoa dịu cảm giác bối rối của A La khi lần đầu cưỡi ngựa, mà lồng ngực rắn chắc sau lưng tựa như một bức tường kiên cố có thể che chở nàng một đời một kiếp.

Nàng bắt giác thả lỏng thân thể, nhẹ nhàng tựa vào ngực phụ thân.

Vó ngựa dầm trên con đường lát đá xanh phát ra âm thanh thanh thúy, A La ngồi trên con ngựa cao lớn, cảm giác như đang ngồi trên đám mây.

"Cha, ta cảm thấy mình như đang trên mây vậy!" A La bắt đầu cảm thụ được lạc thú khi cưỡi ngựa.

"Người xưa nói, thiên lý mã thuộc giống rồng, cưỡi ngựa cũng như cưỡi rồng."

A La nghe vậy, không khỏi cúi đầu nhìn xuống, nhưng không thấy bốn vó ngựa mà chỉ thấy đầu ngựa ngẩng cao và bờm ngựa đong đưa trên cổ, nghĩ lại, quả thật giống như đang cưỡi rồng.

Lại ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện hai cha con bọn họ đã ra khỏi ngõ nhỏ, đi ra đường cái ồn ào náo nhiệt, Diệp Trường Huân nắm chặt dây cương, cho ngựa thông thả đi trong đám người.

Ngẫu nhiên cũng có người nhìn qua, thấy trên lưng ngựa là một đôi cha con, ánh mắt phụ thân mang ý cười, thân hình cường tráng, tiểu nữ nhi ngồi trong ngực hắn, bộ dáng chừng bảy tám tuổi, tết hai bím tóc như tiên nữ, mặt mày như họa, kiều thái đáng yêu, lập tức yêu thích ngưỡng mộ không thôi, có người còn ngoái đầu nhìn vài lần.

"Ồ, đây không phải là Diệp tướng quân sao?" đang đi thì đột nhiên nghe thấy ai đó hô lên.

A La theo bản năng nhìn sang.

Xuyên qua khuỷu tay phụ thân, nàng nhìn thấy hai nam nhân đứng ở Như Ý lâu phía đối diện.

Trong đó có một người thân hình cao lớn, thần sắc lạnh lùng, nhìn rất quen mắt.

Không phải là Tiêu Kính Viễn đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Editor: Tường An

A La vừa thấy Tiêu Kính Viễn, gương mặt tươi cười ngọt ngào lập tức cứng ngắt, khẽ mím môi, quay đầu đi không nhìn hắn.

Diệp Trường Huân không biết động tác nhỏ của nữ nhi, hắn ngẩng đầu nhìn qua thì thấy hai nam tử đứng dưới trà lâu, chính là đương nhiệm tổng binh kiêu kỵ binh Tiêu Kính Viễn và thế tử An Nam vương phủ Lưu Hân. Hắn mới trở về Yên Kinh không lâu, bởi vì Tiêu Kính Viễn nói giúp chuyện điều hân về kinh thành, hơn nữa Tiêu gia và Diệp gia là thế giao cho nên đã sớm biết nhau. Về phần thế tử An Nam vương Lưu Hân, hắn nhận ra là vì Lưu Hân có giao tình rất tốt với Tiêu Kính Viễn.

Diệp Trường Huân lập tức ôm nữ nhi xuống ngựa hành lễ.

Tuy chức vị có cao thấp nhưng dù sao đều là võ tướng trong quân, lại xuất thân thế gia, gặp nhau ở đây khó tránh khỏi hàn huyên vài câu.

Lúc nói chuyện, thế tử An Nam vương Lưu Hân nhìn về phía tiểu cô nương bên cạnh Diệp Trường Huân.

Tiểu cô nương nhỏ gầy, chỉ cao đến eo cha nàng mà thôi, khoác áo choàng viền hoa màu hồng phấn làm nổi bật gương mặt nhỏ nhắn bạch ngọc. Một đôi mắt trong veo, linh động như biết nói, có điều sau khi hành lễ lại nhìn sang hướng khác.

Hơn nữa, cái miệng hồng hồng hơi chu lên, thật giống một đoá anh đào.

Lưu Hân cảm thấy thật thú vị, xem ra nữ hài này tính tình không nhỏ a!

Hắn không khỏi liếc mắt Tiêu Kính Viễn bên cạnh.

Tiêu Kính Viễn lại ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ trò chuyện với Diệp Trường Huân, bởi vì hơn mười ngày nữa sẽ sang năm mới, đến lúc đó sẽ biết chính xác nơi công tác mới của Diệp Trường Huân.

Diệp Trường Huân biết Tiêu Kính Viễn tuy còn trẻ tuổi, mới về Yến Kinh chưa tới một năm nhưng kiêu kỳ bình trực tiếp nhận lệnh của thiên tử, tất nhiên biết rất nhiều tin tức mà người khác không biết, bây giờ nghe hắn nói như vậy là ám chỉ mình nhất định có thể lưu lại Yến Kinh nhậm chức, trong lòng liền yên tâm, ôm quyền cảm tạ.

A La đứng một bên cũng có chút bất đắc dĩ.

Nàng cố ý không nhìn Tiêu Kính Viễn nên đành phải dời mắt nhìn xung quanh, nào là điểm tâm, bánh ngọt, bánh hấp sữa khiến người ta hoa cả mắt, hương thơm nức mũi, cơ hồ làm nàng thêm chảy nước miếng.

Chẳng qua, hiện tại có người ngoài, nàng không tiện la hét đòi ăn, chỉ có thể cố nhịn xuống.

Cuối cùng, vị thế tử An Nam vương Lưu Hân cười nói: "Ta thấy tiểu cô nương hẳn là đói bụng rồi, Diệp Nhị gia, hay là đi mua chút đồ ăn trước, miễn cho tiểu cô nương nhìn thèm quá lại khóc lên."

A La nghe vậy không khỏi liếc nhìn thế tử An Nam vương.

Lúc này nàng mới nhớ tới một chuyện.

Vài năm sau, An Nam vương sẽ đăng cơ làm đế, thế tử An Nam vương cũng thuận thế lên làm thái tử.

Cho nên đây chính là cửu ngũ chí tôn tương lai a,

Nghĩ vậy, A La không khỏi nhìn thế tử An Nam vương thêm vài lần, trong mắt cũng hiện lên ý cười, mím môi nói: "Thế tử nói gì vậy chứ, A La tuy còn nhỏ nhưng cũng biết, thời điểm người lớn nói chuyện, tiểu hài tử không thể xem vào, càng không được khóc lóc nỉ non ngoài đường."

Nghe lời này, thế tử An Nam vương buồn cười, Diệp Trường Huân yêu thương sờ đầu nữ nhi, cười ha ha nói: "Thế tử nhắc nhở đúng, vậy Diệp mỗ liền cáo từ trước."

Sau đó Diệp Trường Huân dẫn nữ nhi đi dạo phố, chọn lựa đồ ăn. A La hưng phấn chỉ đông chỉ tây, cái này muốn mua cái kia cũng muốn mua, cuối cùng ôm một đống lớn, còn Diệp Trường Huân lấy bạc thanh toán.

Tiêu Kính Viễn và thế tử An Nam vương ngồi ở vị trí gần cửa sổ trên trà lâu, đúng lúc nhìn thấy một đôi cha con phía dưới.

"Chắc chắc chắc, ta vẫn biết mình bộ dáng đẹp, được các cô nương yêu thích nhưng không ngờ ngay cả tiểu cô nương bảy tám tuổi cũng cười với ta." Lưu Hân cười ha ha, có ý liếc Tiêu Kính Viễn bên cạnh: "Nàng căn bản không thêm đề ý người, nhất định là vì bộ dáng người quá già quá xấu."

Tiêu Kính Viễn nhún mày, thần nhiên nói: "Người suy nghĩ nhiều."

Lưu Hân lại đẩy bụng đồng tình, lắc đầu cảm thán: "Phụ thân người ta đã trở lại, xem ra không có phần của người nữa rồi! Nhìn đi, tiểu cô nương của người bây giờ căn bản không thêm đề ý người!"

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, lạnh lùng liếc hắn một cái: "Nói cái gì, không thân chẳng quen, nàng không phải tiểu cô nương của ta."

Lưu Hân cũng không để ý ngữ khí lạnh lùng của bạn thân, cười ha ha nói: "Ta thấy, tiểu cô nương kia từ đầu đến cuối không thêm liếc mắt nhìn người, tính tình không nhỏ a, tương lai nếu người thật sự muốn cưới tiểu cô nương này về nhà, chỉ sợ phải tốn chút tâm sức."

Sắc mặt Tiêu Kính Viễn vốn chỉ lạnh lùng mà thôi, vừa nghe lời này liền giống như rét buốt như băng sương, nghiêm túc nói: "Tính tình người phong lưu phóng khoáng, ngày trước ta không nói tới, bây giờ càng lúc càng kỳ cục. Ta và nàng có quan hệ gì? Cho dù muốn đón dâu cũng không đến mức coi trọng một tiểu nha đầu chưa dứt sữa, người đừng có mang sự trong sạch của người ta ra nói lung tung, nếu thật sự truyền đi, mọi người sẽ nghĩ thế nào?"

Lưu Hân lại như sương mù, ý vị thâm trường hỏi: "Nếu không phải tính toán như vậy, tại sao người cự tuyệt hôn sự với Tà Hầu phủ? Không phải lúc trước người gặp thiên kim Tà Hầu phủ, cũng có chút thương thức nàng sao?"

Tiêu Kính Viễn nhìn pho xá nhộn nhịp ngoài cửa sổ, tiểu cô nương đang được cha nàng ôm lên.

Ánh mặt trời ấm áp ngày đông rơi vào đôi mắt trong veo sạch sẽ của nàng, phản chiếu tia sáng động lòng người.

"Ta đã dâng tấu chương lên thiên tử, thỉnh cầu đến Bắc Cung, trong vài năm nữa sẽ không trở về."

"Người, người choáng váng à!"

Lưu Hân kinh hãi, tên này muốn lấy tiền đồ của mình ra đùa giỡn sao?

Tiêu Kính Viễn lại không hề để tâm, thần nhiên giải thích: "Cự tuyệt hôn sự này là vì không muốn chậm trễ cô nương nhà người ta."

Có lẽ vì gặp phải Tiêu Kính Viễn, lại nhớ tới bóng lưng vô tình rời đi của hắn, A La càng hận không thể đánh vào người phụ thân, làm nũng khoe mẽ, mua này mua kia.

Nàng cần rất nhiều rất nhiều tình thân và yêu thương để lấp đầy cảm giác đau đớn vì bỗng dưng bị vứt bỏ. Về phần Diệp Trường Huân, nghĩ tới mình cùng thê tử chung sống hài hòa, nghĩ tới đủ loại tư thái động lòng người của thê tử đêm qua, trong lòng vui sướng cực kỳ, tiểu nữ nhi lại ngoan ngoãn đáng yêu như thế, làm hắn hận không thể bù đắp hết những thiếu sót mấy năm qua cho nàng, cho nên nữ nhi muốn mua cái gì liền mua cái đó, nói cái gì thì chính là cái đó, cuối cùng còn dẫn nữ nhi đi chọn mua ngựa.

Diệp Trường Huân chọn tới chọn lui cũng không hài lòng con nào, ở trong quân doanh lâu, gặp lương câu bảo mã nhiều không kể xiết, tất nhiên không nhìn trúng mấy con ngựa non tầm thường ngoài chợ.

Chọn mãi vẫn không mua được, A La có chút thất lạc, Diệp Trường Huân dứt khoát hứa hẹn sẽ nhờ người mua một con ngựa non thượng đẳng từ phương Bắc về cho A La, lúc này A La mới tươi cười rạng rỡ.

Hôm đó cũng không biết đã mua bao nhiêu thứ, A La cùng phụ thân thắng lợi về nhà, vừa đến cửa viện Nhị phòng, A La liền kích động muốn chạy vào tìm mẫu thân.

Nàng còn có ý mua một ít tơ lụa thượng đẳng để may đồ mới cho tiểu đệ đệ tiểu muội muội!

Nào ngờ trong phòng chỉ có một tiểu nha hoàn canh giữ, còn mẫu thân, Lỗ ma ma và mấy đại nha hoàn đều không ở đây, nàng không khỏi buồn bực hỏi: "Mẫu thân ta đâu?"

Lúc này, Diệp Trường Huân cũng đi vào, không thấy thê tử trong phòng liền thuận miệng nói: "Có lẽ đi thỉnh an lão thái thái?"

A La lại cảm thấy không thích hợp, nhìn chằm chằm bộ dạng ấp a ấp úng của tiểu nha hoàn, cau mày nói: "Rất cuộc làm sao?"

Tiểu nha hoàn rụt rè nhìn Diệp Trường Huân một cái rồi mới nói: "Nô tỳ cũng không biết chi tiết, chỉ biết bên Đại phòng có chuyện, không biết tại sao lại âm ỉ đến chỗ lão tổ tông, liên lụy đến Nhị phòng chúng ta, cho nên Nhị thái thái mới qua đó một chuyến."

Đại phòng? A La nhíu mày, nhìn phụ thân xin giúp đỡ: "Cha, chúng ta qua xem đi?"

Diệp Trường Huân gật đầu: "Được."

Hai cha con lập tức vội vàng đi qua viện lão tổ tông, phát hiện người của các phòng đã có mặt đông đủ, ma ma, nha hoàn đều sắc mặt khó coi, cẩn thận dè dặt đứng một bên, lúc Diệp Trường Huân đi tới cũng cúi đầu không dám nhìn.

A La thấy vậy càng cảm thấy nghi hoặc, nắm tay phụ thân đi vào sân.

Một nam tử mặc thanh y vải thô quỳ trên bậc thang trước cửa phòng, miệng kêu gào: "Lão tổ tông, mẫu thân ta tận tâm tận lực hầu hạ ở Đại phòng Diệp gia bao nhiêu năm, bây giờ chết thật thê thảm, lão tổ tông tốt xấu gì cũng phải cho chúng ta một công đạo, chớ để người chết hàm oan nơi cửu tuyền!"

A La vừa thấy người này, trong lòng đã hiểu.

Chuyện nên đến rồi sẽ đến.

Nam tử này tên Tôn Sát, là nhi tử của Vương ma ma, ma ma hồi môn của Đại thái thái.

Chuyện thuốc an thai của mẫu thân bị hạ được, chính là vị Vương ma ma này tận lực ôm hết tội lỗi, xem như miễn cưỡng bảo vệ Đại phòng.

Bây giờ nghe lời này, hẳn là sau khi Vương ma ma bị đuổi đi, người đã chết, nhi tử người ta tức giận, chạy đến Diệp gia đòi công đạo.

A La hơi mím môi, quét mắt nhìn trong phòng.

"Cha, chúng ta vào xem một chút được không?"

Hiện giờ cha đã trở lại, Nhị phòng cũng có chỗ dựa, nàng tin cha nhất định sẽ che chở nương, che chở nàng.

Lần đó nàng không dám làm âm ỉ chuyện này, chỉ sẽ bắt lợi cho Nhị phòng, nhưng bây giờ thì không sợ nữa.

Diệp Trường Huân vẫn chưa nghĩ nhiều, thấy người nọ kêu trời trách đất, liền quay đầu nói với nữ nhi: "A La đi về trước, phụ thân vào xem."

"Không không không, nương còn ở bên trong, ta muốn tìm nương."

Dứt lời, A La đã kéo tay phụ thân vào phòng.

Phía dưới người quỳ đầy đất, lão tổ tông đang ngồi trên tháp thờ phỉ phò, oán hận dậm dậm chân.

"Trường Cần, người nói đi, rốt cuộc là sao! Chuyện lần đó có phải người có chuyện gì gât ta hay không?"

Thời điểm lão tổ tông đang nói, mọi người thấy Diệp Trường Huân đi vào, nhất thời sắc mặt có chút xấu hổ, ngay cả lão tổ tông cũng á khẩu, một lúc sau đột nhiên khóc lên: "Trường Huân, là ta có lỗi với người!"

Diệp Trường Huân vốn không nghĩ chuyện này có liên quan đến mình, đến khi vào phòng, gặp ánh mắt mọi người nhìn mình, hắn ít nhiều cũng ý thức được.

Hắn tính tình cường hãn, làm việc không câu nệ tiểu tiết nhưng không có nghĩa hắn là người thần kinh thô. Phòng thủ Nam Cương nhiều năm, hắn đã sớm luyện được bản lĩnh nghe nhìn đoán ý.

Lúc này nghe mẫu thân nói vậy, hắn lập tức bước lên phía trước, cung kính hỏi: "Nhi tử vừa trở về, không biết trong phủ đã xảy ra chuyện gì, mẫu thân đừng khóc, có chuyện gì cứ nói ra là được."

Lão tổ tông nhìn Diệp Trường Huân, lại nhìn Đại thái thái quý phía dưới, chuyện này bà biết mở miệng thế nào đây, không khỏi khóc lóc ai oán: "Gia môn bất hạnh, đều tại ta hồ đồ!"

Diệp Trường Huân nhú mày, nhìn mọi người thần sắc khác nhau, cuối cùng dừng trên người thê tử mình.

Lúc này, sắc mặt Ninh thị không còn hồng nhuận như buổi sáng mà trắng bệch như đóa hoa khô héo, thậm chí cả môi cũng không còn huyết sắc.

"Lan Uẩn, nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?"

Thanh âm của hắn có chút khác thường.

Dựa vào trực giác, hắn biết chuyện này có liên quan đến thê tử mình.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn trực tiếp gọi tên nàng trước mặt người khác, xưng hô mà trước giờ chỉ khi ở trên giường hắn mới gọi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Editor: Tường An

Nhưng không ai dám mở miệng, ai mà dám nói với vị Diệp Nhị gia nhiều năm phòng thủ biên cương này rằng, trong lúc hắn chinh chiến sa trường, thê tử mang thai ở nhà suốt nửa bị người nào đó mưu hại?

Mọi người đều á khẩu không trả lời được, một là không dám mở miệng, hai là vì không dám đắc tội Đại phòng.

Cuối cùng, A La dùng thanh âm non nớt kể lại: "Cha, chuyện là thời gian trước mẫu thân tương thai không ổn, mời đại phu đến xem rồi mở phương thuốc dưỡng thai, nào ngờ sau khi uống thuốc thân thể mẫu thân càng không tốt. Sau này vô tình phát hiện ra là có người hạ độc trong thuốc dưỡng thai."

Thật ra cũng không phải là độc, chỉ là dược nạo thai mất tính mà thôi, nhưng A La cố tình nói là độc.

Bởi vì lúc này, nàng biết nhất định sẽ không có ai biện giải đó là dược nạo thai hay là độc dược.

Tuy Diệp Trường Huân đã sớm có suy đoán nhưng khi nghe nữ nhi nói, hắn liền biến sắc, xanh mặt nhìn về phía thê tử Ninh thị.

Ninh thị cúi thấp đầu không nói lời nào, thân thể đơn bạc khẽ run rẩy.

Diệp Trường Huân gian nan thu hồi ánh mắt, cắn răng hỏi: "A La nói tiếp đi, sau đó thế nào?"

A La nhìn Đại thái thái bên cạnh, thấy bà ta bắt đầu nôn nóng, liền cố ý nói: "Xảy ra chuyện lớn như vậy đương nhiên phải tra rõ, Đại bá phụ dẫn ngự y đến kiểm tra, cuối cùng tra ra là Vương ma ma, cho nên lập tức đuổi Vương ma ma đi."

Dứt lời, nàng giơ tay chỉ vào Tôn Sát: "Đây chính là nhi tử của Vương ma ma."

Diệp Trường Huân nhìn chằm chằm Tôn Sát, thấy hắn chẳng qua là một hài tử trung thực chừng 20 tuổi mà thôi.

Hắn tất nhiên không tin chỉ là một hạ nhân cũng dám hại Nhị thái thái Diệp gia!

"Vương ma ma là ai, vì sao muốn hại nương người?"

Thanh âm Diệp Trường Huân bằng hàn khiến đám người xung quanh kinh hãi đâm chiến, nào có ai dám nói cái gì, cuối cùng vẫn là Đại thái thái ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hồng, ngữ khí yếu ớt nói: "Vương ma ma là ma ma hồi môn của ta."

Nói xong câu này, nàng dường như có dừng khí hơn: "Người có gì muốn hỏi thì trực tiếp hỏi ta là được, chuyện đến nước này, ta cũng không có gì phải giấu diếm nữa."

Diệp Trường Huân im lặng một lát, chợt cười lạnh, xoay người quỳ một gối trước mặt lão tổ tông: "Mẫu thân, mong lão nhân gia ngài không cần gạt hời hợt, A La nói có người từng hạ độc trong thuốc dưỡng thai của Lan Uẩn, có việc này hay không?"

Lão tổ tông bị thương thở dài: "Phải, thật sự có việc này, ta vốn dĩ không muốn nhắc lại, chỉ cầu gia đình bình an hòa thuận, đáng tiếc cuối cùng vẫn không tránh được, nếu nhi tử của Vương ma ma đã tìm tới cửa, chúng ta dứt khoát làm rõ minh bạch đi, cho dù một nhà tan đản xé vụn, đó cũng là mệnh của ta!"

Diệp Trường Huân không nói tiếng nào, chỉ quỳ lạy mẫu thân mình: "Chuyện của nhi tử, mẫu thân nhìn chỉ thêm bức bối, nhi tử có thể tự giải quyết, kính xin mẫu thân tạm thời tránh mặt, vào trong nghỉ tạm."

Lão tổ tông hai mắt rung rung, nhìn vẻ mặt kiên quyết của nhi tử, không khỏi bị thương khóc rống lên, nàng hiểu đứa con trai này nhất, ý đã quyết thì mười con trâu cũng không kéo lại được, mấy năm nay hần phòng thủ bên ngoài, bà làm mẫu thân trong lòng nhớ con cũng không dám gọi hần trở về, sợ chọc phiền toái cho hần!

Thật sự không nghĩ tới, bao nhiêu năm qua cẩn thận như vậy, cuối cùng vẫn để hần gặp chuyện ảm ỉ không may này!

Bà run rẩy đứng dậy, ma ma bên cạnh đỡ vào>Noãn các.

Diệp Trường Huân lại sai người đóng chặt cửa sổ, ý tứ rất rõ ràng, hôm nay hần muốn điều tra rõ, bất luận phát sinh chuyện gì, lão tổ tông đều không thể nhúng tay.

A La đứng bên cạnh, nhìn tình cảnh này, im lặng không nói.

Kỳ thật nàng biết, lão tổ tông thật lòng yêu thương mình, nhưng nàng cũng mơ hồ đoán được, có lẽ... hiểu con không ai bằng mẹ, lão tổ tông căn bản biết nhưng vì gia đình hòa thuận, dứt khoát làm như không biết đi?

Chung quy... lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt.

Nghĩ đến đây, nàng hơi rũ mắt xuống.

Sau khi mẫu thân rời đi, Diệp Trường Huân liền quay đầu nhìn huynh trưởng.

"Đại ca, ta và người huyết mạch tay chân, Đại ca muốn làm thế nào, ta tuyệt đối không nói hai lời, nhưng chuyện này liên quan đến tính mạng Lan Uẩn, liên lụy đến huyết mạch Diệp gia ta, Trường Huân không thể khoan dung hồ đồ, nhất quyết phải tra ra manh mối mới thôi!"

Lời hần nói tràn ngập khí phách, không cho phép cự tuyệt.

Diệp Trường Cản nhú mày, nhìn nhị đệ nhà mình một lúc mới nói: "Người đã muốn tra, vậy tùy người đi."

Nghe được lời này, Diệp Trường Huân nhìn mọi người trong phòng: "Diệp Trường Huân ta ở biên cương phòng thủ mười năm, ra sức vì nước, lưu lại gia quyến ở Yến Kinh, chỉ nghĩ rằng người trong nhà có thể bảo hộ mẹ con nàng bình an, bây giờ xảy ra chuyện này, nếu ta không biết thì thôi bỏ qua, nhưng hiện tại ta đã biết, nếu không tra ra manh mối thì ta không xứng làm chồng, làm cha. Hôm nay, trong số các người, nếu ai biết chân tướng lại cố ý giấu diếm, ta mà biết được, bất luận là ai đều sẽ phạt nặng, tuyệt không nương tay!"

Nói xong, hần rút trường kiếm bên hông, trực tiếp chém gãy cái bàn gỗ hoa lê bên cạnh.

Nghe tiếng động này, mọi người đều cả kinh, trợn mắt há hốc mồm.

Phải biết rằng, đương triều đề cao đạo hiếu, đừng nói là một cái bàn gỗ nhỏ trong phòng lão tổ tông, dù chỉ là cái chổi lông gà, làm nhi tử cũng không thể làm tổn hại. Vậy mà bây giờ vị Diệp Nhị gia này lại rút kiếm chém thẳng vào đồ đạc trong phòng mẫu thân mình.

Đây chính là không thêm đặt lão tổ tông vào mất.

Diệp Trường Huân đã tức giận đến mù quáng, hần cầm trường kiếm tiến lên, xách cổ áo Tôn Sát, lớn tiếng ép hỏi: "Mẫu thân người vì sao mà chết, còn không nói rõ cho ta!"

Tôn Sát bị dọa sợ choáng váng.

Mẫu thân hần là ma ma hồi môn của Đại phòng, luôn được Đại thái thái nể trọng, mấy năm nay hần cũng kiếm được không biết bao nhiêu tiện nghi, xem

như nhân vật có chút thể diện trong đám nô bộc Diệp gia. Ai ngờ biến cố xảy ra, mẫu thân hắn bị phạt đánh, lúc đuổi ra khỏi Diệp gia chỉ còn lại nửa cái mạng. Hắn tay trắng, mưu sinh gian nan, còn phải nuôi mẹ già nửa sống nửa chết.

Cuối cùng, vào một đêm nọ, mẫu thân hắn vì không muốn liên lụy nhi tử mà dùng đai lưng treo cổ trên xà nhà.

Mất thấy đã sắp qua năm mới, hắn thật không ngờ nương cứ đi như vậy, ngay cả cái sủi cào ngày tết cũng chưa kịp ăn! Hắn nhất thời phẫn nộ, bị buộc đến đường cùng mới chạy đến làm âm ỉ trước cửa Diệp gia, nói Diệp gia bức tử nương hắn.

Vốn dĩ cũng không trông cậy sẽ được gì, nào ngờ, lão tổ tông Diệp gia biết chuyện, sai người mang hắn vào, bởi vậy mới có cơn sóng gió này.

Bây giờ bị Diệp Nhị gia tóm cổ ép hỏi, hắn sợ choáng váng, cuống quýt nói: "Nhị gia tha mạng, Nhị gia tha mạng, chuyện này thật sự không liên quan đến ta, nương ta cũng bị oan uổng a!"

"Bớt nói nhảm đi, nói rõ ràng!"

Tôn Sát ho sặc sụa, chỉ chỉ cổ mình, Diệp Trường Huân liền ném hắn xuống đất, đen mặt nói: "Nếu ngươi dám có nửa câu nói dối, đừng trách kiếm của ta không có mắt!"

Tôn Sát đã sợ lắm rồi, nằm sấp ở đó đáp: "Nhị gia, Nhị gia, nương ta chỉ làm nô tài ở Đại phòng, làm sao có thể tự dưng đi hại Nhị thái thái, bà và Nhị thái thái lại không thù không oán, hưởng hồ, bà hại Nhị thái thái thì có ích lợi gì chứ? Đây, đây đều là..."

Hắn nom nớp lo sợ liếc Đại thái thái một cái: "Đây đều là Đại thái thái chỉ điểm a!"

Đây đều là Đại thái thái chỉ điểm...

Lời này giấu trong lòng không biết bao nhiêu người, chỉ là không ai dám nói toạc ra mà thôi, lúc này Tôn Sát ồn ào một trận, mọi người đều sợ trắng mặt, ta nhìn người người nhìn ta, co đầu rụt cổ không biết làm thế nào cho phải.

Diệp Trường Huân mím chặt môi, ánh mắt sắc bén bắn về phía Đại tẩu nhà mình.

Trong phòng một mảnh trầm mặc, không biết cánh cửa sổ nào đóng chưa kín, gió đông thổi vào khiến mọi người rét run.

"Đại tẩu, ngươi còn có gì muốn nói?"

Giữa bầu không khí giương cung bạt kiếm này, thanh âm Diệp Trường Huân có vẻ tỉnh táo dị thường.

Đại thái thái cười lạnh, trào phúng nhìn Diệp Trường Huân.

"Không phải trong lòng ngươi đã nhận định rồi à, là đại tẩu ta muốn hại tức phụ ngươi, còn phải hỏi sao? Ta thấy, ngươi ở bên ngoài đánh nhau nhiều năm, bản lĩnh cũng lớn rồi, trong mắt căn bản không có Diệp gia, cũng không có mẫu thân, càng không nói đến người đại tẩu này! Bây giờ ngươi muốn chém muốn giết thì tùy, lại đây báo thù cho tức phụ ngươi đi, còn hỏi ta làm cái gì!"

Diệp Trường Huân cười lạnh: "Đừng lời thể diện Diệp gia hay lễ nghi đạo hiếu gì ra với ta, ta chỉ muốn biết là kẻ nào hạ độc trong thuốc dưỡng thai của thê tử ta!"

"Nhị thúc, nương ta sao có thể làm ra loại chuyện này được!"

Người nói chuyện là Diệp Thanh Dung, nàng tuy mới hơn chín tuổi nhưng tài hoa hơn người, dung mạo lại tốt, xưa nay tính tình cao ngạo, làm sao chịu được mẫu thân mình bị người khác ép hỏi như vậy.

Còn ba tử nữ khác của Đại phòng, trưởng tử Diệp Thanh Tông tính tình cẩn thận, nhị tử Diệp Thanh Thụy văn nhược yếu đuối, nhị nữ Diệp Thanh Liên thường bị tỷ tỷ áp một đầu, lúc này đương nhiên không dám lên tiếng.

A La thấy đại đường tỷ đứng ra, nghĩ phụ thân không tiện giằng co với văn bối, liền mở miệng: "Đại đường tỷ sao lại nói vậy, cha ta cũng không có ý hoài nghi Đại bá mẫu, chẳng qua vị Vương ma ma kia là tâm phúc của Đại bá mẫu, bây giờ mắc phải sai lầm lớn bậc này nhưng chỉ bị đuổi khỏi Diệp gia, cũng chưa từng báo quan, điều này không khỏi khiến người khác cho rằng trong đó có ẩn tình. Hơn nữa, Vương ma ma bị đuổi ra không bao lâu liền thất cổ tự sát, người biết chuyện chỉ nói là Vương ma ma xấu hổ không có mặt mũi mà sống, ai không biết còn tưởng rằng Vương ma ma bị giết người diệt khẩu đấy! Dù nói thế nào, chẳng lẽ Đại phòng không nợ cha mẹ ta một công đạo?"

Diệp Thanh Dung nhũn mày, vẻ mặt không dám tin nhìn A La, thật không ngờ A La lại có thể nói ra một đồng đạo lý làm người ta không thể biện giải như thế.

A La liếc mắt Diệp Thanh Dung một cái rồi ngẩng đầu nói với cha mình: "Cha, A La hi vọng ngài có thể tìm ra kẻ xấu khi dễ nương, hung hăng báo thù cho nương! Năm năm ngài không ở nhà, nương không biết phải chịu bao nhiêu ủy khuất đâu!"

Lời này bình thường không thể nói lung tung, nhưng bây giờ nương xảy ra chuyện này, nàng không tiếc nói ngoa một chút.

Dù sao, hiện tại khẳng định không ai có tâm tư so đo với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

A La nói lời này, có thể xem là lửa cháy đổ thêm dầu.

Diệp Trường Huân neho mắt, từng chữ từng chữ rõ ràng: "A La yên tâm, cha đã trở về, nhất định sẽ không để các người chịu bất cứ ủy khuất gì nữa!"

Ánh mắt mọi người đều mang theo nghi ngờ và suy đoán, ngay cả hai đứa con trai của Đại thái thái cũng vậy, trong lòng đều hoài nghi mẫu thân mình, nghi ngờ nhìn về phía Đại thái thái.

Càng không nói đến ánh mắt sắc bén của Diệp Trường Huân, quả thật khiến bà ta đứng ngồi không yên.

Đại thái thái cắn chặt răng, cơ hồ muốn cắn nát.

Bầu không khí chung quanh trầm thấp mà áp lực, Đại thái thái giống như không thở nổi, một lúc lâu sau, bà thông thả dời mắt nhìn phu quân mình, Diệp Trường Cần.

Ngay cả bản thân bà cũng không biết, lúc này vì sao muốn nhìn nam nhân kỳ thật đã sớm phân phòng với mình.

Có lẽ là muốn cầu xin giúp đỡ, có lẽ là muốn nhìn xem, hắn có thể nói chuyện vì mình, dù chỉ một câu hay không.

Nhưng cuối cùng, bà thất vọng rồi.

Diệp Trường Cần chỉ nhú mày, quay đầu nhìn hướng phòng trong.

Hành động này tựa như một cọng rom cuối cùng đè chết bà, một tia kiên trì yếu ớt nơi đáy lòng âm ảm sụp đổ.

Bà khẽ cắn môi, nước mắt chảy xuống, xoay người ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Huân: "Không phải người muốn biết chân tướng sao, ta sẽ nói cho người biết, ta sẽ nói hết tất cả!"

Đại thái thái bỗng nhiên cao giọng: "Hôm nay các người không bỏ qua ta, không chừa cho ta con đường sống, vậy thì đừng trách ta nói ra hết tất cả mọi chuyện, cũng không lưu lại đường sống cho các người!"

"Diệp Trường Huân, không sai, được là ta hạ, nhưng ta không muốn lấy mạng nàng, ta chỉ không muốn nghiệt chủng trong bụng nàng được sinh ra!"

"Câm miệng!" ánh mắt Diệp Trường Huân lóe lên tia sắc bén.

"Ha ha ha, lúc này người lại muốn ta câm miệng, vậy ta cố tình không câm miệng đây, ta muốn nói, nói hết chân tướng cho các người, người cho rằng cái thai trong bụng Ninh Lan Uẩn là của người sao, không phải, nó là của Diệp Trường Cần! Đại bá cùng em dâu thông dâm, thông ra nghiệt chủng! Ha ha, đây chính là Diệp gia các người, các người có tư cách gì trách cứ ta, ta vì muốn giữ thể diện cho các người mới không muốn nghiệt chủng kia được sinh ra!"

"Ba" một tiếng, Đại thái thái bị tát một cái khá mạnh, thân thể lao đảo, ngã lộn ra đất.

Sau một tiếng thét chói tai, từ nữ Đại phòng Diệp gia cùng tiến lên, nâng mẫu thân bọn họ dậy.

Cái tát này không phải do Diệp Trường Huân đánh, mà là Diệp Trường Cần.

Diệp Trường Cần tức xanh mặt, chỉ vào phụ nhân trên mặt đất mà quát: "Người đừng có ngậm máu phun người! Hải tử trong bụng nàng có liên quan gì đến ta?"

Khóe miệng Đại thái thái rướm máu, vùng vẫy ngồi dậy, thờ hồn hèn nói: "Sao lại không liên quan, không phải người vẫn một lòng tơ tưởng em dâu mình sao, thế nào, có gan làm mà không có gan thừa nhận? Là ai ngồi trong thư phòng viết một xấp giấy tuyên thành toàn hai chữ Lan Uẩn! Người cho rằng ta không biết chuyện trước khi Ninh Lan Uẩn gả vào Diệp gia sao, người giấu ai chứ!"

Hai mắt Diệp Trường Cần đỏ ngầu, nhắc chân muốn đá Đại thái thái.

Mấy từ nữ Đại phòng vội vàng khóc lóc ngăn cản, Diệp Thanh Dung và Diệp Thanh Liên thậm chí còn quỳ xuống ôm chân Diệp Trường Cần.

Nhất thời, trong phòng rối loạn ầm ĩ.

Diệp Trường Huân nhìn tất cả, cười lạnh một tiếng: "Nữ nhân của ta, hài tử trong bụng chính là của ta! Trước khi gả cho ta, nàng thế nào ta không quan tâm, nhưng sau khi gả cho ta, ta hằng năm ở bên ngoài, theo nhân phẩm của nàng, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện bôi nhọ thanh danh Diệp gia! Đại tẩu nhẫn tâm hại vợ con ta, cũng đã nhận tội rồi, vậy giao cho nha môn xử trí đi, cần gì phải liên lụy người vô tội, hắt bát nước bẩn này!"

Ninh thị nhìn tình hình trong phòng, toàn thân lạnh lẽo, răng run cầm cập.

Nàng đã trải sự đời, biết thế gian này không sạch sẽ, một khi bị hắt nước bẩn thì có trăm cái miệng cũng không giải thích rõ, dùng một trăm cái giếng cũng rửa không sạch.

Giữa phu thê vốn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, phu quân ở bên ngoài nhiều năm, sợ là trong lòng vốn đã ghét bỏ mình rồi, bây giờ còn bị đại tẩu nói như vậy, mặc dù phu quân không tin nhưng người ngoài sẽ nghĩ thế nào, nam nhi đại trượng phu làm sao chịu được sỉ nhục như thế.

Trong lòng Ninh thị thậm chí đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, nếu hần thật sự không tin nàng, nàng liền đựng đầu chết ở đây, chứng minh trong sạch!

Nhưng mà thật sự không thể ngờ được, Diệp Trường Huân lại không hề hoài nghi nàng, ngược lại còn bảo vệ sự trong sạch của nàng trước mặt mọi người.

Trong mắt hần thậm chí không hề có chút hoài nghi nào.

Nước mắt trào ra, Ninh thị ngẩn ngơ nhìn phu quân. Mặc kệ lời hần nói là thật lòng hay chỉ vì bảo vệ nàng, nàng cũng cảm động không thôi.

A La đứng bên cạnh phụ thân, thấy mẫu thân đơn bạc như lá rụng trong gió, nàng vội vàng chạy qua, cầm tay mẫu thân, lớn tiếng nói: "Nương, ngài đừng khóc, ai dám khi dễ ngài, ta sẽ mách với phụ thân, để phụ thân dạy dỗ bọn họ! Có vài người làm chuyện xấu, lại hắt nước bẩn, tạo lời đồn hủy hoại thanh danh người khác, bảo kiếm của phụ thân nhất định không tha cho họ!"

Ngôn ngữ hài đồng nói ra lời này, ít nhiều cũng làm người khác tỉnh ngộ, đúng vậy, có vài người có ý hắt nước bẩn cho người khác.

Hài tử trong bụng Nhị thái thái là của ai, đương nhiên Nhị gia biết rõ nhất, Nhị gia không cảm thấy mình bị đội nón xanh, như vậy những lời Đại thái thái nói căn bản là giả dối.

Lại nghe A La nói tiếp: "Mất ca ca không tốt, ta lại là nữ hài tử, e là có người sợ cái thai của nương ta là tiểu đệ đệ, đoạt nổi bật của nàng đấy!"

Lời này dứt khoát chỉ thẳng Đại thái thái, muốn áp chế Nhị phòng, củng cố địa vị Đại phòng.

Ninh thị lúc này trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nàng chưa từng nghĩ tới, phu quân liêu lĩnh che chở nàng đến thế, không hề có chút hoài nghi nào, nữ nhi nhỏ bé mảnh mai vào thời điểm mấu chốt nói trúng chỗ yếu hại của đối phương, vạch trần ý đồ của bọn họ.

Nàng lập tức ngồi xổm xuống, kéo nữ nhi vào lòng, ôm thật chặt.

"A La..." nàng không biết nói gì cho phải, vùi đầu vào hõm vai gầy nhỏ của nữ nhi.

Trong Noãn các, sắc mặt lão tổ tông tái nhợt, run run ngồi trên tháp, ngẩn ngơ nghe động tĩnh bên ngoài.

"Nghịch chương, nghịch chương, Diệp gia ta đã làm cái nghiệt gì a!"

Nói đến đây, bà chậm rãi ngã xuống tháp.

Thái y được mời tới, sau khi bắt mạch chỉ nói lão tổ tông khí huyết công tâm, tĩnh dưỡng vài ngày là được, không có gì đáng ngại. Tất cả cháu trai cháu gái trong nhà đều ở lại trông chừng, A La cũng ở nửa ngày, sau lại lo lắng mẫu thân, đành phải chạy về viện Nhị phòng xem mẫu thân trước.

Diệp Trường Cần và Diệp Trường Huân đều đứng trước cửa, đều nghiêm mặt, không ai nói chuyện.

Diệp Trường Huân híp mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm huynh trưởng.

"Có tin hay không tùy ngươi, hài tử trong bụng Lan Uẩn không liên quan đến ta, ta và nàng trong sạch." Diệp Trường Cần nói.

Nhưng hần vừa dứt lời, Diệp Trường Huân liền vùng một nắm đấm qua.

"Diệp Trường Huân, ngươi đừng tưởng là ta không biết rằng ngươi có ý! Biết rõ tất cả mà còn đùa giỡn tâm cơ, nếu không vì sao Vương ma ma đột nhiên chết, Tôn Sát làm sao to gan dám tìm đến Diệp gia, đều do ngươi đứng sau chỉ điểm!"

"Ngươi còn dám nói vậy!" Diệp Trường Huân lại thêm một đấm.

Diệp Trường Huân võ tướng, nhưng Diệp Trường Cần lại là văn nhân yếu ớt.

Diệp Trường Cần chịu hai đấm, lỗ mũi đã nở hoa, máu chảy ròng ròng, ai ngờ Diệp Trường Huân còn chưa bỏ qua, lại bồi thêm một đấm, đánh đến mức lão tam Diệp Trường Mẫn phải mang nô bộc đến can ngăn.

Cho đến khi bị tách ra, Diệp Trường Huân thở hổn hển nói: "Ta đương nhiên tin tưởng thê tử ta, nàng hoàn toàn trong sạch! Nhưng bây giờ ta không tin người! Mấy năm nay ta phòng thủ biên cương là vì cái gì? Không riêng vì bản thân ta mà còn vì Diệp gia! Kết quả thì sao, người đối đãi với vợ con ta thế nào?"

Hắn nghĩ tới bộ dáng thê tử mấy lần muốn nói lại thôi, chỉ cho rằng thê tử có vài lời không muốn trực tiếp nói với mình, hoặc căn bản là ghét bỏ mình mà thôi, chưa từng nghĩ nàng ở Diệp gia phải chịu khổ sở, ủy khuất mà mình không tưởng tượng nổi!

Hắn nghĩ tới bộ dáng nữ nhi núp trong lòng mình, khóc lóc nức nở, không có phụ thân che chở, tình tình mầu thân lại nhu nhược, ca ca bị mù bẩm sinh, nàng thì còn nhỏ, mấy năm nay không biết trong lòng xót xa thế nào!

Nghĩ đến đây, nắm đấm Diệp Trường Huân lại kêu răng rắc: "Nếu không nể tình huyết mạch tay chân, hôm nay ta nhất định sẽ lấy mạng người!"

Dứt lời, hắn xoay người sai bước rời đi.

Trên đường không ai dám ngăn cản hắn, mặt hầm hầm về đến Nhị phòng, nha hoàn ma ma đầu cũng không dám nâng, đều cứng ngắc đứng đó.

Hắn đi thẳng vào phòng, thấy Ninh thị tựa nửa người trên tháp, Lỗ ma ma và A La ở bên cạnh cẩn thận hầu hạ.

Ninh thị thấy phu quân trở về, liền nháy mắt ra hiệu với Lỗ ma ma.

Lỗ ma ma có chút không yên lòng, do dự một chút, cuối cùng vẫn dẫn A La ra ngoài.

A La bị Lỗ ma ma dắt ra ngoài, lúc đi ngang qua Diệp Trường Huân nhìn không được nhỏ giọng nói: "Cha, không cho ngài khi dễ nương ta!"

Nói xong liền cuống quýt chạy theo Lỗ ma ma.

Bộ dáng hiện tại của cha đúng là quá dọa người, hi vọng nương không bị hắn dọa sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Editor: Tường An

Phụ thân hung thần ác sát như vậy, mẫu thân trải qua chuyện vừa rồi, tinh thần không được tốt, A La tất nhiên lo lắng phụ thân khi dễ mẫu thân. Nàng vốn muốn qua xem lão tổ tông nhưng bây giờ ngấm lại, nàng không dám đi mà trốn trong phòng mình, nằm trên tháp, bình tâm tĩnh khí lắng nghe động tĩnh bên phòng mẫu thân.

Lúc đầu căn bản không nghe thấy gì cả, chỉ mơ hồ cảm nhận được tiếng hít thở của hai người, phụ thân thì nặng nề, mẫu thân thì nhẹ yếu ớt.

A La đoán, hẳn là phụ thân đã đi vào, đứng bên cạnh giường, cúi đầu nhìn mẫu thân, còn mẫu thân cúi đầu không nói, hai người đều trầm mặc?

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc nghe mẫu thân lên tiếng: "Chàng bệnh vực ta trước mặt người ngoài, ta đương nhiên vô cùng cảm kích, nhưng trong lòng có ý kiến gì, hoặc có điều gì muốn hỏi thì cứ nói, ở đây không có người ngoài, chỉ cần chàng muốn biết, ta sẽ nói thật, không giấu diếm bất cứ chuyện gì."

Nghe lời này, A La không khỏi thở ra một hơi.

Kỳ thật, nàng nhìn ra, nương đối với cha không phải vô tình, cha đối với nương cũng không phải không yêu, bây giờ nếu có thể nhân dịp này dứt khoát nói rõ với nhau, có lẽ sẽ tốt hơn cho bọn họ.

Dù sao cũng tốt hơn là hai người đều hồ đồ, hiểu lầm nhau.

Diệp Trường Huân chưa bao giờ nghĩ đến thê tử sẽ nói như vậy.

Hắn cúi đầu nhìn thê tử mềm mại dựa trên tháp.

Nàng quả thật là mỹ nhân, từ lần đầu nhìn thấy nàng, hắn liền biết nàng là nữ nhân xinh đẹp động lòng người nhất hắn từng gặp.

Mặc dù hiện tại nàng đang mang thai, da dẻ vẫn trắng hồng mịn màng, kiều diễm như hoa. Dáng người mảnh khảnh dựa vào tháp, tóc đen mượt như thác nước đỏ từ đầu vai xuống trước ngực, dài đến vòng eo nhỏ nhắn. Hàng mày nhu hòa, khuôn mặt bạch ngọc, lúm đồng tiền như hoa, điểm đậm đáng yêu lại quyến rũ, khiến người ta hận không thể nâng niu chiều chuộng, che chở cả đời.

Bất cứ nam nhân nào nhìn một nữ nhân dùng đôi mắt mang theo khát cầu ngược nhìn mình, đều sẽ nhịn không được mà tiến lên, hung hăng ôm chặt nàng.

Nàng quá tốt đẹp cho nên Diệp Trường Huân biết, nam nhân thích nàng nhiều không kể hết, trong đó dĩ nhiên có nam nhân xuất chúng hơn, gia thế tốt hơn, tướng mạo anh tuấn hơn, tài hoa hơn, thậm chí nói chuyện ngọt hơn hẳn.

Năm mười sáu tuổi hắn gặp nàng, chỉ cho rằng nàng là hoa trong gương, là trăng trong nước, chưa từng nghĩ đến, có một ngày minh nguyệt kiều hoa sẽ thuộc về hắn.

Hắn biết trước khi gả cho mình, nàng đã từng gả cho người khác, nhưng không sao, hắn để ý chuyện này làm gì chứ? Nếu không phải nàng đã từng gả thì cũng không đến lượt hắn cưới được nàng.

Hắn cũng biết trong lòng nàng không có mình, nhưng không sao, hắn có thể chậm rãi bồi bên cạnh nàng, dùng thời gian cả đời để nói cho nàng biết, hắn thật lòng muốn bảo hộ nàng một đời một kiếp.

Hắn biết đáy lòng nàng cất giấu một người, chôn sâu một đoạn tình, từng bị tổn thương, đương nhiên hắn không để ý điều này, cũng sẽ không hỏi đến.

Vết thương lòng năm xưa rồi sẽ có ngày lành lại, nếu cả đời không thể lành, vậy hắn sẽ ôm nàng cả đời, thay nàng che đi vết thương.

Hắn suy nghĩ mọi chuyện tốt đẹp như vậy, duy chỉ không nghĩ đến, có lẽ nàng căn bản không muốn hắn bồi bên cạnh nàng, có lẽ sự tồn tại của hắn đối với nàng là không thoải mái, khó chịu.

Cho nên hắn mới cách xa nàng, chạy đến Nam Cương xa xôi lạnh lẽo.

Hắn sẽ đứng trên đỉnh núi cao nhất Nam Cương, dõi mắt nhìn về phương bắc, nghĩ về nữ nhân mềm mại đáng yêu nằm trong Noãn các.

"Thật ra, nàng không cần phải như thế." Trầm mặc nửa ngày, Diệp Trường Huân cắn răng nói: "Nàng không muốn nói, ta sẽ không bao giờ hỏi, nàng cũng không cần miễn cưỡng bản thân."

Dùng một chút, hắn lại bổ sung: "Ta cưới nàng không phải vì buộc nàng giao cho ta cái gì!"

Ninh thị nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu lên, run rẩy cắn môi, nước mắt trong suốt tràn ra.

"Chàng là phu quân của ta, ta là thê tử của chàng, chẳng lẽ xảy ra chuyện như vậy, chàng không nên hỏi ta điều gì? Chẳng lẽ chàng là nam nhân mà không cảm thấy khó chịu chút nào sao? Hay là, hay là..."

Nàng ngừng một chút, che mặt khóc lên: "Hay là, chàng căn bản không để ý ta, không coi ta là thê tử của chàng?"

Ninh thị khóc hoa lệ đái vũ, thân thể cũng co quắp lại.

Diệp Trường Huân không nhịn được, tiến lên ôm chặt nàng, giọng khàn khàn: "Không có, ta không có ý đó!"

"Nàng đừng khóc a!"

Nhưng Ninh thị chẳng những không nín mà còn khóc nhiều hơn, khóc đến mức thở hổn hển, khóc đến mức gơ tay đánh vào ngực hắn.

Vừa đánh vừa khóc nói: "Chàng làm phu quân mà căn bản không để ý quá khứ của ta, cũng không thêm hỏi, người khác nói ta không tuân thủ nữ tắc, chàng nói chàng tin tưởng ta, nhưng chàng có từng hỏi ta chưa? Chàng thật sự không sợ ta làm chuyện gì có lỗi với chàng sao?"

Nàng vừa nức nở thút thít vừa đánh hắn, sợi tóc đen hỗn độn ướt nước mắt dính vào cái cổ trắng nõn, cánh tay mềm mại vòng quanh cổ hắn, nắm tay trắng hồng vô lực đánh vào ngực hắn.

Một nam tử hán thao luyện sa trường, toàn thân nhuệ khí như hắn làm sao chống cự được với nước mắt của nàng, quả thật chỉ hận không thể ôm chặt nàng vào lòng, hung hăng yêu thương.

Hắn vừa dùng môi lau đi nước mắt trên mặt nàng, vừa nói: "Nàng đừng khóc, nàng muốn ta hỏi cái gì ta liền hỏi cái đó, điều gì nàng còn không được sao?"

Nhưng lời này vào tai Ninh thị lại càng khiến nàng thêm căm giận.

Nàng khóc lóc, dùng móng tay cào lưng hắn, cắn hận nói: "Chàng cắt, chàng cắt đi, trở về Nam Cương của chàng đi, đừng trở lại nữa, ta không cần chàng trở lại..."

Nếu ngày xưa nàng bảo hắn cắt, hắn dĩ nhiên sẽ cắt ngay lập tức, ai bảo hắn không dám làm trái ý nàng dù chỉ một chút chứ.

Nhưng mà bây giờ, cho dù Diệp Trường Huân vẫn chưa thông suốt thì cũng biết lúc này không phải thời điểm cắt.

Hơn nữa, hấn cũng không nỡ cắt.

"Lan Uẩn ngoan, đừng khóc, đừng giận ta, ta thật sự không biết rốt cuộc nàng muốn thế nào a, trong lòng ta, nàng nghìn tốt vạn tốt, ta cần gì phải hỏi nàng cái gì nha."

Nói đến đây, hấn tham lam dùng môi hôn sạch những giọt nước ở cổ nàng, cũng không biết âm ỉ này giờ đổ mồ hôi hay là nước mắt, vừa vào miệng làm hấn huyết mạch sôi trào, bàn tay to ôm chặt eo nàng, để nàng tựa vào người mình.

"Chàng, đồ vô tâm vô phế này..." trong tiếng khóc của Ninh thị có làm nũng, có tức giận, ghen ngạo, vô cùng đáng thương: "Chẳng lẽ ta thật sự có gì đó với Diệp Trường Cần, chàng cũng không thèm để ý sao, nếu trong bụng ta không phải là huyết mạch của chàng thì chàng sẽ làm thế nào?"

"Làm sao có khả năng đó, nói bậy bạ cái gì! Trong bụng nàng đương nhiên là hài tử của Diệp Trường Huân ta, dù ta không tin nàng, chẳng lẽ còn không tin bản thân mình, đêm hôm đó..."

Diệp Trường Huân nói tới đây, không khỏi nhớ lại đêm đó, hai mắt nóng rực, hô hấp nặng nề, tay cũng nhịn không được bắt đầu xoa nắn lung tung.

Mà Ninh thị cũng nhớ đến một đêm kia, tâm thần lay động, toàn thân vô lực.

Ngày đó, Diệp Trường Huân hộ tống sứ giả nước Nam La mang quốc thư đến Yên Kinh, vì hành trình vội vàng nên chỉ ghé nhà hai ngày mà thôi, trong hai ngày này còn phải gặp gỡ thân bằng hảo hữu, đôi khi ngồi trên bàn rượu đến giờ tý mới xong, sáng hôm sau lại phải lên triều sớm.

Hấn làm sao có thời gian cùng nàng triền miên.

Nhưng chỉ hai ba canh giờ hấn cũng không nỡ bỏ qua, mạnh mẽ quăn lấy nàng không buông, cả đêm không ngủ, lăn qua lộn lại ép buộc nàng, hại nàng nguyên ngày hôm sau mệt mỏi không chịu nổi.

Hấn, không làm thì thôi, một khi đã làm lại quá tham lam, làm nàng mệt muốn chết.

Qua hai ngày đó, hấn đi, đừng nói ma ma bên cạnh nàng, ngay cả Tam thái thái cũng nhìn ra không thích hợp, nháy mắt với nàng, nói Nhị bá chỉ trở về có hai đêm đã làm Nhị tâu một đến phát bệnh.

Nàng xấu hổ không chịu nổi, nhưng những đêm sau đó hồi tưởng lại, chỉ thấy cô đơn không thôi.

Ninh thị vừa tức vừa hận, lại ý loạn tình mê, hai cánh tay thon dài ôm lấy thắt lưng rắn chắc của hấn, môi đỏ hé mở: "Thì tính sao? Coi như thân thể ta không trong sạch, nói không chừng trong bụng đã sớm có dã chủng, cho chàng đội nón xanh, chàng vẫn là nhanh chóng vứt bỏ ta mà đi thôi!"

Nàng khép hờ mắt, vừa nói vừa cọ lung tung thân thể mình vào ngực Diệp Trường Huân.

Nghe lời này, Diệp Trường Huân dù có thể nhường nhịn thế nào cũng phải giận, hấn nhịn không được nữa, trực tiếp ôm nàng lên, làm hai chân nàng kẹp lấy thắt lưng rắn chắc của mình, cứ như vậy cùng ngã xuống giường.

"Nàng điên rồi sao, nói mê sáng cái gì! Hôm nay nếu ta không làm cho nàng biết hài tử trong bụng nàng là của ai thì ta không mang họ Diệp!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

A La kéo chăn che kín mặt, bịt luôn hai mắt và lỗ tai.

Nàng thật không ngờ, thì ra cha mẹ bình thường nghiêm trang mà ở trên giường lại như vậy...

Nàng không muốn nghe, miễn cho ngày mai không dám nhìn mặt bọn họ.

Nào ngờ, lỗ tai nàng hiện tại rất nhạy bén, dù không hề cố ý nghe lén nhưng âm thanh y y nha nha vẫn cứ chui vào tai nàng, trong đó còn xen lẫn tiếng cha mẹ nhỏ giọng trò chuyện, lúc thì lời ngon tiếng ngọt, lúc lại thút tha thút thít, ngẫu nhiên còn có tiếng va chạm và tiếng nước "bạch bạch"...

Thậm chí thời điểm động tình cha còn nói ra mấy lời khiến nàng tròn tròn mắt, không thể tin nổi.

Còn có thể như vậy?

Nghe mấy lời thô tục này mà nương cũng không giận?

Nương chẳng những không giận mà còn giống như rất thích thú...

Cũng không biết qua bao lâu, hai người rớt cuộc miễn cưỡng dừng lại.

Sau đó cha lại ôm nương ôn tồn một phen, nói toàn những lời đường mật, cái gì "Lan Uẩn tâm can bảo bối", cái gì "đời này trong mắt chỉ có một nữ nhân là nàng", cái gì "hận không thể ôm nàng cả đời", rồi lại "hận không thể đào tâm ra cho nàng xem", kể tiếp bắt đầu nhắc đến chuyện trước kia, từ Đại bá đến chuyện trước khi nương gả cho cha đều nói ra hết.

Thì ra trong lòng nương đã sớm quên chuyện quá khứ, ngày xưa trẻ tuổi không hiểu chuyện, cho rằng mình đã đính thân với người ta thì dù thế nào cũng không thể hủy, cho nên người ta cầm ba trăm lượng bạc đến cưới, nương cũng thuận theo.

Về sau chịu rất nhiều đau khổ, cuối cùng vẫn không thành, nương trở về Ninh gia, cha đến cửa cầu cưới, nương liền đáp ứng.

Sau khi gả vào Diệp gia, trong lòng nương dần dần có cha, khổ nỗi cha lại cho rằng nương vẫn còn nhớ người xưa, hai người âm kém dương sai, hiểu lầm nhiều năm như vậy.

Thổ lộ tất cả xong, đoán chừng là vì cha nghe nương nói yêu mình, nhất thời động tình, hai người lại làm lần nữa, tiếng giường lại vang lên.

A La vén chăn ra, bắt đắc dĩ thờ dài.

"Ta thật sự rất muốn ngủ... Ta mới là tiểu hài tử thôi, đừng để ta nghe mấy thứ thanh âm này chứ!"

Bất luận người trong nhà ngăn cản thế nào, Diệp Trường Huân đều không thay đổi chủ ý, cuối cùng Đại thái thái bị Diệp Trường Huân đưa đến nha môn.

Diệp gia mất hết thể diện, quan hệ hai huynh đệ Diệp Trường Huân và Diệp Trường Cần coi như đóng băng, nhà mẹ đẻ của Đại thái thái và Diệp Trường Huân trở mặt thành thù.

Diệp Trường Huân căn bản không thêm đề ý, âm ỉ đến nước này, hắn cũng bất chấp tất cả, ai tới cầu tình hắn cũng không nghe vào, ngay cả Ninh thị khuyên bảo hắn nhân nhượng một chút cho đỡ phiền, hắn cũng chỉ bảo nàng không cần xen vào.

Mới qua mấy ngày, lão tổ tông như già đi mười tuổi, bà thờ dài, ngo ngắc nói, phân nhà đi, các người ai lo phận nấy đi, không cần lo cho lão bất tử ta nữa.

A La thấy tình cảnh này, đau lòng ôm lão tổ tông nói: "Về sau A La hầu hạ ngài, ngài đi theo cha mẹ ta đi."

Lão tổ tông cười khổ, sờ sờ búi tóc A La: "Trước kia ta vẫn luôn không yên tâm người, đang nghĩ phải chuẩn bị tốt mọi thứ cho người, nhưng thật ra trong lòng ta... trong lòng ta vẫn cảm thấy có lỗi với người..."

Về phần tại sao có lỗi với A La, lão tổ tông chưa nói.

Trong lòng A La hiểu rõ, nhưng cũng không nói ra.

Lão nhân gia đã lớn tuổi, già đi, đôi khi có thể già hồ đồ.

A La không có ý trách cứ gì lão tổ tông, nhưng hiển nhiên bà luôn tự trách bản thân.

Kết quả phân nhà là, Đại phòng tiếp tục ở lại tổ trạch Diệp gia, Diệp Trường Huân và Diệp Trường Mẫn đều được chia một khoản bạc, sau đó dọn ra ngoài lập gia.

Đối với Ninh thị mà nói, đây tất nhiên là một tin tức tốt, từ nay về sau không phải sống chung một nhà với Đại bá luôn nhòm ngó mình, bớt đi rất nhiều chuyện, mà Tam thái thái cũng rất vui mừng.

Mấy năm nay, Tam thái thái luôn thấp hơn Đại thái thái một đầu, trên lại có mẹ chồng nhìn, kỳ thật cuộc sống cũng không thoải mái, bây giờ có thể ra ở riêng, sau này nàng cũng là thái thái đương gia rồi, đương nhiên câu còn không được. Lại nói, Đại thái thái rơi vào hoàn cảnh như vậy, trong lòng nàng cũng thầm vui vẻ, Ninh thị thì nhu nhược, về sau Diệp gia liền phải dựa vào nàng rồi. Mặc dù hiện giờ phân gia nhưng sớm muộn gì cái nhà này vẫn do nàng đảm đương.

Ai ngờ sau này Diệp Trường Cần cưới kẻ thất, cũng là nữ nhi nhà quan, biết lo liệu trong ngoài Diệp gia, đến cuối cùng Diệp gia vẫn không đến phiên nàng đảm đương, tính toán thất bại từ trong trứng nước, dĩ nhiên chuyện này nói sau.

Lúc này, Diệp Trường Huân dẫn theo vợ con ra ngoài ở, tuy nói tài sản cũng có vài trạch viện, nhưng không có cái nào hài lòng, vì thế Diệp Trường Huân liền bận rộn tìm mua một trạch viện mới.

Ban đầu, vì chuyện của mình nên Diệp gia âm ỉ đến mức phân gia, trong lòng Ninh thị có chút bất an, sau được phu quân trấn an, lại có nữ nhi ở bên cạnh khuyên bảo, Ninh thị cũng không băn khoăn nữa.

Diệp Trường Huân hằng năm không ở nhà, Diệp Trường Cần lại có lòng mơ ước nàng, mấy năm nay nàng đơn độc một mình, người khác đều nhìn trong mắt, chẳng qua chưa từng nói rõ ra thôi, có ai đứng ra làm chủ cho nàng đâu?

Hiện tại phu quân đã trở về, chịu vì mình làm đến mức này, nàng tất nhiên cảm động không thôi, chỉ ngóng trông một nhà bốn người có thể ra ở riêng, sống những ngày thanh tịnh. Diệp Trường Huân là lão nhị Diệp gia, chỉ được chia chút bạc mà thôi, về sau sợ là phải dựa vào bổng lộc mà sống, tuy không được cầm ngọc thực nhưng nàng cũng không để ý.

Chỉ cần cả nhà sống yên ổn, bình an thì dù ăn muối nàng cũng vui vẻ.

Diệp Trường Huân biết ý nghĩ của thê tử, trong lòng vô cùng cảm động, có điều, hắn làm chồng làm cha, trước kia làm không tốt thì thôi, bây giờ đã trở về, bất luận thế nào cũng phải nghĩ biện pháp cho vợ con sống tốt, không chịu ủy khuất mới được.

Hắn dùng bạc được chia lúc phân gia, mua một tòa nhà trong con hẻm cách khu phố phồn hoa nhất Yến Kinh chừng vài trăm mét, cũng coi như yên tĩnh.

Tòa nhà này có ba trạch viện, ngôi đỏ tường xám, trong ngoài bờ tường đều có mấy cây liễu già đã vài thập niên, bậc thang được lát bằng bạch ngọc và cẩm thạch, ngay cả cửa sổ cũng làm bằng gỗ thượng đẳng, trong sảnh chính và vài gian phòng lớn thậm chí còn dùng lưu ly xa xỉ làm song cửa.

"Đây vốn là phủ trạch của tể tướng tiền triều Tôn Tĩnh Nguyên, trạch viện không lớn lắm nhưng được xây rất dụng tâm, ở rất thoải mái, đi lại thuận tiện, chờ sau này nàng mang A La ra ngoài dạo phố cũng không phải đi xa."

Diệp Trường Huân nắm tay Ninh thị, một tay dắt nữ nhi, lần lượt giới thiệu nhà mới.

Ninh thị tất nhiên hết sức hài lòng, ba trạch viện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, đồ đạc bài trí lại đầy đủ, rất giống ngôi nhà trong mơ của nàng.

Chẳng qua, sau khi vui sướng thỏa mãn xong, Ninh thị có chút lo lắng: "Tòa nhà này tinh xảo như vậy, sợ là giá cả xa xỉ đi."

Mua nhà ở Yến Kinh vốn không dễ, chỗ này cũng chỉ cách cửa nam hoàng cung hai ba con đường mà thôi, sáng sớm bách quan vào triều, người ở xa một chút thì phải dậy sớm hơn bình thường, ai mà không muốn ở gần chứ, để tìm được một nơi thế này không biết phải vất vả cỡ nào.

Ninh thị cũng biết số bạc phu quân mình được chia cũng không nhiều lắm, mua nhà tốn kém như vậy, về sau phải sống thế nào?

Diệp Trường Huân lại không để ý, nhướn mày cười nói: "Chuyện tiền bạc có vì phụ lo, nương tử bận tâm làm gì, ta ở ngoài chinh chiến nhiều năm, chẳng lẽ còn không nuôi nổi vợ con?"

Đang nói thì nghe Lỗ ma ma tới bẩm báo, bên ngoài có một đoàn người đến giao hàng.

Thế là mọi người vội vàng qua xem, bọn họ đưa tới một bộ gia cụ bằng gỗ lim, toàn là hàng thượng đẳng, không có thứ nào ít tiền.

Nghĩ tới lời phụ thân nói vừa rồi, trong lòng nàng cũng có suy đoán, hẳn là phụ thân ở Nam Cương tích góp được chút bạc, chỉ là ở trong quân không tiện nói ra mà thôi.

Đời trước nàng xuất giá mười dặm hồng trang, không biết bao nhiêu người ghen tỵ đỏ mặt, tổ mẫu từng lộ ra, nói trong đó có một phần của phụ thân nàng. Lúc ấy nàng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đó là chút tâm ý của phụ thân mà thôi, bây giờ xem ra phần tâm ý này cũng là một khoản không nhỏ.

Bên này, Ninh thị bắt đầu phân phó hạ nhân dọn dẹp, an trí các phòng, ai ở phòng nào đều sắp xếp rõ ràng.

A La ở sương phòng phía tây, vừa nhìn liền biết là khuê phòng của tiểu thư phủ Tể tướng năm đó, thậm chí cả song cửa, bậc thang, không có chỗ nào không thanh nhã, A La vừa thấy liền thích.

Diệp Thanh Xuyên thì ở tiền viện, bởi vì tuổi hắn đã khá lớn, qua vài năm nữa sẽ đón dâu nên không tiện ở cùng viện với cha mẹ.

Diệp Trường Huân an bài thỏa đáng xong lại bắt đầu chọn mua nha hoàn, sau khi mời người dạy dỗ huấn luyện thì đưa đến hầu hạ trong phòng A La và Ninh thị.

Bố trí ổn thỏa tất cả, ý chỉ nhậm chức của Diệp Trường Huân cũng được ban xuống, là chức viên ngoại Binh bộ thị lang.

A La mừng rỡ, Diệp Trường Huân cũng hết sức vui lòng, lập tức mời vài vị bằng hữu đến chung vui.

Hắn sợ Ninh thị vất vả liền bảo nàng an tâm nghỉ ngơi, lại mời chương quầy tửu lâu lớn nhất Yến Kinh đến lo liệu giúp bày tiệc, ăn uống.

A La ngồi trước cửa sổ sương phòng phía tây, nghe thanh âm âm ỉ ở tiền viện, nghĩ phụ thân ở lại Yến Kinh, lâu dần cũng coi như nhân vật có mặt mũi, tương lai hôn sự của mình sẽ không đến mức kém.

Về phần ca ca, chờ vài năm nữa vị thần y kia xuất hiện, nàng lại khuyến khích phụ thân mời hẳn trị mất cho ca ca, sau đó lại tìm một mối hôn sự tốt cho ca ấy.

Một nhà bọn họ sẽ sống thoải mái thích ý!

Đang miên man suy nghĩ thì trông thấy một dải vàng nhạt ngoài sân, phá lệ bắt mắt giữa trời đông giá rét, A La không khỏi kinh hi hởi: "Ma ma, người xem?"

Lỗ ma ma đang giúp A La sửa sang phòng ở, nghĩ qua một hai năm nữa A La lớn hơn một chút, cũng nên trang điểm rồi.

Nghe A La hỏi như vậy, bà ngẩng đầu nhìn qua, cười nói: "Hoa đầu xuân, đó là hoa đầu xuân a, không ngờ còn chưa đến tết mà hoa xuân đã nở rồi, đúng là hiếm thấy!"

A La nhìn mấy đóa hoa xuân trong sân, cũng nở nụ cười.

"Hoa đầu xuân nở, mùa xuân đến, nương ta sắp sinh tiểu đệ tiểu muội muội, cha cũng đã trở về."

Nàng nhỏ giọng thì thào, ngẩng đầu nhìn bầu trời sau song cửa sổ, có một cánh chim đúng lúc lướt ngang qua, bay về phía chân trời.

Lúc này, nàng không khỏi nghĩ tới đời trước.

Nàng biết, quá khứ sẽ không tái hiện, bởi vì từ khoảnh khắc nàng lần nữa mở mắt ra, nàng liền biết đời này và đời trước hoàn toàn không giống nhau.

Tất cả đều sẽ tốt đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Editor: Tường An

Năm nay là năm Nhân Hòa thứ chín.

A La nhớ rất rõ, mùa đông năm nay sẽ phát sinh biến cố lớn.

Đầu tiên là thái tử đương triều nhiễm phong hàn bất hạnh qua đời, kế tiếp là thiên tử băng hà, bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột, thiên tử chưa kịp xác định người thừa kế ngôi vị hoàng đế, cho nên ba vị hoàng tử bắt đầu tranh đoạt đế vị, Yến Kinh trải qua một phen long trời lở đất.

Tình hình này kéo dài đến mùa xuân năm Nhân Hòa thứ mười, An Nam vương mang binh tiến vào Yến Kinh, trước hết là mời tiên hoàng thái hậu ra mặt, sau đó bách quan dâng tấu, thỉnh An Nam vương kế thừa đế vị, bình định nội loạn.

Chuyện này nói trắng ra là... Thái tử chết, hoàng đế chết, vài vị hoàng tử muốn tranh đoạt đế vị, ai ngờ gừng càng già càng cay, huynh đệ của lão cha hoàng đế xuất hiện, diệt toàn bộ vài vị hoàng tử bọn họ.

Đương nhiên còn có một cách nói khác là, nãi nãi giúp nhi tử tiêu diệt một đám tôn tử không nghe lời.

Đời trước, thời điểm xảy ra chuyện này, A La gần tròn mười lăm tuổi, đã định ra hôn sự với Tiêu gia, vì Tiêu Kính Viễn là tổng binh kiêu kỵ binh nên sớm biết được tin tức, báo cho lão tổ tông Tiêu gia, lão tổ tông liền sai người đưa gia quyến Tiêu gia và Diệp gia ra khỏi kinh thành, đến thôn trang trên núi ở ngoại thành tránh nạn.

A La ở lại thôn trang kia một năm, đến khi xuống núi cũng qua tuổi cập kê, nhanh chóng gả cho Tiêu Vĩnh Hân.

Đời này, A La đã sớm theo cha mẹ tự lập môn hộ, ít lui tới Tiêu gia, hơn nữa, vì A La không thích nên hôn sự này cũng chậm chạp không định ra, càng không có khả năng thông qua Tiêu gia biết được tin tức này.

Nàng âm thầm tính toán, làm thế nào nói cho phụ thân, tốt xấu gì cũng có thể tránh được tai nạn lần này.

Trầm ngâm một hồi, nàng liền đứng dậy chạy qua thư phòng phụ thân, việc này không nên chậm trễ, không thể kéo dài được nữa.

Nào ngờ lúc còn cách thư phòng một khoảng xa, nàng chợt nghe thấy động tĩnh bên trong.

A La khẽ thở dài, mặt hồng hồng, dừng bước nhìn hai nha hoàn Vũ Xuân và Thúy Hạ phía sau, thấy vẻ mặt các nàng vẫn như thường, lúc này mới yên

tâm

Hiện tại thính giác của nàng nhạy bén hơn người bình thường không biết bao nhiêu lần, đại đa số thời điểm, nàng có thể nghe thấy những âm thanh mà người khác không nghe được, có lúc chiếm được rất nhiều lợi ích, nhưng cũng có lúc khiến nàng phiền não không thôi.

Tỷ như hiện tại, vì sao trong thư phòng phụ thân lại truyền đến tiếng động chỉ khi trên giường mới có.

Ngắm lại liền biết, lúc này tất nhiên là nương đưa trà bánh qua cho cha.

Cha đói bụng, chẳng những ăn trà bánh mà còn thuận tiện ăn luôn cả nương.

Nàng vẫn nên về phòng chờ một chút, miễn cho quấy rầy hứng trí hai người.

Ái ngờ đang muốn xoa người thì thấy tiểu đệ Thanh Việt đang đi về hướng bên này.

Năm bọn họ mới chuyển đến tòa nhà này, mẫu thân sinh tiểu đệ đệ Diệp Thanh Việt, bây giờ hắn đã bảy tuổi rồi. Bộ dáng hắn khác với ca ca, tỷ tỷ, hoàn toàn không có nửa phần thanh nhã của mẫu thân, ngược lại cực kỳ giống phụ thân Diệp Trường Huân. Mới bảy tuổi đã khỏe mạnh kháu khỉnh, khí lực lớn đến mức có thể dùng một tay nâng một thanh đại đao nặng mấy cân, không thích đọc sách, ngày ngày chỉ thích trèo lên trèo xuống, vung đao múa kiếm.

Lúc này, thấy Thanh Việt nhảy cẫng lại đây, vui vẻ reo lên: "Tỷ tỷ đang qua phòng cha à! Đi, chúng ta cùng đi, ta đang muốn cho cha xem bộ quyền pháp ta mới học!"

Nói xong liền nắm tay A La chạy về phía trước, quả thật giống như con bò tót.

A La vội vàng dỗ hắn: "Không không không, không phải ta muốn tìm cha, chúng ta qua phòng ta nói chuyện trước đi."

Diệp Thanh Việt căn bản không tin, buồn bực nhìn nàng: "Tỷ, người nói dối dễ ta thôi, vừa rồi ta thấy người nhìn về phía thư phòng cha, không phải muốn qua tìm cha sao?"

A La thở dài, đời này nhiều thêm một đệ đệ, tứ chi phát triển, đầu óc cũng không đơn giản, giống như thằng quỷ nhỏ, đừng hòng dễ dàng lừa gạt hắn à.

"Vừa rồi đúng là ta muốn qua tìm cha, nhưng bây giờ đột nhiên nhớ ra, hôm nay sai A Ngu ra phố mua hạt dẻ xào đường, đang còn nóng hôi hổi, nếu hiện tại không ăn, để nguội sẽ mất ngon, Thanh Việt ngoan, theo tỷ tỷ đi ăn hạt dẻ xào đường đi!"

Dứt lời, A La liền kéo đệ đệ về phòng.

Nhưng Diệp Thanh Việt lại cười nhạt: "Tỷ tỷ, nếu thật sự có hạt dẻ xào đường, người còn sẽ ra ngoài sao, đừng đùa ta, nhìn người lén lút như vậy, nhất định là có chuyện gạt ta, đi thôi đi thôi, chúng ta cùng đi tìm cha."

A La nghe lời này, quả thật muốn khóc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Diệp Thanh Việt, người không nghe lời tỷ tỷ!"

Diệp Thanh Việt quay đầu le lưỡi: "Người gọi ta một tiếng ca ca, ta liền nghe lời người à!"

A La khó thở, tiến lên muốn đánh Diệp Thanh Việt, nhưng hắn chạy nhanh như vậy, nàng làm sao đuổi kịp.

Hai tỷ đệ đang âm ỉ thì thấy cửa thư phòng mở ra, Diệp Trường Huân đứng trước cửa, trầm mặt nhìn hai người.

Bảy năm qua trôi qua, Diệp Trường Huân 35 tuổi, ở cái tuổi này, hắn đã có chút địa vị trong triều, hành vi ỷ trọng, mặt mày cương nghị, thân hình cao lớn, mặc một thân cẩm bào đứng đó, khí độ bất phàm.

Diệp Thanh Việt vừa thấy phụ thân, lập tức đành hoàng lại, không dám chạy loạn nữa, đứng nghiêm ở đó như cọc gỗ.

A La yêu kiều hừ một tiếng, liếc trắng mắt đệ đệ nhà mình, chạy tới bên cạnh phụ thân, bĩu môi nói: "Cha, Thanh Việt khi dễ ta!"

Vốn dĩ có một đệ đệ bảo bối như vậy, A La cũng rất yêu thương cưng chiều, nhưng hắn lớn lên một chút liền thích nghịch ngợm gây sự, leo tường dỡ ngói, dần dần A La cũng không có biện pháp với hắn.

Cho nên, chạy đi cáo trạng với cha là chuyện thường xuyên như cơm bữa.

Trong ba đứa con, Diệp Trường Huân sủng ái nhất chính là nữ nhi A La.

Sắp tròn mười lăm tuổi, A La nghiêm nhiên giống hệt nương nàng lúc còn trẻ, đặc biệt là đôi mắt trong veo ngập nước cùng đôi môi kiều diễm, càng chọc người yêu thích.

Trong nhà này, Diệp Trường Huân có hai uy hiếp, một là Ninh thị, một cái khác đương nhiên là A La.

Hắn nghiêm mặt nhìn tiểu tử thú Diệp Thanh Việt bên kia: "Khi dễ tỷ tỷ người?"

Thanh âm hơi cao mang theo nghi ngờ cùng khiển trách, càng không cho phép bác bỏ.

Diệp Thanh Việt nhất thời giống như quả bóng xì hơi, ỉu xìu cúi thấp đầu: "Cha, ta, ta không có a..."

Diệp Trường Huân lạnh nhạt nói: "Đi, phạt người đứng ở góc tường, nâng tảng đá kia một trăm lần, không được lười biếng!"

"A? Cha! Ngài là cha ruột của ta a!" lần này đến phiên Diệp Thanh Việt muốn khóc.

Trời đất chứng giám, hắn mới bảy tuổi thôi a, bọn họ có cần phải khi dễ một tiểu hài tử bảy tuổi như vậy không?

A La che miệng cười trộm: "Đệ đệ ngoan, đệ đệ tốt, đi thôi đi thôi, tương lai làm anh hùng, tỷ tỷ vỗ tay cho người!"

Diệp Thanh Việt bị tỷ tỷ cười nhạo một phen, không làm gì được, chỉ có thể nghe lệnh đi nâng tảng đá.

Hắn đi rồi, A La theo phụ thân vào thư phòng.

Vừa bước vào phòng, A La liền biết mình đoán không sai, lúc này nương đang nghiêng người tựa vào đệm, trong mắt còn có chút mê ly chưa tan hết, trên môi còn có vết nước, hai má ửng hồng kiều diễm ướt át, càng khả nghi hơn chính là dấu vết màu hồng kia ở cổ áo kia, có lẽ vì mặc y phục vội, dây lưng hơi lỏng, lộ ra một mảng da đỏ hồng như xuân đào.

A La mím môi cười trộm, xong lại bày ra vẻ mặt ngạc nhiên: "Nương, thì ra ngài cũng ở đây?"

"Ân, vừa rồi mang trà bánh qua cho cha người, ở lại nói vài câu, sao người cũng tới đây?" Ninh thị ra vẻ bình tĩnh, chẳng qua thanh âm mang theo vẻ biếng nhác thỏa mãn.

A La cười cười: "Cũng không có việc gì, chỉ là sắp qua năm mới, đón tết trong kinh thành hoài cũng không thú vị, năm nay muốn làm mới mẻ hơn."

"Mới mẻ hơn?" Ninh thị và Diệp Trường Huân liếc nhìn nhau, đều không rõ nữ nhi bảo bối của họ có chủ ý gì?

A La thông thả nói ra ý định của mình.

Nàng vốn dĩ muốn nói rõ thế cục triều đình, nhưng sợ cha mẹ bị dọa sợ, đành phải tìm phương pháp uyển chuyển hơn, lừa nương mang theo tiểu đệ đi sơn trang trên núi ở một thời gian.

Đại ca Diệp Thanh Xuyên hiện tại đang đi học, một tháng mới về nhà một lần, hướng hồ đời trước đại ca cũng ở lại học viện trong kinh, không bị liên lụy gì, đời này cứ tiếp tục ở đó cũng tốt.

Về phần cha, đường đường Binh bộ thị lang, đương nhiên không thể tùy tiện rời khỏi kinh thành, chỉ có thể nhắc nhở hắn làm việc cẩn thận.

Ninh thị nghe nữ nhi nói, không khỏi lắc đầu: "Sợ là phụ thân người không thể cùng đi sơn trang, chỉ có ta mang người và Thanh Việt đi cũng không thú vị."

A La vừa nghe liền biết là nương không nỡ xa cha.

Ngẫm lại cũng đúng, từ sau khi phân gia, cha mẹ đã nói rõ hiểu lầm năm xưa, hai vợ chồng cùng nhau bù lại mười năm tiếc nuối, mỗi ngày đều dính như keo sơn, ánh mắt nhìn nhau nhu tình dào dạt, làm sao nỡ tách ra lâu như vậy.

Có điều, A La biết chuyện này quan trọng, dĩ nhiên không dễ dàng nhượng bộ, làm nũng chơi xấu nửa ngày mới dụ được Diệp Trường Huân đáp ứng.

"Mấy năm nay ta bận rộn chính sự, không có thời gian đưa các người đi đâu chơi, nếu A La muốn đi sơn trang thì nàng liền mang A La đi thôi. Chờ qua năm ta lại đến tìm các người."

Ninh thị xưa nay tính tình dịu dàng nhu thuận, không bao giờ phản bác lời phu quân nói, lúc này thấy phu quân đã đáp ứng, nàng tất nhiên cười gật đầu, nhưng vẫn không nhịn được nói: "Trường Huân, chàng cũng đừng quá cưng chiều A La, cứ tiếp tục như thế sẽ chiều hư nàng, vậy làm sao được."

"Chiều hư thì có sao?" không biết vì sao Diệp Trường Huân luôn cảm thấy mình nợ nữ nhi, hận không thể cho nàng những thứ tốt nhất trên đời này, chỉ cần nàng làm nũng, cái gì hắn cũng đáp ứng.

"Aizz..." Ninh thị than khê, "Sang năm A La cập kê, cũng nên xem xét việc hôn nhân rồi, đời sau này gả ra ngoài, chỉ sợ nhà chồng không khoan dung được tính tình kiều căng của nàng."

"Nếu nhà chồng không chấp nhận được thì dứt khoát không gả! Chẳng lẽ ta không thể nuôi nữ nhi cả đời!" Diệp Trường Huân chém đinh chặt sắt nói.

Ninh thị bất đắc dĩ, nàng tất nhiên không suy nghĩ trực tiếp như phu quân, nữ hài nhi lớn lên dù sao cũng phải gả chồng, nàng phải hảo hảo lựa chọn một phen, tìm một mối hôn sự thuận lợi như ý cho A La.

Hiện tại A La không suy nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ một lòng tính toán đưa nương và đệ đệ trốn vào núi, ca ca trốn trong học viện, bận tâm duy nhất chính là phụ thân.

Chẳng qua, phụ thân thân thủ bất phàm, nếu thật sự gặp chuyện gì, chắc cũng không đến mức chịu thua thiệt.

Cùng lúc này, ngoài biên cương xa xôi phía bắc, một thiếu niên tướng quân mặc tử y, thẳng tắp đứng trên tường thành, chấp tay sau lưng nhìn về hướng Yên Kinh.

Núi non trùng điệp, phía cuối chân trời chỉ thấy từng đám cỏ khô, sương khói lượn lờ, không nhìn thấy Yên Kinh phồn hoa rực rỡ.

Tiêu Kính Viễn đã đóng quân tại đây bảy năm.

Bảy năm qua đối với hắn giống như lưu đày.

Dưới góc tường thành heo lánh, một đóa hoa loa kèn nhỏ bé không biết làm thế nào tránh đi cái rét lạnh của đêm đông, những cánh hoa non mịn co quắp lại.

Tiêu Kính Viễn nhìn, trong mắt có chút hoảng hốt, chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên nhớ đến năm đó, trên đường phố ồn ào náo nhiệt có một tiểu cô nương linh động nghịch ngợm, đôi mắt trong veo đầy ý cười bảo hắn mua hoa cho cài hoa nàng.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn quay đầu lại thì đã không thấy bóng dáng nàng đâu.

Bảy năm, nàng có lẽ đã trưởng thành, định thân, cũng có lẽ đã gả làm vợ người ta rồi.

Đang suy nghĩ thì thấy một con khoái mã chạy đến từ phía xa, mang theo bụi đất mù mịt, chỉ chừng nửa khắc đã đến chân tường thành.

"Cấp báo... Yên Kinh tám trăm dặm khẩn cấp..." khoái mã ngán dặm ngã xuống, sứ giả nghiêng người quỳ một gối xuống trước cửa thành, cao giọng hô.

Con người Tiêu Kính Viễn co rụt lại, bàn tay chấp sau lưng bắt giác siết chặt.

Ở cái nơi Bắc Cương thời tiết nước đóng thành băng này, bầu trời Yên Kinh lại muốn thay đổi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Editor: Tường An

A La cùng mẫu thân và đệ đệ trốn đến sơn trang đã sáu bảy ngày rồi, trong núi đương nhiên không so được với kinh thành, thật sự quá lạnh. May mà A La đã sớm có chuẩn bị, từ mấy năm trước là hết đòi phụ thân mua một sơn trang, bố trí địa long ở khắp nơi. Lần này các nàng vào núi, Diệp Trường Huân đau lòng thể tử và nhi nữ, tất nhiên có chuẩn bị than củi, đốt địa long ấm áp cho nên không đến mức phải chịu lạnh.

Ngày ngày A La ở trên núi cùng mẫu thân đọc sách viết chữ, tiến bộ không ít, còn Diệp Thanh Việt nghịch ngợm từ lúc vào núi lại trở nên hiểu chuyện hơn rất nhiều, mỗi ngày đều đi theo hạ nhân lấy lộc nhưng, thâm rùng về cho mẫu thân và tỷ tỷ, bảo là muốn cải thiện khẩu vị cho các nàng.

Đôi khi nghe thấy tiếng hổ gầm trong rừng sâu, A La không khỏi hơi sợ hãi, Diệp Thanh Việt thấy liền chạy tới, vỗ ngực nói: "Tỷ đừng sợ, có đệ ở đây, dù có mười đầu lão hổ đến ta cũng giải quyết hết!"

A La nhìn đệ đệ khỏe mạnh khẩu khinh, không khỏi bật cười.

Kỳ thật, phụ thân vừa nghe A La đề nghị lên núi, tất nhiên là có phái người theo bảo vệ, chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì bất trắc, nhưng nghe tiểu gia hỏa này nói lời tri kỷ như vậy, làm tỷ tỷ tự nhiên cũng yên tâm.

Mấy ngày nữa sẽ bước qua năm mới, Ninh thị không thấy phụ quân lên núi thì không khỏi nghi hoặc.

Ngay sau đó, nàng lại phát hiện một chuyện kỳ, thì ra bọn thị vệ tuần tra trên núi đúng lúc gặp hạ nhân Tiêu gia, thế mới biết gia quyến Tiêu gia cũng vào núi.

"Ta vốn cảm thấy ý tưởng của A La thật sự rất bất ngờ, trời thì lạnh mà cứ nhất định muốn vào núi đón năm mới, không ngờ người Tiêu gia cũng đến rồi?"

Lúc này, Ninh thị tất nhiên cảm thấy không thích hợp, bao gồm chuyện A La đột nhiên đề nghị đi sơn trang hiển nhiên cũng không phải tâm huyết đáng trào.

A La biết không thể gạt mẩu thân được nữa, đành khai ra: "Nương, ta nói thật ngài đừng tức giận, ta nghe người trong thư viện nói, qua mùa đông năm nay, Yên Kinh sẽ xảy ra đại sự, cha và ca ca thì ta không có biện pháp, bọn họ là nam nhân, lại có việc quan trọng không thể đi được, ta và ngài chỉ là nữ tử, tất nhiên muốn sớm mang đệ đệ đi lánh nạn. Lúc này, Tiêu gia hẳn là cũng có ý như vậy."

Ninh thị nghe vậy không khỏi lo lắng: "Nếu thật sự như thế, vậy cha ngươi và ca ca ngươi thì sao..."

A La thở dài: "Nương, loại chuyện này chỉ có thể nghe theo ý trời. Ngài phải biết, tin tức ta nghe được cũng không hẳn là đúng, nếu tự tiện nói với cha và ca ca, kéo theo bọn họ lên núi tránh nạn, đó mới là chuyện cười, sẽ không ai tin ta. Bây giờ chúng ta đi trước, để cha khỏi phải lo trước lo sau, thời điểm tất yếu chỉ cần bảo toàn bản thân là được. Cha võ nghệ cao cường, kết giao rộng rãi, nếu thật sự có chuyện gì, hẳn nhất định có thể tự bảo vệ mình."

A La dám nói như vậy là vì, trong ấn tượng của nàng đời trước, các văn võ bá quan đều bị truyền vào cung, đa số an ổn vượt qua kiếp nạn này, chỉ có một số gia quyến mất mạng trong con loạn lạc mà thôi.

Trong lòng Ninh thị vẫn không an tâm nhưng việc đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể phái người về Yên Kinh tìm hiểu tin tức.

Mấy ngày sau, vừa bước qua năm mới, hạ nhân cũng truyền tin đến, thiên tử băng hà!

Ninh thị vừa nghe, sắc mặt đại biến, nếu lúc trước nàng còn nghi hoặc "kiếp nạn" mà A La nói thì bây giờ nàng lại không dám không tin. Thiên tử băng hà, bất luận là phu quân đang làm quan trong triều hay trưởng tử đang học ở thư viện tất nhiên đều không thể rời Yên Kinh.

Hơn nữa, trước đó Thái tử đã hoảng (chết), không ai kế thừa đế vị, tất nhiên dẫn đến triều đình đại loạn!

Ninh thị hoang mang lo sợ, A La dù sao cũng đã trải qua một lần, bình tâm tĩnh khí an ủi mẩu thân: "Bây giờ có lo lắng cũng vô ích, ta và ngài tay trái gò không chặt, trở về kinh thành chỉ vô duyên vô cớ liên lụy phụ thân thôi."

Ninh thị lại lo lắng cực kỳ: "Không biết bên Tam phòng thế nào, có bị liên lụy hay không?"

Hiện tại, lão tổ tông đã giá hạ về tây, Đại phòng đã sớm cắt đứt quan hệ với nhà mình, duy chỉ có Tam phòng là thường xuyên qua lại, Ninh thị thiện tâm, tất nhiên nhớ tới Tam đệ muội và cháu trai cháu gái.

A La rũ mắt, im lặng một lát, nói: "Mặc cho số phận đi."

Kỳ thật, nhớ tới đủ loại chuyện ngày trước, trong lòng nàng cũng coi Diệp Thanh Huyền như muội muội ruột, nếu như có thể nàng cũng muốn giúp, nhưng mà... nếu nàng chạy đến Tam phòng nói sẽ xảy ra biến cố như vậy, ai tin nàng chứ, chỉ sợ sẽ chê cười nàng là kẻ điên. Cũng chỉ có cha mẹ luôn dung túng cho tính tình kiêu căng của nàng, mới chiều theo ý kiến của nàng, năm hết tết đến lại chạy vào núi chịu lạnh.

Sau khi ấy này, Ninh thị hiển nhiên cũng nghĩ giống A La, hít sâu một hơi, lắc đầu nói: "Mà thôi, việc này nói ra cũng không ai tin, biến cố lớn như thế, ai có thể dự đoán trước được, A La là phúc tinh, ta và A Việt có thể tránh khỏi loạn lạc đã là may mắn trong bất hạnh rồi, quả thật không quản được những người khác."

Suy nghĩ rõ ràng những điều này, Ninh thị cũng không tự chúc thêm phiền não nữa, giống như ngày thường, dạy A La đọc sách viết chữ, thuận tiện mài dũa tính tình Diệp Thanh Việt.

Mãi cho đến đầu tháng hai, thời điểm ba người rốt cuộc không nhịn được nữa, hạ nhân liền tìm hiểu được tin tức, An Nam vương mang binh vào Yên Kinh, bình định chiến loạn, sau đó đăng cơ làm đế. Diệp Trường Huân cũng truyền thư đến báo bình an, Diệp Thanh Xuyên ở thư viện cũng không bị liên lụy gì, qua vài ngày nữa, đội tiêu diệt hết tàn quân, sẽ đến đón mẹ con các nàng về Yên Kinh.

Sau khi nhận được thư, Ninh thị rốt cuộc hoàn toàn yên tâm, đúng lúc hôm nay Diệp Thanh Việt bắt được thú rừng, Ninh thị liền đích thân xuống bếp làm mấy món ngon cho tỷ đệ A La.

Thời gian này, Diệp Thanh Việt thật sự hiểu chuyện hơn rất nhiều, không rảnh rỗi chọc tức A La nữa, ngược lại hay qua phòng A La trò chuyện giải buồn.

A La vui mừng cực kỳ, nàng nhìn hán tử nhỏ lớn lên, trước kia hay bị hán chọc tức, bây giờ đã ra dáng tiểu đại nhân rồi.

Xem ra, nam hài tử vẫn phải trải qua chút chuyện mới tốt.

Hai tỷ đệ đang chơi cờ trong phòng thì ngửi thấy mùi thơm từ phía phòng bếp truyền đến, tay liền không hạ cờ được nữa.

"Tỷ, thơm quá a, thịt thú rừng đúng là quá thơm!"

"Là nương đích thân xuống bếp làm, không ngon mới lạ đó!"

Dứt lời, A La lập tức ném quân cờ, muốn chạy qua xem, nàng sắp chảy nước miếng rồi đây.

Nào ngờ vừa ra sân thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập bên ngoài, ngay sau đó, một hộ vệ chạy tới báo: "Cô nương, thiếu gia, sợ là có một nhóm tàn quân sẽ đi qua chỗ chúng ta, hai vị nhanh chóng cùng phu nhân trốn đi thôi!"

A La cả kinh, vội vàng cẩn thận lắng nghe động tĩnh phía xa, vừa nghe xong, nàng lập tức biến sắc.

Nàng biết nhóm tàn quân này thật ra là thủ hạ của Tam Hoàng tử, không có quân lương nên cướp bóc khắp nơi.

Đời trước, nàng nhớ rõ nhóm người đó không đi về hướng này, không ngờ đời này sống lại, sự tình dĩ nhiên có biến!

"Thanh Việt, nhanh, đi gọi nương, chúng ta cùng rời khỏi nơi này!"

Nếu thật sự gặp phải nhóm tàn quân kia, hậu quả thật không tưởng tượng nổi, A La quyết định thật nhanh, kim ngân châu báu trong son trang đều để lại đó trước, bảo toàn tính mạng mới là trọng yếu.

Thời điểm Tiêu Kính Viễn dẫn một đội quân tiến vào La Phù sơn chính là mừng tám tháng hai, thời tiết vẫn rất lạnh, thậm chí còn có băng tuyết.

Lúc vừa vào núi, trời còn đổ mưa, càng vào sâu trong núi, hạt mưa chậm rãi biến thành hoa tuyết, phủ lên trường kiếm và khôi giáp, ngay cả bờm ngựa cũng có một tầng tuyết trắng.

"Bẩm tướng quân, nơi này có một son trang, xung quanh có rất nhiều dấu chân và vó ngựa hỗn loạn."

Tiêu Kính Viễn gật đầu, ra lệnh: "Tra tiếp."

Dứt lời, hán đã nhảy xuống ngựa.

Nơi này có dấu vết vó ngựa, chứng tỏ có tàn quân vừa đi qua nơi này, dấu vết cũng chưa bị tuyết vùi lấp có nghĩa bọn chúng vừa rời đi không lâu.

Tiêu Kính Viễn lập tức tiến vào son trang, chuẩn bị đích thân tra xét.

Sau khi tinh tế quan sát, đại khái cũng đoán ra, từng có một hộ gia đình mang theo nô bộc ở nơi này, xem ra là nhà phú quý.

Khi đi hán là rất vội vàng.

Đương nhiên cũng có khả năng là căn bản chưa kịp đi thì gặp phải tàn quân, cho nên bị bắt đi rồi?

Tiêu Kính Viễn cúi đầu, nhíu mày quan sát dấu vết lưu lại, suy đoán hướng đi tiếp theo của nhóm tàn quân này.

Nhóm tàn quân này thật ra là Thiên Khôi tướng quân dưới trướng Tam Hoàng tử mang theo thủ hạ bại tướng trốn vào núi sâu, mà Tiêu Kính Viễn muốn diệt cỏ tận gốc, tất nhiên muốn mang binh đi truy bắt.

Đúng lúc này, một binh lính cầm theo vài thứ đi qua.

"Nơi này hán là bị tàn quân cướp sạch, chỉ còn sót lại vài thứ này."

Tiêu Kính Viễn lơ đãng ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy một thứ trong tay người lính kia.

Lúc này, máu toàn thân hán như đông lại, cả người lạnh lẽo như rót vào hầm băng.

Hán nhìn thấy một vật trong cái hộp gỗ mà binh lính kia vừa mở ra, chính là một sợi dây khóa trường mệnh.

Mà cái dây khóa trường mệnh này, bảy năm trước, vào một đêm mưa sa gió giạt, hán từng tự tay đeo vào cổ chân tiểu cô nương.

"A La..."

Hô hấp, vào giờ khắc này, ngưng trệ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Editor: Tường An

Tiêu Kính Viễn nhanh chóng triệu tập nhân mã vào núi, lấy sơn trang làm trung tâm, không bỏ sót bất cứ dấu vết nào, bắt đầu tìm kiếm nhóm tàn quân kia.

Tất cả thuộc hạ, tướng lĩnh đều nhìn ra, từ lúc đến sơn trang, thần sắc tướng quân liền thay đổi, mất đi vẻ bình tĩnh thông dong trong điều binh khiển tướng, ngược lại có vẻ vội vàng.

"Tướng quân, năm trước Thiên Khôi tướng quân từng đóng quân ở đây, rất quen thuộc với địa hình nơi này, huống hồ hôm nay trời đã nhá nhem tối, nếu chúng ta phân tán binh lực tìm kiếm, e là sẽ dễ rơi vào bẫy của đối phương, theo thuộc hạ thấy, chúng ta phải bàn bạc kỹ càng hơn, thăm dò địa hình trước rồi sáng sớm mai tiếp tục hành động."

Người nói lời này là Tô Ngũ, đã đi theo Tiêu Kính Viễn hơn mười năm.

Nào ngờ Tô Ngũ vừa nói xong, Tiêu Kính Viễn liền lạnh lùng liếc hắt một cái: "Là người làm chủ hay ta làm chủ?"

Ánh mắt băng lãnh, thần thái kiên quyết khiến Tô Ngũ rung mình.

"Dĩ nhiên là tướng quân làm chủ." Tô Ngũ cúi đầu, nhất thời không rõ tướng quân nghĩ thế nào.

Ngoài núi đã bị nhân mã bọn họ bao vây, Thiên Khôi tướng quân chỉ có thể quanh quẩn trong ngọn núi này, không thể dễ dàng chạy ra được, bọn họ chỉ cần chờ đến khi chúng hết kiên nhẫn, sau đó bắt ba ba trong rọ là xong, tướng quân hiện tại đang nghĩ gì, tại sao bỗng dưng trở nên nóng vội như thế.

Tiêu Kính Viễn lạnh lùng quét mắt đám thuộc hạ: "Nếu các người có dị nghị thì có thể lập tức rời núi."

Hắn đã nói vậy, ai còn dám có ý kiến gì nữa, đồng loạt quỳ một chân xuống: "Chúng thuộc hạ do tướng quân điều khiển!"

Tiêu Kính Viễn khẽ cắn môi, gằn từng chữ: "Lục soát núi."

Trong đêm tuyết âm lãnh, ẩm ướt mà lục soát núi, tốn thời gian và sức lực, mất nhiều hơn được, có thể nói đây chính là điều tối kỵ của nhà binh, thế nhưng lúc này, Tiêu Kính Viễn không nghĩ được nhiều như vậy.

Đứng trên đỉnh núi, phóng tầm mắt nhìn về phía xa.

Giữa sắc trời u ám mờ tối, hoa tuyết lạnh lẽo rơi xuống, xa xa chỉ nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của núi non, cây cối như những bóng ma loang lổ, quỷ dị. Từng cơn gió rét thấu xương thổi qua khe núi phát ra tiếng vang làm người ta run rẩy, mà trong rừng sâu là tiếng kêu bén nhọn của cú mèo, âm trầm khùng bô như búa đòi mạng.

Dáng người cao lớn đứng im bất động, nhưng nắm tay Tiêu Kính Viễn lại khẽ run rẩy.

Trong lòng bàn tay hắn đang nắm chặt sợi dây khóa trường mệnh mà bảy năm trước đã từng nhặt được ở ngôi miếu đổ nát kia, từng tự tay đeo lên cổ chân tiểu cô nương.

Tiểu cô nương kia được nuông chiều từ bé, ngay cả tự mặc quần áo cũng không biết. Vậy mà hiện giờ, trong thâm sơn tối tăm lạnh lẽo nhiều lang hổ, còn có tàn quân vây quanh, nàng rốt cuộc ở nơi nào?

Là bị tàn quân bắt hay là đang khó khăn bôn ba trong đêm tuyết rét lạnh?

Nghĩ đến đây, hắn chợt nhớ lại mùa đông năm ấy, hắn đứng bên ngoài nhìn nàng qua song cửa sổ, tiểu cô nương chống cằm, tóc đen mềm mại xõa trên khung cửa tinh xảo.

Nàng tựa như một tiểu tinh linh trong núi sâu, khiến người ta nhìn không được muốn che chở, thỏa mãn hết mọi nguyện vọng của nàng.

Kỳ thật, hắn chưa từng mất kiên nhẫn với nàng, chưa bao giờ.

Chỉ là có đôi khi, hắn không thể không bày ra bộ dáng mất kiên nhẫn.

Hắn và nàng không thân cũng chẳng quen, hắn thì không sao nhưng hắn không muốn liên lụy thanh danh của nàng, lại càng không nhẫn tâm nhìn nàng còn nhỏ như vậy mà phải chịu bất cứ ảnh hưởng không tốt nào.

Cho nên, hắn quyết tâm rời đi.

Nhớ rõ ngày đó, hắn nói sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, trong đôi mắt trong veo của tiểu cô nương phảng phất như phủ một tầng sương mù, tràn đầy vẻ ủy khuất.

Nàng méo miệng khóc, nói nàng biết sai rồi, hắn đừng chán ghét nàng...

Nàng còn nói chỉ vì tốt cho hắn, bảo hắn phải tin nàng, đừng cưới cô nương Tả Hầu gia.

Rõ ràng đã qua bảy năm, nhưng những giọt nước mắt của nàng vẫn in đậm trong lòng hắn.

Tiêu Kính Viễn khó chịu cắn chặt răng, nhắm mắt lại, tự nhủ với mình rằng, đêm nay, hắn nhất định sẽ tìm được nàng.

Có lẽ vì chơi cò với đệ đệ quá chuyên tâm, hoặc có lẽ vì món ăn nướng nấu quá mê người, cho nên lỗ tai nhanh nhạy của A La không hề nghe được động tĩnh của nhóm tàn quân.

Vì thế, khi phát hiện ra thì đã muộn.

Nàng cùng nướng và đệ đệ vội vã trốn ra khỏi sơn trang, hộ vệ tùy thân liều chết chống cự, nhưng cuối cùng vẫn không địch nổi, tình thế nguy cấp.

Không còn cách nào, nàng quyết tâm che chở đệ đệ và mẫu thân, để một nửa số hộ vệ dẫn bọn họ đi trước, còn mình thì mang theo vài hộ vệ khác, cố ý lưu lại chút dấu vết, dẫn dụ nhóm tàn quân kia về phía mình.

Mẫu thân tính tình nhu nhược, nếu thật sự gặp phải chuyện gì, nhất định sẽ không sống nổi nữa, mà đệ đệ còn nhỏ, lại là nam nhi trong nhà, không thể xảy ra chuyện gì.

Còn nàng, nhìn bề ngoài là một khuê nữ mười bốn tuổi, ngây thơ đơn thuần, nhưng sâu trong nội tâm lại là một phụ nhân đã từng gả chồng, sinh con đẻ cái.

Cùng lắm thì lại chết lần nữa vậy.

Huống hồ, nàng còn có thể dùng thánh giác để né tránh nhóm người kia, dù sao cũng nhiều phần thắng hơn so với mẫu thân và đệ đệ.

Nhưng nàng đã đánh giá cao vận khí của mình, cũng đánh giá thấp sự quen thuộc địa hình vùng núi này của nhóm tàn quân, sau vài lần chạy trốn như mèo vờn chuột, hộ vệ của nàng đã ngã xuống hết, chỉ có nàng trốn sau gốc cây cổ thụ, miễn cưỡng thoát được một kiếp.

Nàng co rúm thân thể lại, hận không thể hóa thành tảng đá, hòa vào ngọn núi này, nhưng bên tai vẫn không ngừng truyền đến tiếng bước chân và sột soạt mà nhóm tàn quân lục soát trên thi thể hộ vệ.

Những người đó đã nhìn thấy nàng, biết nàng đang ở trong ngọn núi này, muốn bắt được nàng.

Nàng biết mình dung mạo tốt, cơ hồ là nổi bật nhất trong số tiểu thư quý tộc ở Yên Kinh, huống chi là trong mắt đám tàn quân này...

Nàng đương nhiên cũng biết rõ, một khi bị những người đó bắt được, kết cục sẽ thế nào.

Ngửi thấy mùi máu tươi cách đó không xa, nghe được hơi thở nặng nhọc của đám tàn quân, nàng sợ hãi co người một góc, kìm nén tiếng tim đập, thậm chí bắt đầu kinh hoàng, nhịp tim của nàng đập mạnh như thế, liệu những người đó có nghe thấy không?

Dây vô không biết bao lâu, cuối cùng, đám tàn quân kia thất vọng rút lui, bắt đầu đi về hướng khác tìm tung tích nàng, đồng thời bắt đầu thương lượng săn bắt vài con hươu, con chim về lấp đầy bụng rồi tiếp tục tìm nàng.

A La cứng ngắc co rúc trong kẽ đá, nghe tiếng bước chân dần dần cách xa mình, lúc này mới cẩn thận bò ra.

Trước tiên là nhét một nắm tuyết vào miệng, lại gặm một nhúm cỏ cho đỡ đói khát, sau đó tập tễnh đi ngược lại với hướng đám tàn quân.

Nàng không biết làm thế nào để ra khỏi ngọn núi này, cũng không biết phải tìm ai giúp đỡ, nhưng nàng biết thể lực của mình kém xa đám tàn quân kia, cho nên nàng nhất định phải cách bọn chúng thật xa.

Thánh giác nhạy bén có thể giúp nàng né tránh mãnh thú, cũng có thể giúp nàng tìm được chút thức ăn, chỉ cần nàng tránh được những người đó, nàng liền có thể chịu đựng đến khi phụ thân vào núi cứu nàng.

A La chật vật tìm được một nhánh cây khô, dùng sức bẻ xuống làm gậy chống, tập tễnh đi bước đi, cố gắng tránh những hướng có tiếng gầm khê của dã thú, đi về phía có tiếng nước.

Gió tuyết tạt vào mặt và cổ nàng, da thịt non mịn làm sao chịu được dày vô như vậy, thân ảnh gầy yếu run rẩy trong cái rét thấu xương.

"Ta nhất định phải đi, phải đi..." Nàng liều mạng lắm bầm, nhưng kỳ thật, miệng chẳng thể phát ra được thanh âm nào.

"Ta đã chết một lần rồi, đời này tốt hơn đời trước, ta không thể chết đi như vậy, ta mà chết thì thật có lỗi với Diệp Thanh La đời trước... Ta không thể chết được..."

Dưới chân bị vướng, nàng ngã thất điên bát đảo, chật vật đứng lên, mũi lại ngửi thấy một mùi tanh tươi. Nàng dùng gậy đẩy đẩy vật khiến mình vấp té, vừa nhìn thấy, nàng liền nôn hết nhúm cỏ vừa gặm lúc nãy.

A La quỳ trên nền tuyết thở hổn hển, băng tuyết rơi vào mặt, vào tay nằng, những vết thương trên người lại ần ần đau.

"Ta ở dưới thủy lao chịu khổ mười năm mà không chết, lúc này cũng sẽ không chết, sẽ không..."

Nàng vừa liều mạng tự nhủ với mình như vậy, vừa chống gậy đứng lên, khó khăn đi về phía trước.

Cuối cùng, nàng tìm được một sơn động, nhặt một ít cỏ khô che cửa hang, sau đó vùi mình vào trong sơn động.

Tiêu Kính Viễn không ăn không uống, đích thân dẫn người tìm kiếm khắp núi, trên đường bắt được vài tên tàn quân, từ miệng bọn họ biết được A La không rơi vào tay tàn quân, ít nhất bây giờ còn chưa.

Điều này làm hấn thở phào một hơi, nhưng sau đó lại càng thêm lo lắng đề phòng.

Nếu như rơi vào tay tàn quân, có lẽ nàng sẽ bị tra tấn, nhưng ít nhất có thể bảo vệ được tính mạng, một nữ tử mảnh mai yếu ớt như nàng ở trong thâm sơn lạnh lẽo này, thật sự sống được sao?

Tiêu Kính Viễn không dám nghỉ tiếp, chỉ có thể dốc toàn lực lần theo manh mối còn sót lại, tìm kiếm trong ngọn núi rộng lớn này.

Mãi cho đến hoàng hôn ngày hôm sau, hấn đã bắt được một đám tàn quân nữa, nhưng vẫn không thể tra được tung tích A La, khi hấn đang ở giữa ranh giới hi vọng và tuyệt vọng, thuộc hạ của hấn phát hiện ra phía trước có một sơn động, mơ hồ có dấu vết đi lại.

Hấn hít sâu một hơi, gần như không dám nhìn, nhưng rút cuộc vẫn tiến lên, gạt đồng cây cỏ khô che cửa sơn động.

Hấn cúi đầu, nhìn thấy ở cửa động có vài quả cây đã bị gặm qua.

Hấn biết, đó không phải là dấu răng của những động vật nhỏ trong núi này mà là dấu răng người cắn ra.

Trong lòng vừa động, hấn mím môi, thử lên tiếng thăm dò: "Có ai không?"

Sơn động cực kỳ yên tĩnh, mãi một lúc lâu sau mới vang lên tiếng sột soạt, đó là tiếng vải vóc ma sát với cỏ khô.

Tiếp theo, có một người từ bên trong bò ra.

Người kia gầy yếu, quần áo trên người đã không nhìn ra màu sắc vốn có, mái tóc đen bù xù dính cỏ khô, gương mặt nhem nhuốc chỗ đen chỗ trắng, duy chỉ có đôi mắt trong veo như nước, ần chứa tia kính hãi, thấp thỏm, xen lẫn vài phần mong đợi, cực kỳ cẩn thận dè dặt nhìn sang.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Editor: Tường An

A La khát liền ăn tuyết, đói liền trèo cây hái vài trái cây còn sót lại, ban ngày ầm ập một chút thì tiếp tục đi về phía trước, lạnh thì tìm sơn động trốn vào. Lúc này, sau khi vùi trong sơn động lạnh lẽo ngủ một giấc, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền tới.

Đó là tiếng bước chân của rất nhiều người, A La không biết đối phương là ai, nhưng nghe động tĩnh không giống của đám tàn quân lúc trước.

Nàng cắn môi, nín thở chờ đợi.

Có người phát hiện sơn động này, nàng nhẹ nhàng nhéo cánh tay mình một cái.

Có người đi về hướng sơn động, nàng ngừng thở nhắm mắt lại.

Có người dịch chuyển đồng cây khô trước cửa động, đại não và thân thể nàng bắt đầu chết lặng.

Có người nhẹ giọng nói: "Có ai không?"

Thanh âm này khàn khàn, trầm thấp mang theo tia kỳ vọng, vừa quen thuộc vừa xa lạ, phảng phất như từ rất nhiều năm trước truyền đến.

Nàng hơi ngẩn người, sau đó cẩn thận phân biệt.

Nàng bắt đầu cảm thấy không thể tin nổi.

Làm sao có khả năng...

Sao có thể là hắn?

Ký ức bị thời gian vùi lấp, từng chút từng chút tràn vào đầu óc nàng.

Một năm kia ở Tiêu gia, nàng cùng Tiêu Vinh Hân và mấy tỷ muội Tiêu gia chơi đùa, len lén núp trong góc căn nhà gỗ giữa rừng hoa đào, nàng cho rằng chỗ đó rất kín đáo, sẽ không bị phát hiện.

Nhưng có lẽ vì vậy mà bọn Tiêu Vinh Hân không phát hiện, mãi đến khi trò chơi kết thúc, bọn họ cũng không tìm được nàng.

Mà nàng thế nhưng trốn ở đó, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, có một thanh âm vang lên, đánh thức nàng.

"Có ai không?"

Là thời điểm nàng mười bốn tuổi, chính là ba chữ này, chính là cái thanh âm khàn khàn, trầm thấp này.

A La chậm chạp bò ra, ngửa mặt nhìn về phía người kia.

Hắn mặc chiến giáp bạc phản chiếu màu trắng của tuyết, cầm mộc đao râu, khuôn mặt kiên cường, lãnh khốc, chỉ có đôi mắt kia ẩn ẩn lộ ra vẻ nhu hòa, mong đợi.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, trong đầu A La "ông" một tiếng, giống như có thứ gì đó nổ tung.

Nàng hiện tại nhớ rõ hơn bao giờ hết, đời trước, năm nàng mười bốn tuổi, tình cảnh này nhất định đã từng xảy ra.

Nhìn nam nhân hai đời đều tìm ra mình trong khốn cảnh, môi A La run run, nước mắt tràn mi.

"Tam cô nương..." lòng Tiêu Kính Viễn đau như bị mộc trâm đâm vào.

Trong đầu có một khắc hỗn loạn, hắn thậm chí cảm thấy, đời trước, hoặc là đầu đó trong giấc mộng, hắn đã từng trải qua tình cảnh hiện tại.

Hắn miễn cưỡng ổn định tâm tình, vừa nhìn qua liền thấy nước mắt nàng rơi xuống.

"Đừng khóc, A La đừng khóc..." hắn lập tức thay đổi xưng hô, khom người cầm lấy tay nàng.

Nàng lại "oa" một tiếng khóc to, trực tiếp nhào vào lòng hắn.

Thân thể mềm mại mang theo mùi máu tươi ngã vào lòng, hắn theo bản năng ôm nàng, ôm xong lại không biết làm sao.

Tay chân cứng ngắc, luống cuống, hắn cúi đầu nhìn nàng ủy khuất khóc lóc, không biết làm thế nào cho phải, cuối cùng chỉ có thể thật thà, bị động nâng tay ôm chặt nàng, ôm thật chặt.

Toàn thân nàng rất lạnh, tựa như chú chim non bị đông lạnh trong tuyết, nom nớp lo sợ co quắp trong lòng hắn. Hắn thật cẩn thận ôm lấy nàng, nhẹ nhàng giống như ôm một vật không có sức nặng.

Bọn thuộc hạ xung quanh đều nhìn choáng váng.

Bọn họ có người theo Tiêu Kính Viễn bảy năm, có người đã mười năm, nhưng chưa bao giờ thấy Tiêu Kính Viễn cẩn thận dịu dàng ôm một cô nương như vậy.

Mặc dù cái người từ trong sơn động bò ra hiện tại dơ bẩn, chật vật nhưng bọn họ vẫn nhìn ra đây là một cô nương, hơn nữa là một cô nương trẻ tuổi.

Cô nương kia còn ủy khuất khóc trong lòng Tiêu Kính Viễn giống như hài tử bị ủy khuất gặp được mẫu thân mình.

Có vài người cảm thấy hai ngày nay Tiêu Kính Viễn dị thường khiến người ta không thể tin nổi, lúc này đều đã hiểu ra.

Bọn họ hai mắt nhìn nhau, sau đó lần lượt cúi đầu.

Bọn họ biết, tướng quân của bọn họ đến nay đã hai mươi sáu tuổi rồi mà vẫn chưa đàm hôn luận giá.

Bây giờ nhìn tình cảnh trước mắt ý vị thế nào, trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Tiêu Kính Viễn không để ý đến ánh mắt khiếp sợ của thuộc hạ, thực tế hắn cũng không có tâm tư để ý, hiện giờ trong lòng hắn chỉ có tiểu cô nương trước mắt.

Hắn ôm nàng, nhảy lên ngựa, ôm chặt nàng trong ngực, một tay cầm dây cương, hạ lệnh: "Lui!" Lúc này, hắn không nghĩ truy bắt tàn quân gì nữa, dù sao bọn chúng cũng chạy không thoát, bắt muộn vài ngày cũng không sao.

Hắn muốn lập tức mang nàng ra khỏi ngọn núi băng lãnh này, cho nàng ăn đồ ăn nóng hầm hập, cho nàng ở chốn ấm áp, cho nàng tắm nước nóng.

Dọc đường, nàng vẫn vui trong lòng hắn, không nghĩ tới cô kỹ nam nữ, không nghĩ tới thanh danh nữ tử, càng không nghĩ tới bảy năm trước, nàng đã từng nghiêng răng nghiêng lợi hận hắn, thề đời này không bao giờ thêm nhìn hắn nữa.

Nàng ý ôi trong lòng ngực ấm áp mạnh mẽ của hắn, co rúc trong áo choàng của hắn, hưởng thụ hắn che mưa chắn gió, thậm chí nàng còn bắt giặc ôm chặt cánh tay hắn.

Nàng cảm thấy mình bơ vơ trong mưa gió thật nhiều năm, vô cùng mệt mỏi, sắp đến bờ vực tuyệt vọng, chính là đôi tay này của hắn cứu vớt nàng ra khỏi hầm băng.

Cho đến khi hắn ôm nàng xuống ngựa, muốn buông nàng ra, nàng theo bản năng cả kinh, tham lam ôm chặt cánh tay hắn không buông.

"Tam cô nương, đừng sợ, nơi này an toàn, đây là nhà dân dưới chân núi." hắn thấp giọng trấn an.

Nhưng A La không nghe vào, nàng liều mạng lắc đầu, nước mắt ào ào rơi xuống: "Ta không cần người đi, Thất thúc... ta muốn người... Thất thúc đừng bỏ lại ta..."

Ngực Tiêu Kính Viễn nhất thời đau đớn.

Hắn biết nàng không có ý gì khác, chỉ là gặp quá nhiều khổ sở, bỗng nhiên được hắn cứu nên sinh ra cảm giác ỷ lại mà thôi.

Nhưng hắn sẽ nhịn không được mà nghĩ nhiều.

Bảy năm trước, hắn từng nằm mơ, mơ thấy nàng biến thành đại cô nương, mơ thấy chuyện giữa nàng và hắn.

Trong mơ, nàng mười lăm mười sáu tuổi, đã gả làm vợ người ta, trắng hồng non mềm như đoá hoa đào.

Giấc mộng quá chân thực, đến mức hắn có thể nhìn thấy nốt ruồi son nhỏ ở đầu vai nàng.

Bảy năm qua, mỗi lần nhớ đến giấc mộng đó, hắn liền dằn vò không kiềm chế được.

"Người mệt mỏi, cũng đói bụng rồi, trước tiên tắm rửa sơ qua một chút, ta sẽ nhờ đại thẩm thay y phục khác cho người, lại chuẩn bị đồ ăn nóng, có được không?"

"Ngoan, buông tay ra..." nhìn nàng bám chặt lấy hắn không buông, yết hầu hắn khẽ động, hạ thấp giọng, khàn khàn nói: "Để người khác nhìn thấy sẽ không tốt."

A La nghe hắn nhắc nhở như vậy, cuối cùng cũng thanh tỉnh một chút, hai mắt nàng mông lung đắm lệ ngửa mặt nhìn hắn, thấy khuôn mặt lạnh lùng, bất đắc dĩ của hắn.

Bảy năm trôi qua, hắn đã không còn là thiếu niên chưa đến tuổi nhọc quán trước kia nữa, mà càng giống vị Định Bắc hầu lạnh lùng nghiêm túc đời trước.

Nàng bấu môi, ủy khuất lâu bầu: "Người đừng chạy..."

"Ân, ta sẽ không rời đi."

A La do dự một lúc, cuối cùng vẫn lưu luyến không rời từ từ buông tay hắn ra.

Kỳ thật, thời điểm nàng buông tay, Tiêu Kính Viễn có chút mất mát, nhưng vẫn quyết tâm không nhìn nàng, xoay người đi ra cửa.

Tiêu Kính Viễn ra ngoài rồi, lúc này A La mới có tâm tư quan sát gian phòng. Đây là một gian phòng được xây bằng gỗ, giữa phòng đặt một bộ bàn ghế cũ kỹ, mà nàng thì đang ngồi trên giường đất, bên cạnh là chiếc chăn bông vải bố, phía dưới giường đất hắn là có bếp lò, nóng hừng hực.

Đang suy nghĩ thì thấy một đại thẩm mặc áo bông vải thô đi tới, gương mặt thô ráp, tươi cười hòa ái, một tay bưng một chén nước lèo nóng hổi, một tay cầm xiêm y sạch sẽ.

"Cô nương dùng cái này trước đi."

A La tham lam nhìn chén nước lèo kia, nếu là trước kia, nàng nhìn cũng không thèm, nhưng bây giờ lại nhìn không được liếm liếm môi.

Lưu luyến không rời đối với Tiều Kính Viễn đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là khát vọng đối với chén nước lèo kia, nàng vội vàng gặt đầu lia lịa: "Àn!"

Đại thẩm mỉm cười, bà tất nhiên nhìn ra vẻ mặt khát vọng của tiểu cô nương, đúng là một tiểu cô nương đơn thuần, bà lập tức đưa chén nước lèo cho nàng, còn ôn hòa nhắc nhở cẩn thận nóng.

A La nhận lấy chén nước lèo, từng ngậm từng ngậm mà uống, ưu nhã gì đó đều vút ra sau đầu.

Nàng vừa uống vừa cảm động nhìn chén nước lèo, thật sự quá ngon, đây là nước lèo ngon nhất đời này nàng được uống.

Tiêu Kính Viễn đứng bên ngoài, trầm mặc chờ đợi, hắn còn không biết trong nháy mắt vừa rồi, địa vị của hắn trong lòng tiểu cô nương đã bị một chén nước lèo thay thế.

Hắn còn đang nghĩ đến cái cảm giác mềm mại khi nàng ôm cánh tay mình, nghĩ đến ánh mắt trong veo khi nàng nhìn mình.

Hắn cứ mím môi đứng dưới mái hiên nông hộ đơn sơ, nhìn về hướng núi non xa xa, nghĩ lại tình cảnh hôm nay gặp nàng.

Tại sơn động đó, chỉ liếc mắt một cái, hắn liền biết đó là nàng.

Kỳ thật, bảy năm trôi qua, nàng đã sớm không phải là tiểu cô nương bảy tuổi ngày xưa, dù cả người dơ bẩn, đầy vết thương, nhưng hắn vừa nhìn một cái đã nhận ra nàng.

Đó chính là bộ dáng nàng nên có sau khi lớn lên.

Thật giống như hắn đã sớm biết sau khi nàng lớn lên, bộ dáng nàng sẽ là như thế.

Hắn thậm chí còn có thể tưởng tượng được, đằng sau vẻ chật vật dơ bẩn kia là gương mặt tươi cười, dáng người xinh xắn thế nào.

Hắn cứ như vậy ngây ngốc đứng đó suy nghĩ, đến khi mây bay phía chân trời đều hóa thành hình bóng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Editor: Tường An

Hoắc Cảnh Vân đi theo Tiêu Kính Viễn từ khi phụ thân Tiêu Kính Viễn còn sống, lúc đó hai người còn là mao đầu tiểu tử, sau đó biên cương có biến, lão Hầu gia trấn thủ Bắc Cương chết trận sa trường, Tiêu Kính Viễn công thi thế phụ thân, dẫn theo hơn trăm thủ hạ thân tín đột phá vòng vây, hội hợp với quân sư triều đình phái tới, lập công lao hiển赫.

Hoắc Cảnh Vân chính là một trong số hơn trăm thủ hạ thân tín năm ấy, vẫn luôn được Tiêu Kính Viễn nể trọng.

Lúc đầu, hắn cũng không thể hiểu nổi chuyện này.

Bọn họ đều biết, bảy năm trước, tướng quân vốn giữ chức tổng binh kiều kỵ binh, đây chính là thiên tử ân chuẩn, chỉ cần tướng quân làm tốt, tương lai tiền đồ như gấm.

Thế nhưng, tướng quân bỗng dưng cự tuyệt hôn sự với cô nương Tả Hầu gia rồi thỉnh cầu trở lại Bắc Cương.

Tất cả những chuyện này, bọn họ nghĩ nát óc vẫn không ra.

Kể cả hôm nay, tướng quân đột nhiên khẳng khái cố chấp muốn suốt đêm truy lùng tàn quân trong rừng sâu tuyết dày, cũng khiến bọn họ nghĩ mãi không hiểu.

Cho đến khi tướng quân ôm một nữ tử gầy yếu trong sơn động đi ra, hắn mới hiểu được một chút.

Thì ra là vì nữ nhân nhà.

Nếu như tất cả những điều dị thường kia đều là vì nữ nhân, vậy hẳn liền hiểu.

Nhưng tướng quân quen biết nữ nhân này lúc nào?

Hoắc Cảnh Vân cau mày, chợt nhớ tới một cảnh tượng bảy năm trước.

Lúc đó, bọn họ điều tra vụ án một quan viên cấu kết với bọn buôn người, kỳ thật ban đầu là bởi vì một tiểu thư hầu môn bị bọn buôn người bắt.

Buổi sáng hôm đó, bọn họ nhớ rất rõ, tướng quân đi cùng một tiểu nữ hài được che kín mặt, còn tự tay bóc vỏ đậu cho tiểu nữ hài kia ăn.

Lúc ấy bọn họ ngoài mặt bình tĩnh thản nhiên, trong lòng lại ngấm chán kinh, nghĩ không biết tiểu cô nương này có quan hệ gì với tướng quân, nếu nói là con tư sinh thì tuổi không phù hợp, năm đó tướng quân mới mười chín tuổi, không có khả năng có nữ nhi lớn như vậy.

Hoắc Cảnh Vân nghĩ tới chuyện này, trong đầu lóe lên một tia sáng, càng nghĩ càng cảm thấy nữ nhân hôm qua giống tiểu cô nương năm đó, huống hồ tuổi tác cũng vừa đúng.

Vì thế, hắn nhỏ giọng hỏi Tô Ngừ: "Các người có thấy rõ bộ dáng nữ tử mà tướng quân ôm trong sơn động ra không? Trông thế nào, bao nhiêu tuổi? Tầm mười bốn mười lăm tuổi đúng không?"

Tô Ngừ lắc đầu: "Làm sao thấy rõ, không nói tướng quân dùng áo choàng che kín nữ tử kia, sau đó cũng không hề lộ diện, cho dù chúng ta có nhìn vài lần, nhưng khoảng cách rất xa, cô nương kia lại mặt mũi bần thiêu, tóc tai rối bù, ngoài đôi mắt ra, căn bản không nhìn ra tướng mạo thế nào."

"Đó là người mất mủ!" một tướng sĩ khác phản bác: "Lúc đó ta nhìn lướt qua, tuy nói mặt mũi bần thiêu, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn kia đương nhiên là mỹ nhân bại hoại, huống hồ, đôi mắt cô nương kia quả thật rất đẹp, tựa như hắc trân châu trong nước, trong trẻo sáng ngời."

Hoắc Cảnh Vân nghe vậy, không khỏi vỗ đùi: "Vậy thì đúng rồi, quả nhiên chính là nàng!"

"Ai?" Mọi người kinh ngạc.

Hoắc Cảnh Vân thấy Tiêu Kính Viễn đứng cách đó không xa, đang nhíu mày nhìn dãy núi phía xa, không biết đang suy nghĩ cái gì, căn bản không chú ý đến bọn họ, vì thế liền thêm nắm giấm muối, kể lại ngày đó thiếu niên tướng quân của bọn họ cùng tiểu cô nương từ trên lầu đi xuống thế nào, rồi cùng tiểu cô nương ăn sáng, hầu hạ tiểu cô nương ăn cơm ra sao.

"Chắc chắn chắc, các người không biết đâu, ánh mắt tướng quân nhìn tiểu cô nương kia, ai không biết còn tưởng là con tư sinh của tướng quân nuôi bên ngoài."

"Cút mẹ người đi, nói bừa cái gì, hôm qua tướng quân ôm cô nương kia, ai mà không nhìn ra là ý gì!"

Hoắc Cảnh Vân nghĩ cũng thấy có lý, ý tứ của tướng quân rõ đến mức không thể rõ hơn được nữa.

Nhất thời, mọi người ngơ ngác nhìn ta ta nhìn người, đồng loạt người rộ lên.

Xem ra, không bao lâu nữa là bọn họ có thể uống rượu mừng của tướng quân rồi?

Mà Tiêu Kính Viễn hoàn toàn không biết, thuộc hạ của hắn đã nghị luận quá khứ của hắn một trận, cũng tính toán tốt tương lai cho hắn rồi, vẫn như cũ dựa vào cửa, im lặng chờ đợi.

Không biết qua bao lâu, cửa mở, đại thẩm xách một thùng nước ấm đã dùng đi ra, hắn liền vội vàng tiến lên, giúp bà ấy đổ nước.

"Vừa rồi dùng chút canh nóng, tắm nước ấm, thay xiêm y của ta lúc trước, miễn cưỡng có thể mặc tạm, chỉ có điều ừy khuất cô nương, da dẻ mềm mịn, bộ dáng lại dễ nhìn như vậy, vừa nhìn liền biết xuất thân không tầm thường, sợ là chưa từng mặc xiêm y vải thô như vậy."

Đang nói thì thấy A La chạy ra, cười nói: "Cảm ơn đại thẩm, đại thẩm nói gì vậy chứ, xiêm y này ta mặc rất vừa người, rất ấm áp."

A La vừa dứt lời thì đúng lúc nhìn thấy Tiêu Kính Viễn đứng dưới mái hiên.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, nàng im lặng một lát, hơi rũ mắt xuống.

Quan hệ giữa nàng và hắn là gì, nàng nhất thời có chút mê mang, không rõ.

Đời trước, hắn là Thất thúc cao cao tại thượng, là vị thúc thúc mà phu quân nàng kính sợ, nàng là cháu dâu lại càng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng, chỉ dám đứng xa xa mà nhìn.

Đời này, lúc mới gặp nhau, hắn dường như khác xa Định Bắc Hầu cao quý, được người người kính trọng, chỉ là thiếu niên tướng quân mười chín tuổi, vẻ bề ngoài lạnh lùng nghiêm túc, bên trong lại ấm áp, thậm chí ngẫu nhiên còn cười với nàng.

Nàng ngằm phát hiện điều này, vì thể thịnh thoảng còn chơi xấu, làm nũng với hắn.

Nàng được một tác lại muốn tiến một thước, không kiêng kỵ mà lợi dụng sự dung túng của hắn đối với mình.

Về sau, hắn bắt ngờ thu hồi đôi tay đã từng chìa ra với nàng, thu hồi tất cả sự dịu dàng dung túng.

Có trong nháy mắt, nàng thậm chí cảm thấy, mình giống như bị ném ra đường cái.

Cũng may khi đó cha đã trở lại, cha mẹ chung sống hòa hợp, sủng ái nàng khiến nàng dần dần quên đi Tiêu Kính Viễn.

Nàng đem con gỗ rối và búp bê gỗ hắn tặng cất hết vào rương, từ đó đến nay không mở ra xem.

Đời này, nàng không có khả năng lại gả vào Tiêu gia, về sau hắn là sẽ không gặp mặt hắn nữa? Vốn là kém bói phận, cũng không phải người thân cùng huyết thống, tương lai nàng gả làm vợ người ta, làm sao có thể dễ dàng gặp được?

Chẳng qua không nghĩ đến, nàng lại gặp bất hạnh trong trận kinh biến này.

Càng không ngờ, vừa bò ra cửa động, người đầu tiên nhìn thấy lại chính là hắn.

Một thân chiến giáp đỉnh thiên lập địa, hắn khom lưng, vươn đôi tay ấm áp về phía nàng.

Vào thời khắc đó, nàng gần như hồng mắt, không nhớ đã từng bị hắn vứt bỏ, liền lĩnh bắt lấy đôi tay kia, tham lam hưởng thụ lồng ngực ấm áp của hắn.

Nhớ tới hành vi của mình lúc trước, nàng không khỏi cắn môi.

Một chén canh nóng vào bụng, tắm nước ấm, thay xiêm y sạch sẽ, nàng lại trở thành nữ nhi Bình bộ thị lang được nuông chiều từ bé.

Hiện giờ đã là cô nương sắp bước qua tuổi mười lăm, tất nhiên phải thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Một cô nương như vậy, đối với vị Tiêu đại tướng quân nhiều năm không gặp trước mắt, dĩ nhiên phải ngượng ngùng, mất tự nhiên.

Vì thế, Tiêu Kính Viễn liền nhìn thấy, A La hơi cúi đầu, tóc đen mềm mại phất qua gò má đỏ hồng như hoa đào ngày xuân, hàng mi dài rũ xuống, bộ dáng quyến rũ ngượng ngùng, ngay cả mí mắt cũng lộ ra một tầng phấn hồng tươi đẹp.

Nàng vừa tắm xong, tóc đen ẩm ướt, nhẹ nhàng buông xuống trước ngực, toàn thân phẳng phất như mẫu đơn trong sương sớm, dịu dàng uyển chuyển, động lòng người.

Tiêu Kính Viễn nhìn tiểu nữ hài bảy năm trước nay đã trưởng thành, cánh môi nàng khẽ hé mở, thấp giọng nói: "Cảm tạ Thất gia cứu mạng."

Nàng xưng là Thất gia mà không phải Thất thúc.

Thất thúc là xưng hô theo bói phận giữa hai gia tộc thế giao, còn Thất gia thì ngay cả chút giao tình này cũng không có.

Càng không nói đến năm đó, tiểu cô nương nhỏ nhắn vui trong ngực hắn, ngọt ngào làm nũng, ngẩng đầu chơi xấu với hắn.

Nàng, có lẽ đã quên hết những chuyện đó rồi.

Tiêu Kính Viễn đứng dưới mái hiên đợi hơn nửa canh giờ.

Trong nửa canh giờ này, hắn đã tưởng tượng rất nhiều lát nữa nàng đi ra sẽ nói lời gì, mỗi một lời, hắn đều nghĩ nên đáp lại thế nào.

Nhưng hoàn toàn không nghĩ đến, nàng vừa mở miệng liền cảm tạ xa cách như thế.

Một chậu nước lạnh đổ xuống, lồng ngực ấm nóng trở nên lạnh dần, trở nên cứng rắn.

"Tam cô nương khách khí, Tiêu mẫu phụng lệnh Thái Hậu diệt trừ tàn quân, đây vốn là chức trách, nếu không cứu được cô nương, ngược lại là lỗi của Tiêu mẫu."

Thanh âm hắn lạnh lùng khách khí, trên mặt cũng không có bất cứ biểu cảm gì.

A La im lặng một lát, không biết nên trả lời thế nào, nàng cũng cảm nhận được, độ ấm trong mắt hắn dường như đột nhiên biến mất.

Có lẽ hắn đang tức giận, giận nàng không biết điều, một canh giờ trước còn ôm cánh tay hắn không chịu buông, một canh giờ sau liền mất tự nhiên, không dám ngẩng đầu nhìn.

Nàng khẽ cắn môi, càng cúi thấp đầu, nhỏ giọng hỏi: "Thất thúc... người biết tung tích của mẫu thân và đệ đệ ta không?"

Nhìn chằm chằm động tác nhỏ của nàng, ánh mắt Tiêu Kính Viễn thâm thúy, hô hấp cơ hồ ngưng trệ, lồng ngực thậm chí có chút đau đớn.

Hắn hít sâu một hơi, nắm tay khẽ siết chặt, cố gắng ổn định hơi thở của mình.

Nàng quả nhiên không thay đổi, dù hiện tại đã trưởng thành đại cô nương xinh đẹp quyến rũ nhưng tính tình vẫn như xưa.

Mở miệng kêu Thất gia là muốn phỉ sạch quan hệ trước kia.

Lại mở miệng kêu Thất thúc là vì có việc muốn cầu, sợ hắn tức giận nên cố ý xưng hô như thế để lôi kéo quan hệ.

Nàng thậm chí còn thông minh hạ giọng, âm điệu ngọt ngào làm nũng.

Nếu đổi thành người khác, hắn đương nhiên cười nhạt, lạnh lùng đối đãi.

Mấy năm qua, người tới cầu hắn nhiều không đếm xuể, có ai dám giở chút tiểu xiếc này trước mặt hắn.

Nhưng có tình, chút thù đoạn nhỏ của nàng, hắn vui vẻ chịu đựng.

"Ta không biết."

Hắn vừa đáp liền thấy đôi mắt trong veo kia lộ ra nồng đậm lo lắng.

Hắn sao có thể nhẫn tâm nhìn nàng như vậy, nhìn không được đổ dành: "Người đừng lo lắng, ta một đường truy tìm, biết nhóm tàn quân kia cũng không bắt được mẫu thân và đệ đệ ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Editor: Tường An

Thanh âm hắn khàn khàn, đáp án cũng không khác lắm với suy đoán của nàng. Dựa vào thánh giác nhạy bén hơn người, nàng có nghe thấy đám tàn quân nói chuyện với nhau, mắng là hai ngày nay loanh quanh trong núi mà không tìm được người nào.

Ít nhất xem ra, đám người mà nàng gặp không có tung tích mẫu thân và đệ đệ, có lẽ họ đã trốn thoát khỏi ngọn núi này rồi.

"... Vậy là tốt rồi!" Nàng nhẹ giọng lắm bầm, thanh âm mềm mại, có thể nghe ra tia an tâm trong đó.

"Người của ta còn đang điều tra, nếu có tung tích mẫu thân và đệ đệ ngươi, nhất định sẽ thông báo trước." Tiêu Kính Viễn nhìn không được, lại đổ dành.

"Ân." Nàng ngược đôi mắt long lanh, trong veo nhìn hắn: "Cảm ơn Thất thúc."

Hắn cúi đầu nhìn nàng, muốn nói "Không cần khách khí" nhưng lại cảm thấy quá không thú vị, muốn nói "Đây vốn là bổn phận của ta" thì lại quá khách khí, trong đầu suy nghĩ câu "Thất thúc" của nàng, cảm thấy áp dụng vào giờ khắc này là vừa đúng, nàng vừa không cố ý xa lạ khách khí, cũng không có ý thân cận.

Tiểu cô nương bảy năm trước hay chơi xấu, được một tác tiến một thước, liên tục thả bỏ câu gọi hắn tới, tất nhiên sẽ không trở lại được.

Đúng lúc này, Hoắc Cảnh Vân chạy lại đưa đồ ăn, chính là hươu nai thuận tay săn được khi ở trong núi, hiện tại là nướng xong.

"Tướng quân, thịt hươu nai này các huynh đệ đã dùng muối và rượu trắng ướp qua, nướng vừa chín tới, mời tướng quân dùng trước." Dứt lời liền đưa qua một mâm sứ thanh hoa to đựng non nửa con hươu vừa nướng chín.

Hắn cười hắc hắc, nhân cơ hội nhìn về phía A La bên cạnh.

Vừa nhìn, hắn không khỏi ngây ra, thậm chí cô nương này bộ dạng thật tốt, giống như hoa lan nuôi trong phòng ấm.

Tiêu Kính Viễn lạnh lùng lườm qua, Hoắc Cảnh Vân lập tức tỉnh táo lại, vội vàng cười nói: "Vị cô nương này đói bụng không, cùng ăn một chút đi, không cần khách khí, đây là do các huynh đệ cố ý làm cho tướng quân và người ăn, ngon lắm đó."

Nói xong, đặt mâm sứ lên bàn gỗ rồi cuống quýt chạy trốn.

A La đói bụng lâu như vậy, uống một chén nước lèo chẳng qua chỉ làm ẩm dạ dày thôi, bây giờ ngửi thấy mùi thịt nướng liền bắt giác chảy nước miếng.

Nàng dè dặt nhìn mâm thịt hươu trên bàn, lớp da vàng óng ánh, trên mặt còn rắc đủ loại gia vị.

A La bất động thanh sắc nâng tay áo giả bộ ho khan, thật ra là âm thầm che giấu động tác nuốt nước miếng.

Sau đó, nàng cắn môi, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Tiêu Kính Viễn.

Lúc này, đại thẩm nông hộ đã thức thò đi ra ngoài, Tiêu Kính Viễn nhìn quanh bốn phía, thấy gần đó có cái bếp lò, trên kệ đặt chén, thìa và dao phay, hắn liền lấy qua cẩn thận cắt thịt hươu thành từng miếng nhỏ.

Hắn dĩ nhiên nhìn ra khi thấy thịt hươu hai mắt A La liền sáng lên, còn có động tác nuốt nước miếng giấu đầu lòi đuôi kia.

A La im lặng ở bên cạnh chờ đợi, thỉnh thoảng ngẩng đầu lặng lẽ nhìn Tiêu Kính Viễn.

Hắn cúi đầu, sống mũi thẳng tắp, mày kiếm mắt sáng, trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ cẩn thận tỉ mỉ cắt thịt.

Chẳng mấy chốc, một khối thịt hươu nướng đã được cắt thành từng lát thịt mỏng, Tiêu Kính Viễn lại lấy một chút muối rắc lên. Sau đó lại lấy ra một đôi đũa từ ống trúc bên cạnh, đũa nhà nông đương nhiên không thể so với đũa của hầu phủ, hắn nhìn nhìn, miễn cưỡng coi như sạch sẽ mới đưa cho A La.

"Ăn đi." hắn làm như tùy ý nhìn nàng một cái, "Đợi lát nữa uống thêm chút canh nóng."

"Àn." Lúc này A La còn có thể nói cái gì, làm bộ trấn tĩnh chờ bên cạnh, kỳ thật trong lòng đã hận không thể lập tức nhét miếng thịt hươu nướng kia vào miệng mình, động tác thâm nuốt nước miếng đã làm vài lần.

A La lập tức nhận lấy đôi đũa, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn Thất thúc."

Dứt lời, cũng không nhịn được nữa, gấp một miếng thịt bỏ vào miệng.

Vừa ăn một miếng, nàng mới biết thịt nướng thơm ngon cỡ nào, làm nàng hận không thể nuốt luôn cả đầu lưỡi.

"Ngon thật." mặc dù hơi mất tự nhiên, A La vẫn nhịn không được khen ngợi, xong lại gấp thêm một miếng.

Cứ như thế ăn ba bốn miếng xong nàng mới nhớ tới Tiêu Kính Viễn ngồi bên cạnh, cẩn thận hỏi: "Thất thúc, người không ăn sao?"

"Ta không đói bụng." Hắn cúi đầu, dùng một khúc cây chọc chọc đống củi trong bếp lò, làm nó cháy to hơn một chút.

Chân núi không lạnh bằng trên núi nhưng cũng không ấm áp, nàng vừa mới tắm xong, tóc còn ẩm ướt, làm vạt áo trước ngực cũng bị ẩm theo.

Như vậy rất dễ bị lạnh.

A La cúi đầu, lại cầm đũa gấp thịt, chẳng qua lần này không vội vàng như lúc nãy mà chậm rãi ăn từng miếng nhỏ.

Tiêu Kính Viễn ngồi bên cạnh, vừa nghịch bếp lò, vừa nhìn nàng.

Nàng có vài phần ngượng ngùng, đột nhiên nhớ đến bảy năm trước, hắn cứu nàng từ tay người què cũng giống hôm nay vậy, hắn ôm nàng, dùng áo choàng che chở nàng thật kín, sau đó tìm khách điểm cho nàng nghỉ ngơi. Sáng hôm sau hắn cùng nàng dùng bữa, ngồi bên cạnh bóc vỏ đậu cho nàng ăn.

Nghĩ đến lời vừa rồi đại thẩm nói, nhìn nàng hắn là tiểu thư nhà giàu, vị đại tướng quân kia còn nói người không biết tự mặc quần áo, nhờ ta giúp một chút.

A La có chút bất đắc dĩ, lại xấu hổ, kỳ thật sau hôm đó nàng đã học tự mặc quần áo rồi, hắn lại vẫn cho rằng nàng ngốc nghếch nũng nịu như hồi nhỏ.

"Đang nghĩ gì vậy?" Hắn cúi đầu nhìn ngọn lửa nhảy nhót trong lò, hỏi.

Nàng hơi kinh ngạc ngửa mặt nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng ánh lửa.

"Ta đang nghĩ tới chuyện lúc nhỏ..." Bị hắn hỏi bất ngờ, nàng không phòng bị, nuốt xong miếng thịt trong miệng liền trả lời luôn.

Ánh mắt hắn từ bếp lò dời qua, nhìn nàng một cái.

"Trước kia là ta không tốt." Hắn cho rằng nàng nghĩ tới tình cảnh hôm hắn từ biệt nàng.

Hắn rõ ràng đã hứa với nàng nhưng lại nuốt lời, đây là lần đầu tiên hắn vi phạm lời hứa của mình.

"Không, không, người suy nghĩ nhiều, không có gì." Nàng vội vã lắc đầu phủ nhận.

Nàng không oán hận chuyện này, ít nhất hiện tại không oán.

Nàng cũng biết, hôm nay nếu không có hấn, chỉ sợ nàng sẽ bị đói chết hoặc lạnh chết trong núi rồi, làm sao có thể tính toán chi ly chuyện hồi nhỏ.

Huống chi, lúc nhỏ là nàng không hiểu chuyện, tùy hứng, bám lấy hấn không rời buông ra, chỉ hận không thể giữ hấn bên cạnh như phụ thân mình.

Yết hầu Tiêu Kính Viễn khẽ nhúc nhích, hai mắt sáng quắc nhìn nàng.

A La không có biện pháp, đành phải kiên trì giải thích: "Thật ra lúc đó là ta không tốt, ta chỉ là... chỉ là quá cần người đối tốt với ta như Thất thúc vậy, Thất thúc tốt với ta, ta liền nhịn không được mà tùy hứng."

Nàng tham lam hưởng thụ sự che chở của hấn, nhưng thật ra hấn và nàng không thân cũng chẳng quen, tất nhiên tính nhẫn nại cũng không nhiều.

"Đúng lúc cha ta trở lại, hấn đối với ta tốt lắm, tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của ta."

Nghe vậy, Tiêu Kính Viễn liền nhớ tới ngày đó ở trà lâu, hấn ngồi trên cao nhìn nàng vui sướng tựa vào ngực Diệp Trường Huân, thần thái sáng láng như có thể chiếu sáng cả đường cái.

Phụ thân nàng đã trở lại, có thể sủng ái nàng, cho nàng tất cả những gì nàng muốn, cho nên nàng không cần hấn nữa.

A La nói xong bỗng dưng cảm thấy bất an, kỳ thật nàng cũng không rõ vì sao lại nói chuyện này với Tiêu Kính Viễn, chuyện trước kia, chẳng lẽ không nên ăn ý xem như chưa từng xảy ra sao?

Nàng miễn cưỡng cười nói: "Kỳ thật... Thất thúc vẫn tin tưởng ta đi?"

"Ân?" hấn từ chối cho ý kiến, nhướng mày nhìn nàng.

"Lúc ta cầu Thất thúc hủy bỏ hôn sự, Thất thúc nói là sẽ không hủy, nhưng sau này..."

Sau này nàng dĩ nhiên biết, hai người mà nàng đề cập, hấn không cưới ai cả, ngược lại, một ý chỉ của Hoàng thượng hạ xuống, hấn rời khỏi Yến Kinh.

"Chuyện này không liên quan đến ngươi." hấn cường ngạnh ngắt lời nàng, nói rất nhanh.

"À..." nàng hơi lúng túng nhìn hấn, là nàng tự mình đa tình? Thật ra chuyện không liên quan đến mình?

Lời vừa ra khỏi miệng, Tiêu Kính Viễn cũng phát hiện ngữ khí của mình quá lạnh lùng cứng nhắc, vì thế lại bổ sung: "Chỉ vì đúng lúc đó ta muốn rời khỏi Yến Kinh, sợ sẽ ở lại biên cương mấy năm, các cô nương trong Yến Kinh không chịu nổi khổ cực, ta cũng không đành lòng để người ta sống thủ tiết như góa phụ, thay vì chậm trễ người khác, không bằng sớm cự tuyệt việc hôn nhân này."

"Ân, cũng phải." nàng ngượng ngùng đáp.

Lại nói, cũng thật trùng hợp, sau khi hấn từ chối hôn sự, cô nương Tả Hầu phủ gả cho người khác, bây giờ sống rất tốt, không đoán mệnh như đời trước nữa.

Sợ là hấn vẫn như cũ không tin lời nàng nói đi.

"Còn ngươi?" hấn bỗng dưng hỏi.

"Ta?" A La mờ mịt nhìn hấn, vẻ mặt nghi hoặc, sao lại chuyển đề tài đột ngột vậy?

Tiêu Kính Viễn xoay mặt đi, nhìn bếp lò bên cạnh.

Ánh lửa đỏ phản chiếu vào mắt hấn, sâu thẳm trong đôi mắt ấy dường như cũng toát ra ánh lửa.

"Ngươi hiện giờ, đã định thân chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Editor: Tường An

"Không có đâu..." A La bật thốt lên, chợt nhớ tới đời trước mình gả cho Tiêu Vĩnh Hấn, mà Tiêu Kính Viễn lại là thúc thúc của hấn.

Trong lòng nàng vừa động, cô ý nói: "Chẳng qua, đã có người trong lòng rồi."

"Nga..." Tiêu Kính Viễn phảng phất như hóa đá, một lúc sau mới thấp giọng nói: "Không ngờ chỉ nháy mắt một cái, người đã lớn như vậy."

Nghe ngữ khí hẳn có chút rầu rĩ, A La không khỏi kinh ngạc, trầm nghĩ, chắc không phải hẳn cảm thấy mình nên gả cho cháu hẳn chứ?

Kỳ thật, cùng sống ở Yên Kinh, khó tránh khỏi gặp mặt nhau, nàng biết mẫu thân Tiêu Kính Viễn, cũng chính là lão thái thái Tiêu gia rất vừa ý nàng làm cháu dâu, luôn nói muốn sớm định hôn sự giữa hai nhà. Mẫu thân biết tâm tư của nàng, mỗi khi nhắc đến chuyện này đều chỉ qua loa vài câu, cũng không nói rõ ràng.

Nhưng sau này thì sao, nên từ chối thế nào?

Hiện tại tuy phụ thân đã là Binh bộ thị lang, nhưng trải qua chuyện lần này, Tiêu gia có ân đối với hoàng thất, nếu như Tiêu gia thật sự muốn nàng gả cho Tiêu Vinh Hân thì nhất định sẽ đắc tội nhà bọn họ rồi.

Nghĩ đến đây, nàng hơi nghiêng đầu nhìn qua, lại bất gặp ánh mắt thâm thúy của nam tử, bờ môi mím lại trắng tấp như thanh kiếm, mặt mày băng hàn, nhìn có chút dọa người.

Nàng chớp mắt, nhanh chóng nở nụ cười, giải thích: "Thật ra, ta không nóng vội chuyện đính hôn, tuổi cũng không lớn, không cần phải vội vã gả chồng, hơn nữa, gả chồng cũng không tốt."

"Vì sao không tốt?" hẳn không ngừng đầu, vẫn nhìn chăm chăm cúi nỏ lách tách trong bếp lò, nhàn nhạt hỏi.

A La nghiêng đầu nghĩ nghĩ, le lưỡi, nhỏ giọng nói: "Người xem, ở nhà, cha mẹ đối với ta rất tốt, ca ca thương yêu ta, ngay cả đệ đệ đáng giận kia thấy ta mất hứng cũng sẽ dỗ ta vui vẻ, còn biết đi Như Ý lâu mua điểm tâm cho ta, ngày tháng thoải mái như vậy, tại sao muốn sớm gả cho người khác. Làm dâu, mỗi ngày phải hầu hạ cha mẹ chồng, hầu hạ phu quân, còn phải lo liệu việc nhà, quản giáo nha hoàn hạ nhân, phiền não biết bao nhiêu!"

Tiêu Kính Viễn thông thả dời mắt về phía A La, nhìn vẻ mặt nghịch ngợm của nàng, mơ hồ có thể thấy bộ dáng tiểu nữ hài bảy tuổi năm đó.

Khỏe môi hẳn miễn cưỡng cong lên, nói: "Người đúng là vẫn giống trước kia, tính tình trẻ con."

Lúc này, A La ăn khá no rồi, buông đũa, bưng chén canh nóng, nhẹ nhàng thở: "Thời điểm không ai cưng chiều, đương nhiên không thể làm tiểu hài tử, nếu có người sủng ái, vậy tại sao không ngoan ngoãn làm tiểu hài tử?"

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, hơi ngẩn người, đột nhiên có chút đau lòng, vội vàng xoay mặt đi.

A La ăn uống no đủ, tâm tình cũng tốt lên, có điều vẫn lo lắng mẫu thân và đệ đệ.

Thủ hạ của Tiêu Kính Viễn đã đi Yên Kinh báo tin cho Diệp Trường Huân, hẳn là rất nhanh sẽ có người đến đón, A La dĩ nhiên chờ mong.

Chẳng qua, Tiêu Kính Viễn vẫn nhìn không được nói: "Hiện giờ Yên Kinh cũng chưa hoàn toàn ổn định."

A La nghe hiểu ý hẳn.

Nhất thời cúi đầu nghĩ, bây giờ trở về Yên Kinh có khi còn khiến phụ thân thêm phiền, đã vậy còn không bằng tiếp tục ở lại chân núi, có Tiêu Kính Viễn ở đây, hẳn còn có thể che chở mình.

Nghĩ vậy, nàng cũng không nóng vội nữa, chỉ ngóng trông Tiêu Kính Viễn có thể nhanh chóng tìm được mẫu thân và đệ đệ. Tiêu Kính Viễn thấy nàng tuy không nói ra miệng nhưng trong mắt tràn đầy chờ mong, tất nhiên không đành lòng làm nàng thất vọng.

Hắn để lại một phần nhân thủ che chở nàng, sau đó đích thân dẫn theo nhân mã vào núi diệt trừ tàn quân, ép buộc vài ngày, cuối cùng đám tàn quân kia đều bị diệt không còn một mống.

Ngày ấy khai hoàn trở về, mọi người đều hân hoan vui mừng, duy chỉ có Hoắc Cảnh Vân đi đằng sau, lầm bầm lầu bầu: "Tướng quân sao vậy nhỉ, mấy ngày nay cứ như ăn phải thuốc nổ, ánh mắt thì ngoan độc, những tàn quân kia rơi vào tay hẳn, bắt sống thì không nói, phàm là ai muốn chạy trốn, đều chết tương đối thảm."

Tính ra, bọn họ đã giết không biết bao nhiêu mạng người rồi, chẳng ai là chưa từng nhìn thấy người chết, nhưng tướng quân xưa nay không phải người đuổi tận giết tuyệt, làm việc luôn lưu lại một đường, ở biên quan nổi danh là nho tướng, không ngờ hôm nay đối với đám tàn quân kia lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy.

"Ngày xưa thấy người thông minh, sao bây giờ đầu óc lại choáng váng vậy, còn có thể vì cái gì, chính là vì vị cô nương ở chân núi kia!"

Người mù cũng có thể nhìn ra, thời điểm ở dưới chân núi, ánh mắt tướng quân đều hướng về phía cô nương kia, người ta chỉ rời khỏi tầm mắt tướng quân một lát là tướng quân liền bắt đầu lo lắng. Sau đó không biết thế nào, có thể là vì tướng quân và cô nương kia ở chung không vui, ngay cả dùng bữa cũng không qua xem cô nương kia, ngược lại để cho thủ hạ truyền lời.

"Nam nhân gặp khó khăn trong chuyện tình cảm, khó tránh khỏi muốn bù lại ở phương diện khác." lời này vừa nghe liền biết là người có kinh nghiệm, nói năng đạo lý rõ ràng.

"Có ý gì, ý là cô nương kia căn bản không nhìn trúng tướng quân của chúng ta? Vì sao?" Trong mắt Tô Ngũ, Tiêu Kính Viễn chính là nam nhân tốt nhất thiên hạ, biết bao nhiêu cô nương biên quan hận không thể trực tiếp nhào vào lòng tướng quân, nhưng tướng quân chẳng hề liếc mắt một cái.

Mọi người đều nói tướng quân mắt cao hơn đầu, hiện tại vất vả lắm mới nhìn trúng một cô nương, vậy mà cô nương kia lại làm bộ làm tịch?

"Ai biết được, dù sao theo ta thấy, tướng quân chúng ta gặp hạn rồi, bị một tiểu cô nương dẫn dắt như thế, còn không biết sau này sẽ thế nào!"

"Này..." Tô Ngũ nhủ mày, "Cô nương kia thoát nhìn tuổi tác còn rất nhỏ, không ngờ lại có thủ đoạn như vậy."

"Bộ đáng đẹp đi! Người gặp được mấy cô nương lớn lên đẹp như vậy?"

"Cũng phải." Tô Ngũ nhớ tới gương mặt kia, dáng người kia, đẹp như thiên tiên, ai nhìn mà không động tâm? Ngay cả bọn họ, tự biết thân phận không xứng nên mới không có ý niệm gì mà thôi!

"Các người đang nói cái gì?" Một thanh âm băng lãnh bất chợt truyền vào tai. Mọi người cả kinh, cứng ngắc quay đầu lại, nhân vật trong cuộc đàm luận - tướng quân nhà bọn họ đang đứng phía sau, ánh mắt lạnh liệt nhìn chằm chằm bọn họ.

Ánh mắt kia, sắc bén như dao.

"Tướng, tướng quân..." bọn họ vội vàng đứng thẳng lưng, không dám hé răng.

Tiêu Kính Viễn nhíu mày, đi tới, mắt lạnh đảo qua đám người trước mắt.

Từ năm mười bốn mười lăm tuổi, hắn đã theo phụ thân ra sa trường lịch lãm, hiện tại hai mươi sáu tuổi, trải qua bao nhiêu năm chinh chiến, mưa tuyết gió sương, đao quang kiếm ảnh đã sớm ma luyện cho hắn khí thế sắc bén, không giận mà uy. Lúc này, hắn chỉ đảo mắt qua, mọi người liền cảm thấy như có lưỡi đao lạnh lẽo lướt trên mặt mình.

"Các người thân là tướng sĩ, không lo bảo vệ quốc gia mà ở đây bàn luận thị phi như mấy phụ nhân nông thôn, ảnh hưởng thanh danh người khác?"

Mọi người không dám động, đồng thanh đáp: "Không dám!"

"Không dám? Các người tốt nhất là không dám!"

Tiêu Kính Viễn cười lạnh, dứt lời liền đi thẳng.

Đợi đến khi thân ảnh kia đi thật xa, mọi người hai mắt nhìn nhau, đều hiểu ý tứ trong mắt đối phương.

Xem ra... tướng quân thật sự nghiêm túc?

Chỉ có nam nhân thất bại tình trường, không có chỗ phát tiết, cho nên mới hung dữ với thuộc hạ như vậy...

A La dứt khoát ở lại chân núi, có thuộc hạ của Tiêu Kính Viễn che chở, nàng cũng không cần lo về Yến Kinh sẽ liên lụy phụ thân, chỉ có điều trong lòng vương vấn mẫu thân và đệ đệ thôi.

Cứ như thế qua vài ngày, cuối cùng nghe được tin tức từ Yến Kinh truyền đến, An Nam Vương hiện tại đã lên ngôi hoàng đế, tàn quân trong và ngoài Yến Kinh đều đã quét sạch, tình hình đã ổn định, mà phụ thân rốt cuộc cũng nhận được thư của mẫu thân và đệ đệ, thì ra lúc ấy bọn họ được hộ vệ dẫn dắt trốn thoát, sau đó vì lo lắng A La nên không dám rời đi, chỉ trốn trong một nông hộ ở ngọn núi bên kia rồi tìm kiếm tung tích A La.

Ba mẹ con, hai người ở núi này, một người ở núi kia, bây giờ cũng liên lạc được với phụ thân, vì thế cũng biết được tin tức của nhau.

A La đương nhiên vui sướng cực kỳ, vội vàng muốn trở lại Yến Kinh gặp cha mẹ.

Tiêu Kính Viễn cũng diệt trừ hết tàn quân, đại công cáo thành dẫn binh về kinh, dĩ nhiên tiện đường đưa A La về cùng.

Một đêm trước khi đi, A La hưng phấn trò chuyện với Vương đại thẩm, còn đưa cho bà một cái vòng tay vàng, cũng hứa hẹn, nếu có chuyện gì thì cứ đến tìm nàng, bà ấy tất nhiên vui mừng, luôn miệng nói gặp được quý nhân.

Kỳ thật, mấy ngày nay ở chân núi, A La cảm thấy rất thư thái tự tại, ở đây không khí nhẹ nhàng khoan khoái, các tướng sĩ còn săn bắt thú rừng mang về, mới mẻ và ngon miệng hơn đồ ăn trong Yến Kinh, nếu không phải vì nhớ mẫu thân, nàng đều sắp vui đến quên cả trời đất.

Trong phòng, A La đang nói chuyện với Vương đại thẩm thì nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài.

Lúc đầu, nàng chỉ cho là tiếng bước chân của các tướng sĩ tuần tra, bởi vì mấy ngày nay các tướng sĩ luôn không ngừng tuần tra canh gác.

Nhưng sau đó nàng phát hiện, tiếng bước chân đột nhiên ngừng lại, chỉ có tiếng hít thở trầm ổn, nghe hơi quen tai, hình như là Tiêu Kính Viễn.

Vì thế nàng chạy qua mở cửa sổ nhìn ra ngoài, trong bóng đêm thanh lãnh, núi non mông lung dưới ánh trăng nhàn nhạt, ngoài hàng rào rõ ràng có một thân ảnh cao ngất.

Nàng không thấy rõ hắn đang nhìn về hướng nào, cũng không biết về mặt hắn thế nào, nhưng có thể cảm nhận được tư vị tịch mịch.

Núi non tĩnh lặng, hẳn so với núi non còn im lặng hơn.

A La nhất thời không biết nên đóng cửa sổ hay cứ để mở như vậy.

Bên cạnh, Vương đại thẩm vừa nhìn cũng nhận ra: "Đây không phải là Tiểu tướng quân sao?"

Nói xong, bà dường như ý thức được điều gì, cười khuyên nhủ: "Cô nương, đã mấy ngày không thấy tướng quân đến gặp ngươi, chắc là bận rộn đi? Ngày mai sẽ khởi hành về Yên Kinh rồi, muộn như vậy mà hắn còn qua đây, hẳn là có chuyện muốn nói với ngươi đó."

Không biết tại sao, mặt A La đột nhiên nóng lên, thấp giọng nói: "Ta và hắn, vốn cũng chẳng có chuyện gì để nói."

Dứt lời, nàng liền hung hăng muốn đóng cửa sổ.

Nào ngờ Vương đại thẩm ngày xưa đã từng làm bà mối, rất có kinh nghiệm, lập tức lôi kéo tay A La, vừa đẩy nàng ra ngoài vừa nói: "Xung quanh đây cũng không có ai, hắn đã đến rồi thì ngươi tốt xấu gì cũng nên trò chuyện với hắn một chút, dù sao ngươi ta cũng đã cứu ngươi!"

Đẩy A La ra ngoài xong, Vương đại thẩm liền lưu loát đóng cửa lại.

Bà không hề ngốc, đã sớm nhìn ra ánh mắt tướng quân kia nhìn vị tiểu cô nương này, chắc chắn, quả thật là hận không thể nâng trong lòng bàn tay mà sủng đi!

Bà muốn làm người tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Editor: Tường An

"Đại thẩm, đại thẩm, ngươi mở cửa a!" A La không thể tin được Vương đại thẩm cứ như vậy đuổi nàng ra ngoài, nàng chỉ mặc một bộ y phục bình thường, bên ngoài rất lạnh đấy!

Đáng tiếc, Vương đại thẩm căn bản không thèm phản ứng nàng.

"Đại thẩm, tốt xấu gì ngươi cũng phải cho ta vào khoác thêm áo choàng chứ?"

"Không cần, không cần, không lạnh lắm đâu!"

Kỳ thật, trong lòng Vương đại thẩm lại nghĩ, rất lạnh đúng không? Đi tìm Tiểu tướng quân a, ta thấy áo choàng của tướng quân ấm áp cực kỳ, còn làm bằng lông điều đó!

A La bất đắc dĩ đứng ngoài cửa, gió đêm thổi qua, nàng rung mình một cái.

Ngay góc nửa ngày, nàng rút cuộc nhìn không được, chậm chạp nhích đến bên cạnh hàng rào.

"Thất thúc..." nàng kiên trì nhỏ giọng chào hỏi.

"Đã trễ thế này, đi ra làm cái gì?" Tiêu Kính Viễn giống như hoàn toàn không nhìn thấy bộ dáng nàng chật vật bị đuổi ra cửa.

"Cũng không làm cái gì, chỉ nhằm chán muốn ra ngoài tản bộ." Hắn giả vờ không thấy, nàng cũng muốn chừa cho mình chút mặt mũi.

Vừa dứt lời, nàng không khách khí hất xì một cái kinh thiên động địa.

Tiêu Kính Viễn nhíu mày, lập tức cởi áo choàng đưa cho A La.

Dáng người hần tương đối cao, mà nàng, tiểu cô nương mười bốn tuổi nhỏ xinh, lúc này khoác áo choàng của hần nhìn giống như tiểu hài tử mặc quần áo người lớn, đuôi áo choàng lông điều thượng đẳng quét trên mặt đất.

Vừa nhìn liền biết chiếc áo choàng này quý giá, nàng dĩ nhiên không đành lòng để như vậy, đành phải dùng tay xách lên.

"Không sao." hần nhìn thấy động tác của nàng, nhàn nhạt nói.

"Cũng không thể làm bản." bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve áo choàng, cảm xúc mềm mại thoải mái, dưới ánh trăng còn ần ần lóe kim quang, nàng cười nói: "Đây nhất định không phải lông điều bình thường đi?"

"Ân, lúc trước săn được trong núi." Thật ra là lông kim ti điều cực kỳ hiếm thấy, có điều hần không nói ti mi.

"Còn rất dễ nhìn." nàng thật lòng khen ngợi.

Hần không nói chuyện.

Nàng cắn môi, chợt cảm thấy hết sức xấu hổ.

Vốn dĩ là bị buộc phải ra đây, nàng thật sự không biết nên nói gì với hần, nhớ tới hôm trước hần hỏi chuyện định thân, nàng không khỏi suy đoán, chẳng lẽ mẫu thân từng đề cập với hần, muốn cháu hần cưới mình?

Tiêu Kính Viễn cúi đầu nhìn nàng, ánh trăng như nước, chiếu vào khuôn mặt nhỏ trắng mịn của nàng.

Thị lực của hần rất tốt, có thể nhìn thấy cả lông nhưng gần như trong suốt trên trán nàng.

Còn nhìn thấy hai cái răng nhỏ như hai vỏ sò nhẹ nhàng cắn bờ môi hồng nhuận.

Cổ họng hần khô khốc, ngực cũng đau thắt từng trận, hầu kết khẽ động, nhàn nhạt nói: "Ngày mai ta đưa ngươi về Yên Kinh, ngươi có thể gặp được cha mẹ rồi."

Sau khi trở về, gặp lại cha mẹ, hần có thể tưởng tượng được, nàng tất nhiên sẽ vui sướng nhào vào lòng cha mẹ, không nở rời ra. Về phần hần, nàng sẽ lại quên mất, ném hần lên chín tầng mây.

"Ân!" nàng gật đầu thật mạnh, ánh mắt sáng ngời như bảo thạch, "Cảm ơn Thất thúc..."

Tiếng Thất thúc ngọt lịm, kéo dài âm cuối, tựa như đang làm nũng với hần.

Hần nở nụ cười, ngực lại càng đau.

"Vừa nghe có thể về nhà, ngươi liền vui mừng như vậy."

"Mấy ngày qua cực kỳ dày vò, bây giờ tất cả đã thái bình, người nhà cũng bình an, sắp được đoàn tụ, ta đương nhiên vui vẻ!" Nàng tươi cười, đuôi lông mày cong cong.

"Cùng ta đi dạo một vòng không?" hần nhìn nàng, hỏi, thấy nàng có vẻ chần chờ, liền vội vàng bổ sung: "Bọn họ đang nướng thịt, còn đốt rất nhiều lửa trại."

Nghe vậy, lúc này A La mới chú ý thấy cách đó không xa, từng đống lửa trại đã lần lượt cháy lên.

Nàng vẫn còn hơi do dự một chút, nhưng rất nhanh liền gật đầu.

Bất luận là đời trước hay đời này, nàng đều nhu thuận ở nhà làm thiên kim quan gia, rất khó gặp được cảnh đốt lửa trại dã ngoại, sợ là sau này cũng không có cơ hội nhìn thấy nữa.

Hôm nay không có người ngoài, thù hạ của Tiêu Kính Viễn lại là người đáng tin, tại sao nàng không nhân cơ hội thoải mái một chút?

Hai người lập tức vòng qua hàng rào, men theo đường mòn đi về phía lửa trại.

Đầu xuân, vạn vật còn chưa sinh sôi nảy nở, cỏ xuân chôn sâu dưới lớp cỏ khô héo rũ, bọn họ đi trên con đường nhỏ, chớp mũi thoang thoang mũi cỏ khô và mùi hương cách đó không xa bay tới.

A La ngẩng đầu nhìn ngọn núi phía xa, dưới ánh lửa trại, bóng núi non đen nhánh phảng phất như cách một tầng hơi nước, mờ lung mà quý dị.

Ngửa mặt nhìn, trăng đã sắp xuống núi, bầu trời đêm bao la bát ngát.

Mặc cho mọi người cười nói đùa giỡn, mặc cho lửa trại rực cháy, bầu trời đêm chỉ lặng lẽ nhìn mọi việc trên thế gian.

Lần đầu tiên A La nhìn bầu trời đêm trong hoàn cảnh này, A La không khỏi xúc động, trong lòng có chút chua xót, có chút tư vị không nói nên lời.

Trời đất bao la, núi non trùng điệp, nàng mới biết mình thật nhỏ bé.

Sinh tử luân hồi, vì sao nàng trọng sinh sống lại, một lần nữa bắt đầu lại tất cả? Nàng ngẩng đầu nhìn nam tử cao lớn lạnh lùng bên cạnh.

"Thất thúc, người..."

Nàng muốn hỏi, Thất thúc, đời trước người công thành danh toại nhưng vẫn chưa từng kết hôn, người có cảm thấy tiếc nuối hay không? Nếu có thể quay ngược thời gian, người có khả năng thay đổi tất cả hay không?

Nhưng khi nam tử rũ mắt nhìn nàng, nàng lại nói: "Thất thúc, mấy năm người ở Bắc Cương có từng cảm thấy cô đơn hay không, dù sao nơi đó không hề phồn hoa như Yến Kinh."

Nàng nghĩ, bầu trời Bắc Cương nhất định còn bao la rộng lớn hơn bầu trời ngoại ô Yến Kinh, con người đứng dưới trời đêm, trong lòng không biết tịch mịch cỡ nào.

Ánh mắt Tiêu Kính Viễn nhìn bóng hình tiểu cô nương xinh đẹp dưới ánh lửa trại, thanh âm xa xôi như bầu trời đêm rộng lớn kia: "Cô đơn, không liên quan đến ở nơi nào, mà phải nhìn tâm."

Dù thân đang ở Yến Kinh phồn hoa náo nhiệt, vàng son phú quý, tựa vào song cửa sổ nhìn người khác vui vẻ cười nói, chẳng phải càng tịch mịch hơn sao?

"Nhìn tâm?" A La nghi hoặc ngửa mặt nhìn Tiêu Kính Viễn.

Tiêu Kính Viễn lại quay đầu đi, né tránh ánh mắt của nàng.

"Đúng rồi, ta nhặt được cái này trong son trang nhà người."

Dứt lời, hắn xòe tay, lộ ra sợi dây đỏ buộc khóa trường mệnh nàng luôn đeo từ nhỏ.

"Chắc là lúc ấy vội quá nên rơi mất, ta còn tưởng là rơi trên núi, thì ra là Thất thúc nhặt được." Nàng nhin không được cười nói.

Lão tổ tông qua đời đã vài năm, có đôi khi nàng cảm thấy có chút tiếc nuối, lúc trước đồ đạc trong phòng lão tổ tông, ngay cả cái bát nàng cũng không lấy, bây giờ không có cái để tưởng nhớ. Mà cái khóa trường mệnh này, là lão tổ tông đưa cho nàng, cũng là niệm tưởng duy nhất.

"Cảm ơn Thất thúc."

Nàng cười nói như vậy, cho rằng Tiêu Kính Viễn sẽ đưa cái khóa trường mệnh cho nàng.

Nhưng không.

Tiêu Kính Viễn ngồi xổm xuống, thân nhiên nói: "Ta đeo cho người."

A?

A La ngẩn ra, đôi mắt trong veo nổi lên tia nghi hoặc.

Tiêu Kính Viễn chỉ chỉ tảng đá bên đường, ý bảo nàng ngồi xuống.

Mà nàng, ma xui quỷ khiến cũng không cự tuyệt, thật sự theo ý hắn, ngồi xuống.

Sau đó Tiêu Kính Viễn khom người, quỳ một gối rồi nâng tay lên.

Áo choàng của hắn đã đưa cho nàng mặc, lúc này hắn một thân tử bào đơn giản, khí vũ hiên ngang, thân hình cao lớn, cứ như vậy quỳ một chân trước mặt nàng.

Đôi tay âm áp hữu lực nâng chân nàng lên, mặc dù chân nàng mang giày vải dệt thô ráp nhưng lại càng làm nổi bật mắt cá chân trắng nõn mịn màng.

Tiêu Kính Viễn một tay cầm chân nàng, một tay nhẹ nhàng đeo dây khóa trường mệnh vào cổ chân nàng.

Thời điểm thao tác, tay hắn vô tình chạm vào mắt cá chân nàng.

Cảm xúc hơi thô ráp, nóng bỏng, nóng đến mức nàng cơ hồ muốn rụt chân lại.

Nàng ngượng ngùng ngước mắt nhìn hắn, nhưng hắn chỉ rũ mắt, tâm không tạp niệm, chuyên chú giúp nàng buộc dây khóa trường mệnh.

Nàng hít thở sâu, áp chế thấp thỏm trong lòng, quay mặt sang chỗ khác, im lặng chờ đợi thời khắc này kết thúc.

Đây là lần buộc dây mà đời này hẳn làm chậm chạp nhất.

Làm xong, hắn nhẹ nhàng đặt cổ chân trắng mềm của nàng xuống, sau đó thu tay lại.

Hương thơm ngọt ngào của tiểu cô nương vẫn còn quanh quẩn nơi chóp mũi, hắn cũng không đến mức không đứng lên được.

"Xong rồi."

Hắn vừa dứt lời, nàng liền nhanh chóng đứng lên.

Hắn biết nàng xấu hổ, từ góc độ này, hắn có thể nhìn thấy vành tai nàng ửng hồng.

Ánh mắt nàng thậm chí có chút bối rối, mất tự nhiên.

Hắn biết đêm nay mình hơi quá phận, nhưng hắn không hối hận.

Hắn chỉ muốn, gập lại sau bảy năm, tự tay buộc dây khóa trường mệnh cho tiểu cô nương kia.

"Thất thúc..." nàng thấy hắn xoay người, đứng quay lưng lại với mình, cảm thấy bóng dáng kia có chút lạnh ngạnh.

Ngữ khí của nàng mang theo tia cầu xin, bởi vì nàng cũng không rõ Tiêu Kính Viễn rốt cuộc là làm sao.

Lúc lạnh lúc nóng

"Đi thôi, sắc trời đã muộn, nữ hài tử ở ngoài sẽ không tốt, ta đưa ngươi trở về."

"Được..."

Đi tới cạnh hàng rào, A La đưa mắt nhìn Tiêu Kính Viễn, cảm thấy mình hẳn là nên nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Editor: Tường An

Trên đường đi, Tiêu Kính Viễn vẫn trầm mặc, nàng bỗng ý thức được, có lẽ đây là lần cuối cùng hai người ở chung. Đi hết đoạn đường này, ngày mai hẳn sẽ đưa nàng về Yên Kinh, từ nay về sau, kiều quy kiều, lộ quy lộ (ai đi đường nấy), nàng là nữ nhi Bình bộ thị lang, hắn là trọng thần triều đình, là trụ cột của Tiêu gia, không còn dây dưa gì nữa.

Đời trước nàng gả cho Tiêu Vĩnh Hân, cơ hồ không có liên quan gì với hắn, chứ đừng nói chỉ là đời này nàng căn bản sẽ không có khả năng gả vào Tiêu gia, càng tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ gì.

"Làm sao?" Tiêu Kính Viễn cảm thấy nàng đi chậm lại, càng lúc càng chậm, cuối cùng ngừng hẳn.

"Thất thúc... ta, hình như ta có chuyện muốn nói với ngươi." nàng nắm chặt áo choàng lông điều, vắt óc suy nghĩ.

"Nói."

"Cái kia... cái kia..." nàng cố gắng suy nghĩ một phen, rốt cuộc mở miệng: "Có phải ngươi có một vị bằng hữu họ Kha hay không?"

Trong trí nhớ của nàng, khi Tiêu Kính Viễn tầm mười bốn mười lăm tuổi thì quen một vị du hiệp là thần y, mà vị thần y này có thể chữa trị mắt cho ca ca.

"Kha? Không biết."

"Ách... vậy sao." nàng hơi thất vọng.

Tiêu Kính Viễn đương nhiên nhìn ra tia thất vọng trong mắt nàng, im lặng một lát, hắn hỏi: "Đó là ai?"

"Thất thúc đã không biết hắn, thôi quên đi." tuy nói vậy nhưng thanh âm nàng rõ ràng mang vẻ thất lạc.

"Nói cho ta biết, đó là ai?"

A La nghe Tiêu Kính Viễn truy hỏi, đành phải nói: "Là một vị đại phu, ta cho rằng Thất thúc biết hẳn, nhưng Thất thúc nói không biết hẳn, vậy chính là ta nghĩ sai rồi."

"Đại phu họ Kha kia là người thế nào?"

A La không ngờ hẳn hỏi kỹ như thế, chuyện này phải nói với hẳn thế nào đây? Nghĩ nghĩ, nàng đành nói: "Ta cũng chỉ nghe nói có một vị thân y du tẩu ở vùng Bắc Cương, có lẽ hẳn có thể chữa mắt cho ca ca, cho nên mới thuận miệng hỏi Thất thúc xem có quen biết hẳn hay không mà thôi."

Tiêu Kính Viễn gật đầu, không nói nữa.

Lúc này, A La chạy tới trước cửa, cởi áo choàng trả lại cho Tiêu Kính Viễn: "Thất thúc, trà cho ngươi."

Tiêu Kính Viễn cảm lấy: "Ngươi về phòng nghỉ ngơi đi, sáng mai chúng ta sẽ về kinh, phải dậy sớm một chút."

"Được."

Nằm trên giường, A La lăn qua lộn lại không ngủ được.

Trong đầu nàng không ngừng nhớ lại vẻ dị thường của Tiêu Kính Viễn tối nay, nghĩ thế nào cũng không thích hợp.

Hắn rốt cuộc có tâm tư gì?

Rừng sâu truyền đến tiếng sói tru, một tiếng lại một tiếng khiến lòng người run sợ, ngẫu nhiên còn có tiếng côn trùng kêu xuyên qua khe cửa sổ.

A La thở dài, lật người xong, trong lòng nàng vừa động.

Lặng lẽ dựng lỗ tai, dùng thính giác hơn người của mình, bắt đầu nghe ngóng động tĩnh của Tiêu Kính Viễn.

Kỳ thật, làm như vậy có chút hồ thẹn, cứ cảm thấy như đang làm chuyện xấu, có điều, bây giờ A La cũng bất chấp.

Nàng cảm thấy tối nay Tiêu Kính Viễn rất thần bí, hẳn không thể cạy đầu hắn ra xem bên trong giấu cái gì.

Nghĩ vậy, nàng lắng tai nghe động tĩnh xung quanh.

Ngoài tiếng sói tru, tiếng côn trùng kêu, còn có tiếng thú con hừ hừ rên khẽ, tiếng gió lạnh thổi qua rừng sâu, tiếng tuyết động tí tách...

Gần hơn một chút là tiếng ngáy của các tướng sĩ, tiếng nói chuyện, đùa giỡn, khoa tay múa chân, còn có tiếng vài tướng sĩ vụng trộm chơi bài.

A La thất vọng cắn môi, vẫn tiếp tục tĩnh tâm lắng nghe.

Đúng lúc này, một thanh âm khác thường truyền vào tai nàng.

Đó là tiếng động của một người đang múa kiếm.

Kiếm khí sắc bén xé rách bầu trời đêm, nhanh chóng mãnh liệt, kèm theo đó là tiếng thở hổn hển của nam nhân.

Nam nhân kia hẳn là có mặc áo choàng, bởi vì nàng nghe thấy tiếng tay áo phản phật trong gió.

Có lẽ tâm tình nam nhân kia không được tốt, mỗi động tác đều như đang phát tiết tức giận, hoặc là bất đắc dĩ chăng?

A La nhắm mắt lại, thả lỏng tâm thần, cố làm bản thân không tiếp tục nghe âm thanh này nữa.

Chẳng biết lại sao, nàng biết, nam nhân kia chính là Tiêu Kính Viễn.

Tối nay, Tiêu Kính Viễn đầu tiên là đứng chỗ hàng rào thật lâu, kế tiếp là cùng nàng đi dạo một vòng rồi đưa nàng về phòng, sau đó lại một mình ra ngoài luyện kiếm, còn luyện nhanh chóng sắc bén như vậy.

Nhưng đã nghe thấy âm thanh này rồi, dù nàng làm thế nào cũng không thể bỏ ngoài tai được.

Nàng cố ý nghe tiếng gió đêm, tiếng sói tru trong rừng sâu, thậm chí là tiếng ngáy của các tướng sĩ, nhưng vẫn không thể nào bỏ qua động tĩnh của Tiêu Kính Viễn.

Tiếng luyện kiếm của hắn vừa nhanh vừa mạnh như muốn xé rách không khí, rõ ràng truyền vào tai nàng, không để cho nàng được yên giấc.

Một đêm này, nàng nhắm mắt, nghe tiếng hít thở của nam nhân kia, mãi cho đến rất khuya.

Trong mộng, nàng dường như nghe được hân khê khằng nỉ non một cái tên.

A La.

Hôm sau, A La không gặp Tiêu Kính Viễn.

Tối qua nàng chưa ngủ đủ, cả đêm chỉ nghe thấy tiếng hít thở và tiếng tim đập của Tiêu Kính Viễn, cho nên lúc này, nàng ỉu xiu tựa người vào kiệu, không hề có chút phản ứng nào với tiếng lòng của người ta.

Về phần Tiêu Kính Viễn đang ở đâu, nàng không muốn biết chút nào, tốt nhất là cách nàng xa một chút, càng xa càng tốt, xa đến mức nàng không nghe được thanh âm của hân.

Đường về kinh thành cũng không quá xa, chưa tới nửa ngày đã về đến cửa thành.

A La từ trong kiệu đi ra, thấy trước cửa thành có rất nhiều tướng sĩ canh gác, nàng biết đây là vì tân hoàng vừa đang cơ, trong ngoài Yên Kinh còn chưa yên ổn, còn dư đảng của vài vị hoàng tử trốn thoát, dĩ nhiên phải nghiêm tra.

Cũng may, ba chữ "Tiêu Kính Viễn" dùng tốt vô cùng, chỉ cần báo ra ba chữ này, kiệu của nàng liền thuận lợi thông qua.

Vừa vào cửa thành đã thấy phụ thân mang người đến đón.

A La đã lâu không gặp phụ thân, vui sướng nhảy xuống kiệu, trực tiếp chạy qua.

Diệp Trường Huân trải qua trận cung biến này, tất nhiên lo lắng vô cùng, bây giờ thể tử đã gặp lại thể tử, nữ nhi cũng bình an trở về, hân cảm bả vai nữ nhi, vui mừng nói: "A La, một nhà chúng ta lại có thể đoàn tụ rồi!"

Sau đó, Diệp Trường Huân đỡ nữ nhi lên kiệu, rồi quay lại cảm tạ Tiêu Kính Viễn.

Án tượng của Diệp Trường Huân đối với Tiêu Kính Viễn vẫn dừng lại ở lần gặp gỡ bất ngờ từ bảy năm trước.

Tiêu Kính Viễn và Tôn đại nhân Binh bộ thượng thư tiền nhiệm là bạn thân chí giao, mà lệnh điều mình về Yên Kinh năm đó chính là vị Tôn đại nhân này đề lên cho Hoàng thượng.

Hân đoán được, hân là Tiêu Kính Viễn giúp hân nói chuyện, Tôn đại nhân cũng từng ám chỉ với hân.

Diệp Trường Huân không biết vì sao Tiêu Kính Viễn lại giúp mình, vì giao tình của Tiêu gia và Diệp gia, hay là vì cái khác?

Nhưng bất luận thế nào, hân là một người có ân tất báo, huống chi lần này Tiêu Kính Viễn còn cứu nữ nhi bảo bối của hân.

Diệp Trường Huân lập tức ôm quyền: "Tiêu tướng quân, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, hôm nay Trường Huân liền không nhiều lời, ngày khác nhất định tới cửa cảm tạ."

Tiêu Kính Viễn dĩ nhiên nhìn thấy ánh mắt vui sướng của A La khi vừa gặp Diệp Trường Huân, ánh mắt đó hoàn toàn khác với khi gặp hân.

Mặc dù lấy mình so sánh với phụ thân người ta, thật sự có chút đáng cười.

Tiêu Kính Viễn cũng vội vàng ôm quyền, trầm giọng nói: "Diệp đại nhân nói chi vậy, giặc cỏ tác loạn, nguy hại dân chúng, Kính Viễn phụng lệnh Thái hậu tiêu diệt tàn quân, vốn là bổn phận. Về phần tới cửa cảm tạ, càng là đề cao Tiêu mỗ, ta từng đóng quân Bắc Cương, Diệp đại nhân canh giữ nhiều năm ở Nam Cương, ta và người lại cùng làm quan triều đình, một nam một bắc, giờ đây hữu duyên gặp tại Yên Kinh, không bằng chọn một ngày tốt, ta và người uống với nhau vài ly."

"Ha ha ha, Tiêu tướng quân nói chuyện thật tiêu sái, nếu vậy, mấy ngày nữa, ta sẽ mang một vò rượu ngon Nam Cương đến, nhất định cùng tướng quân không say không về."

Hẹn ngày tốt cùng uống rượu xong, hai người lại nói chuyện với nhau một lúc, Tiêu Kính Viễn cáo từ Diệp Trường Huân, cười chiến mã rồi đi.

Đi được một đoạn, hân nhìn không được quay đầu nhìn lại, thấy cổ kiệu của nàng đã đi tới đầu đường, lúc này vừa vắn biến mất sau ngõ nhỏ.

Bên này, A La về đến nhà, còn chưa vào cửa đã thấy Ninh thị và Diệp Thanh Việt ra đón, ngay cả Diệp Thanh Xuyên cũng đứng ở cửa chờ A La.

Ninh thị vừa gặp lại nữ nhi liền nhào tới ôm chặt, đau lòng khóc lên.

"Nữ nhi ngọc, làm ta lo lắng gần chết!" Ninh thị cắn răng nói, vừa tức vừa đau lòng.

Nói thế nào A La cũng là nữ hài tử, lỡ như có sơ suất gì, đời này coi như xong rồi, sớm biết phải lo lắng hải hùng như vậy, còn không bằng mọi người cùng nhau chạy trốn!

A La thấy mẫu thân khóc lóc nỉ non, cũng đau lòng, cố ý cười hi hi đùa với mẫu thân.

"Nương, ngài xem, ta ngoại trừ mặc bộ quần áo vải thô này, làm gì có chút thương tích nào a! Lại nói, ta đúng là phúc lớn mạng lớn, được hộ vệ che chở trốn đến một nông hộ, ta ở đó mấy ngày, căn bản không phải chịu đau khổ gì cả."

A La nói nhẹ nhàng bằng quơ, lược qua mấy ngày chật vật bị tàn quân truy đuổi, chỉ nói khoảng thời gian ở nông hộ.

Ninh thị nghe vậy, ngừng khóc, nhưng sau khi vào phòng, vẫn ôm A La, cẩn thận xem xét một phen, thấy nàng tinh thần hoàn hảo mới yên tâm.

Kỳ thật, vết thương trên người A La vẫn chưa khỏi hẳn, may mắn là không ở trên mặt, không bị mẫu thân nhìn thấy mà thôi.

Lúc này, Diệp Trường Huân đi vào, nói chuyện Tiêu Kính Viễn đã cứu A La, lại nói mấy ngày nữa sẽ tới cửa cảm tạ.

Ninh thị có chút ngoài ý muốn, không khỏi nhú mày: "Nếu chàng qua đó, xem ra ta cũng phải đi cùng rồi."

Diệp Trường Huân nói: "Tiêu Thất gia còn mẹ già, ta đi tiếp Tiêu Kính Viễn, nếu nàng có thể bồi lão tổ tông Tiêu gia cũng tốt."

Ninh thị khề thờ dài: "Ta vốn không muốn đến nhà hán, Tiêu gia sợ là một lòng ngóng trông có thể kết thân với A La nhà chúng ta đó."

Diệp Trường Huân nghe vậy, sờ sờ cằm, nghiêm túc suy tư một phen: "Thật ra, Tiêu gia cũng có vài nhân tuyển tốt, miễn cưỡng có thể xứng đôi với A La nhà chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

A La vừa nghe liền nóng nảy, vội nói: "Cha nói gì vậy, Tiêu gia tốt chỗ nào chứ, ta thấy nhà bọn họ đường huynh đệ quá nhiều, về sau nếu thật sự gả qua, còn không biết bao nhiêu chuyện phiền lòng! Hơn nữa, trong đám thiếu gia Tiêu gia, ta không nhìn trúng người nào, không phải quá đen thì chính là quá trắng, không phải quá béo thì là quá gầy!"

Nàng không tiếc lời chê bai, hạ thấp Tiêu gia, dù thế nào cũng không muốn lần nữa bước vào cửa Tiêu gia!

Đời trước hồ đồ, chỉ nghĩ rằng lão tổ tông tốt, mẹ chồng cũng tốt, trượng phu lại càng tốt, kết quả thì sao, nàng vô duyên vô cớ bị giam dưới thủy lao 17 năm, vậy mà không có một người phát hiện?

Huống hồ, Tiêu gia là hầu môn phú quý, tại sao lại có thủy lao? Điều này càng không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Trường Huân chẳng qua chỉ thuận miệng nói mà thôi, ai ngờ nữ nhi nóng nảy như vậy, quả thật vội muốn giơ chân rồi, lập tức nói: "Tiêu gia không tốt, Tiêu gia không tốt, không tốt là được!"

Hắn giờ đây đã qua ba mươi, làm Binh bộ thị lang trong triều, bên ngoài còn có chút khí thế uy nghi, nhưng ở trước mặt thê tử và nữ nhi bảo bối thì chẳng có uy nghi gì đáng nói.

A La thấy phụ thân như vậy, mỉm cười cười, quay đầu nói với mẫu thân: "Tóm lại là ta không thích! Ta còn nhỏ gấp cái gì, chờ đến khi ta mười bảy mười tám tuổi rồi nói cũng không muộn!"

Đời trước nàng mười bảy tuổi thì mang thai sinh con, sau đó gặp chuyện không may, nếu đời này có thể thay đổi, nàng có thể yên tâm hơn một chút.

Ninh thị thở dài: "Ngươi a, sắp cập kê rồi mà còn tính khí tiểu hài tử, truyền đi sẽ khiến người ta chê cười."

Diệp Thanh Xuyên vẫn luôn trầm mặc không nói, lúc này nghe vậy cũng góp lời: "Kỳ thật A La nói cũng đúng, không cần thành thân gấp gấp như vậy, ở nhà thêm hai năm, nàng cũng tự do tự tại."

Diệp Thanh Việt cũng bỗng nhiên lên tiếng: "Đúng a, ca ca nói có lý! Bộ dáng tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, cho dù mười bảy mười tám cũng không lo việc hôn nhân, cả nhà chúng ta không xa nhau thật tốt biết bao, cứ muốn sớm gả đến nhà người ta làm gì!"

Lời này làm Ninh thị lắc đầu liên tục: "Các người a, một đám lớn nhỏ, đều là cái tính tình này!"

Diệp Trường Huân thấy vậy, giải quyết dứt khoát: "Được rồi, vậy không vội hôn sự của A La, nhưng Tiêu gia thì vẫn phải đi, lần này ít nhiều gì cũng nhờ có người ta, nếu không A La nhà chúng ta chỉ sợ phải chịu khổ."

Ninh thị ngẫm lại cũng đúng, thuận tiện nói: "Mấy ngày trước ta mới mua một hộp trân châu, ta thấy cho lão nhân gia dùng là tốt nhất, tặng cho lão thái thái Tiêu gia, hẳn là bà sẽ thích."

Diệp Trường Huân mỗi khi có thứ gì tốt đều giao cho Ninh thị, lúc này nghe nàng nói vậy, đương nhiên không có đạo lý không đồng ý, liền theo ý nàng.

A La thấy cha mẹ quyết định đến Tiêu gia, sợ là nàng cũng phải đi cùng, trong lòng không khỏi hơi sợ hãi.

Nhưng nghĩ lại, đời này nàng có cha mẹ, đệ đệ, có cha mẹ yêu thương, cần gì phải ngại những chuyện này? Nếu đời trước, người muốn mưu hại nàng thật sự là Kha Dung, hiện tại nàng tìm kiếm manh mối, tra ra chân tướng, nói không chừng còn có thể báo thù cho mình đời trước.

Nghĩ vậy, A La không bận khoăn nữa.

Hôm đó, A La cùng cha mẹ và ca ca, đệ đệ đến Tiêu gia bái phỏng, tất nhiên được nhiệt tình chiêu đãi.

Lão thái thái Tiêu gia vừa thấy A La liền vui vẻ kéo nàng qua quan sát một phen, cuối cùng thở dài: "Nhìn bộ dạng này, càng lớn càng xinh, như hoa như ngọc, nếu mỗi ngày ta đều nhìn thấy người, cũng có thể sống lâu thêm vài năm!"

Lời này chọc mấy người xung quanh cười rộ lên, Ninh thị biết nữ nhi mình không thích kết thân với Tiêu gia, cho nên chỉ cười cười khen ngợi mấy tý muội Tiêu gia, lại không đáp lời Tiêu lão thái thái nói.

Dùng bữa trưa xong, đám nữ quyến liền rủ nhau đi chơi bài, A La cảm thấy không thú vị, đi theo Lục cô nương Tiêu gia ra ngoài dạo chơi, kỳ thật cũng không có gì để xem, hôm nay trời lạnh, hoa cũng đã tàn, còn hàn mai thì chưa tới mùa hoa nở.

"A La, người cùng ta đi xem bạch lộc đi, ta nhớ lúc trước là người nghĩ ra cách cứu chúng nó đó, bây giờ chúng nó đều trưởng thành rồi, năm ngoái còn sinh hai con bạch lộc non."

A La nghe vậy liền hứng trí, lập tức theo Lục cô nương đi qua, ai ngờ nửa đường đụng phải bọn Tiêu Vinh Trạch.

Thì ra bọn Tiêu Vinh Trạch đang luyện võ ngoài sân, Diệp Thanh Việt thích chơi đùa, nói muốn so đấu với bọn hắn.

Giờ đây, Tiêu Vinh Trạch đã là thiếu niên lang 15 tuổi, sao có thể khi dễ một tiểu hài tử bảy tuổi, cho nên cố ý nhường, nào ngờ sau vài hiệp liền phát hiện, Diệp Thanh Việt mới bảy tuổi mà khí lực hơn người, còn có chút bản lĩnh. Bây giờ còn nhỏ, sau này lớn hơn một chút, sợ là mình cũng không theo kịp.

Vài huynh đệ Tiêu gia khác cũng nhìn ra, không khỏi sợ hãi than, mỗi người lần lượt lên đấu, nói muốn so thử mấy chiêu. Diệp Thanh Việt xưa nay hiếu chiến, hằng ngày ở nhà chỉ có ca ca vẫn nhã thích đọc sách và tỷ tỷ tay trái gà không chặt, đâu có ai chịu tỷ thí với hắn, lúc này hắn lập tức hưng phấn triển khai tư thế.

"Hôm nay Diệp Thanh Việt tiếp các vị đại hiệp, chúng ta cùng luận bàn một phen!"

Hắn tuổi còn nhỏ mà ôm quyền nói một câu này, thật sự chọc mọi người cười không ngừng.

Tiêu Lục cô nương và A La thấy vậy, quyết định không đi xem bạch lộc nữa, dứt khoát ở lại xem bọn hắn so võ nghệ.

A La đang say sưa xem thì thấy Tiêu Vinh Hân và Kha Dung đi tới, hai người sóng vai mà đứng, ngẫu nhiên nói vài câu gì đó, nhìn có vẻ thân thiết.

Tiêu Lục cô nương tính tình sáng sủa hoạt bát, thấy A La nhìn bên kia liền cười nói: "Vinh Hân ca ca xưa nay đối với Kha Dung tỷ tỷ rất tốt, ta còn thường xuyên trêu ghẹo hắn, có biểu muội liền quên đường muội!"

A La mỉm môi nở nụ cười, không nói chuyện.

Đời trước, nàng thật sự không biết quan hệ giữa Kha Dung và Tiêu Vinh Hân tốt như vậy, trong ấn tượng của nàng, ánh mắt Tiêu Vinh Hân nhìn Kha Dung luôn giống như nhìn người xa lạ.

Rốt cuộc là đời trước nàng nhìn nhầm, hay là đời này đã khác đi?

Mà Tiêu Vinh Trạch từ sau khi luận bàn với Diệp Thanh Việt, vẫn đứng bên cạnh nhìn các huynh đệ so chiêu với Diệp Thanh Việt, nhìn bọn họ ban đầu khinh thường Diệp Thanh Việt, sau đó bị hắn chèn ép vào một góc, không khỏi buồn cười.

Thấy A La đi qua bên này, Tiêu Vinh Trạch liền một lòng một dạ hướng về phía A La.

Nào ngờ A La không hề nhìn hắn, ngược lại đắm chiêu nhìn Tiêu Vinh Hân và Kha Dung.

Tiêu Vinh Trạch thấy vậy, trong lòng không biết là tư vị gì. Hắn năm nay đã mười lăm tuổi, nếu là thiếu gia gia giáo không nghiêm thì bên cạnh đã sớm có vài nha hoàn hầu hạ rồi. Tiêu gia lại khác, không cho phép thiếu gia chưa thành thân dính vào chuyện phong nguyệt, là đệ tử Tiêu gia thì phải sống độc thân đến khi cưới vợ.

Thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi độc thân, chính là thời điểm suy nghĩ vẩn vơ, huống hồ A La xinh đẹp như thế, Tiêu Vinh Trạch từ nhỏ đã nhìn trộm, thậm chí hắn còn lên đề cập với mẫu thân, nói mình muốn cưới A La Diệp gia.

Hôm nay gặp lại, A La ngày càng thanh lệ tuyệt trần, bọn tỷ muội trong nhà căn bản không thể so sánh được.

Người khác cứ nói Kha Dung cực kỳ giống A La, nhưng hắn lại không cảm thấy vậy.

Kha Dung làm sao xinh đẹp, khả ái bằng A La chứ.

Ngay cả bộ dáng bữu môi của A La cũng hết sức động lòng người, đôi môi nhỏ nhắn như nụ anh đào mới nở, khiến người ta hận không thể gặm một cái.

Tiêu Vinh Trạch nhìn A La, lại nhìn Tiêu Vinh Hân, tiến lên nói: "Tam cô nương, bên này gió lớn, cẩn thận cảm lạnh, nếu ngoại muốn xem bọn họ so chiêu, chỉ bằng vào trong lương đình đứng, bên đó tầm nhìn tốt, cũng có núi đá chắn gió."

Tiêu Lục cô nương nghe vậy, nhướn mày cười cười, kéo tay A La: "Có người muốn làm người tốt, chúng ta vẫn nên nghe hắn đi!"

Ai ngờ bọn họ đi qua lương đình thì gặp Tiêu Vinh Hân và Kha Dung cũng vừa đến nơi.

Lương đình không lớn, làm sao chứa được nhiều người như vậy, hai nhóm người gặp nhau trước lương đình, tình cảnh có chút xấu hổ.

Nếu là trước kia, A La tất nhiên sẽ không so đo, một cái lương đình mà thôi, nhường cho bọn họ là được.

Nhưng bây giờ, chẳng biết tại sao khi nhìn thấy Tiêu Vinh Hân che chở Kha Dung, nàng liền chỉ cười mà không nói, nhu thuận cúi đầu xuống xem như không biết.

Dù sao đi nữa, nàng chắc chắn sẽ không chủ động mở miệng né tránh!

Kha Dung thấy vậy, đành phải nói: "Lương đình bên này không lớn, Vinh Hân ca ca, chúng ta qua chỗ tàng cây kia ngồi đi."

Không ngờ Tiêu Vinh Hân lãnh đạm đảo mắt qua A La, khẽ nhíu mày: "Vì sao, chỗ tàng cây làm sao sạch sẽ bằng lương đình?"

Hắn vừa nói lời này, mọi người hơi lúng túng.

Tiêu Vinh Trạch nhìn không được: "Vinh Hân, ngoại nói cái gì!"

Tiêu Vinh Hân khiêu khích nhìn Tiêu Vinh Trạch: "Ta nói là, chỗ tàng cây không sạch sẽ bằng lương đình, thế nào, ta nói sai sao?"

Tiêu Vinh Trạch: "Ngoại!"

Hắn cũng không phải loại người ác ngôn ác ngữ, nhưng khi nhìn thấy huynh đệ mình không nể mặt A La như vậy, khó thở nói: "Ngoại đúng là càng ngày càng kỳ cục!"

Lục cô nương cũng nói: "Mà thôi, Nhị ca có bệnh, cho đến nay vẫn không tốt lên, chúng ta đừng so đo với hắn, đi chỗ khác là được!"

Nói xong, liền kéo tay A La muốn rời đi.

A La đương nhiên nhớ tình cảnh ở Tiêu gia năm ấy, không ngờ đã qua bảy năm, Tiêu Vinh Hân vẫn như cũ, che chở Kha Dung biểu muội của hắn, ngược lại vừa gặp mình đã xù lông nhím.

Hôm nay hắn nói như vậy, rõ ràng là cố ý làm nàng xấu hổ.

Trong lòng nàng trầm xuống, cẩn thận đánh giá hắn.

Thiếu niên mười lăm tuổi, một thân bạch y, tóc đen như mực, tuấn mỹ như trích tiên.

Người này nàng đã từng rất quen thuộc, bởi vì hắn sẽ nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, sủng nịnh cưng chiều, không nỡ để nàng nhận một chút ủy khuất nào.

Khi đó, chỉ cần nàng khẽ nhíu mày, hắn đều sẽ hỏi rõ nguyên nhân.

Chẳng qua, đời này hắn đã sớm thay đổi, chỉ chừa lại cho nàng ánh mắt thanh lãnh như băng sương vạn năm.

Tiêu Vinh Hân dĩ nhiên cũng cảm nhận được tầm mắt A La, hắn nhìn sang, ánh mắt lạnh lùng như nhìn một cọng cỏ ven đường.

A La neho mắt, trong lòng thâm cười lạnh, xoay người kéo tay Lục cô nương rời đi.

Đời này sống lại, nàng vẫn luôn không muốn giống như đời trước, nhưng thật sự không ngờ Tiêu Vinh Hân lại xem nàng như kẻ thù!

Hắn muốn thế nào?

Chuyện đời trước, hắn rốt cuộc biết cái gì?

Lục cô nương và Tiêu Vinh Trạch xấu hổ xin lỗi, Tiêu Vinh Trạch còn nói: "Tam cô nương, bên này gió lớn, cũng chẳng có gì để chơi, chỉ bằng ta dẫn các người qua sân Thất thúc, Tiểu Thương Lan bên đó vừa nở rất đẹp."

Thất thúc? A La vừa nghe, nhất thời muốn chùn bước.

Nhưng bên đó có Tiểu Thương Lan nên nàng có chút do dự, nàng vẫn luôn thích Tiểu Thương Lan, loài hoa thanh nhã nở vào ngày đông.

Lục cô nương thấy thế, liền kéo tay A La: "Đi, đi xem một chút đi!"

A La nghĩ tới Tiểu Thương Lan, cũng đi theo.

Nào ngờ đi chưa được bao xa, nàng bỗng nhiên nghe thấy tiếng đàn.

Sắc mặt nàng trắng bệch như giấy, toàn thân lạnh lẽo.

Nàng chậm rãi quay đầu lại, trong lương đình, Tiêu Vinh Hân nâng ngón tay thon dài, nhẹ nhàng khảy dây đàn.

Hắn đàn, chính là khúc Hầu La Hương.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

"A La, ta vì nàng đàn khúc Hầu La Hương, đời này kiếp này cũng chỉ đàn cho nàng."

Thanh âm nhu hòa ấm áp, vượt qua sinh tử, lọt vào tai nàng.

Thanh âm đó không ngừng quẩn quanh đáy lòng nàng.

Mười bảy năm đau khổ dưới thủy lao, nàng chưa từng hoài nghi, cho dù nàng chết thảm trong thủy lao nhưng đáy lòng nàng vẫn luôn tồn tại một ý niệm, Vinh Hân ca ca sẽ đến cứu nàng.

Nhưng bây giờ thì sao, nàng rốt cuộc hiểu rõ, Hầu La Hương không phải đàn vì nàng.

Hắn cũng không có khả năng vĩnh viễn là cái gì của nàng.

Thậm chí có lẽ chưa từng là của nàng.

"Tam cô nương, người làm sao vậy, sao tư đứng lại khóc?" Tiêu Lục cô nương kinh hãi.

Tiêu Vinh Trạch cũng hoảng, vội vàng nói: "Có phải người vẫn muốn đến chỗ lương đình không? Hay là người, người..."

Hắn nhìn Tiêu Vinh Hân trong lương đình, lại nhìn giọt nước mắt trong suốt trên mặt A La, trong lòng đã có suy đoán: "Người đừng để ý, Nhị ca ta chính là người như vậy, hắn không cố ý nhắm vào người đâu, người đừng khóc..."

A La cười cười, lắc đầu, lau nước mắt.

Nàng không khóc vì A La đời này, A La đời này căn bản vô tình với Tiêu Vinh Hân.

Nàng chỉ cảm thấy khó chịu thay A La đời trước mà thôi.

Trong lòng trong mắt Tiêu Vinh Trạch đều là giai nhân, nhìn A La khóc, tim hắn cũng run lên, hận không thể lôi Tiêu Vinh Hân ra đánh một trận.

Thấy A La lau nước mắt, gượng cười, trong lòng hắn vừa chua xót, vừa ghen tuông, lại đau lòng.

Từ nhỏ đến lớn, hân chưa bao giờ giống như hôm nay, hân không thể đánh Tiêu Vinh Hân một trận, bắt hân quỳ xuống nhận lỗi với A La!

Càng hân không thể trực tiếp nói cho A La biết, tên hỗn đản kia chẳng qua bộ dáng tốt một chút thôi, thật ra căn bản không phải thứ gì tốt.

Nhưng cuối cùng hân không dám lỗ mãng, chỉ có thể cố gắng đè nén, cùng Lục muội muội và A La đi xem Tiểu Thương Lan.

Đoàn người đi đến Minh Hiền viện của Tiêu Kính Viễn, lại thấy cửa viện đóng, may mà Tiểu Thương Lan được trồng ở ngoài sân. Thời điểm này đúng lúc hoa nở, đóa hoa trắng nõn như bạch ngọc, thanh lệ, long lanh, khẽ lay động trong gió đông.

Kỳ thật, trong lòng A La có chút kinh ngạc, cũng không rõ, nam tử như Tiêu Kính Viễn mà lại trồng Tiểu Thương Lan, đôi trước nàng cũng không biết là hân đã từng trồng.

"Đây là Thất thúc tự tay trồng, không có gì mà hân không làm được!" Lục cô nương Tiêu Vinh Tuyền hiển nhiên cực kỳ sùng kính vị Thất thúc này.

"Đúng vậy, võ công của ta cũng do Thất thúc dạy, lại nói, tiểu tử Thanh Việt xem ra rất có hứng thú với võ công, nếu như có cơ hội, có thể nhờ Thất thúc chỉ điểm hân một chút."

Tiêu Vinh Trạch thật lòng muốn tốt cho Diệp Thanh Việt, cũng vì muốn thân cận hơn với Diệp gia, lấy lòng A La.

A La lại không có tâm tư này, võ công của phụ thân cũng không kém, nói thế nào cũng không đến mức nhất định phải nhờ Tiêu Kính Viễn chỉ điểm.

Mấy người đang nói chuyện thì nghe có thanh âm từ xa truyền đến, vừa quay đầu liền nhìn thấy Tiêu Kính Viễn cùng Diệp Trường Huân đi tới.

Hai người vốn dĩ ngồi trên bàn rượu trò chuyện trần thủ biên cương, bởi vì hợp ý, lại nói đến đề tài rượu nên Tiêu Kính Viễn muốn mang rượu dao hồng từ Bắc Cương mang về cho Diệp Trường Huân ném thử, liền dẫn hân về viện mình.

Từ xa, hai người đã nhìn thấy bọn A La.

Diệp Trường Huân cười ha ha nói: "A La, sao ngươi cũng đến chỗ Thất Gia?"

A La liếc Tiêu Kính Viễn bên cạnh, đáp: "Là Lục cô nương nói bên này có Tiểu Thương Lan, ta liền theo nàng qua xem một chút."

"Aizz, thật là nha đầu không hiểu chuyện!" Diệp Trường Huân cười, nói với Tiêu Kính Viễn: "Tiểu nha đầu này ngày thường yêu thích hoa cỏ, ta nghe nương nàng nói, nàng thích nhất là Tiểu Thương Lan này, lần trước không biết nhìn thấy ở nhà ai, trở về còn đòi trồng cho bằng được, nhưng mà, hoa này không phải nói trồng là trồng được."

Tiêu Kính Viễn đảo mắt qua A La, ánh mắt kia xa lạ như đang nhìn văn bối của bằng hữu vậy.

"Diệp huynh, nếu lệnh ái thích Tiểu Thương Lan, ngày mai ta cho người mang mấy cây qua là được."

"Vậy sao được, quân tử không đoạt thứ người khác thích, huống chi, nàng là tiểu hài nhi thì biết cái gì, dù thích cũng không được bao lâu, nói không chừng mấy ngày sau liền không thích!"

Tiêu Kính Viễn liếc nhìn A La, thấy nàng ním môi, cúi đầu không nói một tiếng.

Hôm nay nàng mặc váy đồ như ý, nổi bật làn da trắng nõn, thân hình lại yếu điệu nhỏ nhắn, khoanh tay đứng đó, so với Tiểu Thương Lan còn thanh nhã, tú lệ hơn.

Vì nàng cúi đầu, hân chỉ có thể nhìn thấy hàng lông mi nhẹ nhàng chớp chớp, đôi môi hồng đào hơi chu lên.

Kỳ thật, không cần nghĩ cũng biết trong lòng nàng rất muốn, chỉ không nói ra mà thôi. Nếu thật sự không cho, nói không chừng nàng sẽ oán liếc người, giống như người đã làm chuyện gì xấu xa.

"Chẳng qua là lúc trước tùy ý gieo trồng mà thôi, không ngờ lại tươi tốt như vậy, thật ra trồng ở chỗ ta cũng không thích hợp, ta không phải người yêu hoa, đưa cho Tam cô nương cũng tốt."

Bên cạnh, Tiêu Vinh Trạch cũng xen lời: "Diệp thúc thúc, Tam cô nương thích thì người cứ nhận đi, chỉ là vài cây hoa mà thôi."

Hân đúng là biết nhờ phúc của người ta.

Diệp Trường Huân thấy vậy cũng không từ chối nữa, sáng khoái nhận lấy, dù sao nữ nhi mình cũng rất thích.

Mấy người lại trò chuyện một lát rồi cùng vào phòng, Diệp Trường Huân tất nhiên cùng Tiêu Kính Viễn đi uống rượu, bọn A La thì dạo chơi trong sân, thấy ở góc sân có đặt bàn gỗ, ghế gỗ, ngựa gỗ, kiếm gỗ, thì ra đều do Tiêu Kính Viễn tự tay làm ra.

"Ta đã nói mà, Thất thúc rất tài ba, cái gì cũng biết làm! Người xem, con ngựa gỗ này còn chuyển động được này! Còn có thanh kiếm kia, chỉ cần ấn vào đây là có thể tự thụt ra, cái này gọi là cơ quan!"

Lục cô nương đắc ý khoe khoang thức thức của mình, hứng trí bừng bừng giới thiệu những món đồ chơi nhỏ tinh xảo.

A La nhìn một lúc lâu, chặc chặc cảm thán, nàng thật sự không biết Tiêu Kính Viễn còn có bản lĩnh này, dù sao, thân là một trọng thần triều đình, sẽ không ai nghĩ hắn còn biết làm mấy thứ đồ tinh xảo này.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi quay đầu nhìn về phía hành lang, đúng lúc Tiêu Kính Viễn cũng từ phía sau song cửa sổ nhìn lại đây.

Con người sâu thẳm, thẳng tắp không thêm che giấu, bốn mắt vừa chạm nhau, A La liền giật mình.

Nàng thu hồi ánh mắt trước, sau đó lại nhìn qua thì người nọ đã không còn ở chỗ song cửa sổ nữa.

Tối về nhà, A La nằm trên giường, chẳng biết tại sao trước mắt lại hiện lên ánh mắt Tiêu Kính Viễn nhìn mình.

Nói không rõ là tư vị gì, cũng chưa nói tới thích hay không thích, chỉ là cảm thấy bất ổn.

Nàng cứ cảm thấy lần này gặp lại sau bảy năm, Tiêu Kính Viễn thay đổi, không giống Thất thức bảy năm trước, trở nên khiến người ta khó đoán hơn. Có điều nghĩ kỹ lại, bảy năm trước, hắn đột nhiên bỏ mình mà đi, kỳ thật mình chưa từng hiểu rõ người này đi.

Ngây ngốc nằm nửa ngày, nàng đột nhiên nhớ lại một chuyện, lập tức gọi Lỗ ma ma: "Ma ma, con búp bê gỗ của ta đâu, người tìm cho ta đi."

"Búp bê gỗ?" Lỗ ma ma sững sốt, "Búp bê gỗ gì?"

A La vội nói: "Chính là con búp bê gỗ giống ta như đúc, lúc ta còn ở nhà cũ Diệp gia đó."

"Cái kia à?" Lỗ ma ma có chút bất đắc dĩ: "Bao nhiêu năm rồi, ta chỉ nhớ là để trong rương, không hẳn có thể tìm được."

"Ma ma, người nhất định phải tìm được a! Ta rất muốn nó!"

Lỗ ma ma không còn cách nào khác, bắt đầu đi tìm, vốn không có hi vọng gì, ai ngờ tìm nửa ngày lại thật sự tìm được.

A La vui mừng nhận lấy, nghiêng đầu cẩn thận đánh giá, phía sau lưng búp bê có hai chữ "A La" cứng cáp hữu lực, vừa nhìn liền biết hẳn dùng kiếm khắc lên.

Nàng nhớ tới con ngựa gỗ biết động, cũng thử ấn lung tung trên người búp bê gỗ một phen.

Không ngờ hai chân con búp bê thật sự đi về phía trước, động tác ngốc ngốc, có chút thú vị.

"Phốc!" Nàng nhin không được bật cười: "Thì ra người còn có bản lĩnh này, mấy năm nay đã khiến người chịu thiệt nằm dưới đáy rương rồi!"

Tiêu Kính Viễn đúng là người nói chuyện giữ lời, ngày hôm sau đã có hoa tượng (người chuyên chăm sóc hoa cỏ) bên Tiêu gia đưa Tiểu Thương Lan đến, giúp A La trông trong sân.

Bận rộn nửa ngày mới xong, trước khi đi, hoa tượng kia còn nói biện pháp làm thế nào để nuôi trồng loài hoa này, cuối cùng áy náy nói: "Tiểu Thương Lan này thích nhất là bã đậu, bã đậu của Lý gia ở chợ đông là tốt nhất, chỉ tiếc chúng ta không còn thừa, bằng không thì đã mang hết sang đây rồi."

Ninh thị vội nói không sao, chỉ là bã đậu, tự đi mua là được, nào có ai nhận hoa của người ta mà còn ngóng trông người ta đưa bã đậu tới chứ.

A La tiện vị hoa tượng kia xong liền chạy về ngắm Tiểu Thương Lan không rời mắt, tựa như Ninh thị nói, giống như con chó nhỏ vây quanh Tiểu Thương Lan, còn kém vẫy đuôi thôi.

Sau khi ăn trưa, A La hứng trí bừng bừng muốn đi chợ phía đông Lý gia chọn mua bã đậu.

Ninh thị vốn nói Diệp Thanh Việt đi theo: "Người một nữ hài tử, đi một mình làm sao được!"

Bất đắc dĩ, A La không nghe lọt: "Có ma ma đi theo là đủ! Ta cũng không phải tiểu hài tử, sẽ không bị lạc!"

Dứt lời liền chuẩn bị ra ngoài.

Ninh thị tức giận lắc đầu thở dài: "Cũng bởi vì người không phải tiểu hài tử nên mới phải cẩn thận, cứ tiếp tục như vậy coi chừng không ai thêm lấy!"

A La mang theo ma ma và nha hoàn, ngồi kiệu chạy thẳng tới chợ đông, quả nhiên thấy cửa hàng Lý gia có bán bã đậu, nàng lập tức đi vào, nghĩ nhanh chóng mua bã đậu xong liền trở về làm vườn.

Nào ngờ vừa đi vào thì gặp một nam tử mặc tử sam đứng trước quầy, đang nói gì đó với chủ quầy.

Bóng dáng này, nàng chắc chắn sẽ không nhận sai.

"Thất... thất thúc." nàng nhất thời nói năng lắp bắp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Editor: Tường An

Nàng thật sự không ngờ lại gặp Tiêu Kính Viễn ở đây.

Nhưng nghĩ lại, gặp được hắn ở đây cũng chẳng có gì lạ.

Hắn thích làm vườn, làm vườn thì cần bã đậu, mặc dù đã đưa Tiểu Thương Lan cho mình rồi, nhưng cũng có thể hắn đến mua những vật khác, cho nên vô tình gặp nhau.

Có thể giải thích như vậy đúng không?

Đang suy nghĩ thì nam nhân áo tím xoay người lại, chính là Tiêu Kính Viễn, ánh mắt hắn như có như không liếc qua nàng, thản nhiên nói: "Thật trùng hợp, Tam cô nương cũng đến đây sao?"

"Ân, ta đến mua một ít bã đậu..."

Tiêu Kính Viễn gật đầu: "Vậy Tam cô nương cứ tự nhiên, Tiêu mỗ không quấy rầy."

Dứt lời, hắn đi thẳng vào hậu viện.

Trong lòng A La khó tránh khỏi cảm thấy nghi hoặc, vì sao hắn không đi ra cửa trước mà đi vào hậu viện? Nhưng nhớ tới mục đích mình đến đây để mua bã đậu, A La cũng không hỏi thêm gì, đúng lúc chuông quây ra tiếp đón, nàng liền hỏi mua bã đậu.

Thì ra cửa hàng này buôn bán các loại phân bón, bã đậu chỉ là một trong số đó mà thôi, chuông quây nghe A La nói nuôi Tiểu Thương Lan, lập tức hứng trí nói với nàng tập tính và cách chăm sóc loài hoa này, cực kỳ chi tiết, rõ ràng.

Trong lúc nói chuyện, chuông quây có nhắc đến hậu viện bọn họ cũng trông Tiểu Thương Lan, muốn mời A La qua xem.

Trong lòng A La vừa động, chợt nhớ vừa rồi Tiêu Kính Viễn cũng đi vào hậu viện.

Nàng do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu cười đáp ứng.

Đội đến khi vào hậu viện liền cảm thấy nơi này giống như một cái động trời, chẳng những có Tiểu Thương Lan mà còn rất nhiều loài hoa cô khác, đều là những giống bình thường hiếm thấy, mà phía cuối đường có một nam tử tùy ý ngồi giữa biển hoa, khí độ thông dong bình tĩnh.

Người nọ tất nhiên là Tiêu Kính Viễn.

Trong lòng A La vốn dĩ có suy đoán, lúc này càng thấy mình đã đoán đúng, nàng do dự một lát, quay đầu nói với Vũ Xuân và Thúy Hạ bên cạnh: "Ta thấy phía trước chính là Tiêu Thất gia, hắn là bằng hữu của cha ta, bây giờ gặp không thể làm bộ như không thấy, nhất định phải chào hỏi đàng hoàng. Hai người các ngươi chờ ở đây, miễn làm hắn mất hứng, một mình ta qua chào hỏi là được."

Vũ Xuân và Thúy Hạ nghe vậy, cảm thấy hơi cổ quái nhưng không dám nói gì, chỉ có thể gật đầu tuân lệnh.

A La lập tức nhắc váy, cất bước đi vào vườn hoa, đến bên cạnh nam tử.

Mái tóc đen nhánh rũ xuống, áo bào tím tôn lên thân hình cao lớn rắn chắc của nam tử, hắn ngồi đó, tay cầm một quyển sách, bắt chéo chân, tà áo tím hơi vén lên, lộ ra trung y màu trắng.

Ánh mặt trời âm áp rơi trên người hắn, ba màu sắc đen trắng tím càng khiến hắn thêm nho nhã, cao quý.

A La cẩn thận đánh giá, thấy hắn vẫn cúi đầu đọc sách như cũ, thậm chí còn nâng ngón tay nhẹ nhàng lật qua một tờ.

Có vẻ căn bản không chú ý thấy nàng tới.

Đúng là không có chuyện gì xấu hổ hơn chuyện này.

A La nghĩ nghĩ, đành phải mở miệng phá vỡ trầm mặc: "Thất thúc..."

"Ân?" hần dường như vừa mới phát hiện sự tồn tại của nàng, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt sâu xa khó dò nhìn nàng: "Tam cô nương?"

A La vội vàng cười nói: "Thất thúc, vừa rồi ta thấy người trong cửa hàng, trước mặt người khác không tiện nói, bây giờ qua đây là muốn cảm ơn Thất thúc đã tặng đồ cho ta."

"Ta đã nói rồi, để Tiểu Thương Lan ở chỗ ta cũng vô dụng, ta sẽ không giấu hoa. Hơn nữa..." hần thân nhiên như rót mỳ, liếc mắt nhìn nàng: "Đây cũng là nể tình phụ thân người."

A La nghe hần nói chuyện xa cách như vậy, thật sự là phân rõ quan hệ, trong lòng có chút chán nản, nhưng giấu lại vẫn nói: "Thất thúc, không phải ta cảm ơn người vì Tiểu Thương Lan, mà là vì búp bê gỗ nằm đó người cho ta."

"Phải không?" Ngữ khí hần hơi lạnh, "Ta quên rồi, búp bê gỗ gì?"

"A?" lúc này A La có muốn nói chuyện tiếp với hần cũng có chút bất đắc dĩ.

Nàng cắn môi, ủy khuất nói: "Người đã quên... thôi vậy, coi như ta chưa nói gì đi."

"Ân." hần nhẹ nhàng đáp một tiếng, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

A La nhìn bộ dáng hồ hững của hần, trong lòng bỗng nhiên có chút tức giận.

Quả thật là hần giúp đỡ nàng, nhưng bây giờ nàng giống như tên ăn xin chạy đến nói chuyện với hần, thái độ hần lại lạnh lùng như vậy, nàng cần gì tự làm mình khó chịu chứ?

A La mím môi, ngẩng đầu lên, tư thái kiêu ngạo như một con gà trống: "Thất thúc, không còn chuyện gì nữa, A La cáo từ trước, nha hoàn còn chờ ta ở bên kia." Dứt lời liền muốn rời đi.

Nào ngờ nàng vừa xoay người thì nghe hần hỏi: "Tam cô nương, lần trước người hỏi một thần y họ Kha?"

A La vốn kiên quyết rời đi, nghe vậy liền dừng lại, thông thả xoay người nhìn Tiểu Kính Viễn: "Thất thúc biết hần?"

Từ một con gà trống kiêu ngạo biến thành một con gà con thấp thỏm, mặt ngoài nhìn A La bình tĩnh, nhưng thật ra tim nàng đập như trống, thậm chí chắc không phải hần đột nhiên nhớ ra mình thật sự có một bằng hữu như vậy đi?

Tiểu Kính Viễn đương nhiên nhìn ra sự thấp thỏm và kỳ vọng trong mắt tiểu cô nương.

"Đúng là có một vị thần y, họ Kha, tên Xương Lê." Hần nhìn nàng, thông thả nói.

"Chính là hần! Kha Xương Lê! Là tên này!" A La suýt nữa nhảy cẫng lên: "Thất thúc quen biết người này, hiện tại hần đang ở đâu, có thể tìm được không?"

"Người nghe nói đến vị thần y này từ đâu?" Hần chậm rãi đóng sách lại, ngồi trên ghế tre nhìn A La, không đáp mà hỏi lại.

"Ta, ta nghe mấy nông hộ trên núi nói, họ bảo có một vị du y, y thuật cao minh! Thất thúc, hần rốt cuộc ở đâu, có thể mời hần đến Yên Kinh được không? Có lẽ hần có thể chữa trị mắt cho ca ca ta!"

Tiểu Kính Viễn im lặng nhìn tiểu cô nương, đôi mắt trong veo như nước lóng lánh chờ mong.

Hần khẽ nhún mồm, hồi lâu không nói gì.

Hần quả thật có một vị bằng hữu, y thuật khá cao, chẳng qua, người kia cũng không phải tên Kha Xương Lê.

Người kia là một cô nhi, được một thần y thu dưỡng, sau đặt tên là Vô Mệnh.

Vô Mệnh, chính là cái tên người kia dùng nhiều năm qua.

Vài ngày trước, A La nhắc đến vị thần y họ Kha này, hần liền lưu tâm tìm hiểu, phái người đến Bắc Cương tìm kiếm, không ngờ trùng hợp thăm dò được tin tức vị bằng hữu kia, biết hần đã tìm được cha mẹ ruột, nhận tổ quy tông, sau đó mới đổi tên thành Kha Xương Lê.

Chuyện nhận tổ quy tông này chỉ mới cách đây hơn mười ngày, rất ít người biết.

Nói cách khác, trên đời này có thể có người biết có một thần y tên Vô Mệnh, cũng có thể biết một đệ tử Kha gia tên Kha Xương Lê, nhưng không thể tồn tại một nông phụ biết đến thần y Kha Xương Lê.

Tiểu Kính Viễn rũ mắt, thân nhiên nói: "Nếu người cảm thấy có thể, vậy ta sẽ nghĩ biện pháp mời hần đến, để hần thư một lần."

"Thật sao?" A La không hề biết suy nghĩ trong đầu Tiêu Kính Viễn lúc này.

Kỳ thật, nàng biết rất ít về vị thần y kia, chỉ biết Tiêu Kính Viễn có một bằng hữu như vậy, tên như thế, y thuật cao minh, nghe nói am hiểu nhất là trị bệnh về mắt.

Nàng từng nghĩ tới nhờ hắc mồi vị bằng hữu kia xem bệnh cho ca ca, ai ngờ cuối cùng không thành công, đây cũng là tiếc nuối lớn nhất của nàng đời trước.

"Đừng ôm hi vọng quá lớn, chỉ thử xem thôi." Tiêu Kính Viễn cầm sách trên tay, ngữ khí nhàn nhạt.

"Cảm ơn Thất thúc!" lần này nàng thành tâm thành ý thi lễ với hắc: "Mặc kệ có được hay không, A La đều vô cùng cảm kích."

Nàng biết, đây là hi vọng lớn nhất của ca ca.

Tiêu Kính Viễn ngẩng đầu, nhũ mày nhìn nữ hài tử còn thanh nhã hơn Tiểu Thương Lan trước mắt, chợt nhớ tới bảy năm trước, lời nàng nói với mình trong lần cuối cùng gặp nhau.

Nàng nói, Thất thúc, mặc kệ ngươi có tin ta hay không, nhưng ta biết, dù là cô nương Tả Hầu phủ hay nữ nhi Tôn Thượng thư, ngươi đều không thể định thân với các nàng. Các nàng... chỉ sợ không lâu sau sẽ gặp nạn, đến lúc đó lỡ xảy ra chuyện gì, ngược lại sẽ liên lụy thanh danh của ngươi.

Nàng còn nói, Thất thúc, nếu ta nói, ta có thể biết trước một vài chuyện tương lai, ngươi có tin hay không?

Lúc ấy hắc tất nhiên không tin.

Lần đầu tiên hắc nằm mơ thấy A La trưởng thành, đứng trong ôn tuyền, sương mù quán quanh như thực như ảo.

Trong mơ, A La rõ ràng là bộ dáng mười bốn mười lăm tuổi hiện tại, thanh nhã xinh đẹp, trong veo, mềm mại như đoá Tiểu Thương Lan run rẩy trong gió.

Giấc mộng kia kiều diễm biết bao, bảy năm qua hắc không dám mở miệng nhắc đến.

Lúc ấy, sau khi tỉnh dậy, hắc bị giấc mộng này làm kinh hãi, muốn tìm đường chạy trốn, từ bỏ mối hôn sự sắp thành, từ bỏ A La, từ bỏ Yến Kinh phồn hoa, lưu đầy bản thân đến Bắc Cương xa xôi lạnh lẽo.

Khi đó, A La nói cái gì hắc đều không tin.

Hắc thậm chí dùng sự lạnh lùng để che dấu nội tâm bối rối của mình, không để người khác phát hiện.

Nhưng bây giờ, A La lại nói ra một cái tên nàng căn bản không có khả năng biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Editor: Tường An

Tiêu Kính Viễn rũ mắt, thu hồi tâm tư.

"Qua mấy ngày nữa đi, khi nào có tin tức, ta dĩ nhiên sẽ nói cho ngươi biết." hắc nói: "Lão bản cửa tiệm này là bằng hữu của ta, nếu ngươi có chuyện gì muốn tìm ta thì có thể đến nơi này."

Nói đến câu sau, ngữ khí hắc có vẻ cứng nhắc, hơi không tự nhiên.

Tay cầm sách bất giác nắm chặt.

Có điều, A La không hề chú ý tới, nàng còn đang đắm chìm trong vui sướng khi biết ca ca mình có cơ hội chữa mắt.

Nàng nghĩ, bây giờ ca ca mới mười bảy tuổi mà thôi, qua hai năm nữa đón dâu cũng chưa muộn, chỉ cần chữa khỏi mắt trong năm nay hoặc sang năm, để phụ thân tìm cho ca ca một hôn sự tốt, với tài năng của ca ca tất nhiên có khả năng làm quan.

Mà bởi vì nàng đang mặc sức tưởng tượng tương lai tốt đẹp sau khi ca ca chữa khỏi mắt, cho nên đã bỏ qua câu sau của Tiêu Kính Viễn.

Tiêu Kính Viễn hơi ngẩng đầu lên, hai má và lỗ tai phấm hồng.

Hắn cau mày, làm như tùy ý hỏi: "Thế nào, không tiện? Ngươi đừng nghĩ nhiều, ta chỉ muốn, nếu như có tin tức thì kịp nói sớm cho ngươi biết."

A La ngơ ngác: "Cái gì không tiện?"

Tiêu Kính Viễn nhìn vẻ mặt mờ mịt của tiểu cô nương, nhất thời không nói gì, khẽ cắn môi, đành lập lại: "Ta nói là, nếu có chuyện gì cần tìm ta thì có thể nhờ lão bản truyền lời giúp."

"Được, ta biết rồi!" A La không hề nghĩ ngợi, thoải mái đáp ứng.

Bàn tay đang nắm chặt sách chợt buông lỏng.

Tiêu Kính Viễn quay mặt sang chỗ khác nhìn hoa cỏ, không nhìn tiểu cô nương trước mắt nữa.

Lão bản cửa tiệm này thật ra trước kia là thuộc hạ của hắn tại Bắc Cung, về sau mở cửa tiệm là để giúp hắn điều tra một số tin tức mà hắn không tiện ra mặt.

Trong viện này trồng các loại hoa cỏ quý hiếm, dù hiện tại đã vào đông nhưng vẫn nở rộ, ngát hương.

Chớp mũi quanh quẩn hương thơm như có như không, rõ ràng là hương hoa ngày đông mát lạnh, lại ần ần lộ ra tia ngọt ngào, ngọt khiến tâm thần người ta lay động.

Dù là nam nhân độc thân lâu năm, định lực thâm hậu, trong lòng cũng không khỏi sinh ra chút nhu tình.

"Còn có một chuyện, ta chỉ tùy ý nói, ngươi đừng để trong lòng." hắn lén lút mở miệng.

"Chuyện gì?" trong mắt A La đầy ắp tia vui sướng, long lanh sáng ngời.

"Ngày đó ta thấy ngươi ở Tiêu gia, có vẻ thân thiết với Vĩnh Trạch?"

"Hình như là vậy..." A La có chút không hiểu, kỳ thật, Tiêu gia nhiều huynh đệ tỷ muội như vậy, nàng thân với Lục cô nương nhất, chẳng qua Tiêu Vĩnh Trạch chạy đến hiền ân cần nên mới thuận tiện cùng chơi đùa.

"Àn, như vậy cũng tốt." giọng Tiêu Kính Viễn bỗng trở nên nghiêm trang, "Vĩnh Trạch tính tình ôn, làm người cũng kiên định, tuy hơi thẳng thắn nhưng rất thật lòng."

Im lặng một lát, hắn lại nói: "Vĩnh Hân thì ngược lại, tuy tướng mạo xuất chúng nhất trong mấy huynh đệ, tài hoa cũng hơn người, nhưng dù sao tuổi còn trẻ, tính tình có vẻ quái gở."

"Có ý gì?" A La nghi ngờ nhìn hắn, không rõ vì sao hắn lại xoi mói hai đứa cháu của mình như vậy.

Nàng nhớ rõ, mẫu thân đã nói với lão thái thái Tiêu gia là trong vài năm nữa không có ý muốn định thân cho nàng, tính giữ nàng ở nhà thêm một thời gian để đích thân dạy bảo, nói nàng không hiểu chuyện, lại quá kiêu căng, vẫn chưa thể gả đi được!

Tiêu Kính Viễn nhìn cái miệng nhỏ của nàng khẽ hé mở, giống như con chim nhỏ nghiêng đầu nhìn mình, nhất thời có chút bất đắc dĩ, đành phải nói rõ hơn.

"Ta nhớ ngày ấy ngươi nói, đã có người trong lòng?"

"... Hình như là có chuyện như vậy." nàng thuận miệng nói dối, quay đầu liền quên mất.

"Trong số đệ tử Tiêu gia, Vĩnh Hân có tướng mạo tốt nhất, quả thật rất được các cô nương thích, nhưng mà tất cả mọi người đều thích cũng không hẳn là thích hợp với mình." Tiêu Kính Viễn nói lời tâm huyết.

"..." A La càng mờ mịt nhìn hắn.

Hắn thế nhưng hiểu lầm người trong lòng nàng là Tiêu Vĩnh Hân?

Đừng đừng đừng, đó là chuyện đời trước a!

Đời này, ánh mắt nào, hành động nào của nàng biểu lộ rằng nàng thích tên Tiêu Vĩnh Hân kia chứ? Nàng rõ ràng xem hắn là họa thủy mà cẩn thận quan sát đề phòng a!

Hơn nữa, biểu hiện của Tiêu Vĩnh Hân đã quá rõ ràng, trong mắt trong lòng người ta chỉ có Kha Dung biểu muội, làm gì có lúc nào liếc mắt nhìn nàng một cái?

Nàng là người liễu chết dây dưa một nam nhân vô tình với mình sao?

Tiêu Kính Viễn thấy A La giật mình, trong lòng thầm thở dài.

Ngày đó, mấy người bọn họ không nhìn thấy hắn, nhưng lúc ấy hắn và Diệp Trường Huân đang uống rượu trên lầu các cách đó không xa, chứng kiến hết cảnh tượng phía dưới.

Hắn nhìn thấy nhị chất tử Tiêu Vinh Trạch cẩn thận cố ý lấy lòng A La, mà A La lại thường nhìn về phía nhị chất tử Tiêu Vinh Hân.

Thậm chí sau đó, Vinh Hân đánh đàn cho Kha Dung, A La quay đầu nhìn thoáng qua liền ừm khua phát khóc.

A La bất đắc dĩ nhìn Tiêu Kính Viễn, im lặng nửa ngày mới nói nên lời: "Đã nói là ta không nghĩ đến chuyện cưới gả, tuổi ta còn nhỏ đấy!"

Nàng lầu bầu như làm nũng, lườm hắn một cái, lại nói: "Huống chi, ta cũng chưa nói là đã thích người nào a!"

Có cần hắn phải bận tâm như vậy không?

A La nghĩ nghĩ, đột nhiên đoán được cái gì, hai mắt trừng lớn: "Hay đây là ý tứ của lệnh đường?"

Chẳng lẽ Tiêu Kính Viễn biết ý tứ của mẫu thân hắn cho nên muốn tác hợp mình và Tiêu Vinh Trạch? Nghĩ vậy cũng có khả năng... Nhưng mà, hắn là trọng thần triều đình, là người rất bận rộn, nào có phải tam cô lục bà, cần gì làm mấy chuyện mai mối này?

"Không phải." Tiêu Kính Viễn hoàn toàn không rõ nàng nghĩ thế nào.

Hắn thật sự muốn cạy cái đầu nhỏ kia ra xem bên trong rốt cuộc nghĩ thế nào, sau đó sẽ nghiêm túc nói cho nàng biết, đừng nghĩ đến Tiêu Vinh Hân nữa, người thích người ta cũng vô dụng, người ta một lòng muốn cưới biểu muội làm vợ!

Chẳng qua, hắn đương nhiên không nói ra.

Bất luận là thân phận, địa vị, tuổi tác, hắn đều không có khả năng nói với nàng những lời này.

Hắn trầm ngâm một hồi, nói: "Ta cũng chỉ thuận miệng nói thế thôi, dù sao tuổi người còn nhỏ, chưa biết phân biệt tốt xấu, cũng không biết nên tìm người thế nào để cùng gắn bó cả đời, chỉ sợ dễ bị người khác che mắt, thích nhầm người, cuối cùng phải thương tâm khổ sở."

"Cái này... được rồi." A La bị Tiêu Kính Viễn rút một đồng đạo lý vào tai, cái hiểu cái không, nàng lại không ngốc, làm sao có thể thích một người căn bản không thích mình, "Cảm ơn Thất thúc, ta biết chừng mực."

"Vậy là tốt rồi."

"... Nếu không có chuyện gì khác, ta đi lấy bã đậu trước?" A La nhìn hai nha hoàn đứng đợi mình cách đó không xa, biết thời gian không còn sớm, sợ các nàng chờ sốt ruột.

Tiêu Kính Viễn gật đầu.

A La nhẹ nhàng cúi đầu cáo từ Tiêu Kính Viễn, ai ngờ vừa cúi đầu liền thấy một quyển sách rơi xuống, biết đây là sách vừa rồi Tiêu Kính Viễn đang đọc, nàng cũng không nghĩ nhiều, lập tức khom lưng cầm lấy.

"Thất thúc, sách của người rơi."

Lúc nói, nàng nhìn lướt qua tên sách, không khỏi nghi hoặc, kinh ngạc liếc nhìn Tiêu Kính Viễn.

Trên bìa sách rõ ràng viết "Cổ kim toàn thư: Mục lục lược thuật trọng điểm".

Đó là quyển sách Hoàng đế tiền triều sai người biên soạn, là mục lục tổng hợp những lược thuật trọng điểm, người bình thường muốn tìm sách gì thì sẽ lật xem.

Làm gì có ai rảnh rỗi quan tâm thiên hạ tổng cộng có bao nhiêu quyển sách, tên từng quyển là gì?

Thất thúc quả nhiên là Thất thúc, thật khác với người thường, sở thích đọc sách cũng không giống bình thường a!

A La mua bã đậu về đến nhà, tâm trạng xuân phong đắc ý, miệng hừ hừ hừ hừ khúc hát nào đó, tay cầm thùng nước bã đậu tưới hoa, trong đầu vừa nghĩ đến Kha thần y hôm nay Tiêu Kính Viễn nói đến, tự nhiên cảm thấy tương lai cực kỳ tốt đẹp, đời này thật sự quá trôi chảy.

Hôm nay Diệp Trường Huân hưu mộc, đang cùng Ninh thị thưởng trà, xa xa nhìn thấy thân ảnh nhảy nhót của nữ nhi ở sương phòng phía tây thì không khỏi lắc đầu.

"Nàng nói cũng đúng, tính tình A La như vậy vẫn nên ở nhà thêm vài năm, nếu sớm gả ra ngoài, chỉ sợ không chịu nổi gò bó."

"Phải a." Ninh thị khẽ than, lại nhớ đến chuyện ở Tiêu gia hôm qua, "Có điều, sang năm đã 15 tuổi rồi, cũng nên ngắm lại một chút. Hôm qua Tiêu lão thái có nhắc tới mấy đứa cháu trai của bà ấy, vị Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia kia tuổi tác đều thích hợp, về sau chàng có thể quan sát xem sao, nếu như tốt thì không ngại sang năm định thân cho A La trước, chờ vài năm nữa gả cũng được."

Diệp Trường Huân nhớ lại mấy tiểu tử Tiêu gia, nhún mày lắc đầu: "Nhìn cũng không tệ lắm, nhưng mà quá bốc động, tính tình A La còn con nít, nếu gả cho một tiểu hài tử khác, đối phương chưa chắc đã biết nhường nhịn nó, chỉ sợ cũng không hẳn có thể hạnh phúc, vẫn nên đợi vài năm rồi nói sau."

Ninh thị nghe trọng phụ nói vậy, cũng bỏ qua đề tài này.

Diệp Trường Huân nhìn ra trong mắt thê tử mơ hồ có chút lo lắng, liền đứng dậy, đi vòng qua ôm thê tử vào ngực: "Lan Uẩn, không cần lo lắng chuyện này, nữ nhi của chúng ta tuy tính tình kiêu căng tùy hứng nhưng dung mạo lại xinh đẹp như nàng, cho dù ở nhà thêm vài năm, chỉ cần ta nói muốn gả nữ nhi, toàn bộ nhà giàu ở Yên Kinh còn không phải tranh nhau muốn cướp."

Ninh thị nghe không khỏi bật cười, lườm phụ quân mình một cái: "Chàng a, cũng không biết là học ai, miệng càng ngày càng ngọt."

Nàng cũng có chút hoài niệm vị phụ quân nửa ngày không nói nổi một câu lúc trước.

"Ăn mật, miệng đương nhiên ngọt." Diệp Trường Huân lâu lâu được nghỉ 1 ngày, lại là ngày đông ánh mặt trời ấm áp, kiều thê trong ngực, tất nhiên thỏa mãn vô cùng.

"Mật?"

"Àn, cái này không phải sao?"

Vừa nói, ngón tay đã nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi mềm mại của thê tử.

"Lại để ta nếm thử."

Thanh âm khàn khàn lộ ra vẻ vội vàng.

"Ngô... đừng, ban ngày..."

Sau đó, Ninh thị mềm mại nhu nhược căn bản không ngăn được nam nhân mạnh mẽ cường hãn này, bị ôm ngang lên, trực tiếp đặt trên bàn trà.

"Không sao, nàng xem ai dám đi vào."

Mấy nha hoàn kia đều đã được cẩn thận dạy dỗ, ai dám không hiểu chuyện?

Vì thế, ban ngày ban mặt, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào bàn trà gỗ lim, nữ nhân mềm mại, da thịt trắng nõn bị đặt trên mặt bàn, toàn thân không có chỗ nào che giấu.

Nam nhân vén áo bào, một đôi giày giẫm sát vào cạnh chân bàn.

Sau đó, bàn trà gỗ lim bắt đầu phát ra tiếng vang kéo kẹt.

Trước cửa sương phòng phía tây, A La đang vui vẻ vừa hát vừa tưới hoa đột nhiên bất động.

Yên lặng một lúc, nàng nghĩ, nàng vẫn nên vào phòng, lấy bông bịt lỗ tai đi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.